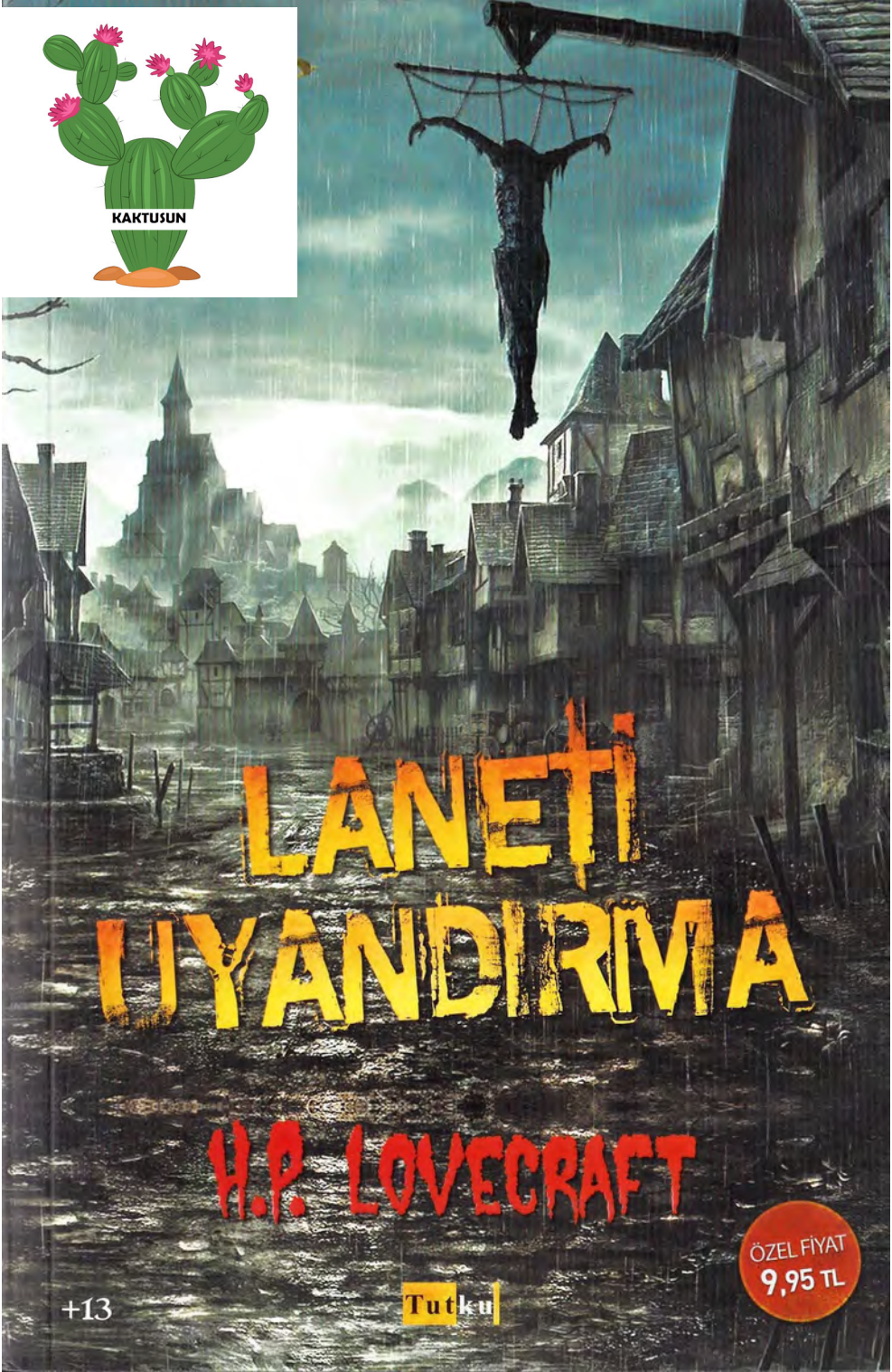

KAKTUSUN
LANETİ
UYANDIRMA
H.P. LOVECRAFT
ÖZEL FİYAT
9,95 TL
+13
Tutku

LANETİ UYANDIRMA

H.P. Lovecraft'ın korku edebiyatının hala aşılamamış bir kalemi olması şüphe götürmeyen bir gerçektir.

Stephen King

Korku edebiyatının gelmiş geçmiş en büyük ustalarından biri olduğu kabul edilen Lovecraft sıklıkla birçok yazarı etkilemiş hatta taklit edilmiştir. Korku ve gerilim romanlarına yeni bir boyut getiren Lovecraft klasik hayalet ve cadılar yerine insanoğlunu fena bir şekilde aklıselimliliğini yitirmesini, karmakarışık ve kötü niyetli evrenin merkezinden uzak zavallı bir yaratık olarak işliyor. Lovecraft'ın tüyler ürperten bu kitabının etkisinden kolay kolay kurtulamayacaksınız.

ISBN:978-605-4962-85-3
9 786054 962853
www.tutkuyayinevi.com
Tutku

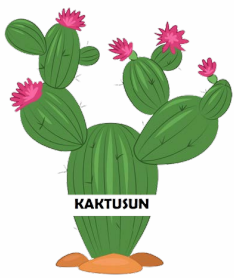
Sipariş için:
Tel: (312) 442 73 95

ÖZEL FİYAT
9,95 TL

~~19 TL~~

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

LANETİ UYANDIRMA

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Laneti Uyandırma

TUTKU YAYINEVİ ©

Editör : Füsun Dikmen
Kapak Tasarımı : Faruk Erşahin
Çeviren : Oğuz Balım
Baskı : Ayrıntı Matbaası
Yay. Sertifika No : 15304
ISBN : 978-605-4962-85-3

1. Basım: Nisan 2015

TUTKU YAYINEVİ
1212.Cd. No:22 Ostim
Yenimahalle / Ankara
Tel: (555) 996 78 95

DAĞITIM
Dost Dağıtım : (312) 430 48 95
Alfa Dağıtım : (212) 511 53 03

TEMSİLCİLİKLERİMİZ
İzmir : Pan Kitabevi, Aykut Yenersu, Tel: (232) 369 11 99
Bursa : Bursa Kültür Merkezi, Tel: (224) 225 52 52
Adana : Bilgi Dağıtım, Gökhan Çelik, Tel: (322) 432 27 60
Samsun : Endülüs Kitabevi, Tel: (362) 435 96 07
Diyarbakır: Urartu Kitabevi, Mahmut Erdinç, Tel: (412) 223 10 12
Elazığ : Batı Kitabevi, Hanifi Batı, Tel: (424) 237 69 71

© 2015 Tutku Yayınevi
Eserin tüm yayın hakları Tutku Yayınevi'ne aittir.
Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez, çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

www.tutkuyayinevi.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

LANETİ UYANDIRMA

H.P. LOVECRAFT

Tutku Yayınevi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İçindekiler

YABANCI 7
UZAYDAN GELEN RENK..... 19
SOĞUK HAVA..... 63
KÖPEK 77
HERBERT WEST-DİRİLTİCİ 91
NYARLATHOTEP 135
RANDOLPH CARTER'IN İFADESİ..... 143
DUVARLARDAKİ FARELER 155
CTHULHU'NUN ÇAĞRISI 185
CELEPHAIS..... 231
MERHUM ARTHUR JERMYN VE 243
AİLESİYLE İLGİLİ GERÇEKLER..... 243
EVDEKİ RESİM 259
DAGON 273
FESTİVAL..... 284
KARANLIKTAN GELEN MİSAFİR..... 298
"O" 334

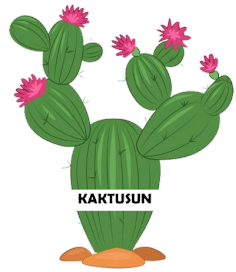
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

YABANCI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

O gece Baron bir sürü keder hayal etti
Ve tüm savaşçı misafirleriyle, bir gölgeyle ve bir silüetle
Cadı ve şeytan ve büyük bir tabut kurdu
Uzun süre kâbus görülecek
Keats

Mutsuz olanlar; çocuklukları, onlara sadece korku ve üzüntü getirenlerdir. Zavallı olan; geri baktığında, büyük ve kasvetli odalardaki antik kitapların delirtici dizilerini ve kahverengi askılarını veya alacakaranlıkta bükülmüş dallarını sessizce yukarı sallayan acayip, devasa ve asma dolu ağaçların korkunç görüntüsünü gören kişidir. Bunun gibi birçok şeyi tanrılar bana verdi. Bana, sersemlemiş ve üzgün kişiye; anlamsız ve kırılmış. Ama ben garip bir şekilde memnunum ve zihnim bir anlığına diğerine ulaşmakla tehdit ettiğinde, umutsuzca bu sararmış anılara tutunuyorum.

Nerede doğduğumu bilmiyorum, bu oldukça eski ve son derece korkunç kale dışında; karanlık geçitlerle ve gözün sadece örümcek ağları ve gölgeleri yakalayabildiği yüksek tavanlarla dolu kale... Ufalanan koridorlardaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

taşlar, her zaman iğrenç bir şekilde nemli görünürdü ve her yerde uğursuz bir koku vardı, ölü kuşakların cesetlerinin toplandığı yerlerde. Asla aydınlık olmazdı ve bazen mum yakıp rahatlamak için onlara bakardım; güneşin girebileceği hiçbir açıklık yoktu çünkü korkunç ağaçlar, en tepedeki kuleden bile daha yükseğe doğru büyümüştü. Bilinmeyen dış gökyüzüne yükselen ve ağaçların üzerine ulaşan tek bir siyah kule vardı fakat kısmen harap olmuştu ve dümdüz duvara adım adım tırmanmak neredeyse imkansızdı.

Bu yerde yıllarca yaşamış olmalıydım, fakat zamanı ölçemiyordum. Varlıklar, ihtiyaçlarımı umursamış olmalıydılar fakat kendimden başka kimseyi hatırlayamıyorum; veya sessiz sıçanlar, yarasalar ve örümceklerden başka. Bana bakmış olan kişinin şaşırtıcı derecede yaşlı olduğunu düşünüyorum çünkü yaşayan bir insanla alakalı ilk gözlemim, alaycı bir şekilde benim gibi bir şeydi fakat bozulmuş, büzüşmüş ve kale gibi çürüyen bir şeydi. Bana göre, etrafta bulunan yeraltı kemerlerine dağılmış kemik ve iskeletlerin bir garipliği yoktu. Bu şeyleri fantastik bir şekilde günlük olaylarla birleştirmiştim ve onları, birçok küflü kitapta gördüğüm yaşayan canlıların renkli resimlerinden daha doğal olarak görüyordum. Tüm bildiklerimi bu tür kitaplardan öğrendim. Beni uyaran veya bana rehberlik eden bir öğretmenim yoktu ve o yıllarda herhangi bir insan sesi duyduğumu hatırlamıyorum, kendi sesimi bile duymuyordum çünkü konuşmaları okumama rağmen onları hiç yüksek sesle okumayı düşünmemiştim. Görünüşüm de, düşünmediğim bir şeydi çünkü kalede ayna yoktu ve ben de kendimi sadece kitaplarda çizilmiş ve bo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanmış genç figürlere benzer kabul ediyordum. Gençlikten haberdardım çünkü birazcık da olsa hatırlıyorum.

Dışarıda, pis kokulu kale hendeğinin öbür tarafında ve siyah sessiz ağaçların altında, sık sık uzanır ve kitaplarda okuduklarımla ilgili saatlerce hayal kurardım. Hevesli bir şekilde, kendimi sonsuz ormanın ötesindeki güneşli dünyada, neşeli kalabalıkların arasında hayal ederdim fakat kaleden uzaklaştıkça gölge daha da kalınlaşır ve hava derin bir korkuyla dolardı; bu yüzden çıldırmış bir şekilde gecenin sessizliğindeki bir labirentte kaybolmamak için geri kaçardım.

Sonu gelmeyen alacakaranlıklarda hayal kurdum ve bekledim, neyi beklediğimi bilmememe rağmen. Sonra gölgeli yalnızlıkta, ışığa olan özlemim o kadar çoğaldı ki, daha fazla dinlenemedim ve ormanın üstüne yükselip, bilinmeyen dış gökyüzüne ulaşan bu tek siyah yıkılmış kuleye, yalvaran ellerimi kaldırdım. Ve en sonunda bu kuleye tırmanmaya karar verdim, düşebilirdim de ama hiç günışığı görmeden yaşamaktansa gökyüzünü görüp de kaybolmak daha iyiydi.

Rutubetli alacakaranlıkta kayboldukları seviyeye ulaşana kadar, eski ve yıpranmış merdivenleri tırmandım ve sonra tehlikeli bir şekilde yukarı çıkan basamaklara tutundum. Bu ölü ve merdivensiz silindir şeklindeki kayalar, korkunç ve ölümcüldü; siyah, yıkılmış ve terk edilmiş ve kanatları ses çıkarmayan şaşkın yarasalarla uğursuz görünüyordu. Fakat daha korkunç ve kötü olan, ilerleyişimin yavaş olmasıydı çünkü tüm gücümle tırmanmama rağmen karanlık azalmamıştı. Uğursuz ve kutsal bir şekilde esen soğuk bir rüzgar, üzerime hücum etmişti. Ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den ışığa ulaşamadığımı düşündükçe titredim ve eğer cüret edebilseydim, aşağıya bakacaktım. Gece aniden üstüme çöktü, ümitsizce tutunup dışarıyı ve yukarıyı görebileceğim bir pencere mazgalı aradım ve ulaştığım yüksekliği anlamaya çalıştım.

Birdenbire, tam bir korkudan sonra, önümü göremeden bu içbükey yüzeyde ve umutsuz uçurumda sürünürken, kafamın katı bir şeye değdiğini hissettim ve çatıya ya da en azından bir çeşit zemine ulaşmış olabileceğimi düşündüm. Karanlıkta, boştaki elimi kaldırdım ve duvarı kontrol ettim. Onu, taş ve hareket ettirilmez bir halde buldum. Sonra kulenin ölümcül çemberi geldi, çamurlu duvarı tutan her şeye takılarak. Ta ki aranan elim, duvarı yerinden oynatana kadar ve tekrar yukarı döndüm, iki elimi de korku dolu tırmanışta kullandığımdan dolayı, kapıyı veya kapağı elimle ittim. Yukarıda ışık yoktu ve ellerim yukarı doğru gittikçe, tırmanışımın şimdilik sona erdiğini anlamıştım. Kapak çevresi, aşağıdaki kuleden daha geniş olan, şüphesiz bir tür yüksek ve geniş gözlem odasına ait zemine, taştan yüzeye ait bir boşluğun giriş kapısıydı. Dikkatli bir şekilde süründüm ve ağır kapağın yerine düşmesini engellemeye çalıştım fakat bunda başarılı olamadım. Taş zeminde yorgun bir şekilde yatarken, düşüşünün tüyler ürpertici yankısını duydum fakat gerektiğinde onu tekrar açabileceğimi ümit ettim.

Şimdi olağanüstü bir yükseklikte, ormanın lanetli dallarından çok uzakta olduğuma inanarak, kendimi zeminden kaldırdım ve ilk kez okuduğum gökyüzüne, aya ve yıldızlara bakmak amacıyla pencere aramaya başladım. Fakat her seferinde hayal kırıklığına uğradım çünkü tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gördüklerim rahatsız edici büyüklükte tiksinç dikdörtgen kutular taşıyan, büyük mermer raflardı. Aşağıdaki kaleyle bağlantısı kesilmiş bu yüksek dairede ne gibi sırların olabileceğini gittikçe daha fazla düşündüm, daha fazla merak ettim. Sonra beklenmedik bir şekilde ellerim, garip şekillerle oyulmuş bir taş kapının bulunduğu bir girişe denk geldi. Zorladığımda, kilitli olduğunu gördüm fakat büyük bir kuvvet patlamasıyla tüm engelleri aştım ve kapıyı içeri doğru açtım. Ve o anda, şimdiye kadar hissettiğim en saf mutluluk sardı beni, çünkü düşler ve anı demeye cesaret edemediğim belirsiz hayaller dışında hiç görmediğim kadar parlak bir dolunay, süslü demirden parmaklıklarda ve yeni bulduğum kapının önünde yükselen kısa taş basamaklar geçidinde, sakince parıldıyordu.

Artık kalenin en yüksek yerinde olduğumu varsayarak, kapının öteki tarafına birkaç adım atmak için hareketlendim, fakat ayın aniden bir bulut tarafından gizlenmesi, sendelememe sebep oldu ve karanlıkta yavaşça ilerlemeye başladım. Dikkatlice uğraşıp kilitli olduğunu fark ettiğim, fakat tırmandığım bu yükseklikten düşme korkusuyla açamadığım parmaklığa ulaştığımda hâlâ çok karanlıktı. Sonra ay tekrar ortaya çıktı.

Tüm şokların en şeytani olanı, cehennemi bir şekilde beklenmeyen ve garip bir şekilde inanılmaz olanıdır. Daha önce yaşadığım hiçbir şey, şu anda gördüğüm şeyle kıyaslanamazdı; yani görüntünün ortaya çıkardığı tuhaf mucizelerle. Görüntü basit olduğu kadar bunaltıcıydı da, çünkü sadece şöyleydi: Yüksek bir tepeden görünen ağaç manzarası yerine, parmaklık seviyesinde mermer kapaklar ve sütunlarla süslenip püslenmiş ve harap sivri kulesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ay ışığında hayaletimsi parıltılar saçan eski bir taştan kilisenin gölgesi altında, yalnızca katı toprak uzanıyordu.

Yarı bilinçsizce parmaklığı açtım ve iki yönde uzanan beyaz çakıllı yolda sendeliyordum. Zihnim, sarsılmış ve karmakarışık olsa da, ışığı bulmak adına hâlâ çılgınca bir istek taşıyordu; ve meydana gelen fantastik mucize bile gidişatımı durduramazdı. Deneyimimin; delilik, hayal ya da büyü olup olmadığını bilmiyor ve umursamıyordum fakat ne pahasına olursa olsun sevinç ve parlaklığı görmeye kararlıydım. Kim olduğumu veya ne olduğumu veya çevremde ne olduğunu bilmiyordum; sendeleyerek yürümeye devam ettikçe ilerleyişimi bütünüyle rastlantısal kılmayan gizli, korku dolu anıların bilincine vardım. Kapakların ve sütunların bölgesinden çıkarken bir kemerin altından geçtim ve serbestçe kırlarda gezinmeye başladım; bazen görünen bir yolu takip ettim fakat bazen, meraklı bir tavırla yolu terk edip sadece ara sıra rastlanan yıkıntıların çok eski ve unutulmuş bir yolun varlığını açığa vurduğu çayırlarda yürüdüm. Bir kez, uzun zaman önce kaybolmuş köprüyü anıştıran ufalanmış yosunlu bir kalıntının içinde bulunduğu akarsudan yüzerek geçtim.

Hedefimmiş gibi görünen çıldırtıcı derecede benzer fakat şaşırtıcı derecede garip görünen sık ağaçlarla dolu bir parktaki eski sarmaşıklı kaleye ulaşmam, iki saatten fazla sürmüş olmalıydı. Kale hendeğinin doldurulduğunu gördüm. İyi bilinen kulelerin bazıları yıkılmıştı ama yeni kanatlar, onları görenleri şaşırtmaya devam ediyordu. Fakat baş merağım ve sevincim açık pencerelerdi, güzel bir şekilde ışıkla parlıyorlar ve en mutlu eğlence seslerini dışarıya yolluyorlardı. Onlardan birine yaklaşarak içeri bak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tım ve garip bir şekilde giyinmiş birilerini gördüm; neşeliydiler ve birbirleriyle konuşuyorlardı. Daha önce hiç insan konuşması duymamıştım ve söylenenleri sadece tahmin edebiliyordum. Yüzlerden biri, oldukça uzak anıları düşünüyormuşçasına bir yüz ifadesine bürünmüştü; diğerleri tamamen yabancıydı.

O anda, aşağı pencereden mükemmel bir şekilde aydınlatılmış odaya girdim, en parlak anımdan en karanlık umutsuzluk ve anlayışıma girercesine adım atıyordum. Kabus çabuk geldi, çünkü içeri girdiğimde şimdiye kadar gördüğüm en korkunç olaylardan biri meydana geldi. Eşiği tam geçmiştim ki tüm kalabalığın üzerine iğrenç yoğunlukta yüzlerini allak bullak eden ve neredeyse her ağızdan en korkunç çığlıkların atılmasına sebep olan ani ve beklenmedik bir korku çöktü. Hepsi bir anda kaçıştı ve karışıklık ve panikle birkaçı bayılarak düştü ve delice kaçışan arkadaşları tarafından sürüklendiler. Çoğu gözlerini elleriyle kapatmışlardı ve kör ve garip bir şekilde kaçmaya çalışıyorlardı; mobilyaları devirerek ve kapılardan birine ulaşmadan duvarlara çarparak.

Çığlıklar şok ediciydi. Parlak apartmanda, tek başıma ayakta durmuş ve sersemlemiş bir halde yavaşça kaybolan yankılarını dinleyerek, yanımda görünmeden gizlenen şeyin ne olduğunu düşünerek titredim. İlk bakışta oda tamamen terk edilmiş görünüyordu fakat raflardan birine ilerlediğimde, orada birinin olduğunu fark ettim, diğer odaya açılan altın kemerli kapının ötesinde çok belirsiz bir hareket. Kemere yaklaştıkça varlığı daha iyi algılamaya başladım; ve sonra, çıkardığım ilk ve son seslebeni en az onun tehlikeli sebebi kadar keskin bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tiksindiren korkunç bir uluma- basit görüntüsü neşeli bir kalabalığı çılgına dönmüş kaçaklara çevirebilecek algılanamaz, tanımlanamaz ve bahsedilemez canavarı tüm çıplaklığı ve korkunçluğuyla gördüm.

Neye benzediği hakkında ipucu bile veremem çünkü pisliğin, acayipliğin, nahoşluğun, anormalliğin ve iğrençliğin bir karışımıydı. Çürümenin, ilkelliğin ve ıssızlığın iğrenç bir gölgesiydi; sağlıksız bir ilhamın iğrenç, damlayan görüntüsüydü; merhametli toprağın her zaman saklaması gereken korkunç çıplaklık. Tanrı biliyor ki, bu dünyadan değildi -veya artık bu dünyadan değildi- ama dehşetle yenmiş ve kemiksi hatlarında; insan şeklini andıran sinsi, iğrenç gülünçlüğü ve küflü, parçalanmış kıyafetlerinde; beni daha da titreten, ağza alınmaz bir nitelik gördüm.

Neredeyse tamamen felç olmuştum fakat kaçmak için zayıf bir çaba harcayamayacak kadar değil; isimsiz, sessiz canavarın beni etkisinden tuttuğu büyüden kaçabilmek için arkaya doğru sendeledim. Onlara tiksindirici bir şekilde bakan cam küreler tarafından büyülenen gözlerim, kapanmayı reddetti; neyse ki bulanmışlardı ve korkunç nesneyi ilk şoktan sonra belli belirsiz görebiliyorlardı. Görüntüyü kapamak için elimi kaldırmayı denedim fakat sinirlerim öylesine sersemlemişti ki, kolum isteğime uymuyordu. Ama girişim dengemi bozmak için yeterliydi; böylece düşmeyi engellemek için ileri birkaç adım sendelemek zorunda kalmıştım. Bunu yaparken ani ve acı verici bir şekilde, iğrenç ve boğuk soluk alışını duyduğumu düşündüğüm iğrenç şeyin yakınımda olduğunu fark ettim. Neredeyse delirmiş bir şekilde, kendimi, o çok yakın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da duran pis kokulu görüntüyü itebilecek güce sahip hissettim; kozmik kabusluğun ve cehennem kazanının bir felaket anı içinde parmaklarım, altın kemerin altındaki canavarın çürüyen uzanmış pençelerine dokundu.

Çığlık atmadım, fakat zihnime ruh katili anılarımdan kısa ve tek bir çığ çarpıp düştüğü aynı saniyede, gece rüzgarına binen tüm hortlaklar benim yerime çığlık attı. O anda olmuş olan her şeyi biliyordum; korkunç kalenin ve ağaçların ötesini hatırladım ve şimdi ayakta durduğum değişmiş büyük yapıyı tanıdım; hepsinden korkuncu, kirli parmaklarımı onunkilerden ayırırken, bana yan yan bakarak duran habis görüntüyü de anımsıyordum.

Fakat evrende acı olduğu kadar merhemi de vardı ve o merhem unutuştu. O anın azami korkusu içinde beni neyin korkuttuğunu unutmuştum ve kara anı, patlaması yankılanan görüntülerin karmaşıklığında kaybolmuştu. Bir rüyada o perili ve lanetli yığından kaçıyordum, ay ışığında hızlıca ve sessizce koşuyordum. Mermer kiliseye dönüp merdivenlerden indiğimde, taş zemin kapısını hareket ettirilemez bir şekilde buldum; fakat üzgün değildim çünkü eski kaleden ve ağaçlardan nefret etmiştim. Şimdi gece rüzgârını alaycı ve arkadaşça hortlaklar ile birlikte sürüyorum ve gündüzleri Nil'in kıyısındaki mühürlü ve bilinmeyen Hadoth vadisinde Nephren Ka'nın yeraltı mezarlıkları arasında oynuyorum. Biliyorum ki, ne Neb'in taş mezarları üzerindeki ay ne de Büyük Piramit'in altındaki isimsiz Nitokris şenliklerinin mutluluğu bana göre; ama yeni vahşiliğim ve özgürlüğüm içinde yabancılığın acısını neredeyse kucaklıyorum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Çünkü unutuş beni sakinleştirse de, her zaman bir yabancı olduğumu biliyorum; bu yüzyılda ve hâlâ insan olanların arasında, bir yabancıyım. Bunu, büyük yıldızlı çerçeve içindeki iğrenç şeye parmaklarımı değdirdiğimden beri biliyorum; parmaklarımı uzatmış ve soğuk ve boyun eğmez, parlatılmış bir cam yüzeye dokunmuştum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

UZAYDAN GELEN RENK

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Arkham'ın batısındaki vadiler, vahşice yükselir ve hiçbir baltanın vurulmadığı derin ormanların bulunduğu vadiler vardır. Ağaçların fantastik bir şekilde eğildiği ve ince çayların, güneş ışığının parıltısına hiç denk gelmeden yavaşça aktığı küçük dar vadiler vardır. Daha eğimsiz yokuşlarda, tarlalar; eski ve kayalık, büyük kaya tabakalarının muhafazalı kısımlarındaki Yeni İngiltere sırlarının üzerinde, sonsuza dek duracak çamur kaplı dağ evleri bulunur; fakat bunların tamamı artık terk edilmiş, geniş bacalar ufalanıyor ve çatı kısımları alçak Flemenk çatısı altında tehlikeli bir şekilde şişiyor.

Eski ahali artık yok ve yabancılar orada yaşamaktan hoşlanmıyorlar. Fransız-Kanadalılar onu denedi, İtalyanlar denedi ve Polonyalılar geldiler ve gittiler. Görülen, duyulan ve dokunulan bir şey yüzünden değil, fakat hayal edilen bir şey yüzünden böyle. Bu yer, hayal gücü için iyi bir yer değil ve geceleri huzurlu rüyalara sebep olmuyor. Yabancıları uzak tutan şey bu olmalı, çünkü yaşlı Ammi Pierce, garip günlerden hatırladığı hiçbir şeyi onlara asla anlatmadı. Aklı yıllardır bir tuhaf olan Ammi, hâlâ orada kalan ve garip günlerden konuşan tek kişi ve bunu yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya cüret ediyor çünkü evi, açık tarlalara ve Arkham'ın etrafındaki işlek yollara çok yakın.

Bir zamanlar tepelerin üstünden ve vadilerin içinden geçen, şimdi lanet sıcağın olduğu yere dümdüz giden bir yol vardı; fakat insanlar onu kullanmayı bıraktı ve güneye doğru kıvrılan yeni bir yol yapıldı. Eski yolun izleri, kırlara doğru bulunan otların ortasında bulunabilir ve onların bazıları, çukurlar yeni baraj için taştığında bile uzayacaklardır. Sonra karanlık ormanlar kesilecek ve lanet sıcak yüzeyi, gökyüzünü ve dalgaları güneşe yansıtan mavi suların altına girecek. Ve garip günlerin sırrı, derinlerin sırlarıyla bir olacak; eski okyanusun gizli bilgisiyle ve ilkel dünyanın tüm gizemiyle birlikte.

Tepelere ve vadilere yeni barajı incelemek için gittiğimde, bana bölgenin kötü olduğunu söylediler. Bunu bana Arkham'da söylediler ve burası bir sürü cadı efsaneleriyle dolu eski bir kasaba olduğundan, kötünün, büyükannelerin yüzyıllar boyunca torunlarına fısıldadığı şey olması gerektiğini düşündüm. "Lanet sıcak" ismi bana çok garip ve dramatik geldi ve püritan bir halkın efsanelerine nasıl girdiğini merak ettim. Sonra batıya bakan karanlık, karışık vadileri ve yamaçları, kendim gördüm ve eski gizemi dışında herhangi bir şeye şaşırmayı bıraktım. Onu gördüğümde sabahtı, fakat gölge her zaman orada dolaşıyordu. Ağaçlar çok sık bir şekilde büyümüştü ve gövdeleri herhangi sağlıklı bir Yeni İngiltere ağacı için fazla büyüktü. Aralarındaki karanlık vadilerde çok fazla sessizlik vardı ve zemin, nemli bataklık ve çürümenin uzun yıllarına göre fazla yumuşaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Açık alanlarda, çoğunlukla eski yol boyunca, küçük yamaç tarlaları vardı. Bazen hepsi ayakta duran binalarla, bazen bir ya da iki tane ile ve bazen yalnızca bir baca ve çabuk doldurulan mahzenle. Otlar ve çalılar hüküm sürüyordu ve sinsi vahşi yaratıklar, ağaçların altındaki çalılıklarda hışırdıyorlardı. Her şeyin üzerinde bir huzursuzluk ve baskı havası vardı; gerçek olmamanın ve garip bir şeyin dokunuşu, sanki görüş açısının veya ışık ve gölge sanatının hayati unsurları tersti. Yabancıların kalmadıklarına şaşırmadım, çünkü burası içinde uyunulacak bir bölge değildi. Salvator Rosa'nın görüntüsüne çok fazla benziyordu; bir korku hikâyesindeki bir çeşit yasak görüntü gibiydi.

Fakat tüm bunlar bile, lanet sıcak kadar kötü değildi. Onu, ferah bir vadinin altında rast geldiğim an tanıdım; çünkü başka hiçbir isim böyle bir şeye uyamazdı veya başka hiçbir şey böyle bir isme uygun olamazdı. Sanki şair, o ifadeyi bu bölgeden görüp de yazmıştı. Onu gördüğümde, öyle olmalıydı diye düşündüm, bir ateşin başlangıcı; fakat neden göğe yayılan bu beş hektarlık gri harabede yetişen her şey ormanda ve tarlalarda asitle yenmiş bir nokta gibi görünüyordu? Eski yol çizgisinin kuzeyine doğru geniş bir şekilde yayılıyordu, fakat diğer tarafa çok az bir şekilde geçmişti. Yaklaşmak konusunda garip bir gönülsüzlük hissettim ve en sonunda, işim oradan geçip gitmek olduğundan dolayı yaklaşmak zorunda kaldım. Bu geniş alanda hiçbir tür sebze yoktu, yalnızca hiçbir rüzgârın savurmadığı gri toz ve kül vardı. Yanındaki ağaçlar hastalıklı ve bodurdu, birçok ölü ağaç gövdesi kenarda duruyor veya çürüyordu. Aceleyle yürürken sağımda bir bacanın ve mahzenin, tamburlanmış tuğlalarını ve taşla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını ve sönük dumanları güneş ışığının renkleriyle garip oyunlar oynayan terk edilmiş bir kuyunun genişleyen karanlık ağzını gördüm. Uzaklardan yükselen uzun, karanlık ağaçlar bile tam tersine hoş karşılıyormuş gibi görünüyordu ve Arkham halkının korkmuş fısıltılarına artık şaşırmıyordum. Yakınlarda bir ev veya yıkıntı yoktu, eski günlerde bile yer ıssız ve uzak olmalıydı. Ve alacakaranlıkta, bu uğursuz yerden geçmekten korktuğumdan, güneydeki dolambaçlı yoldan giderek kasabaya geri döndüm. Belli belirsiz bir şekilde birkaç bulutun bir araya gelmesini diliyordum, çünkü derin gökyüzüyle ilgili garip bir korku ruhuma işlemişti.

Akşam, Arkham'daki yaşlı insanlara, lanet sıcak hakkında çoğunun kaçamak cevaplar vererek yanıtladığı ''garip günler'' ifadesinin ne anlama geldiğini sordum. Ancak, tüm gizemin düşündüğümden daha yakın olduğunu öğrenmekten başka işe yarayacak herhangi bir cevap alamadım. Hiçbir şekilde eski bir efsane olayı değildi, fakat konuşanların yaşam süresinde meydana gelmiş bir şeydi. Seksenlerde meydana gelmişti ve bir aile kaybolmuştu ya da öldürülmüştü. Anlatılanlar tam değildi ve hepsi, bana yaşlı Ammi Pierce'in çılgın hikâyelerine önem vermememi söylediğinden, sonraki sabah, ağaçların ilk olarak sıklaşmaya başladığı eski sarsak dağ evinde yalnız başına yaşadığını öğrenip onu buldum. Korku verici şekilde antik bir yerdi ve çok uzun süre ayakta kalan evlerde oluşan hafif zehirli kokuyu vermeye başlamıştı. İnatçı bir tıklamayla yaşlı adamı anca uyandırabildim ve korkak bir şekilde kapıyı açtığında, beni gördüğüne memnun olmadığını anladım. Beklediğim kadar çelimsiz değildi, fakat gözleri tuhaf bir şekilde zayıftı ve dağınık giysileri ve be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaz sakalı onu oldukça yıpranmış ve kederli gösteriyordu. Hikâyelerini anlatmasını nasıl başlatacağımı bilmediğimden, bir iş meselesinden bahsedermiş gibi davranıyordum; ona araştırmamdan bahsettim ve bölge hakkında belli belirsiz sorular sordum. Bana söylenenden çok daha iyi ve bilgili biriydi ve Arkham'da konuştuğum her adamın konuyla ilgili sahip olduğu bilgilerden çok daha fazlasını biliyordu. Barajın yapılacağı bölümlerde tanıdığım diğer köylüler gibi değildi. Ondan başka, ortadan kaldırılacak çiftlik alanlarında ve eski ormanlarda itiraz eden yoktu. Gelecekte, gölün kıyısında evi uzanmayacak olmasına rağmen. Gösterdiği tek şey rahatlamaydı; ömrü boyunca dolaştığı karanlık, eski vadilerin kaçınılmaz sonunun rahatlaması. Artık suların altında daha iyiydiler, garip günlerden beri suların altında daha iyiydiler. Ve bu konunun açılmasıyla birlikte, vücudu ileri atılırken ve sağ işaret parmağı titrek ve etkilenmiş bir şekilde işaret etmeye başlarken, kısık sesi alçaldı.

Hikâyeyi o zaman duymuştum ve düzensiz sesi titremeye ve fısıldamaya devam ettikçe, bir yaz gününde olmamıza rağmen, tekrar ve tekrar titredim. Sık sık onu, düzensizliğinden, yalnızca profesörlerin konuşmasının sönük ezberci hafızasıyla tamamladığı bilimsel noktalardan veya mantık ve süreklilik hissinin bozulduğu boşlukların üzerine yapılan köprülerden hatırlamak zorundaydım. Anlatmayı bitirdiğinde, zihninin boş şeylerle oyalandığına veya Arkham halkının lanet sıcak hakkında fazla konuşmamasına şaşırmadım. Güneş batmadan önce otelime gittim, yıldızların açıkta üstüme gelmesini istemeyerek ve sonraki gün işimden istifa etmek için Boston'a döndüm. Bu eski orman ve yamacın karanlık kargaşasına tekrar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gidemezdim veya karanlık kuyunun tamburlanmış tuğlalar ve taşların yanında derinlere açıldığı gri lanet sıcakla, bir başka zaman yüzleşemezdim. Baraj, yakında inşa edilecek ve tüm o eski sırlar, denizin derinliklerinde sonsuza kadar güven içinde kalacak. Fakat ondan sonra bile o ülkeyi gece ziyaret edeceğimi sanmıyorum ve hiçbir şey beni Arkham'ın yeni şehir suyunu içmeye ikna edemez.

Hepsi, yaşlı Ammi'nin dediğine göre, meteorla birlikte başladı. O zamandan önce, cadı yargılamalarından beri hiçbir vahşi efsane yoktu ve bu batı ormanları bile, şeytanın Hintlilerden daha yaşlı tuhaf bir taş mihrabın yanında mahkemesini kurduğu Miskatonic'teki küçük adanın yarısı kadar bile korku salmıyordu. Bunlar, kötü ormanlar değillerdi ve fantastik alacakaranlıkları, garip günlere kadar asla korkunç değildi. Sonra o öğle vakti bulutu, havadaki o patlamalar dizisi ve ormandaki uzak vadiden yükselen o duman sütunu geldi. Ve gece, tüm Arkham kendini, büyük kayanın gökten düştüğü Nahum Gardner bölgesindeki kuyunun yanına yerleştirdi. Bu lanet sıcağın geldiği yerde duran evdi, bereketli bahçelerinin ve meyve bahçelerinin ortasında süslü beyaz Nahum Gardner evi.

Nahum, insanlara taştan bahsetmek için kasabaya gelmiş ve yolda Ammi Pierce'in yanına uğramıştı. Ammi, o zamanlar kırk yaşındaydı ve tüm garip şeyler, güçlü bir şekilde zihninde sabitleşmişti. O ve karısı, ertesi sabah, bilinmeyen gösterişli uzaydan gelen garip ziyaretçiyi görmek için acele eden Miskatonic Üniversitesi'nden üç profesörle gitmişti ve Nahum'un bir gün önce onu neden çok büyük olarak tanımladığını merak etmişlerdi. Küçülmüştü, Nahum, ön bahçesindeki eski sürüklenmiş ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yunun yanındaki parçalanmış toprağı ve yanmış çimlerin üstündeki büyük kahverengimsi dağı işaret ederken böyle söylüyordu; fakat zeki adamlar taşların küçülmediğini söylediler. Sıcaklığı inatçı bir şekilde yayılıyordu ve Nahum, geceleri hafifçe parladığını söyledi. Profesörler, onu bir jeologun çekiciyle denediler ve garip bir şekilde yumuşak buldular. Gerçekte neredeyse plastik olacak kadar yumuşaktı ve test için üniversiteye bir denek götürmek için, oymaktan çok yonttular. Nahum'un mutfağından ödünç aldıkları eski bir kovanın içine koydular çünkü küçük bir parça bile, soğumayı reddediyordu. Geri dönüşte Ammi-'nin evinde dinlenmek için durdular ve Bayan Pierce, parçanın daha da küçüldüğünü ve kovanın dibini yaktığını belirttiğinde, düşünceli gözüküyorlardı. Gerçekten de büyük değildi fakat muhtemelen düşündüklerinden daha azını almışlardı.

Ondan sonraki gün -tüm bunlar 82'nin Haziran'ındaydı- profesörler büyük bir heyecanla tekrar yola çıktılar. Ammi'nin evini geçerken ona, deneğin garip şeyler yaptığını ve onu cam bir bardağa koyduklarında tamamen kaybolduğunu söylediler. Bardak da gitmişti ve zeki adamlar, garip taşın silikona olan tuhaf benzerliğinden bahsettiler. O, düzenli laboratuvarda oldukça inanılmaz bir şekilde hareket etmişti; hiçbir şey yapmamış ve kömürde ısıtıldığında hiçbir tıkalı gaz göstermemiş, boraks incisinde tamamen negatif olmuş ve çok geçmeden üretilebilir herhangi bir sıcaklıkta, oksi hidrojen üfleme borusu da dahil, kesinlikle uçucu olmadığını kanıtlamıştı. Bir örste oldukça dövülgendi ve karanlıkta parlaklığı çok belliydi. İnatla soğumayı reddederek, üniversiteyi çok geçmeden gerçek bir heyecan havasına soktu ve spektros-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kopta ısıtıldığında, normal spektrumun herhangi bilinen bir rengine benzemeyen parlak şeritler gösteriyordu. Yeni elementler, tuhaf optik özellikler ve kafası karışmış bilim insanlarını bilinmeyenle karşılaştıklarında susturan diğer şeyler hakkında korkutucu konuşmalar vardı.

Sıcak olduğundan, onu tüm düzgün deneklerle bir potada test ettiler. Su, hiçbir şey yapmadı. Hidroklorik asit de aynıydı. Nitrik asit ve altınsuyu bile, ateşli sağlamlığı karşısında yalnızca tısladı ve sıçrattı. Ammi, tüm bu şeyleri hatırlarken zorlanmıştı fakat bazı eritici maddeleri, ben onları genel kullanım sıralarına göre söylediğimde tanıdı. Amonyak, aşındırıcı soda, alkol ve eter, tiksindirici karbon disülfür ve bir düzine diğerleri vardı; fakat ağırlığın zaman geçtikçe düzenli bir şekilde azalmasına rağmen ve fragman, bir parça soğuyormuş gibi görünmesine rağmen eritici maddelerde, maddeye saldırdıklarına dair hiçbir değişiklik yoktu. Ama şüphe götürmeyecek bir şekilde, bir metaldi. Bir şey yüzünden manyetikti ve asit maddelere batırılışından sonra, meteor demirinde bulunan Widmannstatten figürlerinin hafif izleri ortaya çıkmış gibi görünüyordu. Soğuma, hatırı sayılır bir seviyeye geldiğinde test, cam içine taşındı ve çalışma boyunca, orijinal fragmandan yapılan küçük parçaları koydukları bir cam bardak içindeydi. Sonraki sabah, parçalar da bardak da, iz bırakmadan kaybolmuştu ve sadece yakılmış bir nokta, tahtadan bir rafın üzerinde iz bırakmıştı.

Kapısında durduklarında, profesörlerin Ammi'ye anlattıkları tüm şey buydu ve bir kez daha onlarla birlikte yıldızlardan gelen taşlı haberciyi görmeye gitti, fakat bu sefer karısı ona eşlik etmiyordu. Artık kesinlikle küçül-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müş olmalıydı ve profesörler bile gördüklerinin doğruluğundan şüphe edemiyorlardı. Kuyunun yanındaki küçülen kahverengi yumrunun etrafında, yerin yarıldığı yer dışında, açık bir boşluk vardı; oysa bir gün önce yedi fit genişliğindeydi, şimdi ise zar zor beş fitti. Hâlâ sıcaktı ve bilgeler, keski ve çekiçle başka ve daha büyük bir parça çıkarırken meraklı bir şekilde yüzeyini incelediler. Bu sefer daha derin oydular ve daha küçük parçayı çektiklerinde, meteorun çekirdeğinin tam olarak homojen olmadığını gördüler.

Cisme gömülü, renkli ve geniş bir küreciğin kenarı gibi görünen şeyi açtılar. Meteorun garip spektrumundaki şeritlerden bazılarını andıran renk, neredeyse tanımlanamazdı ve ona renk denmesinin tek sebebi, rengi andırmasıydı. Görünüşü parlaktı ve bir tıklamayla hem kırılganlık hem de boşluk gösteriyordu. Profesörlerden biri, bir çekiçle ona zekice vurdu ve sinirsel küçük bir patlamayla yandı. Dışarı hiçbir şey atılmamıştı ve meteorun tüm izi delmeyle birlikte kaybolmuştu. Eğer arkasında üç inçlik bir çukur yuvarlak boşluk bıraksaydı ve herkes bunun mümkün olduğunu düşünseydi diğerleri, çevrelenen cisim azaldığında keşfedilecekti.

Varsayım boşaydı; bu yüzden anlamsız bir kürecik bulma denemesinden sonra, arayanlar yeni denekleriyle tekrar ayrıldılar ancak bu da, selefinin laboratuvardaki belirsizliğini kanıtladı. Neredeyse plastik olmasının yanında sıcaklık, manyetizma ve hafif parlaklık göstererek, güçlü asitlerle bir parça soğuyarak, bilinmeyen bir spektruma sahip olarak, havada azalarak ve sonuç olarak silikon bileşiklerine ortak yıkıcılıkla saldırarak tanımlanacak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

herhangi bir özellik göstermiyordu ve testlerin sonunda, üniversitedeki bilim adamları, onu sınıflandıramadıklarını kabul etmek zorunda kaldılar. Bu dünyadan değildi, fakat engin uzayın bir parçasıydı ve uzayın özelliklerini taşıyor ve uzayın kurallarına uyuyordu.

O gece, gök gürültülü bir fırtına vardı ve profesörler sonraki gün Nahum'un evine gittiklerinde, acı bir hayal kırıklığı ile karşılaştılar. Taş, manyetik olduğundan, bir çeşit tuhaf elektrik özelliğine sahip olmalıydı; çünkü Nahum'un söylediğine göre, acayip bir inatla yıldırımı çekmişti. Çiftçi, bir saat içinde altı kez yıldırımın ön bahçesindeki karığa vurduğunu görmüştü ve fırtına durduğunda, göçmüş toprakla tıkanmış eski kuyunun yanındaki parçalanmış çukur dışında hiçbir şey kalmamıştı. Kazının hiçbir faydası olmamıştı ve bilim adamları tamamen kaybolduğuyla ilgili gerçeği onayladılar. Tam bir başarısızlıktı; bu yüzden laboratuvara geri dönüp ilk başta dikkatlice saklanmış kaybolan parçayı test etmekten başka yapacak hiçbir şey kalmamıştı. Bu parça bir hafta dayandı, sonunda da kayda değer hiçbir şey öğrenilememişti. Kaybolduğunda, geride hiç tortu bırakmamıştı ve zamanla profesörler zar zor açık gözlerle, dipsiz boşlukların gizemli kalıntısının uzaydan geldiğine inanamamışlardı; diğer evrenlerden ve cisim, güç ve varlık diyarlarından gelen yalnız, garip mesaj.

Doğal bir olaymış gibi, Arkham gazeteleri kazadan üniversiteleri sorumlu tutmuşlar ve Nahum Gardner ve ailesiyle konuşması için muhabirler yollamışlardı. En azından Boston gazetesi bir yazıcı yollamıştı ve Nahum, bir anda bir tür yerel ünlü haline gelmişti. Ellili yaşlarda,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cılız, iyi huylu ve karısıyla ve üç çocuğuyla vadideki şirin çiftliğinde yaşayan biriydi. O ve Ammi ve eşleri sık sık birbirlerini ziyaret ederlerdi ve Ammi, tüm bu yıllardan sonra ondan övgüyle söz etmek dışında bir şey yapmıyor. Yaşadığı yerin aldığı ilgiden bir parça gururlanmış görünüyordu ve sonraki haftalarda sık sık meteordan bahsediyordu. O Temmuz ve Ağustos sıcak geçiyordu ve Nahum, Chapman Deresi'nin karşısındaki on hektarlık çayırda kuru otları toplamak için çok çalışıyordu; hareketli yük arabasının aradaki gölgeli patikalarda iz yaptığı yerde. İş, onu diğer yıllarda yorduğundan daha fazla yormuştu ve yaşının üzerindeki etkisini hissetmeye başlıyordu.

Sonra meyve ve hasat zamanı geldi. Armutlar ve elmalar yavaşça olgunlaşıyordu ve Nahum, meyve bahçesinin daha önce hiç olmadığı kadar büyüdüğüne yemin ediyordu. Meyveler olağanüstü boyutlara ve alışılmamış görünümlere ulaşıyordu ve böyle bir bollukta gelecek hasadı karşılaması için fazladan fıçılar sipariş edildi. Fakat olgunlaşmayla birlikte acı bir hayal kırıklığı ortaya çıktı; çünkü tüm bu güzel olgunlaşmanın içinde sahte bir lezzet vardı, bir parçası bile yenmek için uygun değildi. Armutların ve elmaların güzel tatlarının içine sinsi bir acı ve hastalık girmişti, bu yüzden en küçük ısırıklar bile kalıcı bir iğrenmeye neden oluyordu. Karpuzlar ve domateslerde de aynıydı ve Nahum, üzgün bir şekilde tüm hasadının kaybolduğunu gördü. Hızlı bir şekilde olayları bağlayarak, meteorun toprağı zehirlediğini söyledi ve diğer hasadın çoğunluğunun yolun kenarındaki yüksek tepelerde olması nedeniyle Tanrıya şükretti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kış erken geldi ve çok soğuktu. Ammi, Nahum'u normalden daha az görüyordu ve endişelenmeye başlamıştı. Ailesinin kalanı da suskun hale gelmişti ve kiliseye düzenli gidişlerini, kırsal bölgedeki çeşitli sosyal olaylara katılımlarını bırakmışlardı. Bu ilgisizliklerinin ve bunalımlarının sebebi anlaşılamıyordu, tüm ev halkı ara sıra belli belirsiz bir huzursuzluk hissini ve kötüleşen sağlıklarını itiraf etseler de. Nahum, kardaki belirli ayak izleri hakkında endişelendiğini söylerken en anlaşılır açıklamayı yapıyordu. Onlar kırmızı sincapların, beyaz tavşanların ve tilkilerin her zamanki kar ayak izleriydi fakat saplantılı çiftçi, onların yapısıyla ve düzeniyle ilgili tam olarak doğru olmayan bir şey gördüğünü iddia ediyordu. Asla kesin bir şey söylemiyordu, fakat onların anatomilerinin karakteristiklerini ve sincapların, tavşanların ve tilkilerin olması gereken alışkanlıklarını taşımadığını düşündüğü belliydi. Ammi, bu konuşmayı ilgisiz bir şekilde dinliyordu ta ki bir gece Clark's Corners'ten kızağıyla birlikte eve dönerken Nahum'un evinin önünden geçene kadar. Ay vardı ve bir tavşan yoldan karşıya geçiyordu ve tavşanın sıçrayışları, Ammi'nin veya atının hoşlandığından daha uzundu. Sonradan gelen, gerçekten de sağlam bir dizginle tutulduğunda neredeyse kaçacaktı. Daha sonra Ammi, Nahum'un hikâyelerine daha fazla saygı gösterdi ve neden Gardner köpeklerinin o kadar korkmuş göründüğünü ve her sabah titrediğini merak etti. Öyle görünüyor ki, neredeyse havlama hislerini kaybetmişlerdi.

Şubatta, Meadow Tepesi'nden McGregor çocukları, dışarıda dağ sıçanı avlamaya çıkmışlardı ve Gardner'lerin evinden çok da uzakta olmayan bir yerde çok tuhaf bir örnek yakaladılar. Vücudunda bir parça, ebatları tanım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanması imkânsız bir şekilde değişikti ve yüzü, kimsenin daha önce bir dağsıçanında görmediği bir ifadeye bürünmüştü. Çocuklar gerçekten korkmuşlardı ve yaratığı hemen attılar, böylece yalnızca tuhaf hikâyeleri, kırsal bölgenin halkına ulaşabildi. Fakat Nahum'un evinin yanındaki atların ürkeklikleri artık tanınmış hale gelmişti ve fısıldanan bir efsanenin dolaşması için temel, hızlı bir şekilde biçimleniyordu.

İnsanlar, karların Nahum'un evinde diğer yerlerden daha hızlı eridiğine yemin ediyorlardı ve Mart'ın başlarında Clark's Corners'teki Potter'ların genel mağazasında korkunç bir tartışma vardı. Stephen Rice, o sabah Gardner'ın evinin oradan geçmişti ve yolun karşısındaki ormanlardan bataklık boyunca gelen lahana kokusunu fark etmişti. Bu şeyler daha önce hiç bu kadar büyümemişti ve herhangi bir kelimeyle ifade edilemeyecek garip renklere sahiptiler. Şekilleri canavarımsıydı. O öğlen birçok kişi anormal büyümeyi görmek için oradan geçmişti ve hepsi, bu tür bitkilerin sağlıklı bir dünyada asla yetişemeyeceği konusunda anlaştılar. Sonbaharın kötü meyvesi daha önce serbest bir şekilde söylenmişti ve Nahum'un toprağında zehir olduğu ağızdan ağza yayıldı. Tabi ki sebebi meteordu ve üniversiteden gelen adamların taşı ne kadar garip bulduklarını hatırlayarak, bazı çiftçiler konu hakkında onlarla konuştular.

Bir gün Nahum'u ziyaret ettiler; fakat çıkardıkları sonuç, vahşi hikâyeler ve folklorun tutuculuğundan hiç hoşlanmadıklarıydı. Bitkiler kesinlikle garipti fakat lahanalar, şekil, koku ve renk açısından az çok garipti. Muhtemelen taştaki bir çeşit mineral toprağa girmişti fakat çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçmeden temizlenirdi. Ayak izleri ve korkmuş atlar içinse meteor taşı gibi bir olağanüstü olayın başladığı söylentisi, yalnızca bir kasaba dedikodusuydu. Ciddi adamlar için meraklı dedikodu durumunda gerçekten yapacak hiçbir şey yoktu, çünkü batıl inançlı köylüler, her şeyi söyler ve inanırlardı. Ve garip günlerin tamamında profesörler küçümser bir şekilde uzakta durdular. Onlardan yalnızca biri, bir buçuk yıl sonra bir polis işinde iki küçük şişe toz verildiğinde o lahananın acayip renklerinin üniversite spektroskobunda meteor parçası tarafından gösterilen anormal ışık şeritlerinden birine benzediğini ve cehennemden gelen taşta gömülü olarak bulunan hassas kürecik gibi olduğunu hatırladı. Bu analiz olayındaki örnekler, ilk başta aynı garip şeritleri gösteriyordu, daha sonra niteliklerini kaybetmelerine rağmen.

Nahum'un evinin etrafındaki ağaçlar erken filizlendi ve gece rüzgârda uğursuzca eğiliyorlardı. Nahum'un on beş yaşındaki ikinci oğlu Thaddeus, ağaçların rüzgâr olmadığı zamanlarda da eğildiğine yemin ediyordu; fakat dedikodular bile bunu inandırıcı gösteremiyorlardı. Ancak havada kesinlikle bir huzursuzluk vardı. Tüm Gardner ailesi, bilinçli olarak isimlendirebilecekleri herhangi bir ses olmamasına rağmen, gizli bir şekilde dinleme huyu edinmişlerdi. Dinleme, bilincin yarım bir şekilde kapalı olduğu anların ürünüydü aslında. Ne yazık ki böyle zamanlar haftadan haftaya arttı, ta ki "Nahum ahalisine bir şeyler oluyor" ifadesi sıradan bir ifade haline gelene kadar. Erken taşkırançiçeği açtığında başka bir garip renge sahipti; tam olarak lahanalarınki gibi değil fakat açıkça bağlantılı ve onu gören kimsenin anlayamadığı bir renge bürünmüştü. Nahum, birkaç çiçeği Arkham'a götürdü ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onları Gazette'nin editörüne gösterdi, fakat adam onlar hakkında, içinde köylülerin karanlık korkularının kibarca eleştirildiği komik bir yazı yazmak dışında hiçbir şey yapmadı. Duyarsız bir şehirli adama bu taşkırançiçekleriyle bağlantılı bir şekilde hareket eden, aşırı büyümüş yas tutan kelebeklerden bahsetmek Nahum'un hatasıydı.

Nisan, kasaba halkına bir tür delilik getirdi ve Nahum'un son terk edilişine yol açan, onların evinin önünden geçen yol kullanılmamaya başlandı. Sebebi, bitkilerdi. Tüm meyve ağaçları garip renklerle çiçek açmıştı ve avlunun taşlı toprağı ve bitişikteki çayır boyunca, yalnızca bir botanik uzmanının bölgenin uygun bitki örtüsüyle bağdaştırabileceği tuhaf büyümeler baş gösterdi. Akıllı ve sağlıklı renkler, yeşil çimler ve yapraklar dışında hiçbir yerde görülmüyordu; fakat her tarafta birkaç bozulmuş bitkinin veremli ve prizmatik değişimleri dünyanın bilinen renkleri arasında bir yeri olmadığını gösteriyordu. Gelincik çiçekleri, uğursuz bir tehlikenin görüntüsü haline gelmişti ve kan otları, renkli sapıklıklarıyla arsız bir şekilde büyüyordu. Ammi ve Gardnerlar, renklerin çoğunun rahatsız edici bir benzerliği olduğunu düşünüyordu ve meteordaki kırılgan kürelerden birinin rengini andırdığına karar verdiler. Nahum, on hektarlık bir alanı ve yüksek arazi kısmını sürdü ve ekti, fakat evin etrafındaki alana hiçbir şey yapmadı. Hiçbir işe yaramayacağını biliyordu ve yazın garip büyümelerinin, topraktan tüm zehri çekeceğini umuyordu. Artık neredeyse her şeye hazırlıklıydı ve yanında duyulmayı bekleyen bir şey olduğu hissine alışmıştı. Komşularının, evinden sakındıklarını tabi ki duymuştu, fakat karısına daha fazla ispiyonlanıyordu. Çocuklar her gün okulda olduklarından, daha iyi durumdalardı; fa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kat dedikodudan korkmaktan kendilerini alamıyorlardı. En çok üzülen, hassas olan genç Thaddeus'du.

Mayıs'ta böcekler geldi ve Nahum'un evi, vızıltı ve sürünmenin kâbusu haline geldi. Yaratıkların çoğu her zamanki görünüşlerinde ve hareketlerinde değillermiş gibi görünüyorlardı ve gece alışkanlıkları daha önceki deneyimlerle çatışıyordu. Gardnerlar, gece izlemeye başlamışlardı, tüm yönlere rastgele bir şekilde bakarak bir şeyi izliyorlardı, ne olduğunu bilmiyorlardı. İşte o zaman, Thaddeus'un ağaçlar hakkında haklı olduğunu gördüler. Bayan Gardner, ay ışığının aydınlattığı gökyüzünde bir akçaağacın şişen dallarını izlediğinde, onu gören ikinci kişiydi. Dallar şüphesiz hareket etmişti ve hiç rüzgâr yoktu. O canlılık olmalıydı. Gariplik, büyüyen her şeye bulaşmıştı artık. Ama bir sonraki keşfi yapan, Nahum'un ailesinden biri değildi. Benzerlik onları köreltmişti ve göremedikleri şey, şehir efsanelerinden habersiz, bir gece Bolton'dan gelen korkak bir kereste satıcısı tarafından görüldü. Arkham'da anlattığı şeye Gazette'de kısa bir paragraf ayrılmıştı ve tüm çiftçiler, Nahum da dahil, onu ilk olarak orada görmüştü. Gece karanlıktı ve fayton lambaları hafifçe yanıyordu, fakat herkesin söylentilerden bildiği vadideki bir tarlada, Nahum'un karanlığı daha yoğundu. Sönük fakat belirgin bir parlaklık tüm bitkilerin, çimlerin, yaprakların ve çiçeklerin yapısındaymış gibi görünüyorken, bir anda fosforlaşmanın ayrık bir parçası, ahırın yanındaki avluda sinsice hareket ediyor gibi görünüyordu.

Çim, şimdiye kadar dokunulmamış görünüyordu ve inekler evin yanındaki arsada serbestçe otlanıyorlardı, fakat Mayıs'ın sonlarına doğru süt kötüleşmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra Nahum, inekleri yukarı arazilere sürdü ve sorun kesildi. Bu değişiklikten kısa bir süre sonra, çimler ve yapraklardaki değişiklik gözle görülür hale geldi. Tüm otlar griye dönüyordu ve yüksek derecede garip bir kırılganlık gösteriyorlardı. Ammi, şimdi o yeri ziyaret eden tek kişiydi ve ziyaretleri gittikçe azalıyordu. Okul kapandığında, Gardnerlar'ın dünya ile bağlantısı neredeyse kalmamıştı ve bazen Ammi onların kasabadaki işlerini hallediyordu. Tuhaf bir şekilde fiziksel ve zihinsel olarak zayıflıyorlardı ve kimse Bayan Gardner'in deliliğinin haberlerini aldığında şaşırmadı.

Olay Haziran'da meydana geldi, meteorun düşüşünün yıldönümü civarlarında ve zavallı kadın, havadaki tanımlayamadığı şeyler hakkında çığlık atmaya başladı. Çığlıklarında belirli bir isim yoktu, yalnızca fiiller ve zamirler vardı. Bir şeyler hareket ediyor, değişiyor ve çırpınıyordu ve kulaklar tamamen ses olmayan tepkilerle çınlıyordu. Bir şey götürülmüştü -ondan bir şey emiliyor-, olmaması gereken bir şey kendini ona bağlıyordu -birinin onu uzak tutması gerekiyordu-, gece hiçbir şey hareketsiz durmuyordu -duvarlar ve pencereler hareket ediyordu-. Nahum, eşini şehir tımarhanesine göndermedi, fakat evde kendine ve diğerlerine zararlı olmadığı sürece dolaşmasına izin verdi. İfadesi değiştiğinde bile hiçbir şey yapmadı. Fakat çocuklar ondan korkmaya başladığında ve Thaddeus annesinin ona yaptığı ifadeler yüzünden nerdeyse bayıldığında, onu tavan arasına kilitlemeye karar verdi. Temmuz'da konuşmayı kesti ve dört ayaküstünde sürünmeye başladı ve ay bitmeden önce Nahum onun, gece karanlıkta kısmen parladığı gibi delice bir düşünceye kapıldı ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şimdi olayın yandaki bitkilerle alakalı olduğunu açıkça görüyordu.

Atların kaçışı bundan biraz önce meydana gelmişti. Bir şey, onları gece uyandırmıştı ve kişnemeleri ve ahırın bölmelerine vurmaları korkunçtu. Onları sakinleştirmek için neredeyse yapacak hiçbir şey yoktu ve Nahum ahırın kapısını açtığında, korkmuş orman geyikleri gibi dörtnala kaçtılar. Dördünü takip etmek bir hafta sürdü ve bulunduklarında oldukça kullanışsız ve idare edilemez görünüyorlardı. Bir şey onların beynine işlemişti ve her biri kendi iyilikleri için vuruldular. Nahum, Ammi'den otlar için bir at ödünç aldı fakat ahıra gitmediğini gördü. Ürkmüş, inat etmiş ve kişnemişti ve sonunda adamlar ağır vagonu uygun eğim için, otların yeterince yanına getirmek için kendi güçlerini kullanırken, atı avluya sürmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Bu arada bitkiler gri ve kırılgan bir hale gelmeye devam ediyordu. Renkleri çok garip olan çiçekler bile şimdi gri renge bürünüyordu. Meyveler, gri, küçük ve tatsız olarak yetişiyordu. Yıldız çiçeği ve altın başaklar, gri ve bozuk bir şekilde açtı ve ön avludaki güller, zinya çiçekleri ve gülhatmi, o kadar kötü görünen şeylerdi ki, Zenas onları kesti. Garip şişmiş böcekler o sıralarda öldüler, arılar bile kovanlarını terk etmiş ve ormana gitmişlerdi.

Eylülde tüm bitkiler hızlı bir şekilde grimsi bir toz haline gelmişlerdi ve Nahum, ağaçların zehir topraktan çıkmadan önce öleceklerinden korktu. Karısı şimdi korkunç çığlık nöbetlerine giriyordu, o ve çocuklar sürekli endişeli bir gerginlik halindeydiler. Şimdi insanlardan kaçıyorlardı ve okul açıldığında çocuklar gitmedi. Fakat Ammi, nadir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziyaretlerinin birinde, kuyu suyunun artık iyi olmadığını ilk fark eden kişiydi. Tam olarak kokulu ve tuzlu olmayan kötü bir tadı vardı ve Ammi, arkadaşına yüksek arazide, toprak tekrar iyileşene kadar başka bir kuyu kazmasını tavsiye etti. Ancak Nahum uyarıyı görmezden geldi çünkü o zamana kadar garip ve kötü şeylere alışkın hale gelmişti. O ve çocuklar, bozuk kaynağı kullanmaya devam ettiler, amaçsız günler boyunca neticesiz ve monoton işlerini yapmaya, yetersiz ve az pişmiş yemeklerini yemeye devam ettikleri gibi umursamazca ve mekanik bir şekilde suyu içmeye devam ettiler. Hepsinde, duygusuz bir teslimiyet vardı, sanki belirlenmiş ve benzer sonlarına doğru, isimsiz korumaların arasında bir yarıları başka bir dünyadaymış gibi yürüyorlardı.

Thaddeus, Eylül'de kuyuya gittiği bir günden sonra delirdi. Bir kovayla gitmişti fakat elleri boş dönmüştü, çığlık atarak ve kollarını sallayarak ve bazen delice bir kıkırdamaya başlayarak veya "aşağıda hareket eden renkler" hakkında fısıldayarak. Ailedeki iki kişi oldukça kötü durumdaydı, fakat Nahum bu konuda çok cesurdu. Sendelemeye ve kendine zarar vermeye başlayana kadar, bir hafta kadar, çocuğun etrafta dolaşmasına izin verdi ve sonra onu tavan arasında annesini kilitlediği odanın karşısındaki odaya kilitledi. Kilitli kapılar ardından birbirlerine attıkları çığlıklar, özellikle bu dünyadan olmayan garip bir dilde konuştuklarını sanan küçük Merwin için çok korkunçtu. Merwin, korku verici şekilde hayalperest bir hale geldi ve huzursuzluğu, en iyi oyun arkadaşı olan abisinin kilitlenmesiyle birlikte daha kötüye gidiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neredeyse aynı zamanda, çiftlik hayvanları arasında ölümler başladı. Kümes hayvanları griye döndü ve hızlı bir şekilde öldüler, etleri kesildiğinde pis kokulu ve kuruydular. Domuzlar aşırı şişmanlamıştı, sonra aniden kimsenin açıklayamadığı mide bulandırıcı değişikliklere uğradılar. Etleri tabi ki işe yaramazdı ve Nahum, akıl sağlığının sonuna gelmişti. Hiçbir köy veterineri evine gelmezdi ve Arkham'dan gelen şehir veterineri, açık bir şekilde şaşırmıştı. Domuzlar gri ve kırılgan bir hale gelmeye başlamış ve ölmeden önce parçalara ayrılmışlardı ve gözleri ve burunları tuhaf değişimler göstermişti. Bu, oldukça açıklanamaz bir durumdu çünkü asla bozuk bitkilerden beslenmemişlerdi. Sonra bir şey, inekleri de vurdu. Belirli bölgeler ve bazen tüm vücut, olağandışı bir biçimde buruşmuş ve sıkışmıştı ve çok kötü ölümler ve ufalanmalar sıradan bir hale gelmişti. Son aşamalarda -ve sonuç her zaman ölümdü- domuzların başına gelen grileşme ve kırılgan bir hale gelme durumu meydana geliyordu. Sebep zehir olamazdı, çünkü tüm olaylar kilitli ve rahatsız edilmemiş ahırda meydana gelmişti. Etrafta dolaşana, hayvanların herhangi bir ısırığı virüsü taşımış olamazdı, çünkü dünyadaki hangi hayvan katı engelleri geçebilirdi? Sadece doğal bir hastalık olmalıydı, fakat ne tür bir hastalık herhangi bir zihnin tahmin edebileceğinin ötesinde böyle sonuçlara sebebiyet verebilirdi? Hasat zamanı geldiğinde, bölgede yaşayan hiçbir hayvan kalmamıştı çünkü çiftlik ve kümes hayvanları ölmüştü ve köpekler kaçmıştı. O köpekler üç taneydiler, bir gece hep birlikte kayboldu ve bir daha görülmediler. Beş kedi bir süre önce gitmişti fakat gidişleri artık fare olmadığından ve Bayan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gardner'in, ince kedileri ev hayvanı yaptığından, zar zor fark edilmişti.

Ekimin 19'unda Nahum, Ammi'nin evine korkunç haberlerle sendeleyerek girdi. Ölüm, zavallı Thaddeus'u, tavan arasındaki odasında ve anlatılamayacak bir şekilde bulmuştu. Dışarıdan hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu çünkü küçük parmaklıklı pencereye ve kilitli kapıya dokunulmamıştı; fakat ahırdaki ölümlere oldukça benziyordu. Ammi ve karısı, üzgün adamı ellerinden geldiğince avutmaya çalıştılar, fakat bunu yaparken ürperdiler. Keskin korku, Gardnerlar'a ve dokundukları her şeye yapışıyor gibi görünüyordu ve evdeki birinin varlığı, bilinmeyen ve isimlendirilemeyen bölgelerden gelen bir nefesti. Ammi, Nahum'a büyük bir gönülsüzlükle eve kadar eşlik etti ve küçük Merwin'in çılgın hıçkırıklarını dindirmek için elinden geleni yaptı. Zenas'ın sakinleştirilmeye ihtiyacı yoktu. Hiçbir şey yapmayıp yalnızca boşluğa bakıyor ve babasının ona söylediklerine itaat ediyordu ve Ammi, kaderinin merhametli olduğunu düşündü. Zaman zaman Merwin'in çığlıkları tavan arasından hafif bir şekilde karşılık buluyordu ve Nahum, karısının çok cılızlaştığını söyledi. Gece olduğunda, Ammi uzaklaşabildi; çünkü arkadaşlık bile onu, bitkilerin hafif parlamasının başladığı ve ağaçların rüzgâr olmadan eğildiği o yerde kalmasını sağlayamadı. Ammi için daha fazla hayalperest olmaması büyük şanstı. Olaylar bu haldeyken bile zihni bir parça bile değişmemişti; fakat çevresindeki tüm belirtileri düşünmüş olsaydı veya aralarında ilişki kurmuş olsaydı, kaçınılmaz bir şekilde tam bir akıl hastası olabilirdi. Alacakaranlıkta adımlarını hızlandırarak eve vardı, delirmiş ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dının ve endişeli çocuğun çığlıkları korkunç bir şekilde kulaklarında çınlıyordu.

Üç gün sonra, Nahum yalpalayarak sabahın erken saatlerinde Ammi'nin mutfağına girdi ve ev sahibinin yokluğunda, Bayan Pierce onu sarmalayan bir korkuyla dinlerken, kekeleyerek bir kez daha umutsuz bir hikâye anlattı. Bu kez küçük Merwin'in başına bir şeyler gelmişti. Kaybolmuştu. Gece geç saatte, su için bir el feneri ve kovayla dışarı çıkmış ve bir daha geri gelmemişti. Günlerdir fenalık geçiriyordu ve ne yaptığının zar zor farkındaydı. Her şeye çığlık atıyordu. O zaman da avludan çılgın bir feryat yükselmişti, fakat baba kapıya varmadan çocuk kaybolmuştu. Yanına aldığı fenerden hiçbir parıltı yoktu ve çocuğun kendisinden de hiçbir iz yoktu. O anda Nahum, fenerin ve kovanın da kaybolduğunu düşündü; fakat şafak söktüğünde, ormanlardaki ve tarlalardaki gece boyu aramalarından yavaş ve zorla yürüyerek dönmüştü ve kuyunun yanında çok tuhaf şeyler bulmuştu. Kırılmış ve görünen o ki bir şekilde kesinlikle fenere ait olan demir yığını vardı; bükülmüş bir kepçe ve burkulmuş bir demir yanında erimişti, ikisi de yarı kaynaşmıştı, kovanın kalıntılarını işaret eder gibiydiler. Hepsi buydu. Nahum, hayal görmeyi geçmişti; Bayan Pierce, ifadesizdi ve Ammi, eve geldiğinde ve hikâyeyi duyduğunda bir tahmin yürütememişti. Merwin ortadan kaybolmuştu ve tamamı Gardnerlar'ı dışlayan insanlara bunu anlatmak bir işe yaramazdı. Her şeye gülen, Arkham'daki şehirli insanlara da bunu anlatmak işe yaramazdı. Thad gitmişti ve şimdi Merwin kaybolmuştu. Bir şey sürünüyor, sürünüyor ve görülmeyi, hissedilmeyi ve duyulmayı bekliyordu. Nahum da yakında ölecekti ve Ammi'den karısına ve Zenas'a,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eğer yaşarlarsa bakmasını istedi. Bu bir çeşit yargı olmalıydı; ne için olduğunu anlamamasına rağmen. Çünkü her zaman yapabildiği kadarıyla, Tanrı'nın yolundan yürümüştü.

İki haftadan fazla bir süre Ammi, Nahum'u hiç görmedi ve sonra, olmuş olabilecek şeyler hakkında endişelenerek, korkularını yenip Gardnerlar'ın evini ziyaret etti. Büyük bacadan hiç duman çıkmıyordu ve bir anlığına ziyaretçi, en kötüsünü düşündü. Tüm tarlanın görüntüsü şok ediciydi; yerde kurumuş grimsi otlar ve yapraklar, eski duvarlardan ve kalkan duvarlardan kırılgan yıkıntılardan düşen asmalar ve Ammi'nin dalların eğimindeki bir çeşit ince değişiklikten geldiğini düşünmekten kendini alamadığı yapmacık bir uğursuzlukla gri Kasım gökyüzünü tırnaklarıyla kapatan büyük çıplak ağaçlar. Fakat her şeye rağmen Nahum yaşıyordu. Zayıftı ve düşük tavanlı bir mutfakta bir kanepede oturuyordu, fakat tamamen bilinçliydi ve Zenas'a basit emirler verebiliyordu. Oda öldürücü derecede soğuktu ve Ammi fark edilir bir şekilde titrerken, ev sahibi boğuk bir sesle Zenas'a daha fazla odun için bağırdı. Odun gerçekten de şiddetle gerekiyordu; çünkü büyük şömine, bacadan aşağı gelen soğuk bir rüzgârın içinde gelen is bulutuyla birlikte sönük ve boştu. Birazdan Nahum ona fazladan odunun onu daha rahat hissettirip hissettirmeyeceğini sorduğunda, Ammi neler olduğunu görmüştü. En dayanıklı bağ, sonunda kopmuştu ve talihsiz çiftçinin zihni daha fazla acıya dayanamamıştı.

Ammi, nazik ve anlayışlı bir şekilde sorular sorarak, kayıp Zenas hakkında açık bir bilgi elde edemedi. "Kuyuda, kuyuda yaşıyor" zihni bulanmış babanın söylediği tek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeydi. Sonra ziyaretçinin aklına bir anda delirmiş karısının düşüncesi geldi ve sorularının sırasını değiştirdi. "Nabby? İşte burada!" Zavallı Nahum'un şaşırmış cevabıydı ve Ammi çok geçmeden kendinin araması gerektiğini anladı. Zararsız adamı kanepede bırakarak, anahtarları kapının yanındaki çividen aldı ve tavan arasına giden gıcırdayan merdivenlerden çıktı. Yukarısı oldukça basık ve kötü kokuyordu ve hiçbir yönden bir ses duyulmuyordu. Görünüşteki dört kapıdan, yalnızca biri kilitliydi ve bu kapıda aldığı çeşitli anahtarları denedi. Üçüncü anahtar doğru olandı ve biraz uğraştıktan sonra Ammi, alçak beyaz kapıyı iterek açtı.

İçerisi oldukça karanlıktı çünkü pencere küçüktü ve sert tahtadan parmaklıklarla yarı karanlık haldeydi ve Ammi, geniş tahtalı zeminde neredeyse hiçbir şey göremiyordu. Koku, dayanılabilirliğin ötesindeydi ve daha ileri gitmeden önce başka bir odaya çekilip ciğerlerini içine çekebileceği havayla doldurmak zorunda kaldı. İçeri girdiğinde, köşede karanlık bir şey gördü ve onu daha açık bir şekilde gördüğünde çığlık attı. Çığlık atarken bir anlığına bir bulutun pencereyi kapattığını düşündü ve bir saniye sonra kendini iğrenç bir buhar akımıyla fırçalanmış gibi hissetti. Garip renkler, gözlerinin önünde dans etti ve eğer o anlık korku onu uyuşturmamış olsaydı, jeologların çekicinin parçaladığı meteordaki kürecikten ve baharda filizlenen hastalıklı bitkileri düşünürdü. O durumdayken, yalnızca karşısındaki korkunç canavarlığı ve genç Thaddeus'un ve çiftlik hayvanlarının isimsiz kaderini paylaştığını düşündü. Fakat bu dehşetle alakalı korkunç şey, onun çok yavaşça ve gözle görülür bir şekilde ufalanmaya devam ederken hareket etmesiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ammi, bu sahneye dair bana başka detay vermedi fakat köşedeki şekil, hikâyesinde hareket eden bir nesne olarak görünmüyordu. Belirtilemeyen şeyler vardı ve insanlar arasında yaygın bir şekilde yapılan bir şey, bazen kurallar tarafından acımasız bir şekilde yargılanıyordu. Tavan arasındaki odada hareket eden bir şey kalmadığını anlamıştım ve orada hareket edebilen şey her neyse açıklanabilir her varlığı sonsuz lanete maruz bırakabilecek kadar canavarımsı bir şeydi. Duygusuz bir çiftçi bile bayılabilir veya delirebilirdi fakat Ammi, o alçak kapı aralığından bilinçli bir şekilde çıktı ve lanetli sırrı arkasından kilitledi. Şimdi Nahum'la ilgilenmek gerekiyordu; beslenmeli ve bakılmalı, ihtiyaçlarının giderilebileceği bir yere götürülmeliydi.

Karanlık merdivenlerden aşağı inmeye başladığında, Ammi, aşağıdan bir düşme sesi duydu. Bir çığlığın aniden bastırıldığını bile düşündü ve endişeli bir şekilde yukarıdaki korkunç odada hissettiği rutubetli kokuyu hatırladı. Çığlığı ve girişi, neyin varlığını tetiklemişti? Belli belirsiz bir korkuyla durduğunda, aşağıdan gelen sesler devam ediyordu. Kesin bir şekilde bir çeşit ağır sürüklenme sesi ve bir tür şeytani ve pis tulumbanın tiksindirici şekilde yapışkan sesi geliyordu. Hararetli bir hale gelmiş bağlantılı bir hisle, yukarıda gördüklerini anlatılamaz bir şekilde düşündü. Yüce Tanrım! Ne kadar iğrenç bir hayal dünyasına girmişti? Ne geri ne de ileri hareket edebiliyor, yalnızca merdivenin karanlık kıvrımında titreyerek duruyordu. O anın en önemsiz detayları bile beynine kazınmıştı. Sesler, korkunç bekleyişin hissi, karanlık, dar basamakların dikliği ve merhametli Tanrım! Görünürdeki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tüm ahşapların zayıf ama açıkça görülebilen parıltısı; basamaklar, duvarlar, açık çıtalar ve kirişler, her biri!

Sonra Ammi'nin dışarıdaki atından çılgınca bir kişneme yükseldi, hemen ardından çılgınca kaçtığını anlamasını sağlayan bir gürültüyle beraber. Diğer bir anda at ve araba duyma menzilinin ötesine gitmişti, onları neyin kaçırdığını merak eden adamı karanlık merdivenlerde bırakarak. Fakat hepsi bu değildi. Dışarıda başka bir ses daha vardı. Bir tür sıvı sıçrama sesi, kuyudan geliyor olmalıydı. Hero'yu onun yanında bağlamadan bırakmıştı ve arabanın tekerleği duvar tepeliğine sürtmüş ve bir taşa çarpmış olmalıydı. Ve hâlâ solgun parıltı, tiksindirici bir şekilde eski ahşaplarda parlıyordu. Tanrım, ev ne kadar da eskiydi! Büyük çoğunluğu 1670'den önce yapılmıştı ve flemenk çatısı 1730'dan geç yapılmamıştı.

Aşağıdaki zeminde cılız bir kazıma sesi şimdi daha net duyulabiliyordu ve Ammi tavan arasında bir tür amaç için aldığı ağır çubuğu sımsıkı tutuyordu. Yavaşça kendini cesaretlendirerek, inişini tamamladı ve bir anlık cesaretle mutfağa doğru yürüdü. Fakat yürüyüşünü tamamlayamadı, çünkü aradığı şey artık orada değildi. Onun yanına gelmişti ve bir şekilde hâlâ yaşıyordu. Ammi, süründüğünü veya dışarıdan herhangi bir güç tarafından sürüklendiğini bilmiyordu; fakat ölüm buna dahil olmuştu. Her şey son yarım saatte olmuştu fakat çöküş, griye dönüş ve parçalanma şimdiden oldukça ilerlemişti. Korkunç bir kırılganlık vardı ve kuru parçalar teker teker dökülüyordu. Ammi ona dokunamadı fakat dehşete kapılmış bir şekilde, önceden bir yüz olan bozulmuş taklide baktı. "Neydi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o, Nahum, neydi o?" Yarılmış ve şişen dudakları son bir cevap için çatırdarken, şöyle fısıldadı:

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Renk. Yanıyor. Soğuk ve ıslak. Fakat yanıyor. Kuyuda yaşıyordu. Onu görmüştüm. Bir tür duman. Aynı sonbahar çiçekleri gibi. Kuyu, gece parlıyordu. Thad, Merwin ve Zenas... Yaşayan her şeyden, her şeyden yaşamını emiyor. O taştan... O taştan gelmiş olmalı. Tüm yeri parçaladı. Ne istediğini bilmiyorum. Üniversiteden gelen adamların taştan aldıkları yuvarlak şey... Onu parçaladılar. O da aynı renkteydi, çiçekler ve bitkilerle aynı renkte. Onlardan daha fazlası olmalı. Tohumlar, tohumlar... Büyüdüler. Bu hafta ilk kez gördüm onları. Zenas'ı onlar almış olmalılar. O, hayat dolu bir çocuktu. Zihnini parçalıyor ve seni ele geçiriyor. Seni yakıyor. Kuyu suyunda, o kötü su hakkında haklıydın. Zenas kuyudan bir daha geri dönmedi. Kaçamazsın. Seni çekiyor. Yazın geldiğini biliyorsun, fakat bir işe yaramaz. Zenas'ın götürüldüğü zamanı görmüştüm. Nabby nerede, Ammi? Aklım yerinde değil. Onu en son ne zaman beslediğimi hatırlamıyorum. Dikkatli olmazsak onu ele geçirecek. Yalnızca bir renk... Yüzü, geceye doğru bazen o rengi alıyor. Yanıyor ve emiyor. Hiçbir şeyin buradaki gibi olmadığı bir yerden geliyor. Profesörlerden biri öyle söylemişti. Haklıydı. Dikkat et Ammi, daha fazlasını yapacak. Hayatı emiyor..."

Fakat hepsi buydu. Daha fazla konuşamamıştı, çünkü tamamen göçmüştü. Ammi, kalıntıların üzerine kırmızı damalı bir masa örtüsü serdi ve arka kapıdan çayıra döndü. On hektarlık meraya giden yokuşu tırmandı ve kuzey yolundan ve ormanlardan giderek eve ulaştı. Atının kaç-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tığı kuyunun yanından geçemedi. Ona, camdan bakmıştı ve kenardan hiçbir taşın eksik olmadığını görmüştü. Ayrıca sallanan araba, hiçbir şey düşürmemişti -sıçrama başka bir şey olmalıydı- zavallı Nahum'la işini bitirdikten sonra kuyuya dönen bir şey...

Ammi evine vardığında, at ve araba ondan önce varmış ve karısını sıkıntı nöbetlerine düşürmüştü. Açıklama yapmadan onu sakinleştirerek, hemen Arkham'a gitmek üzere yola çıktı ve yetkilileri Gardner ailesinin ölümü hakkında bilgilendirdi. Detaylardan bahsetmedi, yalnızca Nahum'un ve Nabby'nin ve zaten bilinen Thaddeus'un ölümlerini anlattı ve sebebin çiftlik hayvanlarını öldüren tuhaf hastalık olabileceğini belirtti. Ayrıca Merwin ve Zenas'ın kaybolduğunu da belirtti. Polis merkezinde uzun bir sorgudan sonra Ammi, üç polis memurunu, sorgu hakimi, tıbbi tetkikçi ve hastalıklı hayvanları tedavi eden veterinerle birlikte Gardner tarlasına götürmek zorunda kaldı. İsteğinin dışında gitmişti çünkü öğlen geçiyordu ve gecenin, bu lanetli yerin üstüne çökmesinden korkuyordu fakat yanında bu kadar çok insanın olması onun için rahatlatıcıydı.

Altı adam geniş bir vagonda, Ammi'nin arabasını izleyerek yola çıktı ve saat dört civarlarında, belanın çöktüğü çiftlik evine vardılar. Polis memurları, dehşet verici deneyimlere alışkın olan polislerden bir tanesi bile, tavan arasında ve aşağı katta kırmızı damalı masa örtüsünün altında bulunan şey üzerine sakin kalamadı. Tüm tarlanın gri, kasvetli görüntüsü yeterince korkunçtu, fakat ufalanan o iki nesne, tüm algıların ötesindeydi. Hiçbiri onlara uzun süre bakamıyordu ve tıbbi tetkikçi bile incelenecek çok az

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey olduğunu onayladı. Numuneler tabi ki incelenecekti, bu yüzden onları elde etmek için uğraşmıştı ve burada alınan iki küçük şişe tozun götürüldüğü üniversite laboratuarında çok kafa karıştırıcı bir sonuç ortaya çıkmıştı. Spektroskobun altında iki örnek de, garip meteorun önceki sene ortaya çıkardıklarına tıpatıp benzer sürekli değişen şeritlerin olduğu bilinmeyen bir görüntü yayıyordu. Bu yayılan görüntünün yapısı bir ay içinde kayboldu, sonra da çoğunlukla baz fosfat ve karbonat içeren toz kayboldu.

Ammi, onların hemen bir şeyler yapmaya başlayacağını düşünseydi, onlara kuyudan bahsetmezdi. Güneşin batışı yaklaşıyordu ve oradan uzaklaşmak istiyordu. Fakat büyük alanın yanındaki taşlı suluğa gergin bir şekilde bakmaktan kendini alıkoyamıyordu ve bir dedektif onu sorguladığında, Nahum'un aşağıdaki bir şeyden korktuğunu itiraf etti. Öylesine korkuyordu ki, Zenas'ı veya Merwin'i aramayı bile hiç düşünmemişti. Bundan sonra kuyuyu hemen boşaltıp araştırmaktan başka yapacakları hiçbir şey yoktu, bu yüzden Ammi, su, kovalarla çıkarılıp dışarıdaki ıslak toprağa atılırken titreyerek bekliyordu. Adamlar, suyu iğrenerek kokladılar ve sonlara doğru ortaya çıkarttıkları kötü koku karşısında burunlarını kapattılar. Korktukları kadar uzun süren bir iş olmamıştı, çünkü su olağandışı şekilde azdı. Buldukları şeyden çok ayrıntılı bir şekilde bahsetmeye gerek yok. Merwin de Zenas da oradaydı, kısmen, izler çoğunlukla iskeletler olmasına rağmen. Aynı yerde ayrıca küçük bir geyik ve büyük bir köpek ve daha küçük hayvanların kemikleri vardı. Dipteki sızıntı ve balçık açıklanamaz şekilde gözenekli ve fokur fokur görünüyordu ve uzun bir çubuğu elleriyle tutarak aşağı inen bir adam, tahta kolu, herhangi bir katı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

engelle karşılaşmadan zeminin çamurundaki herhangi bir derinliğe batırabildiğini söyledi.

Şimdi alacakaranlık çökmüştü ve fenerler evden getirilmişti. Sonra, kuyudan başka hiçbir şey elde edilemeyeceği anlaşıldığında, herkes içeri girdi ve eski oturma odasında, hayali yarım ayın aralıklı ışıkları dışarıdaki gri harabenin üzerinde belli belirsiz bir şekilde oynarken durumu değerlendirdi. Adamlar olanlardan sonra açık bir şekilde şaşkınlığa düşmüşlerdi ve tuhaf bitki durumları, çiftlik hayvanlarının ve insanların bilinmeyen hastalıkları ve Merwin'in ve Zenas'ın uğursuz kuyudaki açıklanamaz ölümlerini bağdaştıracak ikna edici bir unsur bulamıyorlardı. Yaygın kasaba konuşmasını duymuşlardı, doğru; fakat doğal yasalarla çatışan herhangi bir şey olduğuna inanamamışlardı. Şüphesiz, meteor, toprağı zehirlemişti fakat o toprakta yetişmiş hiçbir şeyden yemeyen insanların ve hayvanların hastalanması bambaşka bir meseleydi. Kuyu suyundan mıydı? Büyük ihtimalle öyleydi. Onu incelemek iyi bir fikir olabilirdi. Fakat ne kadar tuhaf bir hastalık, çocukların ikisinin de kuyuya atlamasına sebep olabilirdi? Hareketleri çok benzerdi ve parçalar, ikisinin de gri kırılgan hastalıktan öldüğünü gösteriyordu. Neden her şey bu kadar gri ve kırılgandı?

Kuyunun çevresindeki parıltıyı ilk fark eden, avluya bakan bir pencerenin kenarında oturmuş olan sorgu hakimiydi. Gece tamamen çökmüştü ve tüm iğrenç yerler, aralıklı ay ışıklarından daha parlak görünüyordu; fakat bu yeni parlaklık, belirli ve açık bir şeydi ve bir projektörden yumuşatılmış bir ışın gibi, karanlık çukurdan fırlıyormuş gibi görünüyor ve suyun boşaltıldığı küçük yer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havuzlarında donuk yansımalar oluşturuyordu. Çok tuhaf bir renkti ve adamların hepsi pencerenin etrafında toplandığında, Ammi şiddetli bir şekilde ürktü. Çünkü bu dehşetli zehirli havanın garip ışını, ona tanıdık gelen bir renkti. O rengi daha önce görmüştü ve ne anlama geldiğini düşünmekten korkmuştu. Onu, iki yaz önce meteordaki iğrenç kırılgan kürecikte görmüştü, bahar zamanının çılgın bitkilerinde görmüştü ve isimsiz şeylerin meydana geldiğinde, o korkunç tavan arasındaki odanın küçük parmaklıklı penceresinin karşısında o sabah erken saatlerde bir anlığına gördüğünü düşünmüştü. Orada bir saniyeliğine parlamıştı ve ıslak ve iğrenç bir buhar akımı onu sıyırıp geçmişti ve sonra zavallı Nahum, o renkte bir şey tarafından öldürülmüştü. En sonunda söylemişti, kürecik ve bitkiler gibi olduğunu söylemişti. Sonra avludaki kaçış ve kuyudaki sıçrama duyulmuştu ve şimdi kuyu, geceye aynı şeytani rengin solgun sinsi ışığını yolluyordu.

Ammi'nin zihninin kıvraklığının, o gergin anda bile, aslen bilimsel olan bir nokta üzerinde kafasının karışmasına şaşırmamak normaldi. Gündüz görülen bir dumandan ve gündüz açık bir pencere karşısında, karanlık, harap olmuş bir manzaradaki parlak sis olarak görülen gece havasından aynı izlenimi aldığına şaşırmaktan başka bir şey yapamıyordu. Bu doğru değildi, doğa'ya tersti. Zavallı arkadaşının o korkunç son sözlerini düşündü; "Hiçbir şeyin buradaki gibi olmadığı bir yerden geliyor. Profesörlerden biri öyle söyledi."

Dışarıda yolun kenarındaki bir çift pörsümüş körpe ağaca bağlanmış üç at, şimdi çıldırmış bir şekilde kişniyor ve yeri eşeliyordu. Vagon sürücüsü bir şey yapmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için ayağa kalktı fakat Ammi, titrek elini omzuna koydu. "Oraya gitme." diye fısıldadı. "Bu konuda bilmediğimiz çok şey var. Nahum, kuyuda yaşamı emen bir şeyin yaşadığını söyledi. Bir sene önce Temmuz'da düşen meteor taşında gördüğümüz yuvarlak top gibi bir şeyden büyümüş olabileceğini söyledi. Emiyor ve yakıyor, dedi ve aynı şimdi dışarıdaki ışık gibi bir renk bulutu olduğunu, zar zor görebildiğini ve ne olduğunu anlayamadığını söyledi. Nahum, yaşayan her şeyle beslendiğini ve sürekli güçlendiğini söyledi. Onu geçen hafta gördüğünü söyledi. Geçen sene üniversiteden gelen adamların dediği gibi, meteor taşı gibi gökyüzündeki uzak bir yerden gelen bir şey olmalı. Meydana geldiği madde ve hareket etme şekli Tanrı'nın dünyasındakine benzemiyor. Bir şekilde bunun da ötesinde bir şey."

Adamlar, bu yüzden, kuyudan gelen ışık daha da güçlenirken ve artan bir çılgınlıkla kişneyen ve yeri eşeleyen atları çekerken kararsız bir şekilde durdular. Gerçekten berbat bir andı; o eski ve lanetli evin kendisindeki korkuyla, dört canavarımsı parça -iki evden ve iki kuyudan- arkadaki odunlukta ve öndeki çamurlu derinliklerden, kötü parlama ve bilinmeyen bir baca. Ammi, gayri ihtiyarı bir şekilde kendinin tavan arasındaki odadaki renkli dumanın ıslak sıyırışından sonra zarar görmediğini unutarak, sürücüyü engelledi fakat muhtemelen böyle hareket etmekle iyi yapmıştı. Kimse o gece dışarıda ne olduğunu asla bilemeyecekti ve öteden gelen kötülük, şimdiye kadar sağlıklı bir insan zihnine zarar vermemesine rağmen, son anda ne yapmayacağını anlamak mümkün değildi ve görünürde artmış gücüyle, amacını işaret edecek şeyleri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çok geçmeden yarı bulutlu ayın aydınlattığı gökyüzünde gösterecekti.

Birden, penceredeki dedektiflerden biri, kısa ve keskin bir nefes vermişti. Diğerleri ona baktılar ve hızlı bir şekilde başıboş dolaşımının aniden yakalandığı noktaya bakışını takip ettiler. Kelimelere gerek yoktu. Kasabada dedikodusunda tartışılan şey, artık tartışılır halden çıkmıştı ve bunun sebebi, gruptaki her adamın sonradan fısıldayarak Arkham'da garip günlerden asla bahsedilmeyeceğini onayladığı şey yüzündendi. Akşamın o saatinde hiç rüzgar olmadığını önceden açıklamak gereklidir. Fazla geçmeden başladı, fakat o zaman kesinlikle hiç yoktu. Yavaş yavaş hareket eden gri ve çürümüş hardalların kuru uçları ve geniş vagonun çatıda duran püskülü bile hareket etmiyordu. Fakat gergin, tanrısız sakinliğin ortasında, avludaki tüm ağaçların yüksek çıplak dalları hareket ediyordu. Hastalıklı ve gelişigüzel kıpırdıyorlar, çırpınan ve saralı bir çılgınlıkta ayışığının bulutlarına pençe atıyorlardı; bir çeşit yaratık ve karanlık köklerin altında mücadele eden ve kıvranan yeraltı korkularıyla olan bağlantının, yabancı ve bedensiz bağı tarafından kandırılmış gibi zehirli havada zayıf bir şekilde kazıyorlardı.

Bir tanesi bile birkaç saniye boyunca nefes alamadılar. Sonra, daha karanlık derinlikte bir bulut, ayın önüne geçti ve sarılmış dalların silüeti bir anlığına yok oldu. Bu genel bir çığlık olduğundan, korkuyla örtülü fakat kısık ve neredeyse her boğazdan aynı çıkan bir çığlıktı. Çünkü korku, silüetle birlikte yok olmamıştı ve daha derin bir karanlığın korkutucu bir anında, her dala St. Elmo ateşi veya Pentecost'ta misyonerlerin üstüne düşen alevler gibi

BELONGS TO KAKTUS TEAM

vuran ve zayıf ve kötü radyansın bin ince noktası yüksekliğindeki ağaç tepesinde, kımıldayan bir şey gördüler. Bu, doğal olmayan bir ışığın canavarımsı yıldızıydı. Lanetli bir bataklık üzerinde, cehennemi, İspanyol saray dansını yapan cesetle beslenen böceklerinin doymuş toplulukları gibiydi ve rengi, Ammi'nin tanımladığı ve korktuğu aynı isimsiz işgalin rengiydi. Bu süre boyunca kuyudan gelen parlaklığın ışığı gittikçe daha da parlak hale geliyor, birbirine yaklaşmış adamların akıllarına bilinçli zihinlerinin oluşturabileceği her görüntüyü açık ara geçecek ölüm ve anormallik hislerini getiriyordu. Artık parlamıyordu, ışık saçıyordu ve tanımlanamaz rengin şekilsiz dalgası, kuyuyu, sanki direk olarak gökyüzüne akıyormuşçasına bir şekilde bıraktı.

Veteriner ürperdi ve karşısındaki parmaklığı düşürmek için ön kapıya yürüdü. Ammi, daha az titriyordu ve ağaçların büyüyen parlaklığına dikkat çekmek istediğinde, kontrol edilebilir bir sesten yoksun şekilde, veterineri çekip işaret etmek zorunda kaldı. Atların kişnemesi ve yeri eşeleme sesleri tamamen korkutucu bir hale gelmişti, fakat eski evdeki gruptaki bir kişi bile, dünyevi bir ödül için ileri gitmeye cesaret edemedi. Dakikalar ilerledikçe, hareketli dalları dikeyliğe doğru daha da çok gerginleşiyorken, ağaçların parlaklığı da artıyordu. Kuyu bataklığının ağaçları şimdi parlıyordu ve bir polis memuru, batıdaki taş duvarın yanındaki birkaç tahta kulübeyi ve arı kovanlarını, dilini yutmuş bir şekilde işaret etti. Onlar da parlamaya başlıyordu ama ziyaretçilerin bağlanmış araçları, şimdiye dek etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sonra yolda vahşi bir gürültü ve nal sesi duyuldu ve Ammi daha iyi görmek için lambayı yaklaştırdığında, çıldırmış grile-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rin hayvanları, bağlandıkları ağacı kırmış ve büyük vagonla kaçmışlardı.

Şok, birkaç dilin gevşemesine yol açtı ve mahcup fısıldamalar karşılıklı duyuldu. "Çevredeki her canlı şeye yayılıyor." dedi tıbbi tetkikçi. Kimse cevap vermedi fakat kuyuya inmiş adam, uzun çubuğunun elle tutulamaz bir şeyi karıştırdığı hakkında ipucu verdi. "Korkunçtu." diye ekledi. "Hiçbir şekilde dip yoktu. Yalnızca sızıntı, köpükler ve aşağıda dolaşan bir şeyin hissi." Ammi'nin atı dışarıdaki yolda hâlâ yeri eşeliyor ve sağır edici bir şekilde çığlık atıyordu ve neredeyse kendi şekilsiz düşüncelerini mırıldanan sahibinin hafif titremesini boğuyordu. "O taştan geldi. Aşağıda büyüdü. Yaşayan her şeyi öldürdü. Onlarla kendini besliyor, zihin ve bedenle. Thad, Merwin, Zenas ve Nabby... Nahum, sonuncuydu. Hepsi sudan içtiler. onların içinde güçlendi. Hiçbir şeyin buradaki gibi olmadığı ötelerden geliyor, şimdi eve gidiyor."

Bu noktada, bilinmeyen renk sütunu aniden daha güçlü bir şekilde alev alırken ve her izleyenin sonradan farklı bir şekilde betimlediği fantastik şekillere dönüşmeye başlarken, zavallı Hero'dan, hiçbir insanın daha önce veya o zamandan beri bir daha duymadığı, bir tür ses geldi. O düşük tavanlı oturma odasındaki herkes kulaklarını kapadı ve Ammi, korku ve mide bulantısı içinde pencereye arkasını döndü. Kelimeler onu anlatmaya yetmezdi. Ammi tekrar dışarı baktığında, bahtsız hayvan, faytonun parçalanmış dingilleri arasındaki ay ışığının aydınlattığı yerde kıvrılmış, hareketsiz bir şekilde yatıyordu. Sonraki gün onu gömene kadar, Hero'yu son gördükleri an buydu. Fakat şimdi yas tutma zamanı değildi çünkü neredeyse bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

anda, bir dedektif, sessizce bulundukları odadaki korkunç bir şeye dikkatlerini çekti. Lamba ışığının yokluğunda, hafif bir parlaklığın tüm odayı doldurduğu açıktı. Geniş tahtalı zeminde ve yırtık halının parçalarında ve küçük camlı pencerelerin çerçevelerinin üzerinde parlıyordu. Açık köşe sütunlarında aşağı yukarı geziniyor, raf ve ocak raflarında parıldıyor ve kapılara, mobilyalara bulaşıyordu. Her dakika güçlendiği fark ediliyordu ve en sonunda o kadar netti ki, sağlıklı yaşayan şeyler evden ayrılmalıydı.

Ammi onlara, arka kapıyı ve on hektarlık çayıra, tarlalara giden yolu gösterdi. Bir rüyadaymış gibi yürüdüler ve sendelediler ve yüksek toprağa ulaşana kadar arkalarına bakmaya cesaret edemediler. Yoldan memnunlardı çünkü ön yoldan, o kuyunun yanından geçmeyeceklerdi. Parlayan ahırı ve kulübeleri geçmek ve yamuk, şeytani görünüşlü parlak meyve ağaçlarının yanından geçmek yeterince kötüydü fakat Tanrı'ya şükür ki, dallar en kötü yukarı bükülmelerini yapmışlardı. Ay, Chapman Deresi'nin üstündeki köy köprüsünü geçerlerken, oldukça karanlık birkaç bulutun arkasına geçmişti ve oradan açık çayırlara kadar kör karanlıktı.

Vadiye ve aşağıdaki uzak Gardner evine baktıklarında, dehşet verici bir görüntüyle karşılaştılar. Tüm tarla, rengin korkunç ve bilinmeyen karışımıyla parlıyordu; ağaçlar, binalar ve tamamen ölümcül gri kırılganlığın bulaşmadığı otlar ve bitkiler bile. Dalların tamamı göğe doğru gerilmişti, kötü alevin dilleriyle dokunulmuşlardı ve aynı canavarımsı ateşin parlak damlaları; evin, ahırın ve kulübelerin çatı direklerinin etrafında sürünüyordu. Fuseli'nin bir görüntüsünden bir sahneydi ve kalanların hep-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinin üzerinde o parlak biçimsizliği, kuyudan gelen şifreli zehrin o uzaylı ve şekilsiz gökkuşağı, kaynayan, hisseden, kıvrılan, etkili, kıvılcımlar çıkaran, gerilen, kozmik ve tanımlanamaz renklerde uğursuz bir şekilde köpüren kuyu.

Sonra, uyarısız bir şekilde, korkunç şey, bir roket veya meteor gibi, bir adam nefes alamadan veya çığlık atamadan önce, bulutlarda yuvarlak ve tuhaf bir şekilde düzenli bir deliğe rağmen arkasında hiç iz bırakmadan kaybolarak, dik bir şekilde göğe doğru fırladı. İzleyenlerden hiçbiri asla bu görüntüyü unutmayacaktı ve Ammi, diğer yıldızların üstünde parlayan Kuğu ve Denep yıldızlarına, bilinmeyen rengin samanyoluna doğru eridiği yere, boş gözlerle baktı. Fakat bakışı, bir saniye sonra vadideki çıtırtıyla hızlıca yere döndü. Yalnızca buydu. Sadece tahtanın yarılması ve çıtırdamaydı, diğer grup üyelerinin yemin ettiği gibi patlama değildi. Ancak sonuç aynıydı, çünkü hararetli, kaleydoskopik bir anda o, öldü ve lanetli tarladan, doğal olmayan kıvılcımların ve cisimlerin yalap yalap püsküren felaketi ortaya çıktı; onu gören birkaçının görüntüsünü bulanıklaştırarak ve evrenimizin inkâr etmesi gereken renkli ve fantastik parçaların yağan bulut yağmuru zirveye ulaştırarak. Hızlı bir şekilde dumanı tekrar kapatarak, kaybolan büyük hastalığı takip ettiler ve diğer bir saniyede onlar da kayboldular. Arkalarında ve aşağıda, sadece adamların dönmeye cesaret edemedikleri bir karanlık kalmıştı ve etraflarındaki tek şey, yıldızlararası uzaydan gelen karanlık, soğuk rüzgârları süpürüyormuş gibi görünen artan bir rüzgârdı. Çığlık atıyor ve uğulduyordu ve tarlalara çarpıyor ve ormanı çılgın kozmik bir öfkeyle bozuyordu, ta ki titreyen grup, Nahum'-ların evin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de kalanları göstermesi için ayı beklemenin amaçsızca olduğunu fark edene kadar.

Teori üretmek için bile fazlasıyla korkmuş olduklarından, titreyen yedi adam, kuzey yolundan zar zor Arkham'-a yürüdü. Ammi arkadaşlarından daha kötüydü ve onlara, direk kasabaya gitmek yerine, onu kendi mutfağının içinde görmeleri için yalvardı. Karanlık ve rüzârın kamçıladığı ormanları, ana yoldan eve giderken yalnız başına geçmek istemiyordu. Çünkü diğerlerinin kurtulmasından dolayı korkusuna korku eklenmişti ve onca yıldır bahsetmeye bile cesaret edemediği, onu saplantılı düşüncelere daldıran bir korkuyla sonsuza dek ezilmişti. O fırtınalı tepedeki izleyenlerin kalanı duyarsızca kafalarını yola doğru çevirdiklerinde, Ammi son zamanlarında talihsiz arkadaşını koruyan gölgeli ıssızlık vadisine bir an baktı. Ve bu hastalıklı, uzak noktadan bir şeyin, büyük şekilsiz korkuların göğe fırladığı yer üstünde tekrar batmak üzere hafifçe yükseldiğini görmüştü. Yalnızca bir renkti, fakat dünyadaki ve göklerdeki herhangi bir renk değildi. Ammi o rengi tanıdığından ve bu son zayıf kalıntının hâlâ kuyuda gizlendiğini bildiğinden, o zamandan beri asla tamamen iyi olmadı.

Ammi, bir daha o yerin yakınına asla gitmedi. Dehşet verici şey meydana geldiğinden beri yüz elli yıldan fazla zaman geçti, fakat oraya asla gitmedi. Yeni barajın onu sileceğini duyduğunda memnun olacaktır. Ben de memnun olacağım, çünkü yanından geçtiğim terk edilmiş kuyunun ağzında güneş ışığının renk değiştirmesinden hoşlanmıyorum. Umarım, su her zaman çok derin olur, fakat öyle bile olsa, asla onu içmeyeceğim. Bundan sonra Ark-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ham şehrini ziyaret edeceğimi düşünmüyorum. Ammi ile birlikte olan üç adam, ertesi sabah yıkıntıları gün ışığında görmek için geri dönmüşler, fakat gerçek bir yıkıntı yokmuş. Yalnızca bacanın tuğlaları, mahzenin taşları, orada burada birkaç mineral ile madeni döküntü ve bahsedilemez kuyunun kenarı. Çekerek götürdükleri ve gömdükleri Ammi'nin ölü atından ve kısa bir süre sonra ona geri iade ettikleri arabadan başka yaşayan her şey yok olmuştu. Geriye kalanlar, tozlu gri çölün beş korkunç hektarıydı ve orada o zamandan beri hiçbir şey yetişmiyor. Bu güne kadar tarlalarda ve ormanlarda asit tarafından yenilmiş büyük bir nokta gibi gökyüzüne yayılıyor ve bölgesel hikayelere rağmen ona bakmaya cüret eden birkaçı onu "lanet sıcak" olarak isimlendirdiler.

Bölgesel hikâyeler tuhaftır. Şehir adamları ve üniversite kimyagerleri, kullanılmayan kuyudan inceleyecek su almaya yetecek kadar veya hiçbir rüzgârın asla dağıtamadığı gri tozdan alacak kadar ilgilenirlerse, daha da tuhaflaşabilirler. Bitki bilimciler de o noktanın sınırlarındaki kavruk bitki örtüsünü incelemeliler çünkü çürümenin yayıldığına dair, ülke düşüncesine ışık tutabilirler. İnsanlar, yakındaki çayırların renginin baharda tam olarak olması gerektiği gibi olmadığını ve vahşi şeylerin hafif kış karında tuhaf izler bıraktığını söylüyorlar. Kar, lanet sıcakta olduğu kadar başka hiçbir yerde asla bu kadar ağır değil. Atlar -bu motor çağında birkaç tane kaldı- sessiz vadide gerginleşiyorlardı ve avcılar, grimsi tozun lekelerinin yakınlarında köpeklerine de güvenemiyorlar.

Zihinsel etkilerin de çok kötü olduğunu söylüyorlar. Nahum'un ölümünden sonraki yıllarda sayıların tuhaflaş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığını ve her zaman kaçma gücünden yoksun olduklarını söylüyorlar. Sonra iradeli halk, bölgeyi terk etti ve yalnızca yabancılar, ufalanan eski çiftlik evlerinde yaşamaya çalıştılar. Ancak kalamadılar ve biri, fısıldanan sihrin vahşi ve tuhaf bolluğunun onlara verdiği, bizimkinin ötesindeki anlayışı merak ediyor. Geceleyin düşlerinde karşı çıkıyorlar, bu garip ülkede çok korkunçlar ve karanlık dünyanın görünüşü, uğursuz bir rüya hissi uyandırmak için yeterli. Hiçbir gezgin, o derin vadilerde bir tuhaflık hissinden kaçamaz ve sanatçılar, sırları göze olduğu kadar ruha hitap eden sık ormanları çizerken ürperir. Ammi bana hikâyesini anlatmadan önceki, uzun ve yalnız yürüyüşümden elde ettiğim hissi merak ediyorum. Alacakaranlık çöktüğünde belli belirsiz bir şekilde birkaç bulutun toplanmasını istedim, çünkü yukarıdaki derin gökyüzünden çıkan garip bir ürkeklik ruhuma işlemişti.

Bana fikrimi sormayın. Bilmiyorum, hepsi bu. Soru sorulacak tek kişi Ammi, çünkü Arkham'daki insanlar garip günlerden bahsetmeyecektir ve meteor ile onun renkli küreciğini gören üç profesör de öldü. Diğer kürecikler de var, buna inanın. Birisi kendini beslemiş ve kaçmış olmalı ve muhtemelen çok geç olan bir diğeri vardı. Şüphesiz o hâlâ kuyunun dibinde, mikroplu ağzın üstünde gördüğüm güneş ışığında bir gariplik olduğunu biliyorum. Köylüler, çürümenin her yıl bir inç ilerlediğini söylüyor. Böylece, şimdi bile bir çeşit büyüme ve beslenme var muhtemelen. Fakat orada nasıl bir şeytani kuluçka olursa olsun, bir şeye bağlı olmalı, yoksa hızlıca yayılırdı. Havayı pençeleyen o ağaçların köklerine mi bağlanmıştı? Güncel Arkham hikâyelerinin biri, parlayan ve gece yapmamaları gerektiği halde hareket eden, şişman meşe ağaçları ile ilgili.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne olduğunu, yalnızca Tanrı bilir. Yapı açısından Ammi'nin tanımladığı şeyin gaz olabileceğini sanıyorum fakat bu gaz, bizim evrenimizden olmayan yasalara uyuyor. Bu teleskoplarda veya gözlemevlerimizin fotoğraflarında parlayan dünyaların ve güneşlerin meyvesi değil. Boyutları ve hareketleri, gökbilimcilerimizin ölçtüğü veya ölçmek için çok büyük olarak gördüğü göklerin nefesinden değil. O, sadece uzaydan gelen bir renk, doğa olarak bildiğimiz her şeyin ötesindeki şekillenmemiş sonsuzluk alemlerinden gelen korkunç bir haberci. Saf varlığı beyni sersemleten ve çıldırmış gözlerimizin önünde açtığı karanlık, büyük kozmik boşluklarla bizi uyuşturan alemlerden.

Ammi'nin bilinçli bir şekilde bana yalan söylediğini düşünmüyorum ve hikâyesinin kasaba halkının önceden uyardığı gibi bir delilik işareti olduğunu düşünmüyorum. Korkunç bir şey, o meteorla birlikte tepelere ve vadilere geldi ve korkunç bir şey -ne boyutlarda olduğunu bilmememe rağmen- hâlâ orada. Umarım Ammi'ye hiçbir şey olmaz. Çok fazla şey gördü ve etkisi çok sinsi. Neden asla oradan gidemedi? Nahum'un o son sözlerini "Kaçamazsın. Seni çekiyor. Yazın geldiğini biliyorsun, fakat bir işe yaramayacak..." Ne kadar net hatırlıyordu? Ammi yaşlı, çok iyi bir adam. Baraj ekibi işe başladığında başmühendise, ona göz kulak olması için yazmalıyım. Onu, uykumu rahatsız etmede gittikçe daha çok ısrarcı olan gri, bükülmüş ve kırılgan canavarımsılıkla düşünüyor olmaktan nefret ederim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

SOĞUK HAVA

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Soğuk hava akımından neden korktuğumu, soğuk bir odaya girdiğimde neden diğerlerinden daha çok ürperdiğimi ve ılık bir sonbahar gününe akşam soğuğu yayıldığında neden iğrendiğimi ve rahatsız olduğumu, açıklamamı istiyorsunuz. Soğuğa, diğerlerinin kötü bir kokuya karşılık verdiği gibi karşılık verdiğimi söyleyenler var ve ben, bu gözlemi inkâr edecek son kişiyim. Yapacağım şey, karşılaştığım en korkunç durumu anlatmak olacak ve bunun garipliğime uygun bir açıklama getirip getirmeyeceği kararını size bırakıyorum.

Korkuyu, içinden çıkılamayacak bir karanlıkla, sessizlikle ve yalnızlıkla ilişkilendirerek hayal etmek yanlıştır. Ben bunu parlak bir öğlen, büyük bir şehrin gürültüsünde, kalabalık, eski ve sıradan bir pansiyonda yanımda bayağı bir kiracı ve iki cesur adamlayken yaşadım. 1923'ün baharında, New York şehrinde, iç karartıcı ve para etmeyen bir dergi işi bulmuştum. Büyük bir kirayı karşılayamadığından dolayı, bir ucuz pansiyon binasından diğerine, temiz, dayanıklı mobilyalı ve çok uygun fiyata sahip bir oda arayarak geziyordum. Çok geçmeden sadece kötülerinin arasından seçim yapma şansım olduğunu fark et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tim, fakat bir zamandan sonra on dördüncü batı caddesinde beni, örneğini verdiğim diğerlerinden daha az iğrendiren bir eve rastladım.

Bina, kırkların sonlarında yapılmış, ahşap, kirlenmiş ve lekelenmiş ihtişamı zevkli bir refahın yüksek seviyelerinden düşen mermerlerle döşenmiş, dört katlı bir taş pansiyondu. Çekilmez duvar kâğıtlarıyla ve saçma süslü sıva pervazlarıyla dekore edilmiş geniş ve yüksek odalarda, anlaşılmaz aşçılığın izleri ve iç karartıcı bir köhnelik kol geziyordu fakat yerler temizdi, çamaşır aşağı yukarı düzenli ve sıcak su, çok sık soğuk veya kapalı değildi, en azından birinin tekrar yaşamaya başlayana kadar kış uykusuna yatıp dayanabileceği bir yer olarak düşünmeye çalıştım. Ev sahibi, Herrero isimli, pasaklı, neredeyse sakallı İspanyol kadın, dedikodularıyla veya geç yanan elektrik lambası konusundaki eleştirileriyle beni rahatsız etmiyordu. Çoğu İspanyol'dan daha az kaba ve ilkel olan diğer kiracılar da, birinin isteyebileceği kadar sessiz ve ketumdu. Yalnızca aşağı caddedeki araba ışıkları ciddi bir rahatsızlık veriyorlardı.

İlk garip kaza meydana geldiğinde, orada hemen hemen üçüncü haftamı geçiriyordum. Bir akşam sekiz civarlarında, yerde bir sıçrama sesi duydum ve aniden keskin amonyak kokusunu fark ettim. Etrafa baktığımda, tavanın ıslak olduğunu gördüm, ıslaklık açıkça caddeye doğru olan köşeden geliyordu. Olayı kaynağında durdurmak konusunda endişeli bir şekilde, ev sahibesine durumu anlatmak için zemin kata doğru koştum ve sorunun çabucak halledileceğine dair temin edildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doktor Munoz" diye bağırdı, önümden merdivenleri çıkarken, "Kimyasallarını dökmüş. Doktor olmak için fazla hasta, gittikçe daha da hasta oluyor, fakat ona yardım edecek kimse yok. Hastalığı konusunda çok garip davranıyor, tüm gün garip kokan duşlar alıyor ama yine de heyecanlanamıyor ve ısınamıyor. Tüm ev işlerini kendi yapıyor, küçük odası şişeler ve makinelerle dolu ve doktor olarak çalışmıyor. Fakat bir zamanlar çok iyiydi, Barselona'daki babam onun adını duymuş ve şimdi de yalnızca bozulan bir pompanın kolunu onarıyor. Asla dışarı çıkmaz, sadece çatıya çıkar ve oğlum Esteban, ona yemeğini, çamaşırını, ilaçlarını ve kimyasallarını götürür. Tanrım, bu adam onları soğuk tutmak için tuz-amonyak kullanıyor!"

Bayan Herrero dördüncü kata giden merdivenlerde kayboldu ve ben odama döndüm. Amonyağın damlaması durdu. Dökülenleri temizlediğimde ve hava için pencereyi açtığımda, yukarımda ev sahibesinin ağır adımlarını duydum. Dr. Munoz'u, bir tür benzinle çalışan mekanizmanın belirli sesleri dışında asla duymamıştım, çünkü adımları yumuşak ve kibardı. Bir anlığına bu adamın garip üzüntüsünün ne olabileceğini ve dışarıdan yardım almayı reddetmesinin asılsız bir acayipliğin sonucu olup olmadığını merak ettim. Burada, basmakalıp bir şekilde, dünyaya gelmiş yüce bir insan şeklindeki sonsuz merhametinin olduğunu düşündüm.

Dr. Munoz'u, eğer bir sabah odamda yazı yazarken aniden beni yakalayan kalp krizi olmasa, asla tanımamış olacaktım. Doktorlar, beni bu krizlerin tehlikesi konusunda uyarmışlardı ve kaybedilecek zaman olmadığını bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyordum; ev sahibesinin, hasta doktorun sakatlanmış işçiye olan yardımından bahsetmesini hatırlayarak, kendimi merdivenlerden yukarı sürükledim ve üst katımdaki kapıyı zayıf bir şekilde tıklattım. Tıklamam, sağdan uzak bir köşeden adımı ve ne istediğimi soran iyi bir İngilizce'yle konuşan garip bir ses tarafından cevaplandı ve bahsedilen bu şeylerden sonra, tıkladığım kapının yanındaki kapının açıldığını gördüm.

Soğuk bir hava dalgası beni karşıladı. Gün Haziran'ın sonlarındaki en sıcak günlerden biri olmasına rağmen, bu pislik ve rahatsızlık yuvasında, zengin ve zevke sahip dekorasyonu olan geniş bir dairenin eşiğinden girerken ürperdim. Katlanan bir koltuk, şimdi bir kanepe vazifesi görüyordu ve maun mobilya, lüks perdeler, eski tablolar ve yıllanmış kitap rafları, bir pansiyon yatak odasından çok bir adamın çalışma odasını gösteriyordu. Şimdi benim odamın üzerindeki salonu görüyordum -Bayan Herrero'nun bahsettiği şişelerle ve makinelerle dolu "küçük oda"- Yalnızca doktorun laboratuvarıydı, kullanışlı cumbası ve geniş bitişik banyosu, tüm şifonyerleri ve zorla yerleştirilen faydalı aletleri saklamasına izin veriyordu. Dr. Munoz, kesinlikle, üretici, görgülü ve zevkli bir adamdı.

Önümdeki görüntü kısaydı fakat inceydi ve kusursuz kesilmiş, üzerine tam uyan, resmi bir kıyafet giyiyordu. Soylu bir şekilde hükmedici ama kibirsiz bir ifadesi, demir grisi renginde kısa bir sakalı vardı. Eski moda, tamamen siyah bir kelebek gözlük, gözlerini örtüyordu. Büyük ölçüde Hint Avrupalı görünen, ki eğer değilse bir Faslı yüz ifadesi oluşmasına sebep olan, kıvrık bir burnu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vardı. Bir berberin dakik hareketlerinin sonucunda oluşmuş, kalın, iyi şekillendirilmiş saç, yüksek bir alnın üzerinde zarafetle duruyordu ve tüm görüntü, vurucu bir zekânın ve üstün bir kan ve soyun bir örneğini veriyordu.

Buna rağmen, Dr. Munoz'u bu soğuk hava patlamasında gördüğümde, görüntüsündeki hiçbir şeyin doğrulayamayacağı bir iğrençlik hissettim. Yalnızca morarmaya eğimli cildi ve dokunuşunun soğukluğu, bu his için fiziksel temeli yaratmış olabilirdi ve bu şeyler bile adamın bilinen sakatlığını düşününce hoş görülebilirdi. Beni yabacılaştıran, bu tuhaf soğukluk olabilirdi çünkü bu ürperme, böyle sıcak bir günde anormaldi ve anormallik, her zaman nefrete, güvensizliğe ve korkuya neden olurdu.

Fakat iğrençlik, hayranlık sebebiyle çok geçmeden unutuldu çünkü garip doktorun büyük yeteneği, kansız görünen ellerinin titrekliğine ve soğukluğuna rağmen bir anda kendisini göstermişti. Bir bakışta neye ihtiyacım olduğunu açıkça anladı ve bir ustanın becerisiyle onları halletti. Bu arada, iyi ayarlanmasına rağmen garip bir şekilde boş ve tınısız sesiyle, ölümün düşmanlarının en acısı olduğuna, mirasını ve tüm arkadaşlarını, ölümü şaşırtmaya ve onu yok etmeye adadığı garip hayat çalışmaları sebebiyle kaybettiğini anlattı. Bir çeşit yardımseverlik tutkusu, onun içinde yaşıyor gibi görünüyordu ve göğsümü dinleyip, daha küçük bir laboratuvar odasından alınmış uygun bir ilaç karışımı hazırlarken, neredeyse anlaşılmayacak bir şekilde konuşuyordu. Besbelli, iyi bir şekilde doğmuş bir adamın toplumunu, bu pis çevrede nadir bir tuhaflık olarak görüyordu ve daha iyi günlerin anılarının tuhaf konuşmalarına dalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sesi, tuhaf da olsa, en azından sakinleştiriciydi ve akıcı cümleler garip bir şekilde ağzından çıktıkça, nefes aldığını bile kestiremiyordum. Teorilerinden ve deneylerinden bahsederek, aklımı krizimden uzak tutmaya çalışıyordu. Anlayışlı bir şekilde, iradenin ve bilincin, organik hayattan daha güçlü olduğunu söyleyerek, zayıf kalbim hakkında beni rahatlatmaya çalışmasını hatırlıyorum. Bedensel bir iskelet, eğer orijinal olarak sağlıklı ve dikkatlice korunmuşsa, bu özelliklerin bilimsel bir iyileşmesiyle, belirli organların içlerindeki en ciddi bozulmalara, eksikliklere ve hatta yokluğuna rağmen, bir tür sinir canlandırması elde edebileceklerini söylüyordu. Yarı esprili olarak, bir gün bana kalbe ihtiyaç duymadan yaşamayı -veya en azından bir tür bilinç kazanmayı- öğretebileceğini söyledi! Bu kısımda, daimi bir soğuk içeren ve tamamen belirli bir rejim gerektiren hastalıkların karışıklığıyla boğuştuğunu söyledi. Sıcaklıktaki herhangi bir artış, eğer uzun sürerse, ona ölümcül bir şekilde etki ediyordu ve evinin soğukluğu -55 veya 56 Fahrenayt- aşağıdaki odamda pompalayışını duyduğum benzinli motorun, amonyak soğutmasının emme sistemiyle sağlanıyordu.

Hayret verici bir sürede krizimden kurtulduğumda, yetenekli münzevinin hayranı ve öğrencisi olarak bu ürpertici yerden ayrıldım. Bundan sonra ona sık sık üstü kapalı bir şekilde uğradım, gizli araştırmalardan ve neredeyse korkunç sonuçlarından bahsederken ve raflarındaki alışılmadık ve şaşırtıcı derecede antik kitapları incelerken, biraz titreyerek dinliyordum. En sonunda, ekleyebilirim ki, yetenekli hizmetleri sayesinde hastalığımdan neredeyse iyileştim. Ortaçağ uzmanlarının büyülerini kötülemiyor gibi görünüyordu, çünkü organik kalp atışlarının yok ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu sinir sistemlerinin yapısında makul olarak tuhaf etkilere sebep olabilecek, nadir psikolojik uyarıcılar içeren, şifreli formüllere inanıyordu. Şu anki hastalıklarının başladığı, on sekiz yıl önceki büyük hastalığı boyunca onunla eski deneylerini paylaşan Valensiya'dan yaşlı Dr. Torres hakkında söylediklerinden etkilendim. İş arkadaşını kurtaran saygıdeğer pratisyen, dövüştüğü gaddar düşmanına karşı koyamamıştı. Belki de zorluk çok büyüktü, çünkü Dr. Munoz onu fısıltıyla açıklamıştı. İyileştirme yöntemlerinin çok olağandışı olduğunu, yaşlılar ve gözlemci Kalinos'lar tarafından hoş karşılanmayan görüntüler ve yöntemler içerdiğini söyledi.

Haftalar geçtikçe, Bayan Herrero'nun söylediği gibi, yeni arkadaşım gerçekten yavaş yavaş fakat su götürmez bir şekilde fiziksel olarak gücünü kaybediyordu. Yüzünün mosmor görüntüsü şiddetlenmişti, sesi daha tok ve tanımlanamaz hale gelmişti, kas hareketleri kusurlu bir şekilde hareket ediyor, zihni ve iradesi daha az esneklik ve girişim gösteriyordu. Bu üzücü değişimi, kendisi hiçbir şekilde fark etmiyor gibi görünüyordu ve yavaş yavaş ifadesi ve konuşması, aslında hissettiğim hoş bir antipatiye ait bir şeyi canlandıran korkunç bir ironiye dönüşmüştü.

Garip hevesler geliştirmişti, egzotik baharatlara ve odası Krallar Vadisi'ndeki bir Firavun mezarının kubbesi gibi kokacak kadar Mısır tütsüsünü sevmeye başlamıştı. Aynı zamanda soğuk hava ihtiyacı artmıştı ve benim yardımımla, odasına pompalanan amonyağı arttırdı ve pompaları değiştirdi ve sıcaklığı 34 veya 40 ve sonunda 28 Fahrenayt soğukluğunda tutana kadar soğutucu makinesini besledi. Banyo ve laboratuvar, tabi ki, suyun donma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ması için ve kimyasal işlemlerin engellenmemesi için daha az soğutuldu. Bitişiğindeki kiracı, aradaki kapıdan gelen buzlu havadan şikâyet etti, ben de zorluğu gidermek için ağır perdeler asmasına yardım ettim. Acayip ve hastalıklı bir olayın gelişen korkusu onu ele geçiriyor gibi görünüyordu. Ölümden sürekli olarak bahsetti, fakat gömme ve cenaze ayarlamaları gibi şeyler kibarca önerildiğinde, tok bir şekilde güldü.

Her şeyi düşünerek, telaşlı ve neredeyse ürkütücü bir arkadaş haline geliyordu ama beni iyileştirmesine olan minnettarlığımdan dolayı onu, etrafındaki yabancılarla birlikte terk edemezdim ve odasının tozunu almaya ve özellikle bilinçli olarak satın aldığım ağır, uzun ve bol kemerli paltoya sarılmış bir şekilde, her gün ihtiyaçlarına yardım etmek konusunda dikkatliydim. Ayrıca alışverişinin çoğunu ben yapıyordum, eczacılardan ve laboratuvar kaynak evlerinden istediği kimyasalların bazılarına şaşırıyordum.

Dairesinin etrafında, artan ve açıklanamaz bir panik havası yükseliyor gibi görünüyordu. Tüm ev, dediğim gibi, küflü bir kokuya sahipti fakat odasındaki koku, daha kötüydü, tüm baharata ve tütsüye ve yardım almadan yapmakta ısrar ettiği aralıksız duşların keskin kokulu kimyasallarına rağmen. Bunun hastalığıyla bir ilgisi olması gerektiğini düşündüm ve bu hastalığın ne olabileceğini düşündüğümde ürperdim. Bayan Herrero ona baktığında, haç çıkarıyordu ve açıkça ona benim bakmamı istiyordu; oğlu Esteban'ın bile onun işlerini yapmasına izin vermiyordu. Diğer doktorları önerdiğimde, hasta, eğleniyor gibi göründüğü bir şekilde kızıyordu. Açıkça, şiddetli duyguların fiziksel etkilerinden korkuyordu, fakat iradesi ve enerjisi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

azalmaktan çok artıyordu ve yatağında hapsedilmeyi reddediyordu. Eski hasta günlerinin bitkinliği, kızgın amacına dönmesi için ona zaman vermişti, böylece bu antik düşman onu yakalamış bile olsa, ölüm, şeytanına meydan okumaya hazır gibi görünüyordu. Her zaman tuhaf bir şekilde kibarlığı gibi görünen yememe bahanesini sonunda terk etmişti ve onu tamamen yıkılmaktan alıkoyan tek şey yalnızca zihin gücüydü.

Öldükten sonra, söylediği belirli insanlara iletmemi istediği, dikkatle mühürlediği ve uyarılarla doldurduğu bir tür uzun dökümanlar yazma alışkanlığı edinmişti. Büyük kısmı Doğu Hintlilere, bir tanesi ise, şimdi herkes tarafından ölü sanılan ve hakkında en anlaşılmaz şeylerin konuşulduğu, ünlü Fransız doktora yazılmıştı. O öldükten sonra, tüm bu mektupları teslim edilmeden ve açılmadan yaktım. Görünüşü ve sesi tamamen korkunç bir hale gelmişti ve görüntüsü neredeyse katlanılamazdı. Bir Eylül günü, bir anlık görüntüsü, elektrikli masa lambasını tamir etmeye gelen bir adamı, onun sara hastası olduğuna ikna etti; kendini görüşün dışında tutarak, etkili bir şekilde ilaç yazdığı bir durum. Bu adam, yeterince garip bir şekilde, Büyük Savaş'ın korkularını, tüm savaş boyunca herhangi bir korkuya uğramadan tamamlamıştı.

Sonra, Ekim'in ortalarında, korkuların korkusu aptallaştırıcı bir anilikle geldi. Bir gece on bir sıralarında, soğutucu makinenin pompası bozuldu, böylece üç saat içinde amonyak soğutma işlemi imkânsız hale geldi. Dr. Munoz yeri yumruklayarak beni çağırdı ve misafirim tanımlanması imkânsız hale gelmiş, cansız, tıkırdayan boş bir tonda lanetler yağdırırken, umutsuzca hasarı tamir et-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meye çalışıyordum. Fakat amatör çabalarım işe yaramamıştı ve tüm gece açık olan yakın bir garajdan bir tamirci getirdiğimde, sabaha kadar yeni bir piston getirilene kadar hiçbir şeyin yapılamayacağını öğrendik. Can çekişen keşişin öfkesi ve korkusu, garip şekilde büyüyerek, onun aksayan fiziğinden kalanları harap etmiş gibi görünüyordu ve bir kasılma, elleriyle gözlerini kapatıp banyoya koşmasına sebep olmuştu. Yüzü sıkıca bandajlanmış bir şekilde etrafı yoklayarak dışarıya çıktı ve bir daha asla gözlerini göremedim.

Dairenin soğukluğu şimdi hissedilebilir derecede azalıyordu ve sabah beş sularında doktor, banyoya çekildi ve bana tüm gece açık eczanelerden, kafeteryalardan bulabileceğim tüm buzları ona götürmemi emretti. Bazen heves kırıcı olan gezilerimden döndüğümde ve getirdiklerimi kapalı banyo kapısının önüne bıraktığımda, içeriden kesilmeyen bir sıçrama sesi ve "Daha, daha!" diye emreden, kalın bir vıraklama sesi duyabiliyordum. Sonunda sıcak bir gün geldi ve marketler birer birer açıldı. Esteban'dan, ben pompa pistonunu alırken buz toplaması veya ben buz toplamaya devam ederken pistonu sipariş etmesi için yardım istedim fakat annesi tarafından tembih edildiğinden, kesinlikle reddetti.

Sonunda Sekizinci Cadde'nin köşesinde rastladığım hasta görünümlü bir aylağı, küçük bir marketten buz alıp götürmesi için tuttum ve kendimi, çalışkan bir şekilde bir pompa pistonu bulma ve onu yüklemeye yetecek işçiler arama görevine adadım. Görev bitmez tükenmez gibiydi. Zamanın metrodan arabaya ve oradan buraya telaşlı bir şekilde geçen saatlerini, boş yere açılan telefonları, nefes-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

siz, yemeksiz geçen saatleri gördüğümde, münzevi kadar şiddetli bir şekilde öfkelendim. Öğlene doğru şehrin aşağısında uzak bir yer buldum ve yaklaşık olarak öğleden sonra 1.30 sularında, gerekli ekipmanlarla ve iki azimli, zeki tamirciyle kaldığım yere vardım. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım ve umuyordum ki, geç kalmamıştım.

Ama kara korku, benden öndeydi. Ev tamamen telaş içindeydi ve yukarıda korkunç seslerin gürültüsünde bir adamın, derin ve bas bir sesle dua ettiğini duydum. Havada şeytani şeyler vardı ve kiracılar doktorun kapalı kapısının altından kokuyu yakaladıklarında, dua etmeye başlamışlardı. Benim kiraladığım aylak, öyle görünüyor ki, çığlık atarak kaçmış ve ikinci buz getirişinden sonra delirmişti; muhtemelen aşırı merakının bir sonucu olarak. Tabi ki arkasındaki kapıyı kilitlemiş olamazdı, çünkü büyük ihtimalle içeriden bağlanmıştı. Bir tür isimsiz, yavaş ve kalın damlama dışında hiç ses yoktu.

Bayan Herrero'ya ve işçilere, ruhumu kemiren bir korkuya rağmen danışarak, kapıyı kırmayı tavsiye ettim fakat ev sahibesi bir kablo aletiyle anahtarı kapının dışından çevirmenin bir yolunu buldu. Önceden o salondaki diğer tüm odaların kapılarını ve pencerelerini açmıştık. Şimdi, burunlar mendille korunur bir şekilde, öğlenin sıcak güneşiyle yanan güneydeki lanetli odaya titreyerek girdik.

Bir tür siyah, sümüksü iz, açık banyo kapısından salon kapısına ve buradan da küçük korkunç bir havuzun oluştuğu masaya gidiyordu. Bir şey, hızlıca son sözleri yazan pençelerle, korkunç bir şekilde, bir parça kağıdın üzerine sürülüp berbat ve kör bir elin tuttuğu bir kalemle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karalanmıştı. Sonra iz, kanepeye gidiyor ve anlatılamayacak bir şekilde sona eriyordu.

Kanepedekinin ne olduğunu ya da daha önce ne olduğunu, burada söyleyemem, söylemeye cesaret edemem. Fakat bu, bir kibrit çakıp cayır cayır yakmadan önce titreyerek çözdüğüm o yapışkan, yağlı kâğıdın üzerindeki; korku içinde ev sahibesi ve iki tamircinin, bu cehennem gibi yerden çılgınca koşarak çıkıp, en yakındaki polis karakoluna anlaşılamaz hikâyelerini anlatmak için gittiklerinde çözdüğüm şeydi. Mide bulandırıcı kelimeler, kalabalık On dördüncü Cadde'den yükselen arabaların ve motorların yükselen gürültüsüyle, sarı güneş ışığında neredeyse inanılmaz görünüyordu, ama onlara o sıralar inandığımı itiraf etmeliyim. Şimdi onlara inanıp inanmadığımı açıkçası bilmiyorum. Hakkında düşünülmemesinin daha iyi olduğu şeyler vardır ve tüm söyleyebileceğim amonyak kokusundan nefret ettiğim ve olağandışı bir soğuk hava akımında bayıldığım.

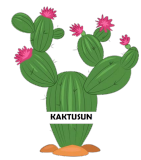
"Son" diye başlıyordu, pis kokulu karalama. "Artık buz yok, adam baktı ve kaçtı. Her dakika daha da sıcak oluyor ve dokular dayanamıyor. İyi bir teoriydi fakat sonsuza dek süremedi. Tahmin edemediğim kademeli bir bozulma vardı. Dr. Torres biliyordu, fakat şok onu öldürdü. Yapmak zorunda olduğu şeye katlanamadı, mektubumu aldığında ve beni muayene ettiğinde beni, garip ve karanlık bir yere koymak zorunda kaldı. Ve organlar asla tekrar çalışmayacaktı. Benim yöntemimle yapılmak zorundaydı - yapay muhafaza- çünkü görüyorsun, on sekiz yıl önce o zaman ölmüştüm."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KÖPEK

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

İşkenceyle dolu kulaklarımda kesilmeyen bir kâbus dönüyor ve çırpınıyor ve bir tür devasa köpeğin uzak, zayıf uluyuşu. Bu rüya değil -korkarım ki, delilik bile değil- çünkü bana bu merhametli şüpheleri kazandıracak çok fazla şey oldu. St. John, parçalanmış bir ceset. Sebebini yalnızca ben biliyorum ve bu bilgi yüzünden aynı şekilde parçalanma korkusu beynimi patlatacak gibi oluyor. Aşağıdaki ışıksız ve korkunç fantazinin sonsuz koridorları, beni intihara iten karanlık ve şekilsiz Nemesis'i sürüklüyor

İkimizi de bu kadar canavarımsı kadere götüren aptallığı ve hastalıklılığı Tanrı affetsin! Aşkın ve maceranın hazzının bile çok geçmeden bayatladığı bu sıradan dünyanın sıradanlığıyla yorgun düşmüş bir halde, St. John ve ben, bizi büyük can sıkıntımızdan kurtaracak her estetik ve entelektüel hareketi şevkle takip ediyorduk. Zamanında, Simgecilerin gizemlerinin ve Rafaelistlerin coşkularının hepsine sahiptik, fakat her yeni uğraş, oyalayıcı yeniliğini ve çekiciliğini çok geçmeden kaybediyordu. Yalnızca Dekadentlerin karanlık felsefesi bizi oyalayabiliyordu ve bunda araştırmalarımızın derinliğini ve şeytaniliğini

BELONGS TO KAKTUS TEAM

yavaşça arttırarak güç bulabildik. Baudelaire ve Huysmans çok geçmeden heyecanlardan yorulmuşlardı ta ki, bize anormal kişisel deneyimlerini ve maceralarını bırakana kadar. Bizi, şu anki halimde bile utanç ve korkuyla bahsettiğim, iğrenç yola sokan işte bu korku dolu duygusal ihtiyaçtı. O korkunç insan zorbalığının uç sınırı, mezar hırsızlığının iğrenç deneyimi.

Şok edici gezimizin detaylarını veya ortak bir şekilde oturduğumuz, yalnız ve hizmetçisiz büyük taş evde hazırladığımız müzeyi süsleyen yadigârların en kötüsünü bile içeren kataloğu anlatamam. Müzemiz, dini değerlere hakaret eden, düşünülemez, bitkin hassaslığımızı heyecanlandırmak için bir araya getirdiğimiz bir korku ve çürüme evreninin nevrotik hünerinin, şeytani tadının bulunduğu bir yerdi. Yerin çok altında gizli bir odaydı; garip turuncu ve yeşil ışıklara sahip gizli, sırıtan geniş ağızlardan çıkan oniks ve bazalta kazınmış devasa kanatlı şeytanlar vardı içinde ve her açıdan görülebilen ölüm danslarını havalandıran hava boşluklu tüpler ve cilt cilt siyah perdelerdeki elle dokunmuş kırmızı mezarımsı şeylerin çizgileri. Bu tüplerden, ruh halimizin çok istediği kokular geliyordu; bazen solgun cenaze zambaklarının, bazen doğu tapınaklarının krallara yakışır uyuşturucu tütsüsünün ve bazen -onu hatırladıkça nasıl da ürperiyorum!- korku dolu, insanın ruhunu donduran açılmamış mezarın pis kokusu.

Bu itici odanın duvarlarında yan yana güzel bir şekilde duran, kusursuz bir şekilde canlıymış gibi saklanan ve tahnitçinin sanatıyla tedavi edilen antik mumyalar ve dünyanın en eski mezarlıklarından alınan mezar taşları vardı. Tek tük oyuklarda, her şekilden kafatası ve çürümenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çeşitli aşamalarındaki kafalar saklanıyordu. Biri, burada ünlü bir soylunun çürüyen kel kafasını ve yeni gömülmüş çocukların taze ve parlak altın kafalarını bulabilirdi. Heykeller ve tabloların hepsi şeytani konularla ilgiliydi ve bazıları St. John ve benim tarafımdan yapılmışlardı. Bronzlaşmış insan teniyle bağlanmış kilitli bir çanta, Goya'nın yaptığı fakat kabul etmeye cüret edemediği söylenen bilinmeyen ve isimsiz resimler içeriyordu. St. John ve benim aşırı hastalıklı uyumsuz sesler ve şeytani kötülükler ürettiğimiz telli, pirinçten yapılmış ve ahşap, iğrenç müzik aletleri vardı; insan deliliği ve sapıklığı tarafından bir araya getirilmiş, şaşırtıcı ve hayal edilemez çeşitlilikte mezar ganimetlerinin dinlendiği işlemeli abanoz dolap çeşitliliği dışında. Özellikle bahsetmemem gereken şey bu ganimetler. Tanrı'ya şükür ki, kendimi yok etmeyi düşünmeden çok önce onu yok etme cesaretine sahip olabilmişim.

Bahsedilemez hazinelerimizi bulduğumuz yağmacı gezintilerimiz, her zaman sanatsal olarak hatırlanabilir olaylardı. Kaba hortlaklar değildik, fakat yalnızca belirli ruh hali, manzara, çevre, hava, mevsim ve ayışığı durumlarında çalışırdık. Bu meşgalemiz, estetik ifadenin en kibar haliydi bizim için ve detaylarına titiz bir teknik ilgi gösteriyorduk. Uygunsuz bir saat, uyumsuz bir ışık efekti veya nemli çimin hantal düzenlemesi, dünyanın sırıtan ve uğursuz bir sırrını ortaya çıkarılmasını takip eden geçici coşku hissini neredeyse tamamen yok ederdi. Romanvari görüntüler ve etkileyici durumlar için olan maceramız, heyecanlı ve doymak bilmezdi. St. John her zaman liderdi ve bizi kaçınılmaz kaderimize götüren o lanetli, o alaycı, o iğrenç yere gitmemizi sağlayan oydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne tür bir kötü kaderle, korkunç Hollanda mezarlığına çekildik? Sanırım kötü söylentiler ve efsane, zamanında kendisi de bir hortlak olan ve yüce bir mezarlıktan güçlü bir şey çalmış beş yüzyıldır gömülü olan birinin hikâyesiydi. O son anlardaki görüntüyü hatırlayabiliyorum, mezarların üzerindeki solgun sonbahar ayı, uzun korkunç gölgeler oluşturuyor; garip şekilli ağaçlar, bakımsız çimlerle ve ufalanan taşlarla buluşmak için kasvetli bir şekilde eğiliyor; ayın önünde uçan dev yarasaların uçsuz bucaksız topluluğu; kurşuni gökyüzüne hayali büyük bir parmak uzatan sarmaşıklarla kaplı antik kilise; uzak bir köşedeki porsukağacının altında ölüm alevleri gibi dans eden fosforluymuş gibi parlayan böcekler; toprak, sebze, ve uzaklardaki bataklık ve denizlerden gelen gece rüzgarıyla yavaşça sallanan daha az açıklanabilir şeylerin kokuları ve en kötüsü, ne görebildiğimiz ne de yerini anlayabildiğimiz devasa bir köpekten gelen, hafif pes bir uluma sesi. Bu uluma sesini duyduğumuzda köylülerin hikâyelerini hatırlayarak ürperdik; çünkü aradığımız kişi, yüzyıllar önce bu aynı noktada bir tür anlatılamaz canavarın dişleri ve pençeleriyle parçalanmış ve ezilmiş bir şekilde bulunmuştu.

Küreklerimizle bu hortlağın mezarını nasıl araştırdığımızı hatırladım ve kendimizin, mezarın, solgun izleyen ayın, korkunç gölgelerin, garip şekilli ağaçların, büyük yarasaların, antik kilisenin, dans eden ölüm alevlerinin, mide bulandırıcı kokuların, usulca inleyen gece rüzgârının ve garip, yarı duyulan, yönü bilinemeyen ve tarafsız varlığından hemen hemen hiç emin olamadığımız ulumasının görüntüsünde titredim. Sonra nemli topraktan daha sert bir cisme denk geldik ve çürümekte olan, uzun süre

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rahatsız edilmeden yeraltında kaldığından dolayı madeni bir katmanla tortulaşmış dikdörtgen bir kutu gördük. İnanılmaz derecede sert ve kalındı fakat o kadar eskiydi ki, sonunda kaldıraçla açtık ve içinde sakladığı şeyi görünce gözlerimiz bayram etti.

Objenin şaşılacak şekilde büyük bir kısmı, beş yüzyıl geçmesine rağmen duruyordu. Onu öldüren şeyin çenesiyle parçalanan yerlerine rağmen iskelet, şaşırtıcı bir sağlamlıkla toplu bir halde duruyordu ve temiz beyaz iskeleti, uzun, sert dişlerini ve bir zamanlar bizimki gibi mezarımsı bir hevesle parlayan gözsüz göz yuvalarını zevkle seyrediyorduk. Tabutta, egzotik ve garip dizayn edilmiş, şu anda içinde yatan kişinin boynuna taktığı bir tılsım duruyordu. Garip bir şekilde düzenlenmiş oturan kanatlı bir köpek veya yarı köpek bir yüzlü bir sfenks görüntüsüydü ve yeşil yeşimtaşının küçük bir parçasının üzerine, doğuya özgü antik bir tarzda nazikçe kazınmıştı. Hatlarındaki ifade uç noktada iticiydi, bir anlık ölümün, vahşiliğin ve kinin lezzetini gösteriyordu. Tabutun tabanında, ne benim ne de St. John'ın tanımlayabildiği karakterlerde yazılmış bir yazı vardı ve altta, yapan kişinin mührü gibi, garip şekilli ve tüyler ürpertici bir iskelet oyulmuştu.

Bu tılsımı gördükten hemen sonra, ona sahip olmamız gerektiğini anlamıştık; yalnızca bu hazinenin başlı başına, yüzyıllık mezardan çıkardığımız tek mantıklı ganimet olduğunu biliyorduk. Hatları tanıdık gelmese de onu isteyecektik fakat daha yakından bakınca bütünüyle tanınmaz olmadığını gördük. Akıllı ve dengeli okuyucuların bildiği tüm edebiyat ve sanata göre gerçekten yabancıydı, fakat bu şey deli Arap Abdul Alhazred'in yasak Nekrono-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

mikon'undan bahsettiğinde onu tanıdık; Orta Asya'daki ulaşılamaz ceset yiyen Leng mezhebinin korkunç ruh sembolüydü bu. Eski Arap şeytan bilimcileri tarafından tanımlanan uğursuz yüz hatlarının tamamını takip ettik; bu yüz hatlarının, ölüleri kemiren ve onları kızdıran kişilerin ruhlarının bir çeşit karışık doğaüstü gösterilerinden çizilmiş olduklarını yazmıştı.

Yeşil yeşimtaşı nesneyi tutarak, beyazlamış ve gözleri oyuk sahibine son kez baktık ve mezarı, onu bulduğumuz gibi kapattık. Nefret uyandıran noktadan hızlıca uzaklaşırken, St. John'ın cebindeki çalıntı tılsımın, sanki bir tür lanetli ve fena beslenme arıyormuşçasına, son zamanlarda soyduğumuz dünyaya bir vücut halinde indiklerini gördüğümüzü düşündük. Fakat sonbahar ayı, solgun ve zayıf bir şekilde parlıyordu ve emin olamadık. Bu yüzden, sonraki gün Hollanda'dan eve döndüğümüzde de arka planda devasa bir köpeğin bir tür uzak ve baygın ulumasını duyduğumuzu düşündük. Fakat sonbahar rüzgârı hüzünlü ve yorgun bir şekilde inledi ve emin olamadık.

II.

İngiltere'ye döndükten bir haftadan az bir süre sonra, garip şeyler olmaya başladı. Toplumdan uzak bir şekilde yaşadık; arkadaşlardan yoksun, yalnız ve kasvetli ve tenha bir bozkırdaki antik malikâne evinin birkaç odasında hizmetçiler olmadan yaşıyorduk; bu yüzden kapılarımız nadiren bir ziyaretçinin tıklamasıyla rahatsız ediliyordu. Ancak şimdi, geceleri beceriksizlikler gibi görünen şeylerle sık sık rahatsız ediliyorduk, sadece kapıların etrafında değil pencerelerin de etrafında, hem yukarıdan hem aşağıdan. Bir keresinde ay üzerine parlarken, kütüphane pen-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceresini kapatan, geniş, mat vücudu gördüğümüzü ve başka bir sefer çok uzaktan gelmeyen dönme ve çırpma sesi duyduğumuzu zannetmiştik. Her olayda araştırma hiçbir şeyi açığa çıkarmadı ve olayları yalnızca hayal gücüne yüklemeye başladık, garip bir şekilde Hollanda mezarlığında duyduğumuz uzaktan gelen zayıf ulumanın hâlâ kulaklarımızda sürmesinin rahatsız edici hayal gücüne. Yeşimtaşı tılsım, şimdi müzemizde uygun bir yere konulmuştu ve bazen önünde garip kokulu mumlar yakardık. Alhazred'in Nekronomikon'unda özellikleriyle ilgili ve hortlakların ruhlarının nesnelerin sembolize ettiği şeye olan bağları hakkında çok şey okumuştuk ve okuduğumuz şeyden rahatsız olmuştuk. Sonra dehşet geldi.

24 Eylül 19 gecesinde, odamın kapısının çalındığını duydum. St. John'un olduğunu düşünerek, kapıyı çalan kişinin içeri gelmesine izin verdim, fakat tiz bir kahkaha şeklinde karşılık aldım. Koridorda kimse yoktu. St. John'ı uykusundan uyandırdığımda, olayın tüm tuhaflığını kabul etti ve benim kadar endişelendi. Bozkırın üzerinden duyduğumuz hafif ve uzak uluma, o gece bizim için kesin ve korkunç bir gerçek haline geldi. Dört gün sonra, ikimiz de gizli müzedeyken, gizli kütüphane merdivenlerine giden tek kapıda, dikkatli bir tırmalama sesi duyduk. Korkumuz şimdi ortaya çıkmıştı, çünkü bilinmeyenden kaynaklanan korkumuz dışında, tüyler ürpertici koleksiyonumuzun keşfedileceği korkusunu aklımızda bulundurmuştuk. Tüm ışıkları söndürerek, kapıya doğru gittik ve aniden iterek açtık; bunun üzerine hesap edilemez bir hava akımını hissettik ve hışırtı, kıkırdama ve kolay anlaşılan konuşmaların garip bir karışımının uzaklardan basık bir şekilde geliyormuşçasına sesini duyduk. Deli miyiz, hayal

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi görüyoruz veya kendimizde olup olmadığımızı kararlaştırmaya çalışmadık. Sadece, en karanlık kavramalarla, ruhani konuşmanın şüphesiz Hollanda dilinde olduğunu fark ettik.

Bu olaydan sonra, korkumuz ve merakımız artar bir halde yaşadık. Çoğunlukla, anormal heyecanlarla dolu yaşamımızdan dolayı ikimizin de delirdiği teorisine tutunuyorduk, fakat bazen kendimizi ürpertici ve korkunç bir lanetin kurbanları olarak dramatize etmek, bizi daha fazla memnun ediyordu. Tuhaf görüntüler artık sayılamayacak kadar sıklaşmıştı. Evimiz, doğasını tahmin edemediğimiz bir tür kötü varlığın varoluşuyla canlanmış gibi görünüyordu ve her gece şeytani uluma, rüzgârlı bozkırın üzerinde daha da gürültülü bir şekilde duyuluyordu. 29 Ekim'de, kütüphane penceresinin altındaki yumuşak toprakta, tanımlanması tamamen imkânsız olan bir dizi ayak izi bulduk. Eski malikâneyi eşi görülmemiş ve artan sayılarla kuşatan büyük yarasa sürüsü kadar şaşırtıcıydılar.

St. John, dehşete 18 Kasım'da, karanlıkta uzak bir demiryolu istasyonundan eve doğru yürürken, bir çeşit etobur yaratık tarafından yakalanmış ve lime lime edildiğinde zirveye ulaşmıştı. Çığlıkları eve kadar ulaşmıştı. Kanat çırpınışlarını ve yükselen ayın karşısında silüeti görünen garip, siyah bulutlu şeyin olduğu görüntüyü görmek için aceleyle evden çıktım. Onunla konuştuğumda arkadaşım ölüyordu ve tutarlı bir cevap veremedi. Tüm yapabildiği fısıldamaktı, "Tılsım -o lanet şey-" Sonra parçalanmış, baygın bir et yığını olarak yere yığıldı.

Onu, ertesi gece yarısı bakımsız bahçelerimizden birine gömdüm ve cesedini hayatı boyunca en çok sevdiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeytani ritüellerden biriyle mumyaladım. Ve son şeytani cümleyi telaffuz etmiştim ki, uzakta, bozkırda devasa bir köpeğin hafif ulumasını duydum. Ay yükselmişti, fakat ona bakmaya cesaret edemedim. Ve donuk bir şekilde aydınlatılmış bozkıra baktığımda, tümsekten tümseğe atlayan geniş belli, belirsiz bir gölge gördüm, gözlerimi kapattım ve yüzüstü yere kapandım. Titreyerek kalktığımda, ne kadar sonra bilmiyorum, eve kadar sendeleyerek gittim ve kutsal yeşil yeşim taşı tılsımın önünde saygıyla bekledim.

Artık bozkırdaki eski evde yalnız başıma yaşamaktan korktuğumdan, sonraki gün müzedeki saygısız koleksiyonu ateşle yok edip kalanları gömdükten sonra tılsımı yanıma alarak Londra'ya gitmek için yola çıktım. Fakat üç geceden sonra ulumayı tekrar duydum ve bir hafta geçmeden karanlık olan her yerde, üzerimde garip bakışlar hissettim. Bir akşam Victoria Seti'nde hava almak için dolaşırken, sudaki lambaların belli belirsiz yansımalarının üzerinde siyah bir şekil gördüm. Gece rüzgârından güçlü bir rüzgar esti ve St. John'un başına gelen şeyin benim de başıma geleceğini biliyordum.

Sonraki gün yeşil yeşim taşı tılsımı, dikkatli bir şekilde sardım ve Hollanda'ya yelken açtım. Tılsımı sessiz, uyuyan sahibine geri verdiğimde nasıl bir merhamet kazanacağımı bilmiyordum; fakat en azından her mantıklı adımı denemem gerektiğini hissediyordum. Yaratığın ne olduğu, beni neden takip ettiği, cevapları hâlâ belirsiz olan sorulardı; fakat ulumayı ilk kez antik mezarlıkta duymuştum ve sonraki her olay, hatta St. John'ın ölürkenki fısıltısı dahi, lanetin, tılsımı çalmakla bağlantısı ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu sonucuna hizmet ediyordu. Bu nedenle, Rotterdam'daki bir handa, hırsızların benim bu tek kurtuluş yolumu çaldıklarını fark ettiğimde, umutsuzluğun en derin boşluklarına düştüm.

Uluma, o akşam daha da şiddetliydi ve sabah şehrin en iğrenç bölgesinde isimsiz bir olay meydana geldiğini okudum. Kalabalık, korkuyordu çünkü önceki cinayetlerin en iğrencinin ötesinde kızıl bir ölüm, kötü kiracının başına gelmişti. Pis bir hırsız mağarasındaki ailenin tamamı hiçbir iz bırakmayan, bilinmeyen bir yaratık tarafından parçalara ayrılmıştı ve etraftakiler her zamanki sarhoş gürültünün dışında devasa bir köpeğin hafif, derin ve ısrarcı notalarını duymuşlardı.

En sonunda tekrar soluk bir kış ayının korkunç gölgeler oluşturduğu hastalıklı mezarlıkta oturuyordum ve yapraksız ağaçlar bozulmuş, buzlu çimle ve çatlayan taşlarla buluşmak için kasvetli bir şekilde eğiliyorlardı ve sarmaşıklarla kaplı kilise dost canlısı olmayan gökyüzüne bir parmakla işaret ediyordu ve gece rüzgârı donmuş bataklıkların ve buz gibi denizlerin üzerinden delice uluyordu. Uluma şimdi çok sönüktü ve bir zamanlar bozduğum antik mezara yakınlaştıkça tümden kesildi ve etrafında garip bir şekilde etrafında uçuşan anormal derecede büyük yarasa sürüsünü korkutup kaçırdı.

Oraya, içinde yatan sakin beyaz şeye dua etmeyeceksem veya hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde delice bahaneler ve özürler üretmeyeceksem neden gittiğimi bilmiyordum; fakat sebebim ne olursa olsun, yarı donmuş çime kısmen benim ve kısmen benim dışımda bir hakimiyetin umutsuzluğuyla saldırdım. Kazı, bir noktada garip bir kesinti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye uğramasına rağmen, beklediğimden çok daha kolaydı; sıska bir akbaba, soğuk gökyüzünden aşağı fırlayıp, ben onu küreğimin bir vuruşuyla öldürene kadar mezar toprağını çıldırmış bir şekilde gagaladı. Sonunda çürümüş dikdörtgen kutuya ulaştım ve nemli güherçileli kapağı kaldırdım. Bu gerçekleştirdiğim son mantıklı hareketti.

Yüzyıllık tabut içinde çömelmiş bir halde, büyük, güçlü, uyuyan yarasaların kapalı kâbusuyla kucaklanmış şey arkadaşımın ve benim soyduğumuz şeydi; o zamanki gibi temiz ve sakin değildi, tam aksine kabuk bağlamış kanla ve yabancı et ve saç parçalarıyla kaplanmıştı ve fosfor gibi gözleriyle bana kötü niyetli ve sezgili bir şekilde bakıyor ve kanla kaplı keskin pençeleri eğri büğrü bir şekilde esneyerek benim kaçınılmaz lanetimle alay ediyordu. Ve o sırıtan dişlerden derin, bir tür devasa bir köpeğin ki gibi acı dolu bir uluma duyulduğunda ve kanlı, pis pençesinde kayıp ve uğursuz yeşil yeşim taşı tılsımını tuttuğunu gördüğümde, sadece çığlık attım ve aptalca bir şekilde kaçtım, çığlıklarım çok geçmeden isterik kahkahaların gürültüleri arasında kayboldu.

Delilik yıldız rüzgârını sürer... Pençeler ve dişler yüzyılların cesetleri üzerinde keskinleştirilir... Belial'in gömülü tapınağının gece karanlığı harabelerinden bir Bachanale yarasaları damlayan ölümü bir at gibi sürer... Şimdi, ölülerin uluması gibi, etsiz canavar daha da gürültülü hale geliyor ve o lanetli ağ kanatlarının gizli çırpınışlar ve dönüş halkaları gittikçe daralıyor, altıpatlarımla isimsizden ve isimlendirilemeyenden korunmamı sağlayacak unutuşu arayacağım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

HERBERT WEST
- DİRİLTİCİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

I. KARANLIKTAN GELEN

Kolejde ve daha sonraki yaşamımda dostum olan Herbert West hakkında yalnızca korkudan titreyerek konuşabilirim. Bu korku sadece geçtiğimiz günlerdeki kaybolu̧sunun uğursuz durumundan değil, aynı zamanda hayatını adadığı çalışmanın tüm doğasını kapsıyor ve ilk kez, on yedi yıldan daha uzun bir sürede, ikimiz de Arkham'daki Miskatonic Üniversitesi Tıp Okulu'ndayken baş gösterdi. Benimle birlikteyken, deneylerinin mucizeviliği ve şeytaniliği beni tamamen etkiliyordu ve onun en yakın arkadaşıydım. Şimdi o artık yok ve büyü bozuldu, gerçek korku daha büyük. Anılar ve olasılıklar gerçeklerden çok daha çirkin.

Arkadaşlığımızın ilk korkunç kazası, yaşadığım en büyük şoktu ve bunu tamamen gönülsüz bir şekilde tekrar ediyorum. Söylediğim gibi, olay, West'in ölümün doğası ve yapay olarak onun üstesinden gelmekle alakalı vahşi teorileri sayesinde tanındığı tıp okulunda okurken meydana geldi. Öğrenci arkadaşları ve fakülte tarafından alay edilen görüşleri, esasen hayatın doğasının mekanizması-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

na dayanıyordu ve doğal işlemlerin başarısızlığa uğraması halinde hesaplanmış kimyasal faaliyetlerle insan organik makinesini çalıştırmakla ilgiliydi. Kolejin baş belası haline gelene dek, deneylerinde çeşitli canlandırıcı karışımlar kullanarak çok sayıda tavşan, hintdomuzu, kedi, köpek ve maymun öldürdü. Birçok kez ölü sayılan hayvanlarda gerçekten yaşam belirtisine ulaştı; çoğu zaman şiddetli semptomlarla; fakat çok geçmeden bu işlemin, eğer gerçekten mümkünse, bir ömür boyu araştırma gerektireceğini gördü. Aynı şekilde, aynı karışım farklı organik türlerde asla işe yaramadığından, daha ileri ve özelleştirilmiş bir işlem için insan denekler aramaya başladı. İşte ilk kez bu noktada, kolej yöneticileriyle çatışmaya girdi ve deneylerini sürdürmesi tıp okulunun dekanı, felçliler adına yaptığı çalışmalar Arkham'ın tüm yaşlı vatandaşları tarafından hatırlanan bilgili ve hayırsever Dr. Allan'ın kendisi tarafından yasaklandı.

Her zaman West'in uğraşılarına şaşırtıcı bir şekilde hoşgörü göstermiştim ve sık sık, kolları ve sonuçları neredeyse sonsuz olan teorilerini tartışırdık. Haeckel'le aynı görüşleri paylaşan ve tüm hayatın kimyasal ve fiziksel bir süreç olduğuna inanan ve sözüm ona 'ruh' denilen şeyin bir efsane olduğuna inanan arkadaşım, ölülerin yapay canlandırmasının yalnızca dokuların durumuna bağlı olduğuna ve çürüme başlamadıkça organları eksiksiz olan bir cesedin uygun ölçülerle hayat denen tuhaf işlemi sürdürebileceğine inanıyordu. West, çok kısa bir ölüm sürecinin bile, duyarlı beyin hücrelerinde meydana gelecek hasar sonucu akli ve zihinsel yaşama zarar verebileceğinin farkındaydı. İlk başta, asıl ölüm gerçekleşmeden önce yaşamı geri getirecek bir reaksiyon bulmayı umut ediyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve yalnızca hayvanlarda tekrar eden başarısız denemeler ona doğal ve yapay yaşam belirtilerinin uyumsuz olduğunu göstermişti. Sonra deneklerinde aşırı tazelik aramış, karışımlarını, hayatın sönüşünden hemen sonra kana enjekte etmişti. Profesörleri bu kadar pervasızca şüpheli yapan bu durumdu, çünkü gerçek ölümün her durumda ortaya çıkmadığını hissetmişlerdi. Konuyu dikkatle ve mantıklı bir şekilde ele almak için durmamışlardı.

Çok uzun zaman geçmemişti ki, West'in taze insan vücutlarını bir şekilde elde etme kararını bana açıklamasından sonra fakülte, araştırmalarına devam etmesini yasakladı ve West, açıktan devam edemediği deneylerine gizlice devam etti. Yöntemlerini ve niyetini açıklamasını duymak oldukça korkunçtu, çünkü kolejde anatomik denekleri asla kendimiz bulmamıştık. Ne zaman morg yetersiz kalsa, iki zenci devreye girerdi ve asla sorgulanmazlardı. West, o zamanlar narin yüz hatlarıyla küçük, zayıf, gözlüklü, sarı saçlı, solgun mavi gözlü ve yumuşak sesli bir gençti ve oturup onun Christchurch ve yoksullar mezarlığının göreceli nimetlerinden bahsetmesini dinlemek tuhaftı. En sonunda yoksullar mezarlığında karar kıldık, çünkü Christchurch'deki her ceset mumyalanmıştı; bu da şüphesiz West'in araştırmalarını zedeleyen bir şeydi.

O sıralar aktif ve büyülenmiş bir asistandım ve ona sadece cesetlerin kaynağı hakkında değil, ayrıca iğrenç araştırmamız için uygun bir yer konusunda da yardım ettik. Zemin katında gece yaptıklarımızı saklamak için siyah perdeyle kapladığımız bir ameliyat odası ve bir laboratuvar kurduğumuz Meadow Hill'in yanındaki Chapman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çiftlik evini bulan bendim. Yer her yoldan uzaktı ve başka bir evi görmüyordu, fakat önlem almamız her koşulda gerekliydi; çünkü gece dolaşanların tesadüfen gördüğü garip ışık söylentileri çok geçmeden girişimlerimizin sonunu getirebilirdi. Eğer keşfedilirse, tüm bunları, kimyasal bir laboratuvar olarak isimlendirmek konusunda anlaşıldı. Uğursuz bilim mekânımızı, Boston'da satın aldığımız veya gizlice kolejden ödünç aldığımız materyallerle donattık -dikkatle yapılmış ve uzman gözler dışında kimsenin tanıyamayacağı- ve mahzende yapmamız gerekecek birçok gömme işlemi için kazma kürek aldık. Kolejde bir fırın kullanırdık, fakat bu alet bizim gayri resmi laboratuvarımız için fazla pahalıydı. Cesetler her zaman bir sıkıntıydı, West'in pansiyonunda gizlice denek olarak kullandığı küçük hintdomuzu cesetleri bile.

Yerel ölüm ilanlarını hortlaklar gibi takip ediyorduk, çünkü deneklerimizin özel niteliklere sahip olması gerekiyordu. İstediğimiz cesetler öldükten kısa sonra gömülmüş ve yapay korunmaya uğramamış olanlardı; tercihen sakatlığa yol açan herhangi bir hastalıkları olmaması ve kesinlikle tüm organları eksiksiz olmalıydı. Kaza kurbanları, bizim en iyi umudumuzdu. Morg ve hastane yetkilileriyle, güya kolej adına, şüphe uyandırmayacak şekilde elimizden geldiğince sık konuşmamıza karşın, haftalarca hiçbir şeye rastlamadık. Her olayda önceliğin kolej olduğunu öğrenince, sadece sınırlı yaz sınıflarının tutulduğu yaz boyunca Arkham'da kalmanın gerekli olduğuna karar verdik. Ama sonunda, şans bize güldü; çünkü bir gün güçlü genç bir işçinin Yaz havuzunda bir sabah önce boğulduğunu ve kasaba hesabına gecikmeden ve mumyalanmadan gömüldüğünü duyduk. O öğlen yeni mezarı bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duk ve gece yarısından hemen sonra çalışmaya karar verdik.

O sıralar sonraki deneyimlerimizin bize getireceği özel mezarlık korkusuna sahip olmamamıza rağmen, gece o saatlerde uğraştığımız şey iğrençti. Kürekler ve yağlı hırsız fenerleri taşıyorduk, çünkü elektrik fenerleri, o sıralarda imal ediliyor olmalarına karşın, günümüzün tungsten aygıtları kadar parlak ışık vermiyorlardı. Kazı işi yavaş ve pisti -eğer bilim adamı yerine sanatçı olsaydık, korkunç derecede şiirsel olabilirdi- ve küreklerimiz çarpınca sevindik. Çam tabut tamamen açıldığında West aşağı indi ve kapağı açıp içindekini sürükleyerek dışarı çıkarttı. Aşağı inip, yükü mezarın dışına çıkardım ve sonra ikimiz de toprağa eski görünümünü verene kadar uğraştık. Olay, sinirlerimizi epey germişti, özellikle ilk ganimetimizin kaskatı vücudu ve ifadesiz yüzü, ama ziyaretimizin tüm izlerini silmeyi başardık. Kürekle toprağı düzleştirdikten sonra deneği, bir çadır bezine sardık ve Meadow Tepesi'nin ötesindeki eski Chapman yerine doğru yola çıktık.

Çiftlikteki derme çatma bir tahlil masasına yatırılmış deneğin, güçlü bir asetilen lambasının ışığında, hayalete benzer bir görüntüsü yoktu. Bir zamanlar sıhhatli, güçlü, hayal gücü kıt ve alt sınıftan -geniş yüzlü, gri gözlü ve kahverengi saçlı- bir gençti; psikolojik inceliklerden yoksun ve muhtemelen en basit ve sağlıklı yaşam işlemleriyle ilgilenen bir hayvan. Arkadaşımın uzman muayenesi bu konuda hiçbir şüpheye yer bırakmamasına rağmen, şimdi, gözleri kapalı, ölüden çok uyuyormuş gibi görünüyordu. En sonunda West'in uzun zamandır istediği şeye sa-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

hiptik; ideal türden gerçek bir ölü adam, insan kullanımı için en dikkatli teorilere ve hesaplamalara göre hazırlanmış karışım için hazır. Bizim tarafımızdaki gerginlik çok büyüktü. Mutlak başarının neredeyse olanaksız olduğunu biliyor ve kısmi canlandırmanın olası tuhaf sonuçlarının iğrenç korkularını önleyemiyorduk. Bizi, yaratığın zihni ve dürtüleri endişelendiriyordu çünkü ölümü takip eden zamanda bazı hassas beyin hücreleri bozulmaya uğramış olabilirdi. Ben, şahsen, geleneksel insan ruhu ile alakalı tuhaf fikirlere sahiptim ve ölümden dönen birinin anlatacağı sırların korkusunu hissediyordum. Bu kendi halinde gencin ulaşılamaz boyutlarda neler gördüğünü ve eğer tamamen hayata döndürülürse neler anlatacağını merak ediyordum. Fakat merakım karşı konulmaz değildi, çünkü çoğu zaman arkadaşımın maddeciliğini paylaşıyordum. O cesedin kolundaki bir damara, sıvısından büyük bir miktarı enjekte ederken ve hemen ardından yarığı güvenli bir şekilde kapatırken benden daha sakindi.

Bekleyiş iğrençti fakat West hiç tereddüt etmedi. Arada sırada steteskopunu deneğe dayıyor ve olumsuz sonuçları bir filozof edasıyla karşılıyordu. En küçük bir yaşam belirtisi olmadan geçen kırk beş dakikadan sonra, hayal kırıklığına uğraşmış bir şekilde karışımın yetersiz olduğunu, fakat şansını tekrar deneyeceğini ve korkunç ganimetinden kurtulmadan önce karışımda bir değişiklik yapıp denemeye karar verdiğini söyledi. O öğleni, mahzende bir mezar kazarak geçirdik ve şafakta onu gömmek zorundaydık, evde sabit bir kilidimiz olmasına rağmen korkunç bir keşfi engellemek adına en küçük risklerden bile kaçınmak istiyorduk. Ayrıca, ceset bir sonraki gece büyük ihtimalle taze olmayacaktı. Böylece asetilen lambayı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hemen yandaki laboratuvara götürerek sessiz misafirimizi taşın üzerinde karanlıkta bırakıp, tüm enerjimizi yeni bir karışım hazırlamaya verdik; West'in gözetiminde neredeyse fanatik bir itinayla ölçüp tartarak.

Korkunç olay çok ani meydana geldi ve tamamen beklenmedikti. Ben bir test tüpünden diğerine bir şey döküyordum ve West de bu hava gazsız binada bir Bunsen lambası yerine geçen alkol lambasıyla meşguldü ki, az önce ayrıldığımız zifiri karanlık odadan yaşamımız boyunca duyduğumuz en korkunç ve şeytani çığlıklar yükseldi. Cehennem kuyusu, lanetlenenlerin ızdırap çığlıklarını serbest bırakmak için açılsaydı bile bu kadar korkunç bir ses çıkaramazdı çünkü yaşayan doğanın yapay umutsuzluğu ve ilahi dehşeti açıklanamaz bir kakofoni etrafında toplanmıştı. İnsan olamazdı -insan bu tür sesleri çıkaramazdı- ve son çalışmamızla ve onun olası keşfini düşünmeden West ve ben delirmiş hayvanlar gibi en yakın pencereden zıpladık; tüpleri, lambaları ve imbikleri devirerek kendimizi kaybetmiş bir şekilde kasabaya doğru koşarken çığlık çığlığaydık, ama varoşlara vardığımızda kendimizi kontrol altına aldık, bir genelevden sendeleyerek eve dönen gecikmiş eğlence düşkünleri gibiydik.

Ayrılmadık fakat şafağa kadar gaz lambasıyla birlikte fısıldayarak konuştuğumuz West'in odasına gittik. O zamana kadar kendimizi araştırma için mantıklı teoriler ve planlarla biraz olsun rahatlattık ki, gün boyunca uyuyabildik, derslere aldırmadık. Fakat o akşam, kâğıttaki iki kalem, uykuyu tekrar bize imkânsız kıldı. Eski terk edilmiş Chapman evi açıklanamaz bir şekilde biçimsiz bir kül yığınına dönmüştü, bozuk lamba yüzünden bunu anlayabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

liyorduk. Ayrıca, sanki birisi, küreksiz ve boşuna bir şekilde toprağı kazmış gibi yoksullar mezarlığında bir mezarı açma girişiminde bulunmuştu. Bunu anlayamamıştık, çünkü toprağı çok dikkatli bir şekilde düzleştirmiştik.

Ve bu olaydan sonra on yedi yıl boyunca West sık sık arkasını kontrol etti ve arkasındaki hayali ayak izlerinden şikâyet etti. Şimdi ise, kayıp.

II. HASTALIK ŞEYTANI

On altı yıl önceki o korkunç yazı asla unutamam, İblis'in dehlizlerinden zehirli bir ifrit gibi kopup gelen tifonun, Arkham'ı kasıp kavurduğu o korkunç yazı. Hemen herkes, o yılı bu şeytani felaketle hatırlıyordu çünkü gerçekten de dehşet, yarasa kanatlarıyla Christchurh Mezarlığı'ndaki tabut yığınlarının üzerine çökmüştü, ama benim için o zamanlar daha büyük bir korku vardı, Herbert West kaybolduğuna göre sadece benim bildiğim bir korku.

West ve ben, mezuniyet sonrasında Miskatonic Üniversitesi Tıp Fakültesi'nin yaz okullarında çalışıyorduk ve arkadaşım ölülerin canlandırılmasını hedefleyen deneyleri yüzünden geniş çaplı bir ün kazanmıştı. Sayısız küçük hayvanın bilimsel katliamından sonra bu acayip çalışma, görünüşte, şüpheci dekanımız Dr. Allan Halsey'in emriyle durdurulmuştu; fakat West, pis pansiyon odasında belirli gizli testler yapmaya devam ediyordu. Korkunç ve unutulmaz bir şekilde bu testlerin birinde, Meadow Tepesi'nin ötesinde terk edilmiş bir çiftlik evinde yoksullar mezarlığından aldığı cesetle uğraşmıştı.

Bu iğrenç olayda onunla birlikteydim ve onu, yaşamın kimyasal ve fiziksel işlemlerini bir ölçüde yenileyeceğini düşündüğü bir iksiri durgun damarlara enjekte ederken gördüm. Korkunç bir şekilde sona ermişti -adım adım gerilen sinirlerimiz sonunda korkudan sayıklamamıza sebep olmuştu- ve West, o andan sonra asla delirtici bir takip edilme ve avlanma hissinden kurtulamadı. Ceset yeterince taze değildi; zihinsel özellikleri geri getirilecek bir cesedin taze olması gerektiği açıktı ve eski bir evin yanma durumu, bizi o şeyi gömmekten kurtarmış gibi görünüyordu. Yeraltında olduğunu bilmemiz bizim için daha iyi olurdu.

Bu deneyimden sonra West, araştırmalarını bir süre askıya aldı, fakat doğuştan bilim adamının hevesi yavaşça geri döndükçe, kolej fakültesini bezdirmeye ve inceleme odasından, çok önemli kabul ettiği çalışmaları için taze insan denekler istemeye başladı. Talepleri boşunaydı, çünkü Dr. Halsey'in kararı kesindi ve diğer profesörlerin tamamı liderlerinin kararını destekliyorlardı. Canlandırmanın köklü teorisinde, ufak tefek vücudu, sarı saçları, gözlüklü mavi gözleri ve yumuşak sesi, soğuk beynin içindeki normalüstü -neredeyse şeytani- güç hakkında hiçbir ipucu vermeyen hevesli bir gencin olgunlaşmamış çılgınlığını görüyorlardı. Onu kafamda o zamanki haliyle görebiliyorum ve ürperiyorum. Yüzü sertleşti ama asla yaşlanmadı. Ve şimdi Sefton Akıl Hastanesi'nde bir kaza oldu ve West ortadan kayboldu.

West, üniversitedeki son dönemimizin bitimine doğru, Dr. Halsey ile tatsız bir tartışmaya girişti ve bu tartışmada, nezaket konusunda kibar dekandan daha kaba

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davrandı. Son derece büyük bir çalışma üzerinde uğraşırken gereksizce ve mantıksızca engellendiğini düşünüyordu; sonraki yıllarda kendi kendine yürütebileceği ama hâlâ üniversitenin ender rahatlıklarına sahipken başlamayı düşündüğü bir çalışma. Geleneklere bağlı yaşlı profesörlerin, onun hayvanlar üzerindeki eşsiz sonuçlarını görmezden gelmeleri ve diriltimin mümkünatını inkâr etmeleri, genç West'in mantıksal yaratılışına, ifade edilemeyecek kadar iğrenç ve neredeyse anlaşılamaz geliyordu. Biraz olgunluk, "profesör-doktor" tipinin kronik zihinsel sınırlarının anlayabilmesine yardımcı olabilirdi. Zavallı Püritanizm'in jenerasyonlarının ürünü; kibar, vicdanlı ve bazen kibar ve cana yakın fakat her zaman dar görüşlü, hoşgörüsüz, geleneklere bağlı ve perspektiften yoksun. En kötü gerçek kusurları çekingenlik olan ve sonunda entelektüel günahları- Ptolemaizm, Kalvinizm, Anti-Darvinizm, Anti-Nietzscheism ve her tür Sabbatar-ianizm ve harcamaları kısıtlayıcı kanunlar- için genel bir alayla suçlanan kusurlu fakat yüksek ruhlu kişiler için yaşlılık, saygınlıktı. Olağanüstü bilimsel başarılarına rağmen genç olan West'in, iyi yürekli Dr. Halsey'e ve onun çokbilmiş meslektaşlarına karşı az bir sabrı vardı; teorilerini bu saygıdeğer ve kalın kafalı kişilere vurucu ve dramatik bir şekilde kanıtlama isteğiyle birlikte büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Çoğu genç gibi, o da gününü özenle kurgulanmış intikam, zafer ve soylu bağışlayıcılık düşleriyle geçiriyordu.

Ve sonra Tartarus'un kâbus mağaralarından ölümcül ve sırıtan felaket geldi. West ve ben, felaketin hemen hemen başlarında mezun olmuştuk fakat ek iş için yaz okulunda kalmıştık ve tüm şeytani öfkesiyle kasabanın üstü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ne çöktüğünde Arkham'daydık. Henüz lisanslı doktorlar olmamamıza karşın, diplomalarımızı almıştık ve yaralı sayısı arttıkça kamu hizmetine sürülüyorduk. Durum neredeyse kontrolden çıkmıştı ve ölümler, yerel cenaze kaldırıcıları için kontrol edilemeyecek kadar sıklaşmıştı. Mumyalamadan yapılan gömmeler çabucak yapılıyordu ve Christchurch Mezarlığı bile mumyalanmamış cesetlerin tabutlarıyla dolup taşmıştı. Bu durum sık sık durumun ironisi hakkında düşünen West'i etkilemiyor değildi, çok fazla taze denek vardı ama yasaklanmış çalışmaları için hiçbirini kullanmasına izin yoktu! Korkunç derecede fazla çalışıyorduk ve korkunç zihinsel ve sinir gerginliği, dostumu hastalıklı düşüncelere yönlendiriyordu.

Fakat West'in nazik düşmanları da, yorucu görevlerle uğraşırken ondan daha az yorgun halde değildiler. Kolej tamamen kapanmıştı ve tıp fakültesindeki her doktor tifo salgınına karşı açılan savaşa katkıda bulunuyordu. Özellikle Dr. Halsey kendini hizmete adamış ve olağanüstü yeteneğini, kalbindeki tüm enerjiyle, diğer birçok kişinin tehlike ve açık umutsuzluk yüzünden uzak durduğu durumlara adamıştı. Bu ay bitmeden, korkusuz dekan, fiziksel ve sinirsel yorgunluktan yıkılmamaya çalıştığından dolayı ününün farkına varamamış gibi görünmesine rağmen, popüler bir kahraman haline gelmişti. West, düşmanının dayanıklılığını gördükçe hayranlığını gizleyemiyordu fakat bu sebeple ona olağanüstü doktrinlerinin gerçekliğini ispatlamak konusunda daha fazla kararlıydı. Kolej işlerinin ve belediyenin sağlık düzenlemelerinin karışıklığını fırsat bilerek, bir gece üniversitenin inceleme odasına yeni ölmüş bir cesedi sokmayı başardı ve gözlerimin önünde karışımının yenilenmiş halini cesede en-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

jekte etti. Yaratık gerçekten de gözlerini açtı fakat hiçbir şeyin onu canlandıramayacağı bir şekilde, hareketsiz kalmadan önce, ruhu taşlaştıran bir dehşetle tavana baktı. West cesedin yeterince taze olmadığını söyledi, sıcak yaz havası cesetlere iyi gelmiyordu. Bu sefer cesedi yakmadan neredeyse yakalanıyorduk ve West, kolej laboratuvarını kendi emelleri için kullanmanın tekrarının güvenilirliği konusunda tereddüt etti.

Salgın, Ağustos'ta doruk noktasına ulaştı. West ve ben neredeyse ölüyor gibiydik ve Dr. Halsey, ayın 14'ünde gerçekten öldü. Ayın 15'inde aceleyle yapılan cenaze törenine tüm öğrenciler katıldı ve etkileyici bir çelenk getirdiler, her ne kadar bu çelenk, zengin Arkham vatandaşları ve bizzat belediye tarafından gönderilenlerin yanında gölgede kalsa da. Cenaze neredeyse bir kamu meselesi haline gelmişti, ne de olsa dekan bir halk kahramanıydı. Gömülme işleminden sonra hepimiz bir parça kederliydik ve öğleni Ticaret Binası'nın barında geçirdik; West'in, baş rakibinin ölümüyle sarsılmış olmasına rağmen, meşhur teorilerinden bahsederek hepimizin tüylerini ürperttiği yerde. Çoğu öğrenci akşam olduğunda evlerine ya da çeşitli görevlere gittiler; fakat West, beni, "felekten bir gece çalmak" konusunda ona yardım etmeye ikna etti. West'in ev sahibesi, bizi sabah iki civarında, aramızda üçüncü bir adamla, West'in odasına girerken gördü ve kocasına, görünüşe bakılırsa güzel bir ziyafet çekip şarap içtiğimizi söyledi.

Belli ki bu tatsız kadın haklıydı; çünkü sabah üçte bütün ev West'in odasından gelen çığlıklarla ayağa kalktı, kapıyı kırdıklarında ikimizi kan lekeli halıda dövülmüş,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırmalanmış ve hırpalanmış şekilde, West'in şişelerinin ve aletlerinin kırık kalıntılarının arasında yatarken bulduldular. Bize saldıran şeye ne olduğunu anlatan tek şey, yalnızca bir pencereydi ve pek çok kişi, ikinci kattan yaptığı korkunç atlayıştan sonra nasıl kaçabildiğini merak ediyordu. Odada birkaç garip elbise vardı fakat West bilinci yerine geldikten sonra, onların yabancıya ait olmadığını ve mikrobik hastalıkların bulaşmasıyla alakalı yapılan araştırmalarda bakteriyolojik analizler için toplanan denekler olduğunu söyledi. Polise verdiğimiz ifadelerde ikimiz de saldırganın kim olduğunu bilmediğimizi söyledik. West gergin bir halde, yerini şimdi hatırlayamadığı şehir merkezindeki bir barda tanıştıkları, kafa dengi bir yabancı olduğunu söyledi. Hepimiz gerçekten iyi eğlenmiştik ve West ile ben, hırçın arkadaşımızın peşine düşülmesini istemiyorduk.

Aynı gece ikinci Arkham korkusunun başlangıcını gördük, bana göre salgını gölgede bırakan bir korkuydu. Christchurch Mezarlığı korkunç bir cinayete tanıklık etmişti; bir bekçi yalnızca tanımlanması çok korkunç olan bir yolla değil, cinayetin bir insan tarafından işlendiğiyle alakalı şüphe bırakacak kadar kötü bir şekilde pençe darbeleriyle öldürülmüştü. Kurban gece yarısından epey bir süre sonra, canlı bir halde görülmüştü. Şafak, kelimelerle anlatılamaz şeyi açığa çıkarmıştı. Komşu Bolton kasabasındaki bir sirk müdürü sorgulandı, fakat herhangi bir hayvanın kafesinden kaçmadığına yemin etti. Cesedi bulanlar, kan izlerinin yakındaki bir mezara doğru gittiğini ve burada kapının hemen dışında, küçük kırmızı bir birikintinin olduğunu söylüyorlardı. Daha hafif bir iz ormana doğru gidiyordu fakat çok geçmeden gözden kayboluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonraki gece, şeytanlar, Arkham'ın çatılarında dans ettiler ve doğaüstü delilik, rüzgârda uludu. Hararetli kasabaya, kimilerinin söylediğine göre, salgından kötü olan ve bazılarının fısıldadığına göre de, salgının şeytani ruh haline bürünmüş şekli olduğunu söyleyen bir lanet yayıldı. Sekiz eve, kızıl ölüm saçan isimsiz bir yaratık girmişti. Hepsi de, on yedi parçalanmış ve şekilsiz ceset kalıntıları ortadan kaybolmuş olan, sessiz ve sadist canavar tarafından geride bırakılmıştı. Birkaç kişi onu karanlıkta görür gibi olmuştu ve beyaz, şekilsiz bir maymuna veya insan biçiminde bir şeytana benzer olduğunu söylüyorlardı. Saldırdığı şeylerin tamamını geride bırakmamıştı, çünkü bazen acıkmıştı. Öldürdüğü kişilerin sayısı on dörttü; cesetlerin üç tanesi zaten daha önce ölmüştü.

Üçüncü gece, polisin liderlik ettiği çıldırmış arama grupları, yaratığı, Miskatonic kampüsünün yakınlarındaki Crane Sokağı'ndaki bir evde yakaladılar. Arama özenle organize edilmişti, gönüllü telefon istasyonlarıyla haberleşme sürdürülmüş ve kolej bölgesindeki biri, kapalı bir pencerede bir tırmalama duyduğunu haber ettiğinde, sokak hemen sarılmıştı. Genel alarm ve önlemler sonucu yalnızca iki kurban daha vardı ve ele geçirme, büyük kayıplar verilmeden gerçekleştirildi. Yaratık sonunda bir kurşunla durdurulmuştu, ancak ölümcül değildi ve geniş bir heyecan ve nefret dalgasının ortasında yerel hastaneye yetiştirilmişti.

Çünkü bir insandı. Mide bulandırıcı gözlere, suskun maymunsuluğuna ve şeytani yabaniliğine rağmen bu açıktı. Yarasına pansuman yapıp onu, on altı yıl boyunca kafasını pamukla kaplanmış duvarlara vurduğu, Sefton'daki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

akıl hastanesine gönderdiler, birkaç kişinin bahsetmeye cüret ettiği, kaçtığı kazaya kadar. Arkham'daki araştırmacıları en çok tiksindiren şey, canavarın yüzü temizlendiğinde ortaya çıkan şeydi. Üç gün önce gömülmüş, bilge ve kendini feda etmiş bir şehide, alay edercesine ve inanılmaz bir şekilde benziyordu, merhum Dr. Allan Halsey'-e, halk kahramanı ve Miskatonic Üniversitesi Tıp Fakültesi dekanına.

Kayıp Herbert West ve benim hissettiğim tiksinti ve dehşet had safhadaydı. Bu gece onu düşündükçe ürperiyorum; West o sabah bandajlarının arasından homurdandığından bile daha çok ürperiyorum.

"Kahretsin, yeterince taze değildi!"

III. GECE YARISINDA ALTI EL SİLAH SESİ

Bir tanesi muhtemelen yeterli olacakken, altıpatların altı mermisini de bir anda ateşlemek normal bir şey değildir, fakat Herbert West'in hayatındaki birçok şey normal değildi zaten. Örneğin kolejden ayrılan genç bir fizik öğrencisinin, ev ve ofis seçimlerine rehberlik edecek ilkeleri gizlemesi sık görülen bir şey değildir, fakat Herbert West'in durumunda bu geçerli değildi. O ve ben Miskatonic Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden diplomalarımızı alıp pratisyenlik yaparak fakirliğimizden kurtulmaya çalışırken, evimizi iyi yalıtılmış ve yoksullar mezarlığına yakın olduğu için seçtiğimizi söylememek için büyük çaba sarf ettik.

Böyle bir suskunluğun sebepsiz olması imkânsızdı ki bizimki de sebepsiz değildi, çünkü zorunluluklarımız, pek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

popüler olmayan ve yaşamımızı adadığımız şeylerden kaynaklanıyordu. Dışarıdan bakıldığında sadece doktorduk, fakat bu görüntümüzün altında çok daha büyük ve korkunç bir anın amaçları saklıydı; çünkü Herbert West'in varlığının özü, mezarlığın soğuk toprağından daimi canlılığa döndürmeyi aradığı, bilinmeyenin karanlık ve yasaklanmış diyarlarındaki bir serüvendi. Böyle bir serüven, aralarında taze insan cesetlerinin bulunduğu garip materyallere ihtiyaç duyuyordu ve bu zorunlu şeyleri sağlayabilmek için birinin sessizce ve gayri resmi definlerden fazla uzak olmayan bir yerde yaşaması gerekiyordu.

West ve ben kolejde tanışmıştık ve onun iğrenç deneylerini anlayabilen tek kişi bendim. Gitgide onun ayrılamaz yardımcısı olmuştum ve şimdi, kolejden mezun olduğumuza göre birlikte yaşamamız gerekiyordu. Bir şirkette iki doktor için açık bulmak kolay değildi fakat en sonunda üniversitenin etkisi bize Bolton'da bir pratisyenlik işi bulma imkânı sağladı; Arkham'ın, kolejin olduğu kasabanın yakınlarında bir fabrikada. Bolton Yün Fabrikası, Miskatonic vadisindeki en büyük fabrikaydı ve çeşitli ülkelerden gelmiş çalışanları yerel doktorlar tarafından pek hoş karşılanmaz. Evimizi büyük dikkatle seçtik, Pond Sokağı'nın sonunda epey harap bir binada bir daireydi; en yakın komşudan beş daire uzaktaydı ve yerel yoksullar mezarlığından kuzeye giden yoğun ormanın dar patikasındaki ince bir çayırlıkla ayrılıyordu. Mesafe umduğumuzdan da büyüktü fakat mezarlığın diğer tarafında devam eden, tamamen fabrika bölgesinin dışında başka bir ev bulamamıştık. Uğursuz ihtiyaç kaynağımızla aramızda çok fazla insan olmadığından, buna pek üzülme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dik. Yürümek sorun olmazdı, sessiz deneklerimizi rahatsız edilmeden taşıyabilirdik.

İlk baştan beri çalışmalarımız şaşılacak derecede, birçok genç doktoru memnun etmeye yetecek ve gerçek niyetleri başka yerlerde saklı öğrencilere sıkıntı ve yük olacak kadar genişti. Fabrika çalışanları gürültü çıkarmaya eğilimlilerdi ayrıca birçok doğal ihtiyaçları, sık sık bağrışmaları ve bıçaklı kavgaları, bize çalışmak için bolca zaman veriyordu. Fakat zihnimizi asıl meşgul eden şey, mahzende kurduğumuz gizli laboratuvardı -sabahları erken saatlerde yoksullar mezarlığından sürüklediğimiz cesetlere, West'in sık sık hazırladığı çeşitli karışımları enjekte ettiğimiz, elektrik lambalarının altındaki uzun masanın bulunduğu laboratuvar. West, ölüm diye adlandırdığımız şey tarafından durdurulan hayati fonksiyonları yerine getirecek şeyi bulmak için deli gibi deney yapıyordu, fakat korkunç engellerle karşılaşıyordu. Bu solüsyon, her farklı tip için farklı şekilde oluşturulmalıydı; kobaylarda işe yarayanlar, insanlarda etkisiz kalıyordu ve farklı insan denekler, daha geniş değişiklikler istiyordu.

Cesetler son derece taze olmalıydı, yoksa beyin hücrelerinin yapısındaki hafif bir değişiklik, kusursuz canlandırmayı imkânsız kılıyordu. Şüphesiz, en büyük problem cesetleri yeterince tazeyken bulmaktı. West, kolejdeki son çalışmalarında, eskimiş cesetlerle korkunç tecrübeler yaşamıştı. Kısmi veya kusurlu canlandırmaların sonucu, tamamen başarısız olanlardan çok daha iğrenç oluyordu ve ikimizde de bu tür şeylerin hatıraları vardı. Arkham'daki Meadow Tepesi'nde yaşadığımız ilk şeytani olaydan beri sürekli bir tehdit korkusuyla yaşıyorduk ve genelde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sakin, sarışın, mavi gözlü bilimsel robot West bile, sık sık gizemli bir şekilde takip ediliyor olma hissiyle ürperdiğini itiraf ediyordu. Sefton'daki yumuşak duvarlı bir hücredeki korkunç etobur yaratık tarafından takip edildiğini düşünüyordu.

Bolton'daki deneklerle şansımız yaver gitmişti, Arkham'dan çok daha iyiydi. Gömme gecesinde bir kaza kurbanı bulana kadar bir hafta boyunca durmamıştık ve karışım başarısız olmadan önce gözlerini mantıklı bir ifadeyle açmasını sağlayabilmiştik. Bir kolunu kaybetmişti, eğer kusursuz bir ceset olsaydı daha da başarılı olabilirdik. Gelecek Ocak ve o gün arasında, elimize üç ceset daha geçti; bir tanesi tamamen başarısızdı, bir tanesinde kas hareketi görüldü ve sonuncusu epey korkunçtu, doğruldu ve bir ses çıkardı. Sonra şansımızın kötü olduğu bir dönem geldi; definler azaldı ve gerçekleşenler ise kullanmamız için ya çok hasta ya da çok sakattı. Tüm ölümleri ve durumlarını sistematik bir şekilde takip ediyorduk.

Ancak bir Mart akşamı, beklenmedik bir şekilde, yoksullar mezarlığından gelmeyen bir ceset bulduk. Bolton'da egemen olan Püritanizm ruhu boks sporunu yasaklamıştı. İşçiler arasında gizli ve kötü düzenlenmiş müsabakalar yaygındı ve ara sıra düşük kalite profesyonel yetenekler getiriliyordu. O kış gecesinde böyle bir müsabaka olmuştu ki; iki Polonyalı'nın bize gelip anlaşılmaz fısıltılı yalvarmalarla çok gizli ve ani bir olaya müdahale etmemizi istemelerine bakılırsa sonuç felaket olmuştu. Onları terk edilmiş bir ambara kadar takip ettik, orada korkmuş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yabancı kalabalık, yerde yatan sessiz siyah bedeni izliyordu.

Maç, Kid O'Brien -beceriksiz, titreyen ve İrlandalı'ya hiç benzemeyen kanca bir buruna sahip- ve "Harlem Dumanı" Buck Robinson arasında olmuştu. Zenci, nakavt edilmişti ve bir anlık inceleme, bize, kalıcı olarak öyle olabileceğini gösterdi. Tiksinç, gorile benzer bir şeydi ve dayanamayıp ön ayak dediğim, anormal derecede uzun kolları, anlatılamaz Kongo sırlarının düşüncelerinin vurduğu ve ürkütücü ayın altındaki çalgı seslerini hatırlatan bir yüzü vardı. Ceset hayattayken çok daha kötü gözüküyor olmalıydı, fakat dünya, birçok çirkin şeye ev sahipliği yapar. Korku, tüm acınası kalabalığın üzerine çökmüştü çünkü olay örtbas edilmeseydi kanunun onlara ne uygulayacağını bilmiyorlardı ve West, isteksiz ürpermelerime rağmen, cesetten sessizce kurtulmayı önerdiğinde minnettar oldular.

Karsız yeryüzünü, parlak bir ay ışığı aydınlatıyordu, fakat cesedin üstünü kapattık ve Arkham'daki korkunç gecede taşıdığımıza benzer bir şekilde, bomboş sokaklar ve çayırlardan cesedi aramızda tutarak geçtik. Eve, arka taraftan ulaştık, deneği arka kapıdan sokup aşağı mahzenlere indirdik ve her zamanki deney için hazırladık. Polisten aşırı derecede korkuyorduk, buna rağmen o bölgenin devriye polisine yakalanmamak için gezimizi hazırlamıştık.

Sonuç, usandırıcı bir şekilde benzerdi. Ödülümüz korkunç görünüyordu ve siyah koluna enjekte ettiğimiz her karışıma karşı tamamen tepkisizdi; tecrübeyle sadece beyaz deneklerle hazırlanmış karışımlar. Ve saat tehlikeli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde şafağa yaklaştıkça, o cesede de diğerlerine yaptığımız şeyi yaptık, yoksullar mezarlığının yakınındaki ormanın içindeki çayırlığa kadar sürükledik ve donmuş toprağın tutabileceği en iyi tür mezara gömdük. Mezar çok derin değildi, fakat bir önceki deneğinki kadar doluydu. Siyah fenerlerimizin ışığında, mezarı dikkatli bir şekilde yapraklarla ve ölü asmalarla kapattık ve polisin onu, böyle yoğun ve karanlık bir ormanda bulamayacağından emin olduk.

Sonraki gün polis konusunda oldukça endişeliydim, çünkü bir hasta, şüpheli bir dövüş ve ölüm hakkında söylentiler getirmişti. West'in hâlâ başka bir endişe kaynağı vardı, çünkü öğlen çok tehditkâr biten bir olaya çağırılmıştı. İtalyan bir kadın çocuğunun kaybolması üzerine isteri krizine girmiş -sabah erkenden çıkıp akşam yemeğine eve gelmeyen beş yaşındaki bir erkek çocuğu- ve zayıf kalbi yüzünden hayli korkutucu semptomlar ortaya çıkarmıştı. Çok aptalca bir isteri kriziydi çünkü çocuk daha önce sık sık kaçmıştı, fakat İtalyan köylüleri aşırı derecede batıl inançlıydı ve bu kadın da kehanetlerden en az gerçekler kadar rahatsız oluyordu. Akşam yedi sularında öldü. Çıldırmış kocası, onu kurtarmamakla suçladığı West'i öldürmeye teşebbüs ederken, korkunç görüntülere sebep oldu. Bıçağını çektiğinde arkadaşları onu tuttu fakat West, onun insanlık dışı çığlıklarını, lanetlemelerini ve intikam yeminlerini duyarak oradan ayrıldı. Son acısından dolayı, gece çöktüğünde hâlâ kayıp olan çocuğunu unutmuş gibi görünüyordu. Ormanı aramakla ilgili bir söylenti vardı fakat ailenin arkadaşlarının çoğu, ölü kadın ve çığlık atan adamla uğraşmakla meşguldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

On bir sularında yataklarımıza çekildik, fakat uyuyamadım. Bolton'ın küçük bir kasabaya göre şaşırtıcı bir polis gücü vardı ve eğer o geceki olay takip edilirse ortaya çıkaracağı karışıklıktan korkuyordum. Yerel çalışmamızın sonu anlamına gelebilirdi, belki de West ve benim için hapis bile olabilirdi. Etrafta dolaşan kavga söylentilerinden hoşlanmamıştım. Saat üçe vurduktan sonra ay, gözlerimde parladı fakat gölgeyi aşağı çekmek için doğrulmadan öbür tarafa döndüm. Sonra arka kapıdaki bitmez tıkırtıyı duydum.

Hareketsiz yatıyordum ve nasıl olduysa sersemlemiştim, fakat kısa süre sonra West'in kapıyı tıkladığını duydum. Gecelik ve terlik giymişti ve elinde bir altıpatlar ile elektrikli el feneri vardı. Elindeki altıpatlardan, polisten çok, deliye dönmüş İtalyan'ı düşündüğünü biliyordum.

"İkimiz de gitsek iyi olur." diye fısıldadı.

Ve ikimiz de merdivenlerden parmak ucunda indik, kısmen doğrulanan ve kısmen o garip, erken saatlerin havasından gelen bir korkuyla. Tıklama devam etti, daha da gürültülü olarak. Kapıya ulaştığımızda dikkatlice sürgüsünü açarak elimle itip açtım ve ay, oradaki silüetin üzerinde dalgalanırken, West tuhaf bir şey yaptı. Dikkat çekmeye ve ürkütücü polis araştırmasına sebep olacak açık tehlikeye rağmen -bundan evimizin çok sakin yeri sebebiyle kurtulduk- arkadaşım, aniden heyecanla ve gereksiz bir şekilde, altıpatlarının altı fişeğini de gecenin bir yarısı evimize gelen ziyaretçiye boşalttı.

Çünkü bu ziyaretçi ne İtalyan ne de polisti. Ay ışığının altında iğrenç bir karaltı şeklinde görünen şey, kâbuslar dışında hayal edilemeyecek devasa, biçimsiz bir şeydi. Ne-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

redeyse dört ayak üzerinde duran, toprak parçalarıyla, yapraklarla ve asmalarla kaplanmış, kabuklaşmış kan kokan ve parlayan dişlerinin arasında kar beyazı, korkunç ve ince bir el olduğu anlaşılan silindir şeklinde bir nesne tutan cam gözlü bir yaratıktı.

IV. ÖLÜLERİN ÇIĞLIĞI

Ölü bir adamın çığlığı, Dr. Herbert West'e karşı bende öyle keskin bir korku oluşturdu ki, sonraki yıllarda bu, arkadaşlığımızın kötüye gitmesine yol açtı. Ölü bir adamın çığlık atması gibi bir şeyin korkutması çok doğal bir şeydir, çünkü bu açıkça memnun edici ve olağan bir olay değildir; fakat benzer deneyimlere alışmıştım, bu yüzden bu olaydan sadece özel bir durumdan dolayı etkilendim. Ve daha önce belirttiğim gibi, korktuğum şey ölü bir adam değildi.

Arkadaşı ve asistanının ben olduğum Herbert West, bir kasaba doktorunun genel rutinin oldukça ötesinde bilimsel meraklara sahipti. Bu yüzden, Bolton'da pratisyenliğini yaparken, yoksullar tarlasının yakınında ıssız bir ev seçmişti. Kısaca ve vahşice belirtmek gerekirse, West'in tek sürükleyici merakı, uyarıcı bir karışım kullanarak ölülerin canlandırılmasını amaçlayan, hayatın ve onun bitişinin olağanüstülüğüyle ilgili gizli bir çalışma üzerineydi. Bu korkunç deneyler için taze insan cesetleri bulmak gerekliydi, çok taze olmalıydı çünkü en küçük bir bozulma, beyin yapısına zarar verebilirdi ve de insan olmalıydı, çünkü karışımın farklı organizmalar için farklı şekilde oluşturulması gerektiğinin farkına vardık. Çok sayıda tavşan ve hintdomuzu öldürüldü, incelendi fakat izler bizi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yere götürmüyordu. West, asla tamamen başarılı olamamıştı çünkü yeterince taze bir ceset bulamamıştı. İstediği şey, yaşama gücünün yeni bittiği cesetlerdi; hiçbir hücresi dokunulmamış ve hayat denen hareket moduna tekrar dönmesi için yalnızca bir dürtünün yeterli olduğu cesetler. Bu ikinci ve yapay hayatın, karışımların tekrarlanmasıyla daimi yapılabileceği konusunda bir umut vardı fakat sıradan doğal hayatın buna tepki vermeyeceğini öğrenmiştik. Yapay hareketi başlatmak için doğal hayat var olmalıydı, denekler çok taze fakat gerçekten ölü olmalıydı.

Dehşet verici serüven, West ile ben Miskatonic Üniversitesi Tıp Fakültesinde iken ve hayatın tüm mekanik doğasının ilk kez gerçekten farkında olduğumuz zamanlarda başladı. Bu yedi yıl önceydi fakat West şimdi neredeyse hiç yaşlanmamış gibi görünüyordu; küçük, sarışın, temiz tıraşlı, yumuşak sesli ve gözlüklüydü; yalnızca korkunç araştırmalarının baskısı altındaki karakterinin büyüyen ve sertleşen düşkünlüğünü anlatan soğuk mavi gözlerinin nadir görülen parlamasıyla. Deneyimlerimiz, sık sık iğrençlikte en uç noktadaydı; kusurlu canlandırmanın sonuçları, mezarlık toprağının yığın halinde hayati karışımın çeşitli değişikliklerle hastalıklı, doğal olmayan ve beyinsiz hareketlere dönüşmesi.

Bir tanesi, sinirlerimizi parçalayan bir çığlık attı; diğeri şiddetli bir şekilde kalktı, ikimizi de bayılana kadar dövdü ve bir tımarhanenin parmaklıkları arasına koyulmadan önce öldürme arzusuyla korkutucu bir şekilde etrafta dolaştı ve bir başkası, iğrenç bir Afrika canavarı, sığ mezarını pençeleriyle açmış ve bir eyleme kalkışmıştı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

West, bu nesneye ateş etmek zorunda kalmıştı. Cesetleri canlandırıldıklarında, herhangi bir mantık belirtisi gösterecek kadar taze şekilde bulamıyorduk ve bu yüzden ister istemez isimsiz korkular yaratmıştık. Bir, belki de iki canavarımızın yaşadığını düşünmek rahatsız ediciydi. Bu düşünce bizi gölgelerin ardından korkutuyordu, ta ki sonunda West korkunç durumlar altında kaybolana dek. Fakat ıssız Boston çiftlik evinin mahzen laboratuarın-daki çığlığı duyduğumuz vakit, korkularımız son derece taze denekler için olan hevesimizi destekliyordu. West benden daha doyumsuzdu, bu yüzden neredeyse yaşayan her sağlıklı canlıya karşı bir açgözlülüğü olduğunu düşünüyordum.

1910 yılının Haziran ayında, deneklerle ilgili şansımız kötüye gitmeye başlamıştı. Illinois'teki aileme uzun bir ziyaret için gitmiştim ve döndüğümde, West'i tuhaf bir şekilde sevinçli bir halde buldum. Heyecanlı bir şekilde bana, tüm olasılıklarda tamamen yeni bir açıdan yaklaşarak tazelik problemini çözdüğünü söyledi; bu, yapay korumaydı. Yeni ve oldukça nadir bir mumyalama tekniği üzerinde çalıştığını biliyordum ve başarılı olduğuna şaşırmadım, fakat detayları açıklayana kadar tamamen kafam karışıktı çünkü tüm sorun, cesetleri büyük ölçüde güvene almadan onların bozulmasıydı, bu yüzden bu tekniğin araştırmamıza nasıl yardımcı olacağı konusunda tereddütteydim. Şimdi gördüğüm şeyi, West rahatlıkla tanımıştı; ani kullanımdan çok, gelecek için kullanılacak mumyalama tekniğini yarattı ve kadere, yıllar önce Boston ödül dövüşünde öldürülen zenci gibi yeni ve gömülmemiş bir ceset vermesi için güvendi. En sonunda kader bize nazik davrandı ve bu olayda, gizli mahzen laboratuar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ında çürümesinin başlaması muhtemel olmayan bir ceset yatıyordu. Canlandırmada ne olacağı, bir zihin ve mantık dirilmesini umup ummayacağımız konusunda, West tahmin etmeye cüret edememişti. Deney çalışmalarımızda bir işaret olacaktı ve yeni cesedi dönüşüm için sakladı, böylece ikimiz de görüntüyü alışmış bir şekilde paylaşabilirdik.

West, bana, deneği nasıl ele geçirdiğini anlattı. Güçlü kuvvetli bir adamdı; Bolton Yün Fabrikası ile iş yapmak için henüz trenden inmiş, iyi giyimli bir yabancıydı. Kasabaya giden yol uzundu ve yolcu, fabrikalara giden yolu sormak için evimizde durduğunda, kalbine aşırı yüklenmişti. Bir uyarıcıyı reddetmişti ve bir dakika sonra aniden düşüp ölmüştü. Beklenildiği gibi, ceset, West'e cennetten gelen bir armağan gibi görünmüştü. Kısa diyaloglarında yabancı, Bolton'da tanınmadığını söylemişti ve ceplerini karıştırdığında St. Louis'ten Robert Leavit adında bir adam olduğu ortaya çıkmıştı ve kayboluşuyla ilgili hemen araştırmaya başlayacak bir ailesi de yoktu. Eğer bu adam hayata döndürülemezse, kimsenin deneylerimizden haberi olmayacaktı. Materyallerimizi, yoksullar tarlası ile ev arasındaki dar ve yoğun ormanlığa gömdük. Diğer bir yandan, eğer o hayata döndürülebilirse, ünümüz mükemmel ve daimi bir şekilde belirlenecekti. Bu yüzden gecikmeden West, dönüşümden sonra cesedi taze tutacak karışımı, cesedin bileğine enjekte etti. Tahminen zayıf kalbin durumu, zihnime deneyimizin başarısını tehlikeye atacakmış uyarısı verirken, West'i hiçbir şekilde rahatsız etmiyor gibi görünüyordu. O, en sonunda daha önce elde edilemeyen bir şeyi elde etmeyi umuyordu; bir mantık kıvılcımı ve belki de normal, yaşayan bir varlık.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve 18 Temmuz 1910 gecesinde, Herbert West ile ben mahzen laboratuvarında oturuyorduk ve sersemletici ışık altındaki beyaz, sessiz figüre bakıyorduk. Mumyalama tekniği garip bir şekilde işe yarıyordu, çünkü iki ay boyunca sertleşmeden yatan güçlü bedeni izledikçe, West'e o şeyin gerçekten ölü olup olmadığını sormak durumunda kaldım. Verdiği güvence yeterince hazırdı; bana, canlandırma karışımının hayata gelince dikkatli testler uygulanmadan asla kullanılmadığını söyledi, çünkü eğer orijinal yaşama gücü yerindeyse hiçbir etki gösteremezdi. West ilk adımları uygulamaya geçtiğinde, yeni deneyin büyük karmaşıklığından etkilenmiştim; o kadar büyük bir karmaşıklıktı ki, kendi elinin narinliğinden başka hiçbir ele güvenemezdi. Benim cesede dokunmamı yasaklayarak, mumyalama karışımını enjekte ederken, önce iğnesinin deldiği bilekteki yerin hemen yanına bir ilaç enjekte etti. Bu, dediğine göre, karışımı nötrleştirmek ve sisteme normal bir rahatlama sağlamak, böylece canlandırma karışımı enjekte edildiğinde rahatça çalışabilmesini sağlamak içindi. Kısa bir süre sonra, bir değişiklik ve hafif bir titreme, ölü uzuvlara etki ediyormuş gibi göründüğünde, West yastık benzeri bir nesneyi şiddetli bir şekilde seğiren yüzün üstüne bastırdı ve ceset sessizleşene, canlandırma denemesine hazır olana dek çekmedi. Solgun şevkli West, kesin cansızlık için formalite gereği son birkaç test yaptı, memnun bir şekilde geri çekildi ve sonunda sol kola, kolej günlerinde acemi iken yaptığımız gibi, büyük bir dikkatle öğlen hazırladığı, doğru bir şekilde ölçülmüş kadar hayat iksiri koydu. İlk gerçek taze deneğin sonuçları için bekleyişimizin ne kadar vahşi, nefessiz bir endişeyle dolu olduğunu açıklayamam, ilk başta mantıklı bir konuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mayla dudaklarını aralamasını bekledik, belki de kavranılamaz boşlukta ne gördüğünü anlatmasını bekliyorduk.

West bir materyalistti, ruh olmadığına inanır ve bilincin çalışmasını vücutsal olağanüstülüğe bağlardı; sonuç olarak, ölümün duvarının ötesindeki mağaralardan ve girdaplardan çirkin sırlar aramıyordu. Onunla teorik olarak tamamen karşıt görüşte değilim fakat atalarımın primitif inançlarının kalıntılarını taşıyordum; bu yüzden cesedi huşu ve korku dolu beklentilerle izlemekten kendimi alamıyordum. Ayrıca Arkham'daki ıssız çiftlik evinde ilk deneyimizdeki gecede duyduğum o iğrenç, insanüstü çığlığı hafızamdan çıkaramıyordum.

Denemenin tamamen başarısız olmadığını görmeden önce çok az zaman geçmişti. Uzun süreden beri beyaz olan yanaklarına renk gelmişti ve kumlu sakalı, geniş çenesine garip bir şekilde yayılmıştı. Sol bilekte eli nabızda olan West, aniden anlamlı bir şekilde başını salladı ve neredeyse aynı anda cesedin ağzına yakın olan ayna üzerinde bir buhar belirdi. Bunu birkaç kasılan kas hareketi izledi ve sonra işitilebilir bir nefes alıp veriş ve göğsün görülebilen hareketi. Kapalı göz kapaklarına baktım ve bir titreme gördüğümü düşündüm. Sonra göz kapakları açıldı; gri, sakin ve canlı gözler görünüyordu fakat zeki ve meraklı olmayan gözlerdi.

Bir anlık fantastik istekle kırmızılaşan kulaklara sorular fısıldadım; anıları hâlâ hatırlanabilir olabilme ihtimali olan, öteki dünyayla alakalı sorular. Takip eden korku, onları zihnimden sildi fakat tekrar ettiğim son bir tanesini düşündüm: "Neredeydin?" Cevap verilip verilmediğini bilmiyorum, çünkü iyi şekilli ağızdan bir ses gelmedi; fa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kat biliyorum ki, o anda ince dudakların sessizce hareket edip, "Yalnızca şimdi" diye seslendirdiğim ki eğer bu sözün bir mantığı veya alakası varsa, heceler duyduğuma kesinlikle eminim. O anda, dediğim gibi, büyük bir amaca ulaşılmasının mutluluğu içindeydim ve ilk kez, canlandırılmış bir ceset, gerçek mantıkla hareket edip belirli kelimeler söylemişti. Sonraki dakika içinde zaferden yana bir şüphe yoktu; şüphesiz, karışım gerçekten başarıya ulaşmıştı, en azından geçici bir süre, rasyonel ve eklemli yaşamı, ölü bir bedene geri getirme görevini tamamen tamamlamıştı. Fakat bu zaferle birlikte korkuların en büyüğü geldi; konuşan şeyin korkusu değil, fakat tanık olduğum olay ve profesyonel şansımın bir olduğu adamın korkusu.

Çünkü çok taze ceset, dünyadaki son sahnesinin anısından dolayı gözleri genişlemiş, tam ve korkunç bir bilinçle burulmuş şekilde, çıldırmış ellerini havayla bir ölüm kalım savaşına girerek uzattı ve aniden dönüşün olmadığı ikinci ve son ölüme teslim oldu, ağrıyan beynimde sonsuza dek çınlayacak bir çığlık attı:

"Yardım et! Uzak dur benden, seni lanet olası küçük beyaz saçlı şeytan, bu lanet olası iğneyi benden uzak tut!"

V. GÖLGELERDEN GELEN KORKU

Birçok insan, yazıya geçirilmemiş çoğu korkunç şeyi, Büyük Savaş'taki savaş alanlarında olanlara bağlar. Bu şeylerin bazıları beni bayıltır, diğerleri beni yıkıcı bir mide bulantısıyla kıvrandırırken, bazıları ise beni titretir ve karanlıkta arkama bakmama sebep olur; fakat onların en kötüsüne rağmen inanıyorum ki, hepsinin en korkuncu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nu ben anlatabilirim; gölgelerden gelen şok edici, doğal olmayan, inanılmaz korku.

1915'te Flanders'taki bir Kanadalı bölüğünde, birinci teğmen rütbesinde bir doktordum, hükümet tarafından devasa bir mücadeleye sürükleyen Amerikalılardan biriydim. Orduya kendi insiyatifimle girmemiştim, fakat ayrılmaz asistanı olduğum adamın -ünlü Boston cerrahi uzman doktoru, Dr. Herbert West- askere alınmasının doğal bir sonucuyla girmiştim. Dr. West, büyük savaşta bir cerrah olarak hizmet etme şansı konusunda hırslıydı ve şans geldiğinde beni neredeyse kendi isteğim dışında yanında götürdü. Savaşın bizi ayırmasından mutluluk duymamın sebepleri vardı; ilaç pratisyenliğini ve West'in arkadaşlığını gittikçe daha rahatsız edici bulmam gibi sebeplerdi bunlar; fakat Ottawa'ya gittiğinde ve bir iş arkadaşının etkisi sayesinde belediye başkanı olarak tıbbi bir komisyonun onayını aldığında, genel kapasitemle yardımımı alması gerektiğine karar vermiş birinin otoriter ikna etme çabalarına dayanamadım.

Dr. West'in savaşta hizmet etmeye hevesli olduğunu söylediğimde, onun doğal olarak savaştan hoşlandığını veya uygarlığın güvenliği için endişelendiğini ima etmemiştim. Her zaman buz gibi entelektüel bir makineydi; küçük, sarışın, mavi gözlü ve gözlüklü; sanıyorum ki, benim nadir askeri heveslerimle ve tarafsızlığa karşı olan eleştirilerimle gizlice alay ediyordu. Ama savaş halinde olan Flanders'ta istediği bir şey vardı ve onu güvene almak için askeri bir kaynağa ihtiyacı vardı. İstediği şey, çok insanın istediği bir şey değildi fakat oldukça gizli bir şekilde takip etmeyi seçtiği ve o konuda inanılmaz ve ara sıra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da korkunç sonuçlar elde ettiği garip bir tıp bilimi dalı ile bağlantılı olan bir şeydi. Aslında, parçalanmanın her seviyesinde öldürülen taze adamların bol olduğu bir kaynaktan başka bir şey değildi bu.

Herbert West'in taze cesetlere ihtiyacı vardı çünkü yaşam çalışması, ölüleri canlandırmaktı. Bu çalışma, Boston'a geldikten sonra ünlenen, modaya uygun müşteriler tarafından bilinmiyordu; fakat onun en yakın arkadaşı ve Arkham'daki Miskatonic Üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeki eski günlerden beri tek yardımcısı olan benim tarafımdan biliniyordu. Korkunç deneylerine o kolej günlerinde başlamıştı, ilk başta küçük hayvanlarda ve sonra şok edici bir şekilde elde edilen insan cesetlerinde. Ölü şeylerin damarlarına enjekte ettiği bir karışım vardı ve eğer yeterince taze iseler, garip şekillerde cevap veriyorlardı. Düzgün formülü keşfetmekte çok zorlanmıştı çünkü her çeşit organizma, özellikle ona uyum sağlayan bir uyarıcıya ihtiyaç duyuyordu. Korku, bu kısmi başarısızlıklarla karşılaştığında onu sardı; yeterince taze olmayan cesetlerden veya tamamlanmamış karışımlardan sonuçlanan isimsiz yaratıklar. Bu başarısızlıklardan belli bir sayısı canlı kaldı -bir tanesi bir tımarhanedeyken diğerleri kayboldu- ve anlaşılabilir fakat gerçekte imkânsız sonuçları düşündükçe sık sık genel soğukluğunun altında ürperiyordu.

West, kesin tazeliğin, işe yarar denekler için en zaruri şey olduğunu çok geçmeden öğrendi ve buna göre ceset toplamada korkunç ve doğal olmayan yollara başvurdu. Kolejde ve ilk zamanlardaki pratisyenliğimiz boyunca Bolton'ın fabrika kasabasında, ona karşı tavrım büyük çoğunlukla büyülenmiş bir hayranlık şeklindeydi fakat yön-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

temlerdeki cesareti arttıkça, içimi kemiren bir korku geliştirmeye başladım. Yaşayan canlı bedenlere bakışını sevmemiştim ve sonra sağlama aldığı bir cesedin, aslında yaşayan bir vücut olduğunu öğrendiğimde, mahzendeki laboratuvarda kâbus gibi saatler geçirmiştim. Bu, bir cesette rasyonel bir kabiliyeti ortaya çıkartmayı başardığı ilk zamandı ve başarısı, çok korkunç bir bedelle elde edilmişti, onu tamamen katılaştırdı.

Geçen beş yıldaki yöntemlerinden bahsetmeye cüret edemem. Ona tamamen korkunun gücüyle bağlıydım ve hiçbir insan dilinin tekrar edemeyeceği görüntülere şahit oldum. Yavaş yavaş, Herbert West'i, yaptığı her şeyden daha korkunç bir halde bulmaya başladım. Bu, onun bir zamanlarki hayatı uzatmayla alakalı normal bilimsel isteğinin, yalnızca hastalıklı ve hortlakça bir merağa ve gizemli mezarımsı bir pitoresklik eğilimine dönüştüğünü fark etmemden sonra gerçekleşti. İtici ve canavarca merakı, cehennemî ve kötü huylu bir bağımlılık haline büründü; çoğu sağlıklı adamın korkudan ve iğrençlikten düşüp bayılacağı yapay canavarlardan sakince ve büyük bir haz alarak bahsediyordu; solgun entelektüalitesinden fiziksel deneyin müşkülpesent Baudelaire'i olmuştu, mezarların isteksiz Elagabalus'u.

Tehlikelerle gözünü kırpmadan karşı karşıya geliyordu; işlediği cinayetler duygusuzcaydı. Bence doruk noktası, rasyonel hayatın geri getirilebileceğini kanıtladığı noktada geldi ve vücudun bağımsız bölgelerini canlandırma konusunda deneyler yapmaya başlayarak yeni dünyaları keşfetmeye çalıştı. Organik hücrelerin hayati özellikleri ve doğal psikolojik sistemlerden ayrılan sinir do-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kularının bağımsızlığı hakkında orijinal ve vahşi fikirleri vardı. Tanımlanamaz tropik sürüngenin neredeyse çatlayacak yumurtalarından elde ettiği, yapay beslenmiş ve asla ölmeyen dokularla alakalı bazı korkunç sonuçlara varmıştı. İki biyolojik noktada durmak konusunda oldukça endişeliydi. İlki, belkemiği ve çeşitli sinir merkezlerinden başlanarak, beyin olmadan bilinç ve rasyonel hareketlerin herhangi bir şekilde oluşup oluşmayacağı; ikincisi, daha önce bir tane olan canlı organizmanın bir bölümüyken, cerrahi yöntemlerle ayrılan parçalar arasında maddesel hücrelerden başka bir fizik ötesi veya ruhsal bir bağın olup olmadığı. Tüm bu araştırmalar, yeni katledilmiş insan vücudu gerektiriyordu ve Herbert West'in Büyük Savaş'a girme sebebi buydu.

Hayali, bahsedilmeyen şey, 1915 yılının Mart ayında bir gece yarısı St. Eloi'nin arka tarafındaki bir askeri hastanede gerçekleşti. Şu an bile çılgınlıktan kaynaklanan şeytani bir rüyadan başka bir şey olup olmadığını merak ederim. West'in, ona bugüne kadar ki en umutsuz sakatlık vakalarının tedavisi için yeni ve radikal yöntemler geliştirmesi bahanesiyle verilen ahıra benzer geçici binanın doğu odasındaki özel bir laboratuvarı vardı. Orada, kanlı aletlerinin ortasında bir kasap gibi çalışıyordu. Olayları kontrol edişi ve sınıflandırışındaki duygusuzluğa asla alışamadım. Bazı zamanlarda askerler için gerçekten cerrahi mucizeleri yaratıyordu; fakat asıl eğlencesi, lanetlenmişlerin karmaşası içinde bile garip görünen seslerle ilgili açıklama gerektiren, daha az aleni ve insancıl şeylerdi. Bu sesler arasında sık sık duyulan altıpatlar sesleri vardı, savaş alanında kesinlikle nadir görülen bir şey değildi, fakat hastanede görülmesi oldukça nadirdi. Dr. West'in

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

canlandırılmış denekleri, uzun yaşamıyordu ve çok kişinin görmesi için yaratılmamıştı. West, insan dokusunun dışında tuhaf sonuçlarla yetiştirdiği sürüngen dokularıyla da deneyler yapıyordu. Organsız parçalarda yaşamı sürdürmek için, insan materyallerinden daha kolay bulunuyordu ve arkadaşımın şu andaki öncelikli aktivitesi buydu. Laboratuvarın karanlık bir köşesinde, garip bir kuluçka fırınında, içi tamamen sürüngen hücreleri dolu bir fıçı tutuyordu ve bunlar çoğalıyor ve iğrenç, kabarık bir şekilde büyüyorlardı.

Mükemmel yeni bir deneğin elimize geçtiğinden bahsettiğim gecede -bir zamanlar fiziksel olarak güçlü ve hassas bir sinir sistemine sahip olması garanti olacak şekilde güçlü bir zekaya sahip olan adam-. Oldukça ironikti, çünkü West'e atanması için yardım etmiş ve şimdi bizim ortağımız olan subaydı. Dahası, geçmişte West'in yanında, gizlice canlandırma teorisiyle ilgili çalışmalar yapmıştı. Binbaşı Sir Eric Moreland Clapham Lee, D.S.O, birliğimizdeki en harika cerrahtı ve ağır çarpışmanın haberleri karargâha ulaştığında aceleyle St. Eloi bölgesine atanmıştı. Cesur Teğmen. Ronald Hill tarafından kullanılan uçakla gelmiş, fakat tam varacağı yerin üstüne geldiğinde vurulmuştu. Düşüş olağanüstü ve korkunç olmuştu; Hill, düşüş sonrasında tanınamaz haldeydi fakat enkaz, büyük cerrahı neredeyse kafası kopmuş, onun haricinde yaralanmamış halde bırakmıştı. West, bir zamanlar arkadaşı ve okul arkadaşı olan cansız vücudu açgözlülükle tuttu. Kafasını kesmeyi bitirdiğinde ve onu cehennemî yumuşak sürüngen hücrelerinin bulunduğu fıçıya gelecek deneyler için koymasına ve kafasız vücudu incelemek için ameliyat masasına koymaya niyetlendiğinde ürperdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yeni kanı enjekte etti, kafasız boyundaki belirli damarları, atardamarları ve sinirleri birleştirdi ve korkunç deliği bir subay üniformasında bulunmuş, tanımlanamayan bir denekten aldığı deri parçasıyla kapladı. Ne istediğini biliyordum; bu oldukça iyi derecede düzenlenmiş cesedin, kafası olmadan, Sir Eric Moreland Clapham Lee'de sönmüş olan zihinsel hayat işaretlerinden herhangi birini gösterip göstermeyeceğini görmek. Bir zamanlar bir canlandırma öğrencisi olan bu sessiz kütük, şimdi iğrenç bir şekilde bunun örneğini vermek üzere bekleniyordu.

Uğursuz elektrik lambası altında Herbert West'i, kafasız cesedin koluna canlandırıcı karışımı enjekte ederken görebiliyordum. O sahneyi tanımlayamam, çünkü çamurlu zemin üzerinde dize kadar kanlı ve atık şeklinde sınıflandırılmış mezarlık yaratıkları ve siyah gölgelerin uzak bir köşesindeki sönük alevlerin yeşil ve mavimsi alevler üzerinde pişen, büyüyen, köpüren ve hayaletinin tiksinç sürüngen anormalitelerinin olduğu o oda, delilik doluydu.

Denek, West'in tekrar tekrar gözlemlediği gibi, muhteşem bir sinir sistemine sahipti. Ondan çok şey beklenebilirdi ve birkaç seğirme hareketi görünmeye başladı, West'in yüzündeki ateşli merakı görebiliyordum. Sanırım bilincin, mantığın ve kişiliğin beyinden bağımsız bir şekilde var olacağı hakkındaki git gide güçlenen fikrinin kanıtlarını görmeye hazırdı; bu adamın merkezi bağlayıcı bir ruhu olmadığına ve yalnızca her bölgenin kendi içinde öyle ya da böyle tamamlanmış olduğu sinirsel bir yapıdan ibaret bir makine olduğunu görmeye. Bir galibiyet gösterisinde, West, yaşamın sırrını efsane kategorisine sokmak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üzereydi. Ceset şimdi daha dinç bir şekilde hareket ediyordu ve doyumsuz gözlerimizin önünde korkunç bir şekilde doğrulmaya çalıştı. Kolları rahatsızlıkla oynamaya, ayakları dikilmeye ve çeşitli kasları itici bir şekilde kasılmaya başladı. Sonra, kafasız şey, kollarını şüphe götürmez bir şekilde umutsuzluk ifadesiyle açtı, Herbert West'in her teorisini kanıtlamaya yetecek kadar zeki bir umutsuzlukla. Gerçekten de, sinirler, adamın hayatındaki son hareketi hatırlıyordu; düşen uçaktan kurtulmaya çalışmak için bir mücadeleyi.

Sonra ne oldu, asla kesin olarak bilemeyeceğim. Binanın, Alman roket ateşiyle ani ve tamamen yok edilmesinin ani şokunun sebep olduğu büsbütün bir halüsinasyon olabilirdi, kim bunu inkar edebilir ki, West ve ben hayatta kaldığı onaylanan iki kişiyken? West kaybolu-şundan önce böyle düşünüyordu, fakat tam tersi olduğu zamanlar da vardı; çünkü ikimizin de aynı halüsinasyonu görmesi garipti. İğrenç olayın kendisi oldukça basitti, sadece içerdiği şey sayesinde unutulmuyordu.

Masadaki ceset kör ve korkunç bir şekilde etrafı yoklayarak doğrulmuştu, bir ses duyduk. Bu sese bir ses diyemem, çünkü çok korkunçtu. Ama tonu korkunç olan tek şeyi değildi. Mesajı da değildi, yalnızca çığlık atmıştı; "Zıpla, Ronald, Tanrı aşkına, zıpla!" Korkunç şey, onun kaynağıydı.

Çünkü ses, sürünen karanlık gölgelerin iğrenç köşesindeki geniş, üstü kapalı fıçısından gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

VI. MEZAR LEJYONLARI

Dr. Herbert West bir yıl önce kaybolduğunda, Boston polisi beni sıkı bir şekilde sorguladı. Bir şeyi gizli tuttuğumdan şüpheleniyorlardı ve muhtemelen daha ağır şeylerden şüpheleniyorlardı; fakat onlara doğruyu anlatamazdım çünkü inanmazlardı. Aslında West'in, sıradan insanların inançlarının ötesinde faaliyetlerle uğraştığını biliyorlardı; çünkü ölü insanları canlandırmakla ilgili iğrenç deneyleri, kusursuz gizliliği korumak için fazlasıyla genişlemişti; fakat son ruh parçalayıcı felaket, benim bile gördüklerimin gerçek olduğundan şüphe etmeme sebep olan şeytanî fantezi unsurları taşıyordu.

West'in en yakın arkadaşı ve güvenilir tek yardımcısıydım. Yıllar önce tıp fakültesinde tanışmıştık ve korkunç araştırmalarını paylaştığı ilk insandım. Yavaş yavaş, yeni ölmüş insanların damarlarına enjekte edildiğinde, onları hayata döndürecek bir karışımı kusursuzlaştırmaya çalışıyordu; taze cesetlerin bolluğuna ihtiyaç duyan ve bu yüzden en anormal çalışmalara sebep olan bir iş. Deneylerin bazılarının ürünleri hâlâ şok ediciydi; ölülerin tüyler ürpertici et yığınlarıydı, fakat West, kör, beyinsiz ve mide bulandırıcı bir canlılığı görüyordu. Bunlar alışılmış sonuçlardı, çünkü zihni tekrar uyandırmak için kesinlikle taze denekler bulmak gerekiyordu ki, hiçbir çürüme, nazik beyin hücrelerine etki etmemiş olsun.

Taze cesetlere olan bu ihtiyaç, West'in ahlaki bozulmasına sebep olmuştu. Bulunmaları zordu ve korkunç bir gün, denek canlı ve gücü yerinde olmasına rağmen onu aldı. Bir mücadele, bir iğne ve güçlü bir alkaloit, onu çok taze bir cesede dönüştürmüştü. Deney, kısa ve hatırlana-

bilir bir anlığına başarılı olmuştu fakat West, hissiz ve katılaşmış bir ruhla ve özellikle hassas bir beyine ve özellikle güçlü bir fiziğe sahip adamlara bir tür iğrenç ve hesaplayıcı bir bakışla değer biçen katılaşmış bir gözle ortaya çıktı. Sonlara doğru West'ten kesinlikle korkuyordum çünkü bana da bu şekilde bakmaya başladı. İnsanlar bakışlarını fark ediyormuş gibi görünmüyorlardı ama benim korkumu fark ediyorlardı ve West'in kaybolmasından sonra bunu, bazı saçma şüpheler için temel olarak kullandılar.

West, gerçekte, benden fazla korkuyordu çünkü iğrenç uğraşıları, sinsi bir hayata ve her gölgeden korkmasına yol açmıştı. Kısmen, korktuğu şey polisti, fakat bazen endişesi daha derin ve belli belirsizdi; hastalıklı bir hayat, enjekte ettiği ve yaşamın ayrılmadığını gördüğü belirli tanımlanamaz şeylerle de ilgiliydi. Deneylerini genellikle bir altıpatlar ile bitirirdi, fakat birkaç kez yeterince hızlı olamamıştı. Sonradan ortalığı talan eden pençe izleri görülen, ilk denek vardı. Ayrıca yakalanmadan korkunç şeyler yapmış ve kimliği belirlenemeyip on altı yıl boyunca duvarlarını dövdüğü Selfon'da bir tımarhaneye kapatılan Arkham profesörünün cesedi vardı. Muhtemelen yaşayan diğer sonuçların çoğu az konuşulması gereken şeylerdi, çünkü sonraki yıllarda West'in bilimsel hevesi, sağlıksız ve fantastik bir deliliğe dönüştü ve baş yeteneğini, insanlar dışında organik duruma dahil olan kısımları veya vücudu bir bütün olarak değil de, vücut kısımlarını ayrı ayrı canlandırmaya harcadı. Kaybolduğunda, şeytani derecede iğrençleşmişti; deneylerin çoğu yazıya bile geçirilemedi. İkimizin de cerrahlar olarak hizmet ettiği Büyük Savaş, West'in bu yönünü şiddetlendirmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

West'in, deneklerinden kaynaklanan belli belirsiz korkusundan bahsederken, aklımda korkusunun karmaşık doğasını ayrıntılı olarak biliyordum. Bir kısmı yalnızca bu isimsiz canavarların varlığını bilmekten kaynaklanırken, diğer kısım ise belirli durumlarda ona yapacakları fiziksel zarardan kaynaklanıyordu. Kayboluşları, duruma daha da fazla korku katıyordu. West, hepsi arasından sadece birinin nerede olduğunu biliyordu, zavallı tımarhane yaratığı. Sonra anlaşılması daha zor bir korku vardı, 1915'te Kanada'daki tuhaf deneyden gelen çok fantastik bir his. West, sert bir savaşın ortasında, onun deneylerinden haberdar olan ve aynı şekilde deneyler yapmış, eski doktor Binbaşı Sir Eric Moreland Clapham-Lee, D.S.O.'yu canlandırmıştı. Kafa bedenden ayrılmıştı, böylece gövdedeki yarı zeka olasılıkları araştırılabilirdi. Bina Alman roketleriyle yok edildiğinde, deney başarıyla sonuçlanmıştı. Gövde zeki bir şekilde hareket etmişti ve anlatması inanılmaz olsa da, ikimiz de iğrenç bir şekilde laboratuvarın gölgeli köşesinde yatan kopmuş kafadan, kolayca ayırt edilebilir sesler geldiğine emindik. Roket bir şekilde merhametli olmuştu, West öyle olmasını istemesine rağmen asla yalnızca ikimizin kurtulduğuna inanamadı. Ölüleri canlandırma gücüne sahip kafasız bir doktorun muhtemel hareketleriyle ilgili, tüyler ürpertici varsayımlarda bulunuyordu.

West'in oturduğu son yer, Boston'daki en eski mezarlık bölgelerinden birine bakan, eski, şık bir evdi. Bu yeri tamamen sembolik ve fantastik şekilde estetik sebeplerle seçmişti çünkü gömmelerin çoğu sömürge zamanındandı ve bu yüzden çok taze cesetler arayan bir bilim adamı için işe yaramazdı. Mahzendeki laboratuvar, gizli bir şekilde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ülke dışından gelen işçiler tarafından yaptırılmıştı ve cesetlerin, parçaların ve cesetlerin sentetik taklitleri ve hastalıklı deneylerin ve sahibinin şeytani eğlencelerinin, sessiz ve tamamen yok edilmesi için büyük bir fırına sahipti. Mahzenin kazımı sırasında işçiler, oldukça eski bir tünele denk gelmişlerdi; şüphesiz eski bir mezarlıkla bağlantılı, fakat içinde bilinen herhangi bir mezarla eşleştirilemeyecek kadar derindi. Birkaç hesaplamadan sonra West, son definin 1768'de yapıldığına, Averills'in mezarının altındaki bir çeşit gizli odayı temsil ettiğine karar verdi. İşçilerin kazma ve kürekleriyle açılan ıslak, azotlu duvarları incelerken onunlaydım ve yüzyıllık mezarların sırlarını ortaya çıkarmanın getireceği korkunç heyecan için hazırdım; fakat ilk kez West'in yeni korkaklığı, doğal merakını yendi ve yozlaşan karakterine, mezarlığın dokunulmaz kalmasını ve sıvalanmasını emrederek ihanet etti. Bu yüzden son cehennemî geceye kadar bu şekilde kaldı, gizli laboratuvarın duvarlarının bir kısmı. West'in çöküşünden bahsediyorum fakat şunu eklemeliyim ki, tamamen zihinsel ve soyut bir şeydi. Dışarıdan bakınca sonuna kadar aynı kaldı; sakin, soğuk, ufak tefek ve sarı saçlı, gözlüklü mavi gözleriyle ve yılların ve korkuların asla değiştirmemiş gibi görünen genel bir genç görünüm. O pençelenmiş mezarı düşünüp omzundan arkasına baktığı zaman bile sakin görünüyordu; Sefton parmaklıklarının ardında, kemiren ve duvarları pençeleyen etoburu düşündüğünde bile.

Herbert West'in sonu, ortak bir çalışmamızda, gazeteye ve bana tuhaf bakışlarını ayırdığı bir akşam başladı. Garip bir manşet, buruşuk sayfaların arasından dikkatini çekmişti ve isimsiz bir titan pençesi, on altı yıl öncesine

BELONGS TO KAKTUS TEAM

uzanıyormuş gibi görünüyordu. Elli mil uzaktaki Sefton Akıl Hastanesi'nde, civarı şaşırtan ve polisi şaşırtan korkunç ve inanılmaz bir şey olmuştu. Sabahın erken saatlerinde bir grup sessiz adam hastaneye girmiş ve liderleri, görevlileri uyandırmıştı. Dudaklarını oynatmadan konuşan ve sesi neredeyse bir vantriloğunki gibi, taşıdığı büyük siyah kutuyla bağlantılıymış gibi çıkan tehditkâr bir askeri şahsiyetti. İfadesiz yüzü, ışık saçan bir güzellik noktasında yakışıklıydı fakat koridordaki ışık, o yüze vurduğunda yöneticiyi şok etmişti, çünkü boyanmış camdan gözlerle bir balmumu yüzüydü. Bir çeşit isimsiz kaza, bu adamına başına gelmişti. Daha iri bir adam, onun adımlarını takip ediyordu; mavimsi bir renge sahip yüzü bir tür bilinmeyen hastalık tarafından yenmiş itici görünüşlü bir dev. Konuşmacı, Arkham'dan on altı yıl önce alınıp tutuklu halde tutulan yamyam canavarın onlara verilmesini istemişti ve reddedilmesi üzerine, şok edici bir isyanın sinyalini vermişti. Canavarlar kaçmayan her görevliyi dövmüş, çiğnemiş ve ısırmışlardı; dördünü öldürmüş ve en sonunda canavarı serbest bırakmayı başarmışlardı. Olayı, isteri krizi geçirmeden hatırlayabilen bu kurbanlar, varlıkların, insandan çok bal mumu yüzlü liderleri tarafından yönlendirilen ve düşünmekten yoksun robotlar olduğuna yemin etti. Yardım geldiğinde ise, adamların ve çılgın saldırılarının hiçbir izine rastlanmamıştı.

West, bu haberi okumasından gece yarısına kadar neredeyse kötürüm bir şekilde oturdu. Gece yarısı kapı zili çaldı, onu korkutarak. Tüm hizmetçiler tavan arasında uyuyorlardı, bu yüzden kapıyı ben açtım. Polise anlattığım gibi, sokakta yük arabası yoktu; fakat yalnızca aralarından bir tanesi oldukça anormal bir sesle "Ekspress,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önceden ödendi" diye homurdandıktan sonra koridora büyük kare bir kutu bırakan, bir grup garip görünüşlü figür vardı. Sonra sendeleyerek yürüyüp uzaklaştılar ve onları izlerken aklıma evin arka tarafındaki antik mezarlığa doğru döndüklerine dair garip bir fikir geldi. Kapıyı arkalarından kapattığımda West aşağı indi ve kutuya baktı. Yaklaşık sekiz metrekare boyutlarındaydı ve üzerinde West'in tam adı ve şu anki adresi yazıyordu. Ayrıca "Eric Moreland Clapham-Lee'den, St. Eloi, Flanders." yazısı da vardı. Altı yıl önce, Flanders'da, bombalanmış bir hastane, Dr. Clapham-Lee'nin canlandırılmış vücudu üzerine ve anlaşılabilir sesler çıkaran kopmuş kafasının üzerine düşmüştü belki de.

West şimdi bile heyecanlanmamıştı. Daha çok, ölü gibi solgundu. Hızlıca "Bu son, fakat bunu yakalım." dedi. Kutuyu dinleyerek, aşağıya laboratuvara götürdük. Detayları hatırlamıyorum -ruh halimi tahmin edebilirsiniz- fakat Herbert West'in cesedini fırına koyduğumu söylemek, iğrenç bir yalandır. Açılmamış ahşap kutuyu birlikte fırına koyduk, kapıyı kapattık ve elektriği açtık. Ama kutudan hiç ses gelmedi.

Duvarın, arkasında antik mezar tünelinin bulunduğu yeri kaplayan kısmının sıvasının düştüğünü ilk fark eden West oldu. Kaçacaktım ama beni durdurdu. Sonra bir delik gördüm, ürpertici bir soğuk rüzgâr ve çürüyen bir dünyanın bağırsak kokusunu hissettim. Ses yoktu fakat sonra aniden ışıklar kesildi ve aşağı dünyanın fosforlu ışığında sadece deliliğin ya da daha kötüsünün yaratabileceği sessiz bir topluluk gördüm. Görünüşleri itibariyle insan, yarı insan, kısmen insan ve bütünüyle insanlık dışıydılar. Top-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

luluk, garip bir şekilde heterojendi. Taşları, yüzyıllık duvardan sessizce ve birer birer kaldırıyorlardı. Sonra, delik yeterince genişleyince, teker teker laboratuvara girdiler; önlerinde, bal mumundan yapılmış güzel kafasıyla yürüyenleri vardı. Liderin arkasındaki bir tür deli gözlü canavarımsı, Herbert West'i tuttu. West direnmedi ve tek bir ses çıkarmadı. Sonra hepsi üzerine atladılar ve gözlerimin önünde onu parçalara ayırdılar, parçalarını o korkunç ve inanılmaz yeraltı tüneline taşıdılar. West'in kafası, Kanadalı subay üniforması taşıyan bal mumu kafalı lider tarafından taşınıyordu. Uzaklaşırlarken gözlüklerin arkasından, çılgın görünen, duyguların ilk dokunuşuyla korkunç bir şekilde parlayan o mavi gözleri gördüm.

Hizmetçiler beni sabah baygın olarak buldular. West gitmişti. Fırında sadece tanımlanamaz küller vardı. Dedektifler beni sorguladı fakat ne söyleyebilirim? Sefton trajedisini West'e bağlamayacaklardı, varlıklarını reddettikleri kutulu adamlarınkini de. Onlara tünelden bahsettim, kırılmamış sıvalı duvarı işaret edip güldüler. Bu yüzden onlara daha fazla şey söylemedim. Deli bir adam olduğumu veya katil olduğumu ima ediyorlar, muhtemelen deliyim. Fakat eğer o lanetli mezar lejyonları o kadar sessiz olmamış olsalardı deli olmayabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

NYARLATHOTEP

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Nyarlathotep... Sürünen kaos... Ben son kişiyim... Dinleyenlere, hikâyeyi anlatacağım...

Kesin olarak ne zaman başladığını hatırlamıyorum ama aylar önceydi. Genel gerginlik korkunçtu. Bir politik ve sosyal ayaklanma dönemine, korkunç fiziksel bir tehlikenin garip ve yeni yeni hissedilmeye başlanmış korkusu eklenmişti; yayılmış ve herkese ulaşan bir tehlikeydi ki böyle bir tehlike, sadece gecenin korkunç fantazilerinde hayal edilebilirdi. İnsanların solgun ve endişeli yüzlerle etrafta dolaştığına ve kimsenin bilinçli bir şekilde tekrarlamaya veya duyduğunu söylemeye korktuğuna dair uyarılar ve kehanetler işitiyordum. Canavarımsı bir suç hissi yeryüzündeydi ve yıldızların arasındaki boşluklardan gelen soğuk rüzgârlar, insanların karanlık ve ıssız yerlerde titremelerine sebep oluyordu. Mevsimlerin düzeninde uğursuz bir değişim vardı, sonbahar sıcağı dehşet verici bir şekilde uzuyordu ve herkes, dünyanın belki de evrenin, bilinen tanrıların kontrolünden çıkıp bilinmeyen tanrıların kontrolüne girdiğini hissediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İşte o sıralar Nyarlathotep, Mısır'dan çıkıp gelmişti. Kim olduğunu, kimse söyleyemiyordu fakat eski yerli kanındandı ve bir firavun gibi gözüküyordu. Köylüler onu gördüklerinde diz çöküyorlardı ama nedenini bilmiyorlardı. Yirmi yedi yüzyılın karanlığından yükseldiğini ve bu gezegende bulunmayan yerlerden mesajlar duyduğunu söylüyordu. Medeniyetlerin bulunduğu topraklara, esmer, zayıf ve uğursuz Nyarlathotep geldi ve her zaman tuhaf camdan ve metalden aletler alarak onları daha garip aletlere dönüştürdü. Bilimden çok bahsederdi, elektrik ve psikolojiden, izleyenlerinin ağzını açık bırakan güç gösterileri yapardı ve bunlar, ününü gittikçe arttırdı. İnsanlar bir diğerine Nyarlathotep'i görmelerini tavsiye ettiler ve ürperdiler. Ve Nyarlathotep nereye gittiyse, ondan başka herkes kayboluyordu, çünkü küçük saatler kâbus çığlıklarıyla doluyordu. Daha önce, kâbus çığlıkları hiç büyük bir problem olmamıştı. Şimdi ise bilge adamlar, erken saatlerde şehirlerden gelen feryatlar solgun ve merhametli ayı, köpüklerin altından geçen yeşil suları ve uğursuz gökyüzüne yükselen eski kuleleri aydınlatırken, daha az rahatsız etmesini ve uyuyabilmeyi diliyorlardı.

Nyarlathotep'in şehrime geldiği zamanı hatırlıyorum - sayısız cinayetin büyük, eski ve korkunç şehri.- Arkadaşım, bana, ondan ve keşiflerinin etkileyici büyüsünden, çekiciliğinden bahsetmişti ve ben, onun en büyük gizemlerini keşfetmek için şevkle yanıyordum. Arkadaşım, onların korkunç olduğunu ve en hararetli hayallerimin bile ötesinde olduğunu söyledi. Karanlık bir odada bir ekrana fırlatılanların, sadece Nyarlathotep'in kehanette bulunmaya cüret edebileceği şeyler olduğunu gösteriyordu ve kehanetlerinde insanların daha önce hiç görmediği fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

o anlattığında hissettikleri bir şeyler vardı. Ve başka yerlerde Nyarlathotep'i görenlerin, diğer insanların göremediği görüntülere şahit olduklarını duymuştum.

Hareketli kalabalıkla birlikte Nyarlathotep'i görmeye gittiğimde, sıcak sonbahardaydık; boğucu geceden ve bitmeyen merdivenlerden geçip karanlık odaya gittik. Bir ekranda, gölgeler halinde, harabelerin ortasında başlıklı şekiller ve yıkılmış anıtların arkasından bakan sarı yüzler görüyordum. Ve dünyanın karanlıkla savaştığını gördüm; sonsuz uzaydan gelen yıkım dalgalarına karşı savaşıyorlardı; kararan ve soğuyan güneşin etrafında debelenen, çalkalanan ve dönen insanlar. Sonra kıvılcımlar şaşırtıcı bir şekilde izleyicilerin kafalarının etrafında dönmeye başladı ve tanımlayabileceğimden daha tuhaf gölgeler gelip de başların üzerine oturunca, saçlarımız diken diken oldu. Ve sonra, geri kalandan daha sakin ve bilimsel olan ben, düzenbazlık ve statik elektrik akımı ile ilgili titrek bir itiraz mırıldandım, Nyarlathotep, hepimizi dışarı, dönen merdivenlerden aşağı, nemli, terk edilmiş ve sıcak sokaklara çıkardı. Korkmadığımı haykırdım, asla korkamazdım ve diğerleri benimle birlikte teselli bulmak için bağırdı. Şehrin tamamen aynı olduğuna dair birbirimize yemin ettik ve hâlâ hayattaydık. Elektrik ışıkları solmaya başladığında, şirkete tekrar tekrar lanet okuduk ve yaptığımız tuhaf yüzlere güldük.

İnanıyorum ki, yeşil ayın altından gelen bir şey hissetmiştik çünkü ışığına başvurmaya başlamıştık, garip ve istemediğimiz durumlara sürüklendik ve düşünmeye cüret etmesek de varacağımız yeri biliyor gibi görünüyorduk. Kaldırıma baktığımızda, taşların yerinde, tramvay-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ların üzerinde gidip geldiği ve nadir bulunan paslanmış metal parçalarının çimle kaplandığını gördük. Ve yine bir tramvay vagonu görmüştük; boş, camsız, harap olmuş ve neredeyse devrilmişti. Ufuğa doğru baktığımızda, nehrin kıyısındaki üçüncü kuleyi bulamadık ve ikinci kulenin silüetinin tepede göründüğünü fark ettik. Sonra da gruplara ayrıldık, her biri farklı yönde gidiyordu. Biri, soldaki dar bir vadide kayboldu, sadece şok edici bir inlemenin yankısını bırakarak. Diğeri, otla kaplanmış metro girişine delice bir kahkahayla inleyerek düştü. Benim grubum, açık bir alana doğru çekildi ve o anda sıcak sonbahardan gelmeyen, soğuk bir rüzgâr hissettik çünkü karanlık bozkıra gelmiştik, karşımıza kötü karların cehennem gibi ay parıltısını almıştık. İzsiz, açıklanamaz karlar, parlayan duvarlarının sonunda bir uçurum yatan tek yönü gösteriyordu. Grup uçuruma doğru ilerledikçe daha da ince görünmeye başladı. Geri çekildim, yeşil aydınlatılmış karın üzerindeki siyah yarık korkunç görünüyordu ve arkadaşların kayboldukça endişe verici feryatların yankılarını duyduğumu düşündüm, fakat gitmek için gücüm yoktu. Daha önce oraya gidenler tarafından çağırılıyorcasına, kar yığınlarının arasında titreyerek ve korkarak hayal edilemeyenin görünmeyen girdabına girdim.

Çığlık atarcasına sezgili, dili tutulmuş bir halde sayıklayan, yalnızca tanrılar bunu anlatabilirdi. Aslında el olmayan ellerde kıvranan tiksinç, hassas bir gölge ve çürüyen varlıkların korkunç gecelerinde, kör bir halde döndük, ölü dünyaların aslında şehirler olan iltihaplı cesetleri, solgun yıldızları silen ve onların daha az parlamasına sebep olan mezarlık rüzgârları. Dünyaların ötesinde canavarımsı şeylerin belli belirsiz hayaletleri, uzayın altın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki isimsiz kayaların üzerinde dinlenen kutsanmamış tapınakların yarı görülen sütunları ve yukarıdaki ışık ve karanlığın kürelerine ulaşan sersemletici vakum. Ve evrenin bu isyankâr mezarlığı boyunca, davulların örtülü, delirtici vuruşları ve zamanın ötesindeki akıl almaz, ışıksız odaların dinsiz flütlerinden gelen ince, monoton iniltiler; karanlık ve büyük tanrıların huzurunda yavaşça, sakarca ve saçma bir şekilde dans edilen kulak tırmalayıcı ve iğrenç ritimler, ruhları Nyarlathotep'in olan kör, sessiz, akılsız yaratıklar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

RANDOLPH CARTER'IN İFADESİ

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Size tekrarlıyorum Beyler, soruşturmanız faydasız. İsterseniz beni burada sonsuza kadar alıkoyun, hapse atın veya idam edin, eğer adalet dediğiniz bu hayalin üstünü kapatmak için bir kurban seçmeniz gerekiyorsa. Fakat size şimdiye kadar anlattığımdan daha fazlasını anlatamam. Hatırlayabildiğim her şeyi, size tam bir dürüstlükle anlattım. Hiçbir şey saptırılmış ya da gizlenmiş değildi ve eğer belirsiz kalan herhangi bir şey varsa, bu zihnime çöken kara bulut yüzündendir, bu bulut ve onun üstüme getirdiği korkuların belli belirsiz görüntüsü yüzünden.

Tekrar söylüyorum, Harley Warren'a ne olduğunu bilmiyorum, huzurlu bir yok oluşa kavuştuğunu düşünmeme, neredeyse ummama rağmen. Beş yıl boyunca en yakın arkadaşı ve bilinmeyen üzerine yaptığı korkunç araştırmaların kısmi bir ortağı olduğum doğru. Hafızamın belirsiz ve seçilemez olmasına rağmen, tanığınızın söylediği gibi, o korkunç gecede saat on bir buçukta bizi, Gainesville yolunda Big Cypress Bataklığına yürürken görmüş olabileceğini inkâr etmeyeceğim. Elektrikli fenerler, kürekler ve aletlerin bağlı olduğu garip bir kablo yumağı taşıdığımızı bile onaylıyorum, çünkü bu şeylerin tamamı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sarsılmış hafızama gömülü kalan o korkunç görüntüde rol oynamışlardı. Fakat sonra ne olduğu ve sonraki sabah bataklığın kenarında sersemlemiş ve yalnız bulunmamın sebebine gelirsek, ısrarla belirtmeliyim ki, size tekrar tekrar söylediğim şeylerden başka hiçbir şey bilmiyorum. Bana bataklıkta veya kenarında böyle korkunç bir olayın meydana gelebileceği hiçbir mekân olmadığını söylüyorsunuz. Ben de diyorum ki, gördüklerimin ötesinde hiçbir şey bilmiyorum. Hayal veya kâbus olabilirdi ama zihnimde kalan şeylerin tamamı, insanlardan uzaklaştıktan sonraki o korkunç saatlerde meydana gelenler. Ve Harley Warren'ın neden dönmediğini, yalnızca kendisi veya gölgesi -veya tanımlayamadığım isimsiz şey- anlatabilir.

Daha önce söylediğim gibi, Harley Warren'in garip araştırmaları tarafımca iyi biliniyordu ve bir dereceye kadar benimle paylaşılıyordu. Yasak konulardaki büyük, garip ve nadir kitap koleksiyonundan, hakimi olduğum dillerde yazılmış olanların hepsini okumuştum fakat bu kitaplar anlayamadığım dillerde yazılanlara göre sayıca azdı. Sanırım çoğu Arapçaydı ve sonunu getiren -her zaman cebinde taşıdığı- o şeytani kitap, başka hiçbir yerde görmediğim harflerle yazılmıştı. Warren, o kitapta ne olduğunu bana hiçbir zaman söylemedi. Araştırmalarımızın doğasına gelince, artık tam bir anlayışa sahip olmadığımı tekrarlamalı mıyım? Sahip olmadığıma şükrediyorum çünkü onlar, hakiki bir meraktan çok, gönülsüz bir hayranlıkla sürdürdüğüm korkunç çalışmalardı. Warren, hep beni yönetirdi ve bazen beni korkuturdu. Korkunç olaydan önceki gece, bazı cesetlerin asla çürümeyeceğinden, tam aksine mezarlarında bin yıl boyunca sağlam ve dolgun bir halde dinleneceğiyle alakalı teorisinden sürek-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

li olarak bahsederkenki yüz ifadesini görüp de nasıl ürperdiğimi hatırladım.

Bir kez daha söylüyorum, o geceki amacımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle, bu olayın Warren'ın yanında taşıdığı kitapla -bir ay önce Hindistan'dan gelmiş çözülemeyen harflerle yazılmış antik kitap- bir alakası vardı, fakat yemin ederim bulmayı beklediğimiz şeyin ne olduğunu bilmiyorduk. Tanığınız, bizi, saat on bir buçukta Gainesville yolunda Big Cypress Bataklığı'na giderken gördüğünü söylüyor. Bu muhtemelen doğru, fakat bununla ilgili hatırladığım belli bir şey yok. Ruhuma kazınan görüntü sadece bir taneydi ve saat gece yarısını oldukça geçmiş olmalıydı çünkü bulutlu gökyüzünde kaybolmaya başlayan bir hilal ay görünüyordu.

Yer, antik bir mezarlıktı; o kadar eskiydi ki, hatırlanması zor yılların yazılı olduğu işaretleri görünce titredim. Çimlerle, yosunlarla, tuhaf ve ürpertici otlarla kaplı, derin, rutubetli bir delikteydi ve avare imgelememin garip bir şekilde çürüyen bir taşın kokusuna benzettiği bir kokuyla doluydu. Her tarafta tükenmişlik ve ihmalin işaretleri vardı ve Warren ile benim, yüzyılların öldürücü sessizliğini ihlal eden yaşayan ilk varlıklar olduğumuz düşüncesine kapılmıştım. Vadinin kenarında solgun, kaybolan bir hilal, daha önce görülmemiş mezarlardan yayılıyormuş gibi görünen iğrenç buharın arasından görünüyordu ve ayın cılız ve titrek ışığı sayesinde tiksindirici antik mezar taşları, ölülerin küllerinin saklandığı kaplar, anıt mezarlar ve mozele cepheleri dizisini ayırt edebiliyordum; hepsi harap olmuş, yosun kaplı ve küf lekeli ve kısmen sağlıksız bitkilerin iğrenç bolluğuyla gizlenmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu korkunç mezarlıkta kendi varlığımla ilgili ilk canlı izlenimim, Warren ile birlikte yarısı yok olmuş bir mezarın önünde durmamız ve taşıdığımız bazı yükleri atmamızla alakalıydı. Arkadaşım, benzer bir fener ve portatif bir telefon teçhizatıyla donanmışken, benim yanımda ise, bir elektrikli fener ile iki kürek olduğunu hatırlıyorum. Tek kelime etmedik çünkü yeri ve görevimizi biliyorduk ve vakit kaybetmeden küreklerimizi alıp düz, eski mezarlığın üzerindeki çimenleri, yabani otları ve kurumuş toprağı temizlemeye başladık. Üç büyük granit tablet taştan oluşan yüzeyin tümünü ortaya çıkardıktan sonra, mezarlığın görüntüsünü incelemek için biraz geri çekildik ve Warren, bir takım zihinsel hesaplar yapıyor gibi görünüyordu. Sonra mezara döndü ve küreğini bir kaldıraç olarak kullanarak, zamanında bir anıtmış gibi görünen taş harabenin yanında yatan tablet taşı kaldırmaya çalıştı. Başaramadı ve bana, ona yardım etmemi işaret etti. Sonunda birleşik gücümüz, kaldırıp bir tarafa yatırdığımız taşı gevşetmişti.

Tablet taşın kaldırılışı, karanlık bir deliği ortaya çıkarmıştı; o kadar ki, içinden çıkan pis kokular, korku içinde geri kaçmamıza sebep olmuştu. Ama bir süre sonra, tekrar çukura geldik ve kokunun şimdi daha az dayanılmaz olduğunu fark ettik. Fenerlerimiz, aşağı dünyanın iğrenç irinlerinin damladığı ve güherçile kaplı duvarlarla sarılmış taş merdivenlerin tepesini aydınlatıyordu. Ve şimdi, hafızam ilk kez sözlü bir iletişim kaydediyor, Warren olgun tenör sesiyle bana hitap ediyordu; tuhaf bir biçimde dehşet verici bu ortamda sakinliğini bozmayan bir ses.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzgünüm ama senden yüzeyde kalmanı istemeliyim." dedi, "Senin gibi zayıf sinirlere sahip birinin aşağı inmesine izin vermek cinayet olurdu. Sana anlattığım ve okuduklarından sonra bile, görmek ve yapmak zorunda olacağım şeyleri hayal bile edemezsin. Bu şeytani bir iş, Carter ve çelik gibi sinirleri olmayan birinin asla sonunu göremeyeceği, dışarıya canlı ve aklı yerinde bir şekilde dönemeyeceği bir şey. Seni kırmak istemem ve Tanrı biliyor ki, yanımda olmana çok memnun olurum; fakat bu sorumluluk kesinlikle bana ait ve senin gibi bir sinir yığınını aşağıya, muhtemelen ölüm ve deliliğe, sürükleyemem. Sana söylüyorum, o şeyin neye benzediğini hayal bile edemezsin! Ama seni her hareketimde telefonumla bilgilendireceğime söz veriyorum, görüyorsun, burada aşağı inip geri dönmeye yetecek kadar kablo var!"

Hafızamda, bu soğukkanlılıkla söylenen sözleri duyabiliyorum ve itirazlarımı hâlâ hatırlayabiliyorum. Arkadaşıma bu kasvetli derinliklere eşlik etme konusunda oldukça hevesliydim, fakat arkadaşımın inadı kırılmayacak kadar sertti. Bir ara, eğer ısrar etmeye devam edersem keşiften vazgeçme tehdidinde bulundu; bu, etkili olmuştu çünkü o şeye giden tek anahtar ondaydı. Bunların tümünü, artık aradığımız şeyin ne olduğunu bilmesem de, hâlâ anımsayabiliyorum. Warren, planındaki gönülsüz uysallığımı elde ettikten sonra, kablo yumağını aldı ve aletleri ayarladı. İşaretiyle ikinci yumağı aldım ve kendimi yeni ortaya çıkmış çukurun yanındaki eskimiş, solmuş mezar taşının yanına yerleştirdim. Sonra elimi sıktı, kablo bobinini sırtladı ve o tarifsiz kemik mahzeninin içinde kayboldu. Bir an için fenerinin parıltısını takip edebildim ve aşağı doğru indikçe kablonun gıcırdamasını duyabiliyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum fakat parıltı çok geçmeden aniden kayboldu, sanki taş merdivenlerde bir dönüşe denk gelmişti ve ses de hemencecik kesildi. Yalnızdım, fakat hâlâ yalıtılmış yeşil yüzeyi kaybolan hilal ayın debelenen ışıkları altında yatan sihirli iple, bilinmeyen derinliklere bağlıydım.

Bu eski ve ıssız ölüler şehrinde, en korkunç fanteziler ve düşünceler zihnimi kaplamıştı, tuhaf taşlar ve anıtlar korkunç bir kişiliğe sahipmiş gibi görünüyorlardı, yarı bilinçli gibiydiler. Şekilsiz gölgeler, ot kaplı çukurun karanlığında gizleniyor ve yamaç tarafındaki çürümüş mezarlıkların kapılarını geçip bir çeşit din karşıtı törensel merasim içinde hareket ediyorlar gibiydi; hilal ayın soluk ışığıyla oluşamayacak gölgeler. Sık sık elektrikli fenerimin ışığıyla saatimi kontrol ediyordum ve telefonun alıcısını oldukça kaygılı bir şekilde dinliyordum, fakat on beş dakikadan fazla süre boyunca hiçbir şey duymadım. Sonra aletten zayıf bir tıkırtı geldi ve arkadaşıma gergin bir ses tonuyla seslendim. Endişeli olmama karşın, o esrarengiz mezardan gelen ve Harley Warren'dan daha önce duyduğumdan çok daha titrek ve panik dolu bir tonda söylenen kelimelere hazır değildim. Az önce yanımdan oldukça sakin bir şekilde ayrılan Harley, şimdi en gürültülü çığlıktan daha uğursuz olan titrek bir fısıltıyla sesleniyordu:

"Tanrım! Görüyor olduğum şeyi görebilseydin!"

Cevap veremedim. Konuşamadan, yalnızca bekledim. Sonra çılgınca sözleri tekrar duydum:

"Carter, bu korkunç, canavarımsı, inanılmaz!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu sefer sesim beni hayal kırıklığına uğratmadı ve vericiyi heyecanlı sorularla doldurdum. Korkmuş bir halde, tekrar etmeye devam ettim, "Warren, nedir o? Nedir?"

Bir kez daha arkadaşımın hâlâ korkudan titreyen sesi geldi ve şimdi umutsuzlukla çınlıyordu:

"Sana anlatamam, Carter! Tamamen düşüncelerimin ötesinde, kimse bunu bilip yaşayamaz, Yüce Tanrım! Bunu hiç hayal etmemiştim!" Tekrar sessizlik; benim tüyler ürperten araştırma hakkındaki anlaşılmaz sorularım dışında. Sonra şaşırtıcı bir dehşet hissedilen Warren'in sesi:

"Carter! Tanrı aşkına, kapağı kapat ve çıkabilirsen buradan çık! Çabuk! Diğer her şeyi bırak ve dışarı çık. Bu, senin tek şansın! Dediğim gibi yap ve benden açıklamamı isteme!"

Duyuyordum, fakat sadece ümitsiz sorularımı tekrar edebiliyordum. Etrafımda, mezarlar ve karanlık gölgeler; altımda, insan hayal gücünün dışında bir tehlike vardı. Fakat arkadaşım benim içinde olduğumdan daha büyük bir tehlikedeydi ve korkmama rağmen beni, onu bu şartlar altında yalnız bırakacak biri olarak düşündüğünden, ona belli belirsiz bir kızgınlık duydum. Yine bir tıkırtı ve bir anlık sessizlikten sonra Warren'dan acıklı bir çığlık:

"Kaç! Tanrı aşkına, kapağı kapat ve kaç, Carter!"

Açıkça dehşete düşmüş arkadaşımın çocuksu argosundaki bir şey, gücümü ortaya çıkarmıştı. Kendimi toparladım ve bir çözüm önermek niyetiyle bağırdım, "Warren, dayan! Aşağıya geliyorum!" Fakat bu teklif kar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şısında arkadaşımın ses tonu tamamen ümitsizlik kaplı bir çığlığa dönüştü:

"Yapma! Anlayamazsın! Çok geç ve bu benim hatam. Kapağı kapat ve kaç. Artık senin veya kimsenin yapabileceği bir şey yok!" Ton tekrar değişti, bu kez umutsuzca vazgeçermiş gibi daha yumuşak bir yapıya bürünerek. Ama sahip olduğum heyecan yüzünden bana hâlâ gergin geliyordu.

"Çabuk, çok geç olmadan!" Söylediklerin" aldırmamaya çalıştım; beni tutan felçten kurtulmak ve yardımına koşup yeminimi yerine getirmek istedim. Fakat sonraki fısıltısı, beni, saf korkunun zincirlerinde hareketsiz bıraktı.

"Carter, acele et! Faydasız, gitmelisin, en azından birimiz kurtulsun -kapak-" Bir duraksama, daha fazla tıkırtı ve sonra Warren'ın bitkin sesi:

"Artık neredeyse bitti, daha da zorlaştırma, bu lanet merdivenleri kapat ve hayatını kurtar, zaman kaybediyorsun. Elveda Carter, seni bir daha göremeyeceğim." O anda Warren'in fısıltısı bir çığlığa dönüştü; yavaş yavaş, yılların korkusuyla dolu bir feryada dönüşen bir çığlık.

"Lanet olsun bu cehennem yaratıklarına -çok fazlalar- Tanrım! Kaç! Kaç!"

Bundan sonra sessizlik. Ne kadar süre sersemlemiş bir şekilde oturduğumu bilmiyorum; telefona fısıldayarak, mırıldanarak, bağırarak, çığlık atarak. O süre boyunca tekrar ve tekrar fısıldadım ve mırıldandım, bağırdım çağırdım ve çığlık attım, "Warren! Warren! Cevap ver- orada mısın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve sonra her şeyin üstünde bir korku hissettim; inanılmayan, düşünülmeyen ve neredeyse bahsedilemeyen şey. Warren son umutsuz uyarısını yaptıktan sonra saatler geçmiş gibi hissettiğimi söyledim ve şimdi korkunç sessizliği, yalnızca benim bağırışlarım kırıyordu. Fakat bir süre sonra alıcıda yine bir tıkırtı duydum ve dinlemek için kulaklarımı zorladım, "Warren, orada mısın?" ve cevap olarak zihnime bu bulutu getiren şeyi duydum. Bu şeyi tarif etmeyi denemiyorum -o sesi-detaylı olarak tanımlamaya cesaret edemem çünkü ilk sözler, bilincimi alıp götürmüş ve hastanede uyanmama kadar uzanan zaman arasında zihinsel bir boşluk yaratmıştı. Sesin boğuk olduğunu söyleyecek miyim? Boş; tutkal gibi, uzak, doğaüstü, insanlık dışı, ruhani olduğunu söyleyecek miyim? Ne söyleyeceğim? Bu başıma gelen olayın ve hikayemin sonuydu. Onu duydum ve sonrasını bilmiyorum. Çukurdaki bilinmeyen mezarlıkta, dökülen taşların ve düşen mezarların, pis kokuların ve gür bitkilerin ortasında taş gibi bir halde duydum o sesi. Solan lanetli bir ayın altında dans eden şekilsiz, ölümcül gölgeleri izlerken, o açık lanetli mezarın en derinlerinden geldiğini duydum. Ve şöyle demişti:

"SENİ APTAL, WARREN ÖLDÜ!"

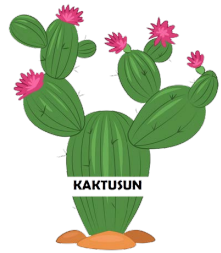
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

DUVARLARDAKİ FARELER

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

16 Temmuz 1923'te, son işçi de işini bitirdiğinde, Exham Manastırı'na taşındım. Restorasyon oldukça sorunlu olmuştu, çünkü terk edilmiş bina, yalnızca iskeletten ibaret bir harabeydi ama burası atalarımın oturduğu yer olduğundan, hiçbir masraftan kaçınmadım. Birinci James döneminde son derece korkunç, fakat aynı derecede gizemli bir trajedinin, ev sahibinin ve çocuklarından beşinin ve birçok hizmetkârın ölümüne yol açtığından beri, binada kimse oturmuyordu. Bir şüphe ve korku bulutu altına sürülen üçüncü çocuk, benim iğrenç soyumdan tek hayatta kalan ve doğrudan tek varisti.

Tek mirasçısının katil olarak anons edilmesiyle, bina, krallığa devredilmiş ve suçlanan adam ne kendini temize çıkarmak ne de mülkünü geri almak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Mantıktan ya da kanundan daha büyük bir korkuyla sarsılan, görüşünden ve hafızasından antik binayı uzak tutmak gibi çılgınca bir dileği açıklayarak, Walter de la Poer, on birinci Exham Baronu Virginia'ya uçtu ve orada sonraki yüzyılda Delaphore olarak bilinen aileyi kurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Exham Manastırı, daha sonra Norrys ailesine devredilmiş, garip ve karmaşık mimarisi -temeli daha da eski bir tarza veya tarzların karışımından oluşan Sakson ve Roma tarzı bir alt yapı üzerine kurulmuş gotik kuleleri içeren bir mimari- sebebiyle oldukça fazla bir şekilde incelenmesine rağmen, kimse tarafından oturulmamıştı; efsaneler doğruyu söylüyorsa, Roma hatta Druidik veya Keltik yapıya sahipti. Bu temel, Anchester köyünün üç mil batısındaki ıssız bir vadiye bakan manastırın bir kenarında kurulu olduğu uçurumun kırılmaz kireçtaşıyla kaynaşan bu temel eşsiz bir şeydi. Mimarlar ve antikacılar, unutulan yüzyılların garip kalıntıları incelemeyi seviyorlardı fakat köylüler, nefret ediyorlardı. Ondan, atalarım orada yaşadığı zaman, yüzyıllar önce nefret etmişlerdi ve şimdi de nefret ediyorlardı, üzerindeki terk edilmiş toprağı ve yosunlarıyla. Lanetli bir eve geldiğimi öğrendiğimde, Anchester'a geleli bir gün dahi olmamıştı. Ve bu hafta işçiler, Exham Manastırı'nı patlatmışlardı ve temellerinin izlerini yok etmekle meşguldüler.

Soyum hakkında üstünkörü bir bilgiye sahiptim, ilk Amerikan atalarımın garip bir durumla kolonilere gelmek zorunda kaldıkları gerçeğiyle birlikte. Ancak detaylar hakkında, Delaporlar tarafından, her zaman ketum politikaları yüzünden tamamen habersiz bırakılmıştım. Ekici komşularımızın aksine, Haçlı seferlerine çıkan atalarımızla veya diğer ortaçağ ve Rönesans kahramanlarımızla nadir olarak övünürdük; Sivil Savaş sırasında her köy lideri tarafından açılmak üzere en büyük oğula bırakılan türden bir mektupta yazılan şeyler dışında hiçbir bilgi aktarımı yoktu. Övündüğümüz galibiyetler, göçten sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

alınanlardı; bir şekilde kapalı ve sosyallikten uzak Virginia soyunun gururlu ve onurlu başarıları.

Savaş süresince mirasımız eridi ve tüm varlığımız, James kıyısındaki evimiz Carfax'ın yanmasıyla değişti. Yaşı ilerlemiş büyük babam, kundakçıların saldırısı sırasında ölmüş ve bizi tüm geçmişimize bağlayan zarfı da onunla birlikte götürmüştü. Yedi yaşımdayken gördüğüm o yangını bugün hatırlayabiliyorum, Federal askerlerin bağırışları, kadınların çığlıkları, zencilerin uğultuları ve duaları. Babam ordudaydı ve Richmond'u koruyordu. Birçok formaliteden sonra, annem ve ben, ona katılmak için hatlardan geçirildik. Savaş bittiğinde, hepimiz, annemin geldiği yer olan kuzeye taşındık ve büyüdüm, orta yaşlara geldim ve duyarsız bir Yanki olarak zenginliğime ulaştım. Ne babam ne ben, o zarfın içinde ne olduğunu bilmiyorduk ve Massachusetts iş hayatının griliğine daldıkça, aile ağacımda açıkça yattığı belli olan gizemlere olan ilgimi kaybettim. Doğalarından şüphelenseydim, ne kadar memnun bir şekilde, Exham Manastırı'nı yosunlarıyla, yarasalarıyla ve örümcek ağlarıyla baş başa bırakırdım.

Babam 1904'te öldü, fakat bana hiçbir mesaj bırakmadı veya tek çocuğum, annesiz, on yaşındaki erkek çocuğu Alfred'e.

Aile bilgisinin sırasını değiştiren çocuk buydu; çünkü ben ona geçmiş hakkında yalnızca şakacı varsayımlarda bulunmama rağmen, o merhum onu 1917'de bir havacı subayı olarak İngiltere'ye götürdüğünde bana oldukça ilginç gelmiş efsaneler hakkında yazıyordu. Görünüşe göre, Delaporlar'ın renkli ve muhtemelen uğursuz bir geçmişi vardı çünkü oğlumun bir arkadaşı, Kraliyet Hava

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuvvetleri'nden Yüzbaşı Edward Norrys Anchester'daki aile binasının yakınında oturuyordu ve birkaç romancının vahşilikte ve inanılmazlıkta eşit olarak yarışabileceği hikâyeleri, bazı batıl inançlı köylülere anlatıyordu. Norrys'in kendisi, tabi ki, onları ciddiye almıyordu; fakat çocuğumu eğlendiriyorlardı ve bana yazdığı mektuplar için ona iyi materyaller sağlıyordu. Dikkatimi transatlantik mirasıma çeken şey ve Norrys'in resmedilmeye değer kaçışını Alfred'e gösterdiği aile binasını almama ve restore etmeme sebep olan şey, bu masaldı ve kendi amcası, şu anki sahibi olduğundan, şaşırtıcı bir şekilde mantıklı bir ücretle onu kendi için almayı önerdi.

Exham Manastırı'nı 1918'de aldım, fakat neredeyse hemen, oğlumun sakat olarak dönmesi sebebiyle restorasyonla ilgili planlarımı durdurdum. Yaşadığı iki yıl boyunca onun bakımı dışında hiçbir şey düşünmüyordum, işimi bile ortaklarımın yönetimine bırakmıştım. 1921'de, kendimi sevdiğini yitirmiş ve amaçsız bulduğumda, artık genç olmayan emekli bir fabrikatör olarak kalan yıllarımı, yeni sahip olduğum mülkle geçirmeye karar verdim. Aralıkta Anchester'i ziyaret ederek, oğlumu çok düşünen ve yaklaşan restorasyonda planlar ve anektodlar toplayarak ona rehberlik ve yardım eden, tıknaz ve sevimli genç adam Yüzbaşı Norrys tarafından eğlendirildim. Bir uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde tünemiş ve ayrık kulelerin arasındaki taş duvarlar ve çıplak döşeme dışında herhangi bir iç odadan yoksun, likenle kaplanmış ve karga yuvalarıyla delik deşik, sarsak, karmakarışık bir Ortaçağ harabesi olan Exham Manastırı, bende hiçbir duygu uyandırmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Büyük yapının üç yüzyıl önce atalarımın bıraktığı şekildeki görüntüsünü yavaş yavaş hatırlamaya başladıkça, tekrar inşa etmek için işçi kiralamaya başladım. Her durumda acil yer için dışarı çıkmak zorundaydım, çünkü Anchester köylülerinin bu yerle alakalı neredeyse inanılmaz korkuları ve nefretleri vardı. Bu duygular o kadar büyüktü ki, bazen dışarıdan gelen işçilere anlatılıyordu ve bu çok sayıda firara sebep oluyordu; faaliyet alanı hem önceliği hem de antik aileyi içeriyorken.

Oğlum, bir de la Poer olduğundan, ziyaretlerinde bir şekilde kaçınılıyordu ve şimdi köylüleri mirasım hakkında ne kadar az şey bildiğime ikna edene kadar benzer bir nedenden kurnazca kaçınılıyordum. Benden asık bir yüzle hoşlanmadıklarında bile, Norrys'in meditasyonu sayesinde, köy geleneklerinin çoğunu öğrenmek zorunda kaldım. Muhtemelen insanların affedemedikleri şey, onlarda çok nefret uyandıran bir sembolü tekrar canlandırmaya gelmemdi; çünkü Exham Manastırı'nı, kurtadamların ve canavarların cirit attığı bir yerden farklı görmüyorlardı.

Norrys'in benim için topladığı hikâyeleri parçalayarak ve onları harabeleri inceleyen çeşitli bilginlerin hesaplarıyla tamamlayarak, Exham Manastırı'nın tarih öncesi bir tapınağın üstünde olduğu sonucunu çıkardım; Stonehenge ile aynı zamanlarda yaşamış olan Druid veya Druid öncesi bir şeydi. Bu tanımlanamaz dini törenler orada kutlanıyordu, bazıları şüpheliydi ve bu dini törenlerin, Romalılar'ın ortaya çıkarttığı Kibele'ye tapılan törenlere dönüştürülmesi hakkında hoş olmayan hikâyeler vardı. Alt mahzenlerde hala görülebilen "DIV... OPS... MAGNA. MAT..." gibi açık harfler yazılıydı ve bunlar, karanlık iba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

detleri, bir zamanlar boş yere Roma vatandaşlarına yasaklanmış Magna Mater'in işaretleriydi. Anchester, pek çok kalıntının da kanıtladığı gibi, üçüncü Augustan birliğinin kampı olmuştu, görkemli Kibele tapınağının, Frigyalı bir rahibin emriyle isimsiz ayinler düzenleyen insanlarla dolup taştığı söyleniyordu. Hikayeler, eski dinin çöküşünün tapınaktaki toplu alemlere son vermediğini, fakat rahiplerin yeni inançta hiç değişmeden yaşadıklarını söylüyordu. Aynı şekilde dini törenlerin Roma gücüyle kaybolmadığı söyleniyordu ve bazı Saksonların tapınaktan arta kalanlara ekleme yapıp, daha sonra da korunan ana hatları belirledikleri ve tapınağı, heptarşinin yarı zamanında korkulan bir mezhebin merkezi yaptılar. M.S. 1000 civarında tapınak, bir kronolojide, garip ve güçlü bir keşiş birliğini barındıran ve korkulan bir halkı uzak tutmak için duvarlara ihtiyaç duymayan geniş bahçelerle çevrilmiş bir manastır olarak tanınıyordu. Norman Fethi'nden sonra çok çökmüş olsa da, Danimarkalılar tarafından asla yok edilmedi, çünkü Üçüncü Henry, bölgeyi, atalarımdan Gilbert de la Poer'e, Birinci Exham Baronu'na 1261'de verdiğinde hiçbir engel yoktu.

Bu tarihten önce ailemle ilgili hiçbir kötü haber yok, fakat sonra garip bir şey olmuş olmalıydı. Bir kayıtta, 1307'de de la Poer'den "Tanrı'nın lanetlediği" denilerek bahsedilirken, köy efsaneleri eski tapınağın ve manastırın temelleri üzerine yükselen kaleden, yalnızca kötü ve çılgın bir korkuyla bahsediyorlardı. Kamp ateşi öyküleri, son derece ürkütücü ve korkunç imaları ve belirsiz kaçamakları yüzünden daha da korkutucuydu. Atalarımı yanlarında Gilles de Retz ve Marquis de Sade'nin önemsiz acemiler kaldığı kalıtsal şeytanlar olarak tarif ediyorlardı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve çeşitli jenerasyonlar boyunca ara sıra kaybolan köylüler için sorumluluklarını fısıltılarla ima ediyorlardı.

Görünen o ki, en kötü karakterler baronlar ve onların direk varisleriydi; en azından, çoğu şey onlar hakkında fısıldanıyordu. Deniyordu ki, eğer sağlıklı bir eğilimdeyse bir varis, daha tipik bir evlat için erken ve gizemli bir şekilde ölürdü. Ailede, evin başı tarafından yönetilen ve bazen birkaç üye dışında kapatılan gizli bir mezhep vardı. Yaratılış, soydan çok, bu mezhepte temel alınan şeydi, çünkü aileye evlenip giren birçoğu, mezhebe girmişti. Beşinci baronun ikinci oğlu Godfrey'in Cornwall'dan karısı Lady Margaret Trevor, tüm kırsal bölgede çocukların en favori belası ve Gal sınırının yakınında hâlâ yok olmamış, özellikle korkunç, eski bir baladın şeytan kahramanı olmuştu. Aynı noktayı göstermemesine rağmen, baladlarda da korkulan Shrewsfield'den Earl'le olan evliliğinden sonra dünyada bunu bir daha tekrarlamayacaklarını itiraf edip de rahip tarafından kutsanan ve bağışlanan o ve annesi tarafından öldürülen Lady Mary de la Poer'in korkunç hikâyesidir.

Bu efsaneler ve baladlar, tipik ilkel batıl inançlardan olduğundan, beni büyük ölçüde soğuttular. İnatları ve atalarımın çok uzun soyağacına olan dikkatleri, özellikle rahatsız ediciydi; canavarımsı alışkanlık ithamları, doğrudan bağlı olduğum atalarımın bilinen skandallarının hoş olmayan anılarını gösteriyordu, siyahların arasına girip Meksika Savaşı'ndan sonra bir vudu rahibi olarak dönen kuzenim Carfax'lı genç Randolph Delapor'un olayı.

Boş arazideki ulumalar ve feryatların belli belirsiz hikâyelerinden, kireçli kayalığın altındaki rüzgârlı vadiden,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ilkbahar yağmurlarından sonraki mezarlık kokularından, Sir John Clave'in atının bir gece ıssız bozkırda ezdiği çırpınan ve çığlık atan beyaz yaratıktan, hizmetçinin gün ışığında manastırda gördüğü şey yüzünden delirmesinden çok daha az rahatsız olmuştum. Bu şeyler beylik, hayali bilgilerdi ve o zamanlar, kesin bir kuşkucuydum. Kaybolan köylülerin bilgileri, ortaçağ adetleriyle bakıldığında özel bir önem teşkil etmese de, üzerinde hiç düşünülmemiş şeylerdi. Merak, ölüm ve Exham Manastırı'nın etrafındaki kalelerde, halka açık gösterilen birden fazla kesilmiş kafa demekti.

Hikâyelerden birkaçı, aşırı derecede resmedilmeye değerdi ve beni gençliğimdeki karşılaştırmalı mitolojiyi daha iyi öğrenmediğime pişman etti. Örneğin, yarasa kanatlı bir şeytan birliğinin manastırda her gece cadı ayinleri yaptığına dair bir inanış vardı; varlığı, geniş bahçelerdeki aşırı iri sebze bolluğuyla açıklanabilecek. Ve hepsinden daha gerçek olan, farelerin dramatik destanı vardı -onu terk edilmeye bırakan trajediden üç ay sonra kalede fırlayan, pis, zararlı hayvan ordusu- önlerindeki her şeyi süpüren ve kedileri, köpekleri, domuzları, kuzuları, kümes hayvanlarını, öfkeleri harcanmadan önce şanssız iki insanı bile açgözlülükle yiyen zayıf, pis, yırtıcı ordu. Tüm birbirinden ayrı görünen efsaneler serisi, bu unutulmaz kemirgen ordunun etrafında dönüyor, çünkü köy evleri arasına dağılmış ve kuyruğuyla beraber korku ve lanetler getirmişti.

Atalarımdan kalma evimin restorasyonunu, yaşlı bir inatçılıkla, tamamlamaya yaklaşırken öğrendiğim bilgiler bunlardı. Bir anlık da olsa, bu hikâyelerin, benim önce-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

likli psikolojik çevremi oluşturduğu düşünülmemelidir. Diğer bir yandan, sürekli Yüzbaşı Norrys ve beni çevreleyen ve yardım eden antikacılar tarafından övülüyor ve cesaretlendiriliyordum. İş, başlayışından iki yıl sonra, bittiğinde büyük odaları, tahta kaplama duvarları, kubbeli tavanları, pencereleri ve geniş merdivenleri, restorasyonun olağanüstü masrafına tamamen eşit olan bir kibirle izledim. Orta Çağ'ın her niteliği, becerikli bir şekilde yeniden yapılmıştı ve yeni kısımlar, orijinal duvarlarla ve temellerle kusursuz bir şekilde karıştırılmıştı. Atalarımın oturduğu yer tamamlanmıştı ve ben de biten soyumuzun yerel ününü sonunda kurtarmak için hevesliydim. Burada kalıcı olarak oturacaktım ve bir de la Poer'in (çünkü ismin orijinal hecelenişini almıştım) düşman olmasına gerek olmadığını kanıtlayacaktım. Rahatlığım belki de, Exham Manastırı'nın ortaçağ ile uyumlu olmasına rağmen, iç kısmının gerçekten tamamen yeni ve eski farelerden ve hayaletlerden kurtulduğu gerçeğiyle artmıştı.

Söylediğim gibi, 16 Haziran 1923'te taşındım. Ev halkım, yedi hizmetçiden ve çok sevdiğim bir tür olan dokuz kediden oluşuyordu. En yaşlı kedim, "Nigger-Man" yedi yaşındaydı ve Massachusetts, Bolton'daki evimden benimle birlikte gelmişti; diğerlerini manastırın restorasyonu sırasında Yüzbaşı Norrys'in ailesiyle yaşarken toplamıştım. Beş gün boyunca rutinimiz son derece büyük bir sakinlikle devam etti, zamanım çoğunlukla eski aile bilgilerinin kodlanmasıyla geçiyordu. Şimdi son trajediyle ve Carfax'taki yangında kaybolan kalıtımla ilgili kâğıdın muhtemel içeriğiyle alakalı olduğunu düşündüğüm. Walter de la Poer'in kaçışıyla alakalı oldukça detaylı belgeler elde etmiştim. Görünüşe bakılırsa, atam tüm tavrını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

değiştiren şok edici bir keşiften iki hafta sonra ev halkının, dört köle müttefik dışında tamamını uykularında öldürmekle suçlanıyordu fakat üstü kapalı olmadan, muhtemelen ona yardım eden ve sonradan uzaklara kaçan köleler dışında kimseyi boş bırakmamıştı.

Bir baba, üç erkek kardeş ve iki kız içeren bu ağır katliam, köylüler tarafından görmezden gelinmişti ve kanun tarafından o kadar hafife alınmıştı ki katil, kibirle, zarar görmeden ve saklanmadan Virginia'ya kaçtı; fısıldanan genel bir kanıysa, bir laneti topraklardan temizlediğiydi. Nasıl bir keşif böyle korkunç bir olaya sebep oldu, tahmin bile etmekten korkarım. Walter de la Poer, yıllarca ailesi hakkındaki uğursuz hikâyeleri biliyor olmalıydı, bu yüzden bu materyal ona taze bir dürtü vermemişti. Öyleyse korkunç bir antik dini törene mi tanıklık etmişti ya da manastırda veya çevresinde bir tür korkunç ve anlamlı bir sembol mü görmüştü? İngiltere'de utangaç, kibar bir genç olarak biliniyordu. Virginia'da yorgun ve endişeli olarak o kadar da zor ve acılı gibi görünmüyordu. Eşsiz bir adalet, onur ve nezaket adamı olarak başka bir maceracı beyefendi, Bellview'den Francis Harley'in günlüğünde de ondan bahsediliyordu.

22 Temmuz'da, o anda hafife alınıp unutulmasına rağmen, sonraki olaylarla bağlantı kurmada olağanüstü bir öneme sahip olan ilk kaza meydana geldi. Neredeyse ihmal edilebilecek kadar basitti ve muhtemelen şartlar altında fark edilmesi olanaksızdı, çünkü duvarlar dışında, neredeyse yeni bir binada ve iyi dengeli uşak takımı tarafından çevrili olduğumdan, civara rağmen endişelenmek absürt olurdu. Ondan sonra hatırladığım şey sadece şuy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

du; ruh hallerini çok iyi bildiğim yaşlı siyah kedim, doğal karakterine tamamen zıt bir şekilde tetikte ve kaygılıydı. Odadan odaya, dinlenmeden ve rahatsız bir şekilde dolaşıyor, sürekli eski Gotik yapısının bir kısmını oluşturan duvarları kokluyordu. Bunun ne kadar basmakalıp olduğunun farkındayım -hayalet öykülerinden hiç eksik olmayan ve sahibi çarşaflı görüntüyü görmeden önce her zaman hırlayan çaresiz köpek gibi- fakat onu sürekli bastıramazdım.

Sonraki gün bir hizmetçi, evdeki tüm kedilerdeki huzursuzluktan şikâyet etti. İkinci kattaki geniş, pervazlı kemerlerle, siyah meşe lambri ve kireçtaşı uçurumu ve ıssız vadiye bakan üç Gotik pencerenin bulunduğu çalışma odama geldi ve o konuşurken bile Nigger-Man'in batı duvarı boyunca süründüğünü ve antik taşın üzerine yapılmış yeni tahtaları kazıdığını gördüm. Adama eski taşlardan gelen, insan duyuları tarafından algılanamayan fakat yeni ahşaba rağmen kedilerin hassas organlarına etki eden garip bir koku veya sızıntı olması gerektiğini söyledim. Buna gerçekten inanıyordum ve adam fare veya sıçanların varlığından bahsedince, burada üç yüz yıldır hiç fare olmadığını ve ülkeyi çevreleyen tarla farelerinin bile nereye gideceklerini bilmeseler dahi bu yüksek duvarlarda bulunamayacağını söyledim. O öğlen Yüzbaşı Norrys'i aradım ve o da, tarla farelerinin bu kadar ani ve eşi görülmemiş bir şekilde manastırı istila etmelerinin oldukça çılgın olacağını söyledi.

O gece, her zamanki gibi bir uşaktan kurtularak, kendim için seçtiğim, çalışma odasından bir taş merdiven ve kısa bir galeriden -önceki kısmen antik, sonraki tamamen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yenilenmiş- geçerek ulaşılan batı kule odasına çekildim. Bu oda dairesel, çok yüksek ve lambrisizdi, Londra'da bizzat seçtiğim duvar halılarıyla döşeliydi. Nigger-Man'in benimle olduğunu görerek, ağır Gotik kapıyı kapattım ve çok zeki bir şekilde mum şeklinde taklit edilmiş elektrik lambalarının ışığında uzanarak, en sonunda lambayı kapatıp ayağımın yanında alıştığı yere yatmış muhterem kedimle birlikte oymalı ve tenteli dört direkli karyolama gömüldüm. Perdeleri çekmedim, yüzümü dönmüş olduğum dar kuzey penceresini izliyordum. Gökyüzünde bir şüphe havası vardı ve pencerenin zarif yaprak oymaları hoş görünüyordu.

Bir zaman sonra sessizce uykuya dalmış olmalıyım, çünkü kedi, sakin yerinden gürültülü bir şekilde ayrılınca garip rüyalardan ayrıldığımın belirgin hissini hatırlıyorum. Onu, hafif şafak ışığında, kafası ileri atılmış, ön ayakları dizlerimin üzerinde, arka ayaklarıysa gerilmiş bir şekilde gördüm. Gergin bir şekilde pencerenin biraz batısındaki bir noktaya bakıyordu, benim gözümde dikkat edilecek bir nokta olmayan, fakat şimdi tüm dikkatimin yönlendiği noktaya. Ve izlerken, Nigger-Man'in boşuna heyecanlanmadığını biliyordum. Halı dokumasının gerçekten hareket edip etmediğini söyleyemem. Sanırım çok az da olsa etti. Fakat yemin edebileceğim şey, onun arkasında farelerin veya sıçanların alçak ve belirgin hareketlerini duyduğumdur. Bir anda, kedi tüm vücuduyla goblen bölmeye atladı, ağırlığıyla etkilenmiş bölümü zemine getirdi ve nemli, antik bir taş duvar ortaya çıkardı; restore edenler tarafından oradan buradan yamanmış ve kemirgen tiplerden hiçbir iz göstermeyen bir duvar. Nigger-Man, duvarın bu kısmında yukarıdan aşağı koşturu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yordu, düşmüş halı parçalarına pençe atarak ve görünüşe göre arada sırada duvar ve meşeden yapılmış zemin arasına bir pati yerleştirmeye çalışıyordu. Hiçbir şey bulamadı ve bir süreden sonra yorgun bir şekilde ayağımın arasındaki yerine döndü. Kıpırdamadım, fakat o gece bir daha uyuyamadım.

Sabahleyin tüm hizmetçileri sorguladım ve pencere eşiğinde uyuyan kedinin hareketlerini hatırlayan aşçı dışında hiçbirinin garip bir şey fark etmediğini gördüm. Bu kedi gecenin bilinmeyen bir saatinde inlemişti ve aşçıyı, onun açık kapıdan merdivenlerden aşağı bilinçli bir şekilde fırlamasını görmesi için tam zamanında uyandırmıştı. Öğle vakti uyudum ve ona anlattığım şeyle aşırı ilgili görünen Yüzbaşı Norrys'i tekrar çağırdım. Garip kazalar -çok az fakat çok garip- onun resimsel duygusunun ilgisini çekmişti ve çok sayıda yerel hayalet hikâyelerinin anılarını ortaya çıkarmıştı. Farelerin varlığına gerçekten şaşırmıştık ve Norrys bana, döndüğümde hizmetçilerin stratejik noktalara koymalarını emrettiğim bazı tuzaklar ve zehirler verdi.

Erkenden, oldukça uykulu bir şekilde, odama çekildim fakat en korkunç türden rüyalarla rahatsız edildim. Devasa bir yükseklikten, dizlerim pislik içinde, beyaz sakallı bir şeytan domuz çobanının asasıyla, görünüşleri beni tarifsiz bir iğrenme ile dolduran mantarımsı, yumuşak yaratıklar gördüğüm, alacakaranlığın aydınlattığı bir mağaraya bakıyordum. Sonra, domuz çobanı durup kafasını salladığında büyük bir fare yığını kokuşmuş uçurumun üzerine yağdı, insanları ve hayvanları yedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu korkunç görüntüden, ayağımın ucunda her zamanki gibi uyuyan Nigger-Man'in hareketleriyle aniden uyandım. Bu sefer hırıltılarının, tıslamalarının ve etkisinden habersiz olarak pençelerini benim dizime batırmasına sebep olan korkunun sebebini sorgulamak zorunda değildim; çünkü odanın her yanında duvarlar, mide bulandırıcı seslerle yankılanıyordu; yırtıcı, dev farelerin kayıp giderken çıkardığı pis gürültüler. Şimdi halı dokumasının durumunu gösterecek ışık da yoktu fakat ışığı açmak için fazlasıyla korkmuştum.

Lambalar yandığında, duvardaki halının her tarafında, garip dizaynların tuhaf bir ölüm dansı yapmasına sebep olan korkunç bir titreme gördüm. Hareket ve ses neredeyse bir anda kayboldu. Yataktan fırlayarak, kenarda duran ısıtma çubuğunun uzun tutuş yeriyle halı parçasına dokundum ve bir bölümü altında yatan şeyi görmek için kaldırdım. Yamanmış taş duvar dışında hiçbir şey yoktu ve kedi bile anormal varlıkların gergin kavrayışını kaybetmişti. Odaya yerleştirilen yuvarlak tuzağı incelediğimde, hepsinin açıldığını fakat yakalananlardan hiç iz kalmadığını ve kaçtıklarını gördüm.

Daha fazla uyumam imkânsızdı, bu yüzden bir mum yakarak kapıyı açtım ve galeriden geçerek merdivenlerden odama gittim, Nigger-Man da beni takip ediyordu. Ama taş merdivenlere ulaşmadan, kedi önüme fırladı ve antik merdivenlerden aşağı inerek kayboldu. Merdivenlerden aşağı doğru indikçe, aniden aşağıdaki büyük odadaki sesleri duydum; yanlış anlaşılamayacak bir doğanın sesleriydi. Nigger-Man şaşkına dönmüş bir avcının öfkesiyle koşuşurken, meşe kaplı duvarlar, koşan ve çırpınan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farelerle canlanmıştı. Aşağıya ulaştığımda, bu sefer sesin kesilmesine sebep olmayan ışığı açtım. Fareler isyanlarına ve güçlü, çeşitlilikli koşuşturmalarına devam ediyorlardı ki, sonunda hareketlerine belirli bir yön saptayabildim. Görünüşe göre sayıları bitmez tükenmez olan bu varlıklar, anlaşılamaz yüksekliklerden anlaşılabilir derinliklere veya anlaşılamaz şekilde aşağıya muazzam bir göç için toplanmışlardı.

Şimdi koridorda adımlar duydum ve diğer anda, iki uşak büyük kapıyı iterek açtılar. Tüm kedileri hırıltılı bir paniğe sürüklemiş, hızlı bir şekilde birkaç merdiven aşağı inmelerine, alt mahzendeki kapalı kapının önünde oturmalarına ve miyavlamalarına sebep olmuş, bir tür bilinmeyen bir rahatsızlık kaynağı için evi araştırıyorlardı. Fareleri duyup duymadıklarını sordum, fakat duymadıklarını söylediler. Ve dikkatlerini duvarlardaki seslere çekmek için seslendiğimde, sesin kesildiğini fark ettim. İki adamla birlikte, alt mahzenin kapısına indim fakat kedilerin çoktan dağıldığını fark ettim. Sonra aşağıdaki kilise bodrumunu keşfetmeye karar verdim, fakat o anlık yalnızca tuzakları kontrol ettim. Hepsi açılmıştı, fakat boştular. Fareleri, ben ve kedilerin dışında kimsenin duymadığından memnun olarak çalışma odamda sabaha kadar oturdum; derin düşünerek ve içinde yaşadığım binayı ilgilendiren ve ortaya çıkardığım her efsane parçasını hatırlayarak.

Öğleden evvel, ortaçağ döşeme planımın engelleyemediği rahat bir kütüphane sandalyesinde geriye uzanarak biraz uyudum. Sonra, gelip bana alt mahzeni keşfetmemde yardımcı olan Yüzbaşı Norrys'i aradım. Kesinlikle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uğursuz hiçbir şey bulunamadı, bu mahzenin Romalı eliyle yapıldığı bilgisi karşısında heyecanımızı bastıramasak da. Her alçak kemer ve devasa sütun Roma mimarisine aitti. Beceriksiz Saksonların bayağı Roman mimarisi değil, Sezar çağının sade ve ahenkli klasisizmiydi; gerçekten de, duvarlar bu yeri tekrar tekrar keşfetmiş antikacılara tanıdık gelen yazılarla doluydu, "P. GETAE. PROP...TEMP...DONA..." ve "L.PRAEC... VS... PONTIFI... ATYS..." gibi şeylerle.

Atys'e yapılan referans, ürpermeme sebep oldu çünkü Catullus'u okumuştum ve tapınması Kibele'ninkiyle oldukça karışmış Doğu tanrısının iğrenç dini ayinleriyle alakalı bir şeyler biliyordum. Norrys ve ben, fenerlerin ışığında, genel olarak mihrap olarak kabul edilmiş belirli düzensiz dikdörtgen taş blokların garip ve neredeyse silinmiş dizaynlarını tahmin etmeye çalışıyorduk, fakat hiçbir anlam çıkaramıyorduk. Bir örneği hatırlıyorduk, bir çeşit ışık saçan güneş, Romen olmayan bir kökenden geldiğini ima eden öğrenciler tarafından tutuluyordu ve bu mihrapların aynı bölgedeki muhtemelen daha eski ve muhtemelen yerli tapınaklarda yalnızca Romalı rahipler tarafından kabul edildiğini gösteriyordu. Bu blokların birinde beni merak ettiren bazı kahverengi lekeler vardı. Odanın ortasındaki en geniş olanının üst yüzünde, ateşle- muhtemelen yakılan adaklarla- bağlantısını belirten belirli simgeler vardı.

Kedilerin geçen gece miyavladığı ve Norrys ve benim geceyi geçirmeye karar verdiğimiz kilise mahzenindeki görüntüler bunlardı. Kanepeler, kedilerin herhangi gece hareketlerini umursamamaları söylenen ve Nigger-Man'-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ın arkadaşlık için büyük yardımı olacağının itiraf edildiği uşaklar tarafından aşağıya getirildi. Büyük meşe kapıyı -havalandırma için yarıkları olan modern bir kopya- sıkıca kapalı tutmaya karar verdik ve bu da halledildikten sonra, olabilecek şeyleri bekleyerek hâlâ yanan fenerlerimizle birlikte beklemeye çekildik.

Mahzen, manastırın temellerinde çok derindi ve şüphesiz, ıssız vadiye bakan dışa dönük kireçtaşı uçurumun çok aşağısındaydı. Nedenini anlayamamama rağmen şüphe edemediğim şey, itişip kakışan ve açıklanamaz farelerin amacının bu olmasıydı. Orada ümitli bir şekilde yatarken, gece nöbetimin, ayaklarımın ucundaki kedimin ara sıra rahatsız edici hareketleriyle beni uyandırdığı yarı rüyalardan biriyle karıştığını gördüm. Bu rüyalar sağlıklı değildi, fakat bir gece önce gördüğüm ki gibi korkunçtu. Yine alacakaranlıkla aydınlanan mağarayı ve pisliğin içinde yuvarlanan tarif edilemez mantarımsı yaratıklarıyla domuz çobanını gördüm ve o şeylere baktığımda gittikçe daha yakın ve daha seçilebilir görünmeye başlamışlardı -o kadar seçilebilir ki, neredeyse yüz hatlarını inceleyebiliyordum. Sonra onlardan birinin sarkık yüz hatlarını inceledim- ve öyle bir çığlıkla uyandım ki, Nigger-Man ayağa kalktı, uyumayan Yüzbaşı Norrys epey güldü. Norrys daha fazla gülmüş olabilir. Fakat sonra, kendim bile hatırlamadım. En yüksek korku, hafızayı sık sık merhametli bir şekilde felç eder.

Norrys beni olağanüstü olay başladığında uyandırdı. Aynı korkunç rüyadan onun nazik sarsışıyla ve kedileri dinleme isteğiyle çağırıldım. Gerçekten de, dinlenecek çok ses vardı, çünkü kapalı kapının ötesinde taş basamakla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rın başında kedilerin gerçek bağırışları ve pençe sesleri kabusu vardı, Nigger-Man, dışarıdaki akrabalarını umursamaz bir şekilde, geçen gece beni rahatsız eden farelerin kargaşasını içinde duyduğum bomboş taş duvarların etrafında heyecanla koşuşturuyordu.

Şimdi keskin bir korku içimde alevlenmişti, çünkü burada normal hiçbir şeyin iyi bir şekilde açıklayamayacağı anormallikler vardı. Bu fareler, eğer yalnızca kedilerle paylaştığım bir deliliğin varlıkları değillerse, sert kireçtaşı bloklar olarak düşündüğüm Roma duvarlarında dolaşıyor ve oyuklar açıyor olmalıydılar, ya da belki on yedinci yüzyıldan beri akıp duran sular, kemirgenler için dolaşılabilecek kadar temiz ve geniş tüneller açmış olabilirdi... Fakat yine de hayali korku azalmıyordu çünkü eğer bunlar yaşayan hayvanlarsa, Norrys neden onların iğrenç gürültüsünü duymamıştı? Neden Nigger-Man'i izlemem ve dışarıdaki kedileri dinlemem için beni uyarmıştı ve neden onları neyin hareketlendirdiğini çılgınca ve belli belirsiz bir şekilde tahmin etmişti?

Ona anlatmayı başarana kadar, duyduğumu düşündüğüm şey, kulaklarımın bana son kaybolan kargaşanın izlenimini gösterdiğiydi; hâlâ daha aşağıya çekilen, sanki aşağıdaki tüm uçurum araştıran fareler tarafından delik deşik edilmiş gibi görünene kadar alt mahzenlerin en dibinin çok altında bir yere kadar çekilen kargaşanın izleri. Norrys tahmin ettiğim kadar hayalci değildi, fakat bunun yerine derinden etkilenmiş gibi görünüyordu. Bana, kedilerin kapıdaki gürültülerini kestiklerini fark ettiğini işaret etti, sanki fareleri kaybettiklerini gösterircesine. Bu arada Nigger-Man, yenilenmiş bir huzursuzluk patlaması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaşıyor ve Norrys'in koltuğuna benimkinden daha yakın olan odanın merkezindeki geniş taş mihrabın altının etrafını delice pençeliyordu.

Bu noktada bilinmeyene olan korkum çok büyüktü. Şaşılacak bir şey meydana geldi ve daha genç, daha cesur ve muhtemelen daha doğal olarak materyalistik bir adam olan Yüzbaşı Norrys'in benim kadar fazla etkilendiğini gördüm, muhtemelen yerel efsaneyle olan ömür boyu ve içli dışlı benzerliğinden dolayı. Şimdilik hiçbir şey yapamazdık, yalnızca yaşlı siyah kediyi mihrabın temeline gittikçe azalan bir şevkle pençe vurmasını, onun için bir iyilik yapmamı istediği zamanlarda yaptığı gibi arada sırada yukarı bakıp o ikna edici tavırla miyavlamasını seyrediyorduk.

Norrys şimdi bir feneri mihraba yaklaştırdı ve Nigger-Man'in kazdığı yeri inceledi; sessizce dizlerinin üstüne çökerek ve devasa Roma öncesi blokları mozaik kaplı zemine bağlayan yüzyıllık yosunları kazıyarak. Hiçbir şey bulamadı ve zaten hayal ettiğim hiçbir şeyden daha fazla bir şey göstermemesine rağmen beni ürperten küçük detayı fark ettiğimde çabasından vazgeçmek üzereydi. Ona bundan bahsettim ve ikimiz de, neredeyse anlaşılmaz görüntüsüne, tamamen etkilenmiş bir keşif ve kabulle baktık. Mihrabın yanındaki fenerin ışığı, daha önce gelmeyen ve zeminle Norrys'in yosunları kazıdığı mihrabın arasındaki çatlaktan gelen bir hava akımıyla hafifçe fakat titreyerek geliyordu.

Gecenin kalanını, ışıl ışıl yanan çalışma odasında, endişeli bir şekilde şimdi ne yapmamız gerektiğini düşünerek geçirdik. Romalıların bilinen en derin duvarlarından

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha derin bir mahzenin keşfi, bu lanetli binanın altında yatıyordu -üç yüzyıldır meraklı antikacıların şüphelenmediği bir mahzen- ve bu, uğursuz şeyin geçmişi olmadan bizi heyecanlandırmaya yetiyordu. Bu şekilde, iki kat fazla büyülenmiştik ve araştırmamızı bırakıp manastırdan batıl inanca uygun bir dikkatle sonsuza dek çıkıp çıkmamamızı veya macera hissimizi tatmin edip bilinmeyen derinliklerde bizi bekleyen korkulara meydan okuyup okumamamız gerektiği konusunda düşünmek için durduk. Sabah olduğunda bir karara vardık ve Londra'ya gidip, gizemi çözmek için bir grup uygun arkeolog ve bilim adamı toplamaya karar verdik. Alt mahzenden ayrılmadan önce, şimdi isimsiz bir korkunun yeni bir çukurunun kapısı olarak tanımladığımız merkezi mihrabı boşuna açmayı denememizden bahsetmeliyim. Kapıyı ne tür bir sırrın açacağını, bizden daha zeki adamların bulması gerekiyordu.

Londra'daki birçok gün boyunca, Yüzbaşı Norrys ve ben, gerçeklerimizi, tahminlerimizi ve efsanevi anekdotlarımızı, beş seçkin otoriteye sunduk. Hepsi, gelecek keşiflerin ortaya çıkabileceği herhangi bir aile olayına saygı duymaları konusunda güvenilebilecek adamlardı. Çoğunu alay etmeye yatkın bulduk, fakat bunun yerine son derece ilgili ve samimi bir şekilde cana yakınlardı. Hepsinin adını vermek gerekli değil, fakat Troad'daki kazıları zamanında dünyanın çoğunluğunu heyecanlandırmış Sir William Brinton'un aralarında olduğunu söyleyebilirim. Anchester'a giden trene bindiğimizde, kendimi korkunç keşiflerin kıyısına sürüklediğimi hissettim. Dünyanın diğer tarafındaki başkanın ani ölümü sonucunda, birçok Ame-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rikalı'nın arasında esen yas havası tarafından simgelenen bir duyguydu bu.

7 Ağustos akşamında Exham Manastırı'na ulaştık, hizmetçiler hiçbir garip olay olmadığına dair beni bilgilendirdi. Kediler, yaşlı Nigger-Man bile, tamamen sakin durmuştu ve evdeki bir tuzak bile açılmamıştı. Keşfe sonraki gün başlayacaktık ve konuklarıma iyi döşenmiş odalar ayarlamıştım. Ben de, Nigger-Man ayaklarımın ucunda, kuledeki kendi odama çekildim. Uyku çabuk geldi, fakat iğrenç rüyalar beni rahat bırakmadı. Kapalı bir tabakta, Trimalchio'nunkine benzer bir Roma ziyafetinin görüntüsü vardı. Sonra alacakaranlıkla aydınlanan mağaradaki domuz çobanı ve onun pis sürüsüyle ilgili lanet, tekrarlanan şey geldi. Fakat, aşağıdaki evden gelen normal seslerle birlikte uyandığımda sabah olmuştu. Fareler, canlı ya da hayali, beni rahatsız etmemişti ve Nigger-Man sessizce uyuyordu. Aşağı indiğimde, aynı sükûnetin diğer yerlerde de hüküm sürdüğünü gördüm; toplanmış bilginlerin -Thornton adında, kendini fiziğe adamış bir adam- tamamen saçma bir şekilde belli güçlerin bana göstermek istediği şeyi gördüğüm gerçeğine dayandırdığı bir durumdu.

Artık her şey hazırdı ve sabah 11'de yedi adamdan oluşan ve güçlü elektrik projektörleri ile kazı araç gereçleri taşıyan tüm grubumuz alt mahzene indi ve arkamızdaki kapıyı sürgüledi. Nigger-Man, bizimle birlikteydi çünkü araştırmacılar, onun heyecanını küçümsemek için bir fırsat bulamamıştı ve aksine görünmez kemirgenlerin ortaya çıkması durumunda orada olması konusunda heyecanlıydılar. Roma yazılarını ve bilinmeyen mihrap dizaynla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rını yalnızca kısaca not ettik, çünkü araştırmacılardan üçü onları daha önce görmüştü ve hepsi onların karakteristiklerini biliyorlardı. Başlıca dikkatimiz, önemli merkezi mihraba verilmişti ve bir saat içinde Sir William Brinton, onu bir tür bilinmeyen karşı ağırlıkla dengeleyerek geriye doğru kaymasına sebep oldu.

Şimdi, hazırlanmamış olsak bizi ezecek bir korku ortaya çıkmıştı. Bölünmüş zeminde, neredeyse kare şeklinde bir açık boyunca, o kadar muhteşem bir şekilde eskimiş ki ortadaki eğimli bir yüzeyden biraz daha fazlaymışçasına taş basamakların bir kat merdiveninde genişleyen insan veya yarı insan kemiklerin korkunç düzenini görüyorduk. Dizilişlerini iskeletler olarak elde edenler, panik korkunun durumlarını gösteriyorlardı ve her tarafta kemirgenlerin işaretleri vardı. Kafatasları hiçbir şekilde geri zekâlılık, fiziksel bir gelişim bozukluğu veya ilkel bir yarı maymunluk göstermiyordu. Cehennemî bir şekilde dökülmüş basamakların üzerinden, aşağı doğru inen ve görünüşe göre sert kayadan yontulmuş ve bir hava akımının geldiği bir koridor görünüyordu. Bu akım, kapalı bir mahzenden gelecek kadar ani ve tehlikeli değildi, fakat içinde bir tazelik barındıran hafif bir esintiydi. Uzun süre durmadık, fakat basamaklardan aşağı inen bir koridoru, ürpererek temizlemeye başladık. O anda, baltalanmış duvarları inceleyen Sir William, vuruşların yönüne bakılırsa geçidin alttan oyulmuş olduğunu söylediği garip gözlemini yaptı.

Şimdi çok tedbirli olmalı ve kelimelerimi seçerek kullanmalıyım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çiğnenmiş kemiklerin ortasında birkaç adım aşağı kazdıktan sonra, önümüzde ışığın olduğunu gördük; herhangi bir mistik fosforlu ışık değildi, fakat ıssız vadiye tepeden bakan uçurumun bilinmeyen çatlakları dışında hiçbir yerden gelemeyecek filtreli bir gün ışığıydı. Dışarıdan bakıldığında gözden kaçan bu çatlaklar, kolayca bulunamayan şeylerdi çünkü vadi, yalnızca tamamen ıssız değil ayrıca uçurum o kadar yüksek ve sarkıktı ki, yalnızca bir balon pilotu ön kısmını detaylı bir şekilde inceleyebilirdi. Birkaç adım daha attık ve nefeslerimiz gördüğümüz şey yüzünden tutulmuştu; o kadar gerçekçiydi ki, fizik araştırmacısı Thornton, arkasında duran sersemlemiş adamın kollarında bayılmıştı. Tombul yüzü tamamen beyaz ve sarkık olan Norrys, tamamen anlaşılmaz bir şekilde çığlık attı; benim yaptığım şey ise, zorlukla nefes almak, tıslamak ve gözlerimi kapatmaktı. Arkamdaki adam -grubun benden yaşlı tek üyesi-duyduğum en çatlak sesle "Aman Tanrım!" dedi. Yedi bilgili adamdan yalnızca Sir William Brinton sakinliğini korudu; saygınlığının hakkını veriyordu çünkü gruba o liderlik ediyordu ve görüntüyü ilk o görmüş olmalıydı.

Muazzam bir yükseklikte, herhangi bir gözün görebileceğinden çok daha uzağa giden bir alacakaranlık mağarasıydı; sonsuz gizemi ve korkunç görüntüsüyle bir yeraltı dünyasıydı. Binalar ve diğer mimari kalıntılar vardı, korkunç bir bakışta tuhaf bir höyük örneği, çember şeklinde yırtıcı anıtları, alçak kubbeli bir Roma harabesi, büyük bir Saxon yığını ve eski bir İngiliz ahşap binası gördüm fakat tüm bunlar yerin genel yüzeyi tarafından gösterilen hortlağımsı bir manzarayla kısaltılmıştı. Çünkü merdivenlerin ötesinde metreler boyunca insan ke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miklerinin veya en azından o merdivenlerdeyken insan olanların, karışık kemikleri vardı. Köpüklü bir deniz gibi uzanıyorlardı, bazıları parçalanmıştı fakat bazıları, tamamen veya kısmen iskeletler olarak anlaşılabiliyorlardı; bu sonrakiler, şeytani bir çılgınlık hallerinde değişmeden duruyorlardı, bir tür tehditle savaşırcasına veya yamyamca bir niyetle diğer şekilleri yakalamaya çalışıyorlardı.

Antropolog, Dr. Trask kafataslarını sınıflandırmak için eğildiğinde, onu tamamen şaşkına çeviren alçaltılmış bir karışımla karşılaştı. Çoğunlukla, evrim derecesinde Piltdown insanından daha düşüktüler, fakat her durumda kesinlikle insandılar. Çoğu, daha yüksek seviyedeydi ve birkaçı, mükemmel bir biçimde ve duygu olarak gelişmiş türde kafataslarıydı. Tüm kafatasları çiğnenmişti, çoğunlukla fareler tarafından, fakat diğerleri, bir şekilde yarı insan sürüsü tarafından. Onlarla farelerin birçok ince kemiği karışmıştı -antik efsaneyi kapatan ölümcül ordunun düşen üyeleri-.

Aramızdan herhangi biri, yaşayıp da bu korkunç keşif günü boyunca akıl sağlığını yerinde tutmayı başardı mı merak ediyorum. Ne Hoffman ne Huysmans, daha vahşice bir olağanüstülüğü, daha çılgınca bir iticiliği veya yedimizin de gördüğü alacakaranlık mağarasından daha tuhaf şekilli Gotik bir görüntüyü kavrayabilmişti; her birimiz yenilikten yeniliğe rastlıyorduk ve üç yüzyıl veya bin veya iki bin veya on bin yıl önce meydana gelmiş olması gereken olayları şimdiki gibi algılamaya çalışıyorduk. Burası cehennemin giriş kapısıydı ve zavallı Thornton, Trask ona iskelet yaratıklardan bazılarının dört ayaklılar olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son yirmi veya daha fazla nesil boyunca ilerlediğini söylediğinde, tekrar bayıldı.

Mimari kalıntıları yorumlamaya başladığımızda, korku korkunun üzerine yığılmaya başlamıştı. Bu dört ayaklı şeyler -iki ayaklı benzerlerinden ayrıldıklarında- son açlık ve fare korkusunun yol açtığı çılgınlıkla kırmış oldukları taştan kafeslerde tutulmuşlardı. Büyük sürülerle var olmuşlardı ve açıkça görülüyor ki, kalıntıları Roma'dan daha eski olan devasa taş kutuların dibindeki bir tür zehirli silo olarak bulunabilen iri taneli sebzelerle şişmanlatılmışlardı. Atalarımın neden bu kadar fazla bahçesi olduğunu anlıyordum. Tanrı aşkına, keşke unutabilseydim! Sürülerin amacını ise sormama gerek yoktu.

Roma yıkıntısının yanında feneriyle duran Sir William, duyduğum en şok edici ritüeli sesli bir şekilde çevirdi ve Kibele'nin rahiplerinin bulduğu ve kendilerininkiyle karıştırdığı çok eski bir mezhebin etkinliğinden bahsetti. Siperlere alışkın olan Norrys, İngiliz binasından çıktığında düzgün yürüyemiyordu. Bir kasap dükkânı ve mutfak vardı, bunu bekliyordu fakat böyle bir yerde benzer İngiliz araç gereçlerini görmek ve bazılarında İngiliz duvar yazılarını görmek çok fazlaydı. O binaya giremedim - şeytani aktiviteleri yalnızca atam Walter de la Poer'in hançeriyle durdurulmuş o binaya.

Girmeye teşebbüs ettiğim şey, meşeden yapılmış kapısı yıkılmış alçak bir Sakson binasıydı ve burada paslı parmaklıklarıyla yan yana on tane korkunç taş hücre gördüm. Üçünün kiracısı vardı, hepsi yüksek rütbeli iskeletlerdi ve birinin işaret parmağında ailemizin armasını taşıyan bir mühür yüzüğü buldum. Sir William, Roma kili-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sesinin altında daha da eski hücrelerle dolu bir mahzen bulmuştu, fakat bu hücreler boştu. Onların altında, bazıları Latin, Yunan ve Frikya dilinde kazınmış korkunç, benzer yazılar taşıyan biçimleri bozulmamış kemiklerden oluşan alçak bir kilise bodrumu vardı. Bu arada, Dr. Trask, tarih öncesi höyüklerden birini açtı, insandan çok goril kemiklerine benzeyen ve tanımlanamaz ideogram oymalarla dolu bir kafatası çıkardı. Tüm bu korkunun ortasında kedim, soğukkanlı bir şekilde sessizce geziniyordu. Onu bir kemik dağının tepesinde tünemiş bir şekilde gördüğümde, sarı gözlerinin arkasında yatan sırları merak ettim.

Bu alacakaranlık bölgenin korkutucu gizemlerini biraz da olsa açığa çıkardıktan sonra uçurumdan gelen hiçbir ışık huzmesinin geçemeyeceği bu gece yarısı mağarasının görünüşe göre sonsuz derinliğine döndük. Gittiğimiz o küçük mesafenin ötesinde ne tür kör Stigya dünyalarının yattığını asla bilemeyeceğiz, çünkü bu tür sırların insanlık için iyi olmadığı açıktı. Fakat elimizde bizi cezbedecek çok şey vardı, çünkü fenerlerimiz farelerin içinde ziyafet çektiği ve ani ikmal eksiklikleri yırtıcı kemirgen ordusunu canlı aç sürülere dönüştüren ve köylülerin asla unutmayacağı o tarihi yıkım aleminde manastırdan fırladığı lanetli sayısız çukuru göstermeden önce fazla uzağa gitmemiştik.

Tanrım! Kesilip biçilmiş, delinmiş kemikler ve açılmış kafataslarıyla dolu leş gibi kokan karanlık çukurlar! İnsanı fosillerle, şeytani yüzyılların sayısız Kelt, Roma ve İngiliz kemikleriyle dolu kâbus çukurları! Bazıları tamamen doluydu. Diğerleri, hâlâ fenerlerimize dipsiz görü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nüyordu ve tarif edilemez imgelemlerle, insanlarla doluydu. Bu korkunç Tartarus'un karanlığındaki maceralarında, böyle tuzaklara yakalanan bahtsız farelere ne olmuştu?

Ayağım, korkunç derecede esneyen bir eşiğin yanında kaydı ve bir anlık kendimden geçmeme sebep olan bir korku yaşadım. Uzun bir süre düşüncelere dalmış olmalıydım, çünkü Yüzbaşı Norrys dışında gruptan kimseyi göremiyordum. Sonra karanlık, sonsuz, uzak bir mesafeden tanıdığımı sandığım bir ses geldi ve yaşlı siyah kedimi, kanatlı bir Mısır tanrısı gibi bilinmeyenin sonsuz uçurumuna fırlarken gördüm. Bu, o şeytanın doğurduğu, her zaman yeni korkuların peşinde koşan ve deli, yüzsüz tanrı Nyarlathotep'in iki biçimsiz, aptal flüt çalıcısının kulak tırmalayıcısı sesine körü körüne bağırdığı dünyanın merkezindeki sırıtan mağaralara beni de götürmeye kararlı farelerin büyülü telaşlarının sesiydi.

Fenerim sönmüştü, fakat hâlâ koşuyordum. Sesler, miyavlamalar ve yankılar duydum, fakat en önemlisi o kafir, sinsi koşuşturma sesi usulca yükseliyordu; usulca yükseliyor, yükseliyor, katı ve şişmiş bir cesedin sonsuz oniks köprülerin altından karanlık, tiksindirici bir denize akan yağlı bir nehirde usulca yükselmesi gibi yükseliyordu. Bir şey bana çarptı, yumuşak ve tombul bir şey. Fareler olmalıydı; canlılar ve ölülerle ziyafet çeken yapışkan, jelatin gibi, kemirgen fareler... Neden de la Poer'in yasak şeyleri yediği gibi fareler de, de la Poer'i yemiyorlardı? Savaş, çocuğumu yemişti. Hepsine lanet olsun! Yankiler, Carfax'ı alevlerle yemiş, Grandsire Delapor'u ve sırrı yakmışlardı... Hayır, hayır, size söylüyorum, ben alacaka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ranlık mağarasındaki şeytani domuz çobanı değilim! O sarkık, mantarsı yaratık, Edward Norrys'in şişman yüzünü taşımıyordu! Kim benim bir de la Poer olduğumu söylüyor? O yaşadı, fakat oğlum öldü! Bir Norrys, bir de la Poer'in yerini tutabilecek mi? Bu vudu, söylüyorum size... O, benekli yılan... Lanet olsun, Thornton, ailemin yaptığı şeyde bayılmayı sana öğreteceğim! O kan, seni iğrenç herif, nasıl patlayacağımı sana göstereceğim! Bana eski ayinleri söyler misin? Magna mater! Magna mater! Atys... Dia ad aghaidh's ad aodann... Agus bas dunach ort! Dhonas's dholas ort, Agus leat-sa! Ungl... ungl... rrrlh... chchch..."

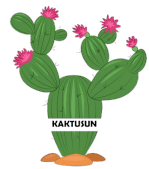
Üç saatten sonra karanlıkta beni bulduklarında söylediğimi söyledikleri şey buydu; Yüzbaşı Norrys'in tombul, yarı yenilmiş cesedinin yanında, kendi kedim üzerimde zıplarken ve boğazımı yırtarken karanlıkta yerde yatar halde bulmuşlar. Şimdi Exham Manastırı'nı havaya uçurdular, Nigger-Man'imi benden aldılar ve beni soyumla ve deneyimlerimle ilgili korku dolu fısıltıların dolaştığı Hanwell'deki parmaklıklı odaya kapattılar. Thornton, bitişikteki odada fakat onunla konuşmamı engelliyorlar. Manastırı ilgilendiren gerçeklerin çoğunu da bastırmaya çalışıyorlar. Zavallı Norrys'ten bahsettiğimde, beni korkunç bir şeyle suçluyorlar fakat böyle bir şey yapmadığımı biliyor olmalılar. Bunu farelerin yaptığını biliyor olmalılar. Kaçışmaları asla uyumama izin vermeyen, sürünen, kaçışan ve bu odanın duvarlarının arkasında yarışan şeytani fareler ve beni bildiğim en büyük korkulara çağıran fareler, asla duyamayacakları fareler, fareler, fareler, duvarlardaki fareler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CTHULHU'NUN ÇAĞRISI

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

(Boston'dan, merhum Francis Wayland Thurston'ın belgeleri arasında bulunmuştur.)

"Büyük güçler veya varlıklardan, belki düşünülebilen bir hayatta, kalma gerçekleşebilir... Büyük ölçüde sabit bir dönemden hayatta kalma... Muhtemelen, gelişen insanlığın temayül karşısında uzun bir süredir var olan şekiller ve formlar şeklinde bilinç gösterildi... Yalnızca şiirin ve efsanenin bir anlık hafızasını yakaladığı ve tanrılar, canavarlar, tüm çeşit ve türde mitsel varlıkların formunda..."

Algernon Blackwood

BELONGS TO KAKTUS TEAM

I. KİLİN İÇİNDEKİ DEHŞET

Bence dünyadaki en merhametli şey, insan zihninin, onun tüm içerikleri arasında bağlantı kurmadaki yetersizliğidir. Sonsuz karanlık denizlerin ortasındaki sakin bir cahillik adasında yaşıyoruz ve uzaklara gitmek bize göre değil. Her biri kendi yönünde ilerlemeye çalışan bilimler, şu ana kadar bize az zarar verdi fakat bir gün, dağılmış bilgileri bir araya getirmek o kadar korkunç gerçeklik görüntüleri serecek ki, içindeki korku verici durumumuzla birlikte, ya bu keşif karşısında delireceğiz ya da bu ölümcül ışıktan yeni bir karanlık çağın huzuruna ve güvenliğine kaçacağız.

Teosofistler, dünyamızın ve insan ırkının geçici kazalar oluşturduğu kozmik döngü içinde muhteşem olayları tahmin ettiler. Eğer yumuşak bir optimizimle maskelenmezse kanı donduracak garip hayatta kalma yollarını olduğunu ima ettiler. Fakat düşündüğümde, beni titreten ve hayal ettiğimde çılgına çeviren yasaklanmış sonsuzlukların tek belirtisi onlardan gelen bir şey değil. O belirti, doğrunun tüm korkunç belirtileri gibi, ayrı şeylerin kazayla bir araya getirilmesinden ortaya çıktı; bu olayda, eski bir gazete parçası ve ölü bir profesörün notlarıydı. Umarım kimse bu parçaları birleştirmeyi başaramaz; kesinlikle, eğer yaşarsam, asla bu kadar korkunç bir zincire bilerek bir bağlantı sağlamam. Bence profesör de bildiği kısmı düşünerek sessiz kalmaya niyetlendi ve eğer ölüm ani bir şekilde onu yakalamasaydı, notlarını yok etmiş olacaktı.

Bu şeyle ilgili bilgim, Rhode Island, Providence'daki Brown Üniversitesi'ndeki Sami Dilleri Profesörü büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

amcam George Gammell Angell'in 1926-27 kışında ölümüyle başladı. Profesör Angell, eski yazıtlardaki otoritesiyle büyük bir üne sahipti ve sık sık önemli müzelerin müdürleri tarafından yardımı istenirdi; bu yüzden, doksan iki yaşında ölümü, çoğu tarafından hatırlanır. Yerel olarak ilgi, ölümün sebebinin anlaşılmazlığından kaynaklanıyordu. Profesör, Newport vapurundan indikten sonra yere düşmüştü; bir görgü tanığının söylediğine göre, rıhtım mahallesinden rahmetlinin Williams Sokağı'nda evine bir kısayol oluşturan sarp temellerin yamaçlarındaki garip, karanlık avluların birinden gelen denizci görünümlü bir zenci tarafından dirsek atıldıktan sonra aniden düşmüştü. Doktorlar, görünen herhangi bir hastalık bulamadılar, fakat karmaşık tartışmalardan sonra, çok yaşlı bir adamın o kadar dik bir bayırı hızlı bir şekilde yürümesi sebebiyle kalbinde meydana gelen bir tür anlaşılmaz hasarın sorumlu olduğunu söylediler. Büyük amcamın varisi ve vasiyet hükümlerini yerine getirecek kişi olduğumdan, çünkü çocuksuz bir dul olarak ölmüştü, dosyalarını dikkatli bir şekilde okumam bekleniyordu. Bu amaç için tüm dosyalarını ve kutularını Boston'daki evime taşıdım. Sahip olduğum materyallerin çoğu, sonradan Amerikan Arkeoloji Toplumu tarafından yayınlanacaktı fakat aşırı derecede kafa karıştırıcı bulduğum ve başka gözlere göstermekten hoşlanmadığım bir kutu vardı. Kilitliydi ve profesörün her zaman cebinde taşıdığı kişisel yüzüğü incelemeyi aklıma getirene kadar, anahtarı bulamadım. Sonra gerçekten de onu açmayı başardım fakat açtığımda, yalnızca daha büyük ve daha yakın kilitlenmiş bir kapakla karşılaştım. Yani bulduğum kupürler, karışık dosyalar, tutarsız notlar ve tuhaf kil kabartmanın ne anlamı olabi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lirdi? Yoksa amcam, son yıllarında, en yüzeysel sahtekârlıklara inanacak kadar aptallaşmış mıydı? Yaşlı bir adamın zihinsel huzurunun bu açık rahatsızlığından sorumlu, egzantrik oymayı incelemeye karar vermiştim. Kil kabartma, sekize beş inçlik bir ölçüde ve bir inçten daha ince sert bir küptü, açıkça modern kökenliydi. Ama dizaynları, hava ve konu açısından modernlikten uzaktı; çünkü kübizm ve fütürizmin acayiplikleri çok ve vahşi olmasına rağmen, tarih öncesi yazılarda gizli şifreli düzeni çok sık tekrarlamıyorlardı. Amcamın kâğıtlarına ve koleksiyonlarına aşina olmayan hafızam, bu özel türleri tanımlamayı veya en uzak bağlantıları ima etmesine rağmen, bu desenlerin çoğunun bir yazı türü olduğu anlaşılıyordu.

Bu açık hiyerogliflerin üstünde, empresyonist yorumlama yapısı hakkında çok açık bir fikir vermemesine rağmen açıkça resimsel içerikli bir figür vardı. Bir çeşit yaratık veya yalnızca hastalıklı bir bakış açısının anlayabileceği bir yaratığı temsil eden bir semboldü. Eğer bir parça ölçüsüz hayal gücümün, bir insan karikatürünün, bir ejderhanın ve bir ahtapotun eş zamanlı resimlerini bir araya getirdiğini söylersem, varlığın ruhuna inançsız biri olmam. Hamurumsu ve dokungaçlı bir kafa, ilkel kanatlı tuhaf şekilli ve pullu bir vücuda bağlanmıştı; fakat onu en şok edici şekilde korkutucu yapan, tümünün genel hatlarıydı. Figürün arkasında, Cyclopean mimari geçmişinin belli belirsiz bir izi vardı.

Bu garipliğe eşlik eden bir gazete yazısı Profesör Angell'in elindeydi ve edebi stille hiçbir ilişkisi yoktu. Ana döküman olarak görünen şeyin başlığı, bu kadar duyulmamış bir kelimenin yanlış okunmasını engellemek için, büyük bir özenle, "CTHULHU MEZHEBİ" yazılmıştı. Ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuskri iki bölüme ayrılmıştı. Birincisi, "1925-H. A. Wilcox'un Hayal ve Hayal Çalışması, 7 Thomas St., Providence, R.I." ve ikincisi, "Müfettiş John R. Legrasse'nin Hikayesi, 121 Bienville St., New Orleans, La., 1908'de A. A. S. Mtg.-Same'deki notlar, & Prof. Webb'in Hesapları." Diğer manüskri kağıtlarının tamamı kısa notlardı. Bazıları, farklı insanların tuhaf rüyalarını anlatıyor, bazıları ise, teosofi kitapları ve dergilerinden alıntılar (özellikle W. Scott-Elliot'un Atlantis'i ve Kayıp Lemuria'sı) ve geri kalanlar, uzun süre yaşayan gizli toplumlar ve gizemli mezhepler üzerinde, Frazer'in Altın Dal ve Bayan Murray'in Batı Avrupa'da Cadı Kültürü gibi mitolojik ve antropolojik kaynak kitaplardaki paragraflardan alınan referanslarla yorum yapmaktaydı. Kupürlerde, genellikle, 1925 baharında ortaya çıkan tuhaf zihinsel hastalıklardan, toplu cinnet ve çılgınlık olaylarından bahsediliyordu.

Baş manüskrinin ilk yarısında çok garip bir hikaye anlatılıyordu. Öyle görünüyor ki, 1 Mart 1925'te nörotik ve heyecanlı görünen genç ve esmer bir adam, o sıralar aşırı derecede nemli ve taze olan kilden yarım kabartmayı yanında getirmişti. Kimliğinde ismi, Henry Anthony Wilcox olarak görünüyordu ve amcam onun, az da olsa tanıdığı mükemmel bir ailenin en genç üyesi olduğunu, Rhode Island Tasarım Okulu'nda heykeltıraşlık eğitimi görüp bu okulun yakınlarındaki Fleur-de-Lys Binası'nda yalnız yaşadığını anımsamıştı. Wilcox, dehasını herkesin kabul ettiği fakat tuhaf bir yapıya sahip, yaşından olgun bir gençti ve çocukluğundan beri anlatma alışkanlığına sahip olduğu, garip hikâyeler ve tuhaf rüyalar ile ilgi çekmişti. Kendini "psikolojik olarak aşırı hassas" olarak tanımlıyordu, fakat antik ticaret şehrinin ağır başlı sakinleri, onu, yal-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nızca "tuhaf" olarak tanımlıyorlardı. Hemcinslerinin arasına karışmadan, sosyal görünürlükten adım adım uzaklaştı ve şimdi sadece diğer kasabalardan sanat meraklısı küçük bir grup tarafından tanınıyordu. Muhafazakârlığını korumaya kararlı Providence Sanat Kulübü bile onu oldukça umutsuz görmüştü.

Ziyaret fırsatıyla profesörün manüskrisini okuyan heykeltıraş, beklenmedik bir şekilde, ev sahibinden arkeolojik bilgisiyle kil kabartma üzerindeki hiyeroglifleri tanımlamasını istemişti. Yabancılaşmış bir sempati ve yapmacıklık işaretleri gösteren dalgın ve tumturaklı bir tavırla konuşmuştu ve amcam, sert bir tavırla cevap vermişti çünkü tabletin açıkça görülen tazeliği, arkeolojiden başka hiçbir şeyle bir bağlantı gösteremezdi. Amcamı onu hatırlayacak ve kelimesi kelimesine kaydedecek kadar etkileyen genç Wilcox'ın cevabı, tüm diyaloğu tanımlayan ve o zamandan beri onun tipik bir özelliği olduğunu düşündüm fantastik, şairane bir havaya sahipti. "Kesinlikle yeni, çünkü onu geçen gece garip şehirlerin rüyasında yaptım ve rüyalar karanlık Tyre'den veya düşüncelere dalmış Sfenks'ten ve bahçelerle çevrili Babil'den daha eskidir." demişti.

İşte o zaman uyuyan bir hafızayı uyandıran ve amcamın heyecanlı ilgisini kazanan o ipe sapa gelmez hikâyeyi anlatmaya başladı. Önceki gece, hafif bir artçı deprem olmuştu, New England'da yıllardır en çok hissedilen depremdi ve Wilcox'ın hayalgücü, bundan hassas bir şekilde etkilenmişti. Uyuduktan sonra hepsinden yeşil çamurların damladığı ve gizli bir korkunun uğursuzluğunu taşıyan dev bloklardan ve göğü delen anıtlardan oluşan büyük Cyclopean şehirleri görmüştü. Hiyeroglifler, duvarları ve sütunları kaplıyordu. Aşağıdaki belli belirsiz bir yer-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den, ses olmayan bir ses geliyordu; yalnızca imgelemin sese dönüştürebileceği, fakat neredeyse telaffuz edilemez karışık kelimelerle "Cthulhu fhtagn" yazılmış korkunç bir anımsama.

Bu kelime karmaşası, Profesör Angell'i heyecanlandıran ve rahatsız eden bir hatırlamanın anahtarıydı. Heykeltıraşı bilimsel dakiklikle sorguladı ve gencin kendini gecelik kıyafetleriyle bulduğu kil kabartmayı neredeyse çılgınca bir gerginlikle inceledi. Wilcox'ın hiyeroglifleri ve desenleri tanımadaki yavaşlığını, yaşlılığına bağlamıştı. Sorularının çoğu ziyaretçisine büyük ölçüde yersiz görünüyordu, özellikle desenleri garip mezhepler ve toplumlarla bağlamaya çalışanlar. Wilcox, sus payı karşılığı kendisine geniş bir mistik veya pagan dini birliğine üyelik onayı verilmesini anlayamıyordu. Profesör Angell, heykeltıraşın gerçekten de herhangi bir tür mezhep veya şifreli düşünce sisteminden haberi olmadığına ikna olduğunda, ziyaretçisinden gelecek rüyaları rapor etmesi için istekte bulunmuştu. Bu düzenli sistem meyve vermişti, çünkü ilk görüşmeden sonra manüskri genç adamın riyalarıyla dolmuştu.

Böylece düzenli sonuçlar elde edildi; el yazmasında, ilk konuşmadan sonra ziyaretçinin yeraltından gelen bir sesin veya bilincin monoton bir halde, kâğıda dökülemeyecek sesli uyarılarda bulunduğu, karanlık ve taşları çamurla örtülü eski ve ürkütücü bir yerde gece vakti geçen, şok edici hayal kırıntılarıyla ilgili notlar vardı. En sık tekrar edilen iki ses, "Cthulhu" ve "R'lyeh" kelimeleriyle gösterilenlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23 Mart'ta, manüskri Wilcox'ın ortaya çıkmadığı şeklinde devam etti ve mahallesindeki araştırmalar, anlaşılmaz bir hastalığa yakalandığı ve ailesinin Waterman Sokağı'ndaki evine götürüldüğünü ortaya çıkardı. Geceleri, binadaki diğer sanatçıları çığlıklarıyla uyandırıyordu, o zamandan beri bilinçsizce ve sayıklamaların nöbetlerini gösteriyordu. Amcam hemen aileye telefon etmişti ve o zamandan sonra olayı yakından takip etti; sorumlu olduğunu öğrendiği Dr. Tobey'in Thayer Sokağı'ndaki ofisini sık sık arıyordu. Gencin ateşli zihni, açıkça görünüyor ki, garip şeylerle doluydu ve doktor ara sıra onlardan bahsettiğinde ürperiyordu. Onlar sadece daha önce gördüğü rüyaların tekrarlanmasını içermiyor, yürüyen ya da hantalca gezinen "kilometrelerce yüksek" devasa yaratığa vahşice dokunuyordu. Hiçbir zaman nesneyi tamamen tanımlamadı, fakat nadiren Dr. Tobbey tarafından tekrar edilen çılgınca sözler, bunun, rüyalarında betimlemeye çalıştığı isimsiz canavarla aynı olması gerektiğine ikna etti. Bu nesneye yapılan göndermeler, doktorun eklediğine göre, genç adamın sürekli olarak uykuya geçmesine neden oluyordu. Vücut sıcaklığı, yeterince garip bir şekilde, normalin çok üstünde değildi fakat tüm vücudunun durumu, zihinsel hastalıktan çok gerçek ateşin belirtilerini gösteriyordu.

2 Nisan saat 3 sularında, Wilcox'ın hastalığının tüm izleri aniden kesildi. Kendini, yatakta dik bir şekilde oturmuş olarak evde bulmasına şaşırmıştı ve 22 Mart gecesinden beri rüyada veya gerçekte ne olduğundan tamamen habersizdi. Doktoru tarafından iyi olduğu söylendiğinde, üç günde evine döndü; fakat profesör Angell'e göre, daha fazla bir yararı yoktu. Garip rüyaların tüm iz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leri, iyileştikten sonra silinmişti ve amcam bir haftalık tamamen normal görüntülerin amaçsız ve alakasız açıklamalarından sonra gece düşüncelerinin kaydını tutmayı bıraktı.

Burada manüskrinin ilk bölümü bitiyordu, fakat belirli dağılmış notlara verilen örnekler, bana düşünmek için çok materyal veriyordu; öyle çok ki, sanatçıya duyduğum sürekli güvensizlik, yalnızca o sıralar felsefemi meydana getiren köklenmiş şüphecilikle açıklanabilir. Bahsi geçen notlar, Wilcox'ın garip ziyaretlere uğradığı aynı dönemde birçok insanın rüyalarının betimlemelerinden oluşuyordu. Öyle görünüyor ki, amcam, küstahlığa kaçmadan sorgulayabileceği, rüyalarının gecelik raporlarını isteyebileceği ve geçmişte dikkate değer rüyaların tarihlerini sorgulayabileceği neredeyse tüm arkadaşları arasında, şaşırtıcı ve geniş kapsamlı araştırmalar düzenlemişti. Bu isteğe gelen tepkiler değişiyordu; fakat en azından herhangi sıradan bir adamın sekreteri olmadan halledebileceğinden daha fazla cevap almış olmalıydı. Bu orijinal yazışmalar korunmamıştı, fakat notları, gerçekten önemli özetler oluşturmuştu. Toplumdaki ve iş alanındaki ortalama insanlar -New England'ın geleneksel "toprağın tuzu"- arada sırada ve hep 23 Mart ve 2 Nisan -genç Wilcox'ın çılgınlık dönemi- arasında, huzursuz ve şekilsiz, karanlık izlenimlere belirenlerle karşılaşsa da, neredeyse tamamen olumsuz bir sonuç vermişti. Bilimle ilgili adamlar daha az etkileniyorlardı, belli belirsiz tanımlı dört olay garip manzaraların firari belirtilerini gösterse de, bir olayda anormal bir şeyin korkunçluğundan bahsediliyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Uygun cevapların geldiği kişiler, sanatçılar ve şairlerdi. Notları karşılaştırmamış olsalar, korkunun onları kaçırabileceğini biliyordum. Mektupların aslı elimde olmadığından, derleyicinin önemli sorular sormuş olabildiğinden veya gizlice görmeye çalıştığımız şeyi onaylamak için yazışmaları değiştirdiğinden şüphelendim. Bu yüzden Wilcox'ın, bir şekilde amcamın sahip olduğu eski bilgiden haberdar olduğundan, deneyimli bilim adamını kötüye kullandığını hissetmeye devam ettim. Estetik düşkünlerinden gelen cevaplar rahatsız edici bir hikaye anlatıyordu. 28 Şubat'tan 2 Nisan'a kadar, büyük çoğunluğu, tuhaf rüyalar görmüş. Rüyaların şiddeti, heykeltıraşın çılgınlığı dönemindeki rüyalarla ölçülemeyecek kadar güçlüydü. Bunların dörtte biri, Wilcox'ın tarif ettiğiyle alakası olmayan görüntüler ve yarı sesler bildiriyorlardı ve rüya görenlerin bazıları, sonlara doğru görünür hale gelen isimsiz devasa yaratığın keskin korkusunu itiraf ediyorlardı. Notun vurguyla tanımladığı bir olay, çok üzücüydü. Teosofiye ve gizli güçlere ilgi duyan, geniş ölçüde tanınan bir mimar, genç Wilcox'ın kendinden geçtiği tarihte şiddetli bir şekilde deliye dönmüş ve aylarca bir tür cehennem kaçkınından kurtulmak için haykırarak, ölmüştü. Amcam bu olayları yalnızca numaralar yerine isimlerle tarif etseydi, bazı doğrulamalara ve kişisel araştırmalara kalkışırdım; fakat sadece birkaçını takip etme konusunda başarılı olabildim. Ama bunların tümü notları tamamen destekliyordu. Sık sık, profesörün sorguladığı tüm nesnelerin, bu bölümdeki kadar karışık hissettirdiğini merak ederdim. Onlara hiçbir açıklama getirilmemesi oldukça iyi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha önce belirttiğim gibi, gazete kupürleri, bahsi geçen dönem boyunca meydana gelen panik, cinnet ve tuhaflık olaylarından bahsediyordu. Profesör Angell bir kupür bürosunu kullanmış olmalıydı, çünkü alıntıların sayısı muazzamdı ve kaynaklar dünyanın her tarafından geliyordu. Londra'da geceleyin intihar eden birinin hikâyesi vardı, yalnız uyuyan biri şok edici bir çığlıktan sonra pencereden atlamıştı. Aynı şekilde, bir fanatiğin önsezilerinden uğursuz bir gelecek sonucunu çıkardığı bahsedilen, Güney Amerika'daki bir gazete editörüne gelen saçma bir mektup vardı. California'dan bir gönderi, hepsi, birden asla gelmeyecek olan bir çeşit "muzaffer amaç" için beyaz cüppeler giyen teosofist bir koloniden bahsederken, Hindistan'dan gelen eşyalar, Mart'ın sonuna doğru olacak ciddi bir doğal rahatsızlıktan ihtiyatla bahsediyorlardı. Haiti'deki artan voodoo alemleri ve Afrika karakolları, uğursuz fısıltılar bildiriyorlardı. Filipinler'deki Amerikan subayları, o sıralarda rahatsız edici belirli kabileler buldular ve New York polisi, 22-23 Mart gecesi isterik Levantin'ler tarafından saldırıya uğradı. İrlanda'nın batısı da bir sürü vahşi söylenti ve efsaneyle doluydu ve Ardois-Bonnot adı verilen fantastik bir ressam, Paris'in 1926 ilkbahar salonunda, dine küfreden bir "Rüya Manzarası" asmıştı. Ve akıl hastanelerinde kayıtlı sorunlar o kadar çoktu ki, sadece bir mucize, tıbbi dernekler, garip benzerlikleri not etmeyi ve anlaşılması güç kararlar vermeyi durdurabilirdi. Garip bir sürü kupür, hepsi anlatılmış ve o sıralarda onları kenara koyduğum hissiz bir mantıkla zar zor kafamda canlandırabilirdim. Fakat genç Wilcox'ın, profesörün bahsettiği eski meseleleri bildiğine sonradan ikna oldum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

II. MÜFETTİŞ LEGRASSE'NİN HİKÂYESİ

Heykeltraşın rüyasını ve kil kabartmayı amcam için çok önemli kılan daha eski meseleler, uzun manüskrisinin ikinci yarısının konusunu oluşturuyordu. Öyle görünüyor ki, bir zamanlar Profesör Angell, isimsiz canavarın cehennemsi çizgilerini görmüş, bilinmeyen hiyerogliflerle kafası karışmış ve sadece "Cthulhu" diye tabir edilecek uğursuz heceleri duymuştu ve tüm bu kafa karıştırıcı, korkunç meselede genç Wilcox'ı bilgi için soru ve isteklerle takip etmesi, küçük bir mucizeydi.

Eski deneyim 1908'de görülüyordu, on yedi yıl önce, Amerika Arkeoloji Toplumu St. Louis'teki yıllık toplantılarını yaparken. Otoritelerden ve başarılı arkeologlardan biri olarak Profesör Angell, tüm görüşmelerde önemli bir rol almıştı ve toplantı fırsat bilinip, doğru cevaplar almak için sorular soruluyor ve uzman çözümler gerektiren problemleri dile getiren çeşitli yabancılar tarafından başvuruluyordu.

Yabancıların başı ve kısa zamanda tüm toplantının ilgi odağı olan kişi; yerel kaynakların hiçbirinden elde edilemeyen belirli özel bir bilgi için New Orleans'tan gelmiş olan, sıradan görünümlü, orta yaşlı bir adamdı. İsmi John Raymond Legrasse idi ve bir polis müfettişiydi. Yanında ziyaretinin konusu olan, kökenine karar vermekte çaresiz olduğu, tuhaf görünümlü, itici ve oldukça antik bir taş heykelcik taşıyordu. Müfettiş Legrasse'nin, arkeolojiye herhangi bir ilgisinin olduğu düşünülmemelidir. Tam tersine, bilgilenme isteği, tamamen profesyonel düşüncelerden ileri geliyordu. Heykelcik, put, fetiş veya her neyse, birkaç ay önce New Orleans'ın ormanlık bataklıklarında,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

voodoo toplantısı zannedilen bir toplantıya yapılan baskın sırasında ele geçirilmişti. Onunla bağlantılı törenler o kadar ürpertici ve tuhaftı ki, polisler, şüphesiz en karanlık Afrika voodoo törenlerinden bile daha şeytani, hiç bilmedikleri karanlık bir mezhebe denk geldiklerini fark edemediler. Ele geçirilen üyelerden dinlenilen tuhaf ve inanması zor hikâyelerden başka, kökeni kesinlikle keşfedilmemiş bir şeydi; bu yüzden korku verici sembolün anlamını bulmak ve onunla birlikte, mezhebi kurucusuna kadar takip etmek için onlara yardım edecek her antikacı bilgisi önemliydi.

Müfettiş Legrasse, sunduğu şeyin yarattığı heyecan için hiç hazırlıklı değildi. O şeye bir kere bakmak, bir araya gelmiş bilim adamlarını gergin bir heyecan havasına sokmak için yeterliydi. Tüm garipliği ve gerçekten sonsuz eskiliği güçlü bir şekilde açılmamış ve arkaik hayaller silsilesinden örnekler veren küçük figüre bakmak için onun etrafında kalabalık yapmada hiç zaman kaybetmediler. Tanınan hiçbir heykeltıraşlık okulu, böyle korkunç bir nesneyi canlandırmamıştı, fakat yüzyıllar ve hatta binlerce yıl yeri belli olmayan taşın donuk ve yeşilimsi yüzeyinde kayıtlı gibi görünüyordu.

Daha yakın ve dikkatli bir inceleme için elden ele geçirilen figür, yedi veya sekiz inç boylarındaydı ve zarif artistik bir işçilikle yapılmıştı. Belli belirsiz, insansı hatlara sahip bir canavarı temsil ediyordu, fakat yüzü, bir dokunaç yığını olan, pullu ve lastik görünümlü bir vücuda sahip, arkasında ve ön ayaklarında kocaman pençeleriyle ve arkada uzun dar kanatları olan bir ahtapottu. Korku verici ve anormal bir kötülükle dolu bu şey, bir çeşit şişmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yaratık, dikdörtgen bir blok üzerinde veya çözülemez karakterlerle kaplı bir sütun üzerinde kötülüğü ifade edermişçesine oturmuş halde duruyordu. Kanatların uçları, bloğun arka kenarına değiyordu; kıç, merkezdeydi. Kıvrılmış, çömelme pozisyonundaki arka ayakların uzun ve eğimli pençeleri, ön kenarları tutuyor ve sütunun altına doğru, dörtte birlik bölümde uzanıyordu. Kafadanbacaklı kafası, ileri yatırılmıştı. Böylece yüz dokunaçlarının bitimi, çömelenin yükselmiş dizlerini tutan büyük ön pençelere dokunuyordu. Tam bir görüntüsü, anormal şekilde canlı gibiydi ve sebepsizce korkunçtu, çünkü kaynağı tamamen meçhuldü. Uçsuz bucaksız, harika ve hesaplanamayan yaşı açıktı; fakat uygarlığın erken zamanlarına ait, bilinen hiçbir sanatla uyuşmuyordu. Tamamen ayrı ve parçalanmış olarak, ana maddesi bir gizemdi; çünkü altın veya renk değiştiren benekler ve şeritlere, yağlı, yeşilimsi siyah renge sahip taş, jeolojiyle ve mineralojiyle alakalı hiçbir şeye benzemiyordu. Altındaki karakterler de aynı şekilde şaşırtıcıydı ve o anki hiçbir üye, bu alanda dünyadaki uzmanların yarısının temsil etmelerine rağmen, en uzak dil benzerliği hakkında bile hiçbir fikir beyan edemiyordu. Onlar da, konu ve materyal gibi, bildiğimiz insanlıktan çok eski ve belirgin bir korkunçluğa aitti; dünyamızın ve fikirlerimizin yer almadığı, eski ve şeytani hayat dönemleri hakkında fikir verecek kadar korkunç bir şey.

Ama, üyeler müfettişin sorununa karşı yenilgilerini itiraf edip birer birer kafalarını sallarken, o toplulukta, canavarımsı şekil ve yazılar arasında tuhaf bir benzerlikten şüphelenen ve bildiği garip değersiz şeyden çekingenlikle bahseden bir adam vardı. Bu adam, merhum Prin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ceton Üniversitesi'nde Antropoloji Profesörü olan ve söz sahibi biri olan William Channing Webb'ti. Profesör Webb, kırk sekiz yıl bazı Runik yazıtlarını aramak için İzlanda ve Grönland gezilerine çıkmış fakat istediğini bulamamıştı ve batıda Grönland kıyılarında tuhaf bir kabileye; dinleri, bir çeşit tuhaf şeytana tapma durumu, ağır bir kana susamışlıkla ve iğrençliğiyle onu ürperten yozlaşmış Eskimolara rastlamıştı. Bu, diğer Eskimoların, hakkında çok az şey bildiği ve dünya yaratılmadan çok uzun zaman öncesinden gelen bir şey olduğunu söyleyip ondan ürpererek bahsettikleri bir inanıştı. İsimsiz ayinlerin ve insan kurban etmenin yanında, çok güçlü yaşlı bir şeytana veya Tornasuk'a ithaf edilen, belirli tuhaf kalıtsal törenler de vardı. Profesör Webb, yaşlı bir angekok veya büyücürahipten, bu törenlerin seslerini Roma harfleriyle bildiği en iyi şekilde açıklayan itinalı bir fonetik kopya almıştı. Fakat şimdiki baş önem, bu mezhebin taptığı ve şafak tanrıçası buzlu uçurumlardan yükseldiğinde etrafında dans ettikleri puttu. Profesörün belirttiği şekilde, bu, korkunç bir görüntü ve bir tür şifreli yazı oluşturan çok ilkel bir kil kabartma taşıydı. Ve söylediği kadarıyla, şu anda grubun önünde yatan hayvana benzer şeyin tüm köklü hatlarının kabataslak bir benzeriydi.

Toplanan üyeler tarafından kararsızlık ve şaşkınlıkla karşılanan bu bilgi, müfettiş Legrasse'yi iki misli heyecanlandırmıştı ve birden profesörü sorularıyla bunaltmaya başladı. Adamlarını yakaladığı bataklıktaki mezhep üyelerinin aralarındaki sözlü ayini kopyalamış ve not almış olarak, şeytani Eskimoların aralarında yazılan heceleri hatırlaması için elinden geleni yapması konusunda profesöre yalvardı. Sonra yorucu bir detay karşılaştırması

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bunu takip etti ve sonra hem detektifin hem bilim adamının birbirinden dünyalar kadar ayrı iki cehennemî ayinin, ortak bir sözcük grubunun gerçek tanımında anlaştığı, gerçekten korkunç bir sessizlik anı bunu takip etti. Eskimo büyücülerinin ve Louisiana bataklık rahiplerinin akraba putlarına tekrarlayıp durduğu söz -yüksek sesle tekrar edilirken sözlerin geleneksel aralarında tahmin edilen kelime bölümleri-özünde aynen şöyleydi:

"Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn."

Legrasse'nin Profesör Webb'den önce bir haklı noktası vardı, çünkü yaşlı papazlar onlara sözlerin ne anlama geldiğini söylemişti ve melez tutsaklar, sözleri ona tekrar etmişlerdi. Bu yazı, verildiği gibi, şöyle bir anlama geliyordu:

"R'lyeh'deki evinde ölü Cthulhu rüya görerek bekliyor."

Ve şimdi, genel ve acil bir isteğe cevap olarak, Müfettiş Legrasse, bataklık inananlarıyla alakalı deneyimini mümkün olduğunca eksiksiz bir şekilde anlattı; amcamın derin bir önem verdiğini gördüğüm bir hikâyeyi. Teosofistlerin ve efsane yaratıcılarının öyküde izleri vardı ve bu türden melezler ve paryalardan beklenmeyecek düzeyde bir kozmik hayal gücü ortaya çıkarıyordu.

1 Kasım 1907'de, New Orleans polisine bataklıktan ve güneydeki gölcük araziden çılgın bir çağrı gelmişti. Oradaki Lafitte'nin adamlarının çoğunlukla ilkel fakat iyi huylu torunları, gece üzerlerine gelen bilinmeyen bir şeyin ıssız korkusu içindeydiler. Belli ki voodoo idi, fakat şimdiye kadar gördükleri en korkunç voodoo çeşidiydi ve uğursuz tamtamları, hiç kimsenin yaşamadığı karanlığın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hüküm sürdüğü ormanların içinde uzaktan gelen aralıksız ritimlerine başladığından beri, bazı kadın ve çocukları kaybolmuştu. Çıldırmışçasına bağırışlar ve yürek parçalayıcı çığlıklar, insanın ruhunu titreten ilahiler ve dans eden şeytan ateşleri vardı ve bunlara korkmuş haberci eklendiğinde, insanlar daha fazla dayanamadı.

Ve yirmi kişiden oluşan, iki araba ve bir otomobili dolduran polis grubu, titreyen bir gecekondu sahibini rehber alarak akşama doğru yola çıktı. Gidilebilecek yolun sonunda indiler ve miller boyunca günün asla gelmediği selvi ağaçlarının arasında çamura bata çıka sessizce yürümeye devam ettiler. İğrenç kökler ve sarkan uğursuz İspanyol yosunları, onları sarmıştı. Zaman zaman çürüyen bir duvarın rutubetli taşlarının ve parçalarının bir yığını, hastalıklı alanının bir parçası, her şekli bozuk ağacın ve her mantarsı adacığın oluşturmak için bir araya geldiği bir kasvet tarafından güçlendirilmişti. Tamtamların örtülü ritimleri şimdi hafifçe uzaktan, çok uzaktan duyulabiliyordu ve insanın kanını donduran bir çığlık, rüzgâr yön değiştirdiğinde nadir aralıklarla duyulabiliyordu. Kızılımsı bir parıltı da, geceleyin ormanın sonsuz yollarının ötesindeki bir çalılığın arasından görülebiliyordu. Tekrar yalnız bırakılmaya gönülsüz bir halde zorla getirilmiş gecekondu sakinleri, şeytani tapınma manzarasına bir adım daha yaklaşmayı kesin bir şekilde reddettiklerinden, Müfettiş Legrasse ve on dokuz adamı, daha önce hiçbirinin ayak basmadığı karanlık korku koridorlarına rehbersiz bir şekilde daldılar.

Polisin şimdi girdiği bölge, geleneksel olarak kötülükle ünlenmiş, beyaz adamlar tarafından gerçekte bilinme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yen ve keşfedilmemiş bir bölgeydi. Ölümlü kimsenin görmediği ve içinde parlak gözlere sahip devasa, şekilsiz beyaz ahtapotumsu bir yaratığın gezdiği gizemli bir gölün efsanesi vardı. Gecekondu sahipleri, yarasa kanatlı şeytanların gece yarısı ona tapınmak için yer altındaki mağaralardan uçtuklarını fısıldıyorlardı. D'Iberville'den, La Salle'den, Hintlilerden ve hatta ormandaki tüm hayvanlardan ve kuşlardan önce orada olduğunu söylüyorlardı. Kâbusun ta kendisiydi ve onu görmek, ölmek demekti. Fakat insanlara rüya gördürtürdü, böylece uzak durmayı öğrenirlerdi. Şu anki voodoo ayini, gerçekten de, bu iğrenç bölgenin en kenarındaydı, fakat o yer yeterince kötüydü; bu yüzden muhtemelen tapınmanın yeri, gecekondu sahiplerini şok edici seslerden ve kazalardan daha fazla korkutmuştu.

Legrasse'nin adamları kızılımsı parıltıya ve örtülü tamtamlara doğru bataklığı yararak ilerlerken duyulan seslere, yalnızca şiir veya delilik bir anlam getirebilirdi. İnsana has vokal sesleri ve hayvanlara has vokal sesleri vardır ve kaynak birini gösterirken, diğerini duymak korkunçtur. Hayvani öfke ve zevk verici serbestlik, kendilerini cehennemin boşluklarından gelen öldürücü fırtınalar gibi o karanlık ormanlar boyunca yankılanan ve yırtılan feryat ve ciyaklama coşkusuyla kırbaçlayarak şeytani yüksekliklere çıkıyorlardı. Zaman zaman daha az organize edilmiş feryat kesiliyordu ve iyi delikli görünen boğuk seslerden oluşan bir koro, o korkunç ifadeyi veya ritüeli söyleyen tekdüze bir ilahiyle yükseldi:

"Ph'nglui mglw'nafh Cthulhu R'lyeh wgah'nagl fhtagn."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra ağaçların inceldiği bir noktaya ulaşan adamlar aniden görüntünün kendisiyle karşı karşıya kaldılar. Dördünün, başı döndü; biri, bayıldı ve ikisi, şans eseri ritüelin çılgın kakofonisinin hafiflettiği çılgınca bir çığlık attılar. Legrasse, bayılan adama doğru yönelerek batalık suyuna daldı ve hepsi titreyerek ve neredeyse korkudan hipnotize olmuş bir şekilde kalakaldılar.

Bataklığın doğal görüntüsünde, muhtemelen bir akre uzunluğunda, ağaçsız ve oldukça kuru, çim kaplı bir ada duruyordu. Onun üstünde şimdi ancak bir Sime'nin veya Angarola'nın resmedebileceğinden daha anormal, tanımlanamaz insan grubu sıçrıyor ve sapıtıyordu. Kıyafetten yoksun bir şekilde, bu melez yumurtalar canavarımsı halka şekilli şenlik ateşi çevresinde anırıyor, bağırıyor ve kıvranıyorlardı; merkezinde, alev perdesinin ara sıra görünen aralıklarıyla ortaya çıkan, sekiz fit yüksekliğinde büyük bir granit anıt bulunuyordu; tepesinde, küçüklüğüne aykırı olarak, tehlikeli oyma heykelcik duruyordu. Alevlerle sarılı anıtın merkezinde olduğu, düzenli aralıklarla on geniş halka şeklinde kurulmuş iskelelerden, kaybolan zavallı gecekondu sahiplerinin garip bir şekilde bozulmuş cesetleri baş aşağı sarkıyordu. Tapınanların, halkasının içinde zıpladığı ve kükrediği çember buydu, kitlece yapılan hareketin genel yönü soldan sağa sonsuz Bacchanal'ın cesetlerin içinde bulunduğu çemberin ve ateş çemberinin arasındaydı.

Adamlardan birini, kolay heyecanlanan İspanyol'u, antik efsanevi ve korku dolu ormanın daha uzak ve karanlık ve daha derin bir noktasından ritüele cevap olarak gelen, karşılıklı ilahi cevapları duyduğuna dair ikna eden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şey, yalnızca yankılar veya hayal gücü olabilirdi. Sonradan tanıştığım ve sorguladığım bu adam, Joseph D. Galvez, şaşırtıcı bir şekilde hayalperest çıkmıştı. Gerçekten de büyük kanatların hafif ritminden, parlayan gözlerin bir anlık görüntüsünden ve en uzak ağaçların ötesinde dağ gibi beyaz bir vücuttan bahsedecek kadar ileri gitmişti.

Aslında, adamların korkmuş duraksaması oldukça kısa sürmüştü. Görev önce gelmişti ve toplulukta neredeyse yüze yakın mongrel rahip olmasına rağmen, polis, ateş gücüne güvendi ve mide bulandırıcı topluluğa kararlı bir şekilde hücum etti. Beş dakika boyunca meydana gelen gürültü ve kaos, tanımlamanın ötesindeydi. Vahşi yumruklar atıldı, silahlar ateşlendi ve kaçanlar oldu; fakat sonunda Legrasse, hızlıca giyinmeye zorladığı ve yanlarında iki polisle sıraya dizdiği, kırk yedi kasvetli mahkum sayabildi. Tapınanlardan beş kişi ölmüştü. Ağır yaralanan ikisi, arkadaşları olan mahkumlar tarafından orada hazırlanan sedyelerle taşındı. Anıttaki görüntü ise, Legrasse tarafından dikkatli bir şekilde kaldırıldı ve götürüldü.

Şiddetli bir gerginlikle ve yorgunlukla karakolda sorgulandıktan sonra, mahkûmların tamamının çok düşük, melez ve zihinsel olarak sapık türde adamlar olduklarını gördü. Çoğu denizciydi ve birkaç zenci ile melez vardı, çoğunluğu batı Hintlileri veya Cape Verde Adaları'ndan Brava Portekizlileriydi, heterojen mezhebe renkli bir voodooizm veriyorlardı. Fakat birçok soru sorulmadan önce, zenci fetişizminden daha derin ve daha eski bir şeyin olaya dahil olduğu açıktı. Cahil ve düşük olduklarından, tik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sindirici inançlarının temel fikrine şaşırtıcı bir bağlılıkla tutunan varlıklardı.

Söylediklerine göre, tüm insanlardan önceki çağlarda yaşayan ve genç dünyaya gökyüzünden gelen Büyük Eskiler'e tapıyorlardı. Bu Eskiler toprağın içine ve dünyanın altına gitmişlerdi; fakat ölü vücutları sırlarını asla ölmemiş olan bir mezhep kuran ilk insana rüyalarında anlatmışlardı. Bu, o mezhepti ve mahkûmlar her zaman var olduğunu ve var olacağını, büyük rahip Cthulhu, suların altındaki yüce şehir R'lyeh'teki karanlık evinden çıkıp dünyayı tekrar hükmü altına alana dek, dünyanın etrafındaki karanlık yerlerde ve uzak yerlerde saklı bir şekilde kalacağını söylediler. Bir gün, yıldızlar hazır olduğunda, çağrısını yapacaktı ve gizli mezhep, onu özgür bırakmak için her zaman bekliyor olacaktı.

Bu arada, daha fazlası anlatılmamalıydı. İşkencenin bile ortaya çıkaramayacağı bir sır vardı. İnsanoğlu kesinlikle dünyadaki bilinçli şeylerin arasında yalnız değildi, çünkü şekiller karanlığın içinden birkaç inanç sahibini ziyaret etmek için çıkıyordu. Fakat bunlar Büyük Eskiler değillerdi. Hiçbir adam Eskiler'i görmemişti. Kazınmış şekil, büyük Cthulhu idi, fakat kimse diğerlerinin kesin olarak onun gibi olup olmadığını söyleyemezdi. Artık kimse eski yazıtları okuyamıyordu, fakat her şey ağızdan ağıza anlatılıyordu. İlahili ritüel bir sır değildi; bu asla yüksek sesle söylenmemişti, yalnızca fısıldanmıştı. İlahi sadece şu anlama geliyordu: "R'lyeah'taki evinde ölü Cthulhu rüya görerek bekliyor."

Mahkûmlardan yalnızca ikisi, asılmaya yetecek kadar akıllı bulundu ve diğerleri, çeşitli kurumlara gönderildi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hepsi ritüel cinayetlerindeki bir kısmı inkar ediyorlardı ve cinayetlerin, uğursuz ormandaki eski buluşma yerlerinden onların yanına gelen Siyah Kanatlılar tarafından yapıldığını söylüyorlardı. Fakat bu gizemli müttefiklerle ilgili tutarlı bir bilgi hiçbir zaman ele geçirilemedi. Polisin öğrenebildiği şeyler, çoğunlukla Castro denilen ve garip limanlara seyahat eden, Çin'in dağlarında yaşayan ölümsüz mezhep liderleriyle konuştuğu söylenen, oldukça yaşlı bir melezden geliyordu.

Yaşlı Castro, teosofistlerin teorilerini kurutan, insanları ve dünyayı gerçekten yeni ve geçici gösteren korkunç efsaneyi parça parça hatırlıyordu. Diğer Şeyler'in dünyayı yönettiği eski zamanlar ve Onların büyük şehirleri vardı. Ölümsüz Çinli adamların ona anlattığına göre Onlar'ın kalıntıları, Pasifik'teki adalarda devasa taşlar olarak hâlâ bulunabilirdi. Hepsi, insanlar gelmeden çok uzun çağlar önce ölmüşlerdi, fakat yıldızlar sonsuzluk döngüsünde doğru pozisyonlara geldiklerinde Onlar'ı canlandırabilecek büyüler vardı. Gerçekten de, yıldızlardan gelmişlerdi ve görüntülerini kendileriyle birlikte götürmüşlerdi.

Büyük Eskiler, Castro devam etti, tamamen et ve kandan oluşmuyorlardı. Şekilleri vardı -bu yıldız şekilli görüntü bunu kanıtlamıyor muydu?- fakat o şekil önemli değildi. Yıldızlar doğru yerlerine geldiğinde, Onlar gökyüzünde dünyadan dünyaya atlayacaklardı; fakat yıldızlar yanlış yerde olduklarında, yaşayamayacaklardı. Fakat artık yaşamamalarına rağmen, asla gerçekten ölemezlerdi. Büyük R'lyeh şehrindeki taş evlerinde yatıyorlardı, yıldızlar ve dünya bir kez daha onlar için hazır olduğundaki olağanüstü dirilişleri için yüce Cthulhu'nun büyüsüyle

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korunuyorlardı. Fakat o zaman dışarıdan bir güç, vücutlarını özgür bırakmak için kullanılmalıydı. Onları rahatsız edilmez bir şekilde koruyan büyüler, aynı zamanda ilk hareketlerini yapmalarını engelliyordu ve yalnızca karanlıkta uyanık kalıp, milyonlarca yıl geçip giderken düşünebiliyorlardı. Evrende meydana gelen her şeyden haberdarlardı fakat konuşma şekilleri, düşüncelerinin iletilmesi şeklindeydi. Şimdi bile mezarlarında konuşuyorlardı. Sonsuz kaoslardan sonra, ilk insan geldiğinde, Büyük Eskiler, onların aralarından hassas olanlarının rüyalarını şekillendirerek konuştular; çünkü yalnızca bu şekilde dilleri memelilerin dünyevi zihinlerine ulaşabiliyordu.

Sonra, Castro, fısıldayarak, o ilk insanların, mezhebi, Büyük Eskiler'in onlara gösterdikleri küçük putlarla kurduklarını söyledi; karanlık yıldızlardan sönük bölgelere getirilen putlar. O mezhep, yıldızlar tekrar doğru yerlerine gelene ve gizli rahipler, büyük Cthulhu'yu yardımcılarını canlandırmak ve dünyaya hükmedişini devam ettirmek için mezarından alana kadar asla ölmeyecekti. Zamanını bilmek kolay olacaktı, çünkü insanoğlu sonradan Büyük Eskiler gibi olacaktı; iyi ve kötünün ötesinde serbest ve vahşi, kanunlar ve ahlak kuralları kenara atılmış ve tüm insanlar bağırıyor, birbirini öldürüyor ve zevk içinde eğleniyor olacaktı. Sonra özgür kalmış Eskiler onlara bağırmanın, öldürmenin, eğlenmenin ve kendilerini eğlendirmenin yeni yollarını öğretecekti ve tüm dünya bir coşku ve özgürlük soykırımıyla yanacaktı. Bu arada mezhep, uygun törenlerle o eski yolların ve gölgelerin hafızasını canlı tutmalı ve dönüşlerinin kehanetlerini unutmamalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eski zamanlarda, seçilmiş insanlar, mezardaki Eskiler'le rüyalarda konuşurlardı, fakat sonra bir şey oldu. R'lyeh şehrindeki büyük taş şehir, anıtlarıyla ve mezarlarıyla dalgaların altında battı ve düşüncenin bile geçemediği ilk sırla dolu derin sular, hayali görüşmeyi kesmişti. Fakat anı asla ölmedi ve yüksek rahipler, yıldızların doğru yerlerinde olduklarında şehrin tekrar yükseleceğini söylediler. Sonra dünyaya, toprağın gölgeli ve küflü karanlık ruhları yayıldı ve unutulmuş deniz diplerinin altındaki mağaralarda anlamsız söylentilerle doldu. Fakat yaşlı Castro onlardan bahsetmeye cüret edemedi. Hemencecik sustu ve hiçbir ikna ve kurnazlık bu konuda ondan daha fazla bilgi ortaya çıkartamadı. Eskilerin boyutlarından da, garip bir şekilde bahsetmeyi reddetmişti. Mezhebin merkezinin ise, Sütunlar Şehri Irem'in gizli ve dokunulmamış bir şekilde düş gördüğü Arabistan'ın geçilmez çöllerinin ortasında olduğunu düşündüğünü söyledi. Avrupalı cadı mezhebiyle ortaklık içinde değildi ve üyelerinden başka hiç kimse tarafından bilinmemekteydi. Hiçbir kitap ondan gerçekten bahsetmemesine karşın, ölümsüz Çinli adamlar mezhebe kabul edilenlerin seçerek okuyabilecekleri, özellikle çok tartışılan çift mısranın içinde bulunduğu, çılgın Arap Abdul Alhazred'in Necronomicon'unda çift anlamlar vardı:

"Sonsuza kadar yatabilenler yalnızca ölüler değildir,

Garip zamanlarda ölüm bile ölebilir."

Derinden etkilenen ve biraz bile sersemlememiş olan Legrasse, mezhebin tarihi ilişkilerini ilgilendiren bir araştırmayı umutsuzca başlattı. Castro, açıkça görülmüştü ki, mezhebin tamamen gizli olduğundan bahsettiğinde doğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyu söylemişti. Tulane Üniversitesi'ndeki yetkililer, ne mezheple ne de görüntüyle alakalı bir şeyler söyleyebilmişti ve şimdi dedektif, ülkedeki en yüksek otoritelere gelmişti ve Profesör Webb'in Grönland hikayesi dışında hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

Heykelcikle daha da kesinleşen Legrasse'nin hikâyesi, toplantıda hararetli bir ilgiye sebep olmuştu ve toplantıya katılanların art arda yaptıkları yorumlarla yankılanıyordu; yetersiz imaların toplumun resmi ilanlarında ortaya çıkmasına rağmen. Dikkat, sık sık şarlatanlıkla ve düzenbazlıkla karşılaşmaya alışmış kişilerin ilk başvurdukları noktaydı. Legrasse, bir süreliğine görüntüyü Profesör Webb'e ödünç verdi fakat onun ölümüyle, görüntü tekrar Legrasse'ye döndü ve ben onu kısa bir süre önce görene kadar onun elinde kaldı. Gerçekten çok korkunç bir şey ve genç Wilcox'ın rüyasında gördüğü heykele şüphe götürmez bir şekilde benziyor.

Amcamın heykeltıraşın hikâyesiyle heyecanlanmış olmasına şaşırmıyorum. Legrasse'nin mezhep hakkında ve yalnızca bataklıkta bulunan görüntüdeki hiyerogliflerin ve figürlerin tıpatıp aynısını ve Grönland şeytani yazıtını değil ayrıca şeytana tapan Eskimolar ve melez Louisiana'lılar tarafından söylenen formülün değerli kelimelerinden en az üçünü rüyasında görmüş olan hassas bir genç adam hakkında öğrendiklerinden sonra ne gibi düşüncelerin aklına geldiğine şaşırmalı mıyım? Profesör Angell'in aniden büyük bir araştırmaya başlaması fazlasıyla doğaldı; şahsen genç Wilcox'ın mezhepten dolaylı bir şekilde haberi olduğunu ve amcamın ilgisiyle birlikte gizemi arttırmak ve devam etmek amacıyla bir dizi rüya uy-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

durduğunu düşünmeme rağmen. Profesör tarafından toplanan rüya anlatıları ve kupürler, tabi ki, güçlü kanıtlardı; fakat zihnimin akılcılığı ve tüm konunun abartılması, aklıma gelen en akla yatkın sonuçları benimsememe yol açıyordu. Böylece, manüskriyi baştan sona tekrar inceledikten ve Legrasse'nin mezhep anlatısıyla teosofik ve antropolojik notları karşılaştırdıktan sonra, heykeltıraşı görmek ve bilgili, yaşlı bir adamı küstahça kandırdığı için hak ettiğini düşündüğüm azarı vermek için yola çıktım.

Wilcox, eski tepedeki şirin sömürgeci evlerinin ortasında ve Amerika'daki en iyi çan kulesinin gölgesinin hemen altında, dış kaplamasıyla gösterişli bir şekilde duran korkunç bir on yedinci yüzyıl Breton mimarisinin Victoria dönemi imitasyonu olan Thomas Sokağı'ndaki Fleur-de-Lys binasında yalnız yaşıyordu. Kendisini odasında çalışırken buldum. Etrafa dağılmış örneklerden hemen anladığım kadarıyla, bu dehası gerçekten de büyük ve özgündü. İnanıyorum ki, günün birinde dekadan sanatçılardan biri olarak ünlenecektir; çünkü kendini kille ifade ediyordu ve bir gün Arthur Machen'in kâğıda döktüğü ve Clark Ashton Smith'in dörtlüklerde ve resimde görünür hale getirdiği o kâbusları ve fantezileri mermerde yansıtacaktı.

Görünüşte karanlık, çelimsiz ve bir şekilde dağınık bir halde, aygın baygın bir şekilde tıklayışıma döndü ve ayağa kalkmadan ne istediğimi sordu. Ona kim olduğumdan bahsettiğimde, biraz ilgi gösterdi; çünkü amcam garip rüyalarını açıklamaya çalışarak merakını yükseltmişti, fakat çalışmasının sebebini asla açıklamamıştı. Bu konuda bilgisini genişletmedim, fakat biraz kurnazlıkla onu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuşturmayı amaçlıyordum. Kısa zaman içinde kesin samimiyeti beni ikna etti, çünkü rüyalarını kimsenin yanlış anlayamayacağı bir tavırla anlatıyordu. O ve onların bilinçaltı artıkları, sanatını büyük ölçüde etkilemişti ve bana, dış hatları siyah görüntüsünün gücüyle beni neredeyse titreten dehşet verici bir heykel gösterdi. Bu şeyin orijinalini gördüğünü, kendi rüya kil kabartması dışında hatırlayamıyordu, fakat hatları bilinçsizce ellerinin altında şekillendirmişti. Bu, şüphesiz, bilinçsiz haldeyken sayıkladığı büyük şeklin ta kendisiydi. Amcamın acımasız soru cevaplarının düşmesine izin verdiklerinden başka, gizli mezhep hakkında hiçbir şey bilmediğini çok geçmeden belli etmişti ve tekrar onun garip etkiler almış olabileceği herhangi bir yolu düşünmekle uğraşmaya başladım.

Rüyalarından, garip şiirsel bir yolla bahsediyordu; korkunç bir gerçeklikle batık Cyclopean şehrinin yeşil taşını görmemi sağlıyor ve yeraltından gelen yarı zihinsel, kesilmeyen çağrıyı, korkunç bir beklenti ile duymamı sağlıyordu: "Cthulhu fhtagn", "Cthulgu fhtagn". Bu kelimeler, ölü Cthulhu'nun R'lyeh'teki taş mezarındaki rüya nöbetini anlatan berbat ritüelin bir kısmını oluşturuyordu ve mantıklı inançlarıma rağmen derin bir şekilde etkilendiğimi hissettim. Eminim ki, Wilcox, mezhebi rastgele bir şekilde duymuştu ve çok geçmeden aynı şekilde garip çalışmalarının ve hayallerinin ortasında onu unutmuştu. Sonra, onun katıksız etkileyiciliğinin etkisiyle rüyalarda, kil kabartmada ve şimdi elimde tuttuğum korkunç heykelde, bilinçaltının bir açıklaması şeklinde yer almıştı; böylece amcama yaptığı düzenbazlığın çok masum olduğu ortaya çıkıyordu. Delikanlı, hemen anlaşılacak bir şekilde hiç hoşlanmadığım belli belirsiz sarsılmış ve birazcık ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ba bir tipti; fakat şimdi dehasını ve dürüstlüğünü onaylamak için yeterince istekliydim. Yanından dostane bir şekilde ve yeteneğinin söz verdiği tüm başarıyı ona dileyerek ayrıldım.

Mezhep olayı, beni cezbetmeye devam etti ve arada sırada kökenleriyle ve bağlantılarıyla ilgili, araştırmacılardan kişisel bilgiler aldım. New Orleans'ı ziyaret ettim, Legrasse ve diğerleri ile o eski baskın müfrezesi hakkında konuştum, dehşet verici görüntüyü gördüm ve hatta hâlâ yaşayan melez mahkûmları sorguladım. Yaşlı Castro, ne yazık ki, birkaç yıl önce ölmüştü. Şimdi duyduğum şey, amcamın yazdığı detaylı bir tasdikten başka bir şey olmamasına rağmen, ilk elden o kadar grafikseldi ki, beni yeniden heyecanlandırdı; çünkü çok gerçek, çok gizli ve keşfi beni tarihe geçirecek bir antropolog yapabilecek çok antik bir dinin izinin peşinde olduğumdan emindim. Yaklaşımım kesin materyalizmle alakalıydı, umarım ki hâlâ öyledir ve neredeyse açıklanamaz bir aksilikle, rüya notlarını ve Profesör Angell tarafından toplanan garip kupürler arasındaki rastlantıları gözden kaçırmıştım.

Bir şeyden şüphelenmeye başlamıştım ve şimdi korkarım biliyorum ki, o da, amcamın ölümünün doğallıktan uzak olduğuydu. Yabancı melezlerin dolup taştığı eski rıhtıma giden bir caddenin dar tepesinden zenci bir denizcinin dikkatsiz itişiyle düşmüştü. Louisiana'daki mezhep üyelerinin karışık kanlarını ve denizci takiplerini unutmamıştım ve eski şifreli törenler veya inançlar kadar antik ve acımasız olan gizli yöntemler ve zehirli iğneleri öğrenmek beni şaşırtmazdı. Doğru, Legrasse ve adamları yalnız bırakılmıştı; fakat Norveç'te o şeyleri gören bir denizci

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ölüdür. Amcamın heykeltıraşın bilgisiyle karşılaştıktan sonra yaptığı daha derin araştırmalar uğursuz kulaklara gitmiş olabilir miydi? Bence Profesör Angell çok fazla şey bildiği için öldü veya çok fazlasını öğrenmek üzereydi. Artık ben de çok fazla bildiğime göre, onun gittiği yoldan gidebilirim.

III. DENİZDEN GELEN ÇILGINLIK

Eğer Tanrı bana bir lütufta bulunmak isterse, bu, gelişi güzel atılmış bir kâğıdın şans eseri gözüme takılmasının tüm sonuçlarının silinmesi olacaktır. Günlük rutinimde asla doğal olarak denk gelmeyeceğim bir şeydi, çünkü bir Avustralya gazetesi olan Sydney Bulletin'in 18 Nisan 1925'te basılmış bir sayısıydı. O sıralar amcamın araştırması için açgözlülükle kupür toplayan büronun bile gözünden kaçmıştı.

Profesör Angell'in "Cthulhu Mezhebi" adını verdiği bu mezheple ilgili araştırmalarımdan büyük ölçüde vazgeçmiştim ve New Jersey, Paterson'daki, yerel bir müze müdürü ve kayda değer bir mineralog olan bilgili bir arkadaşımı ziyaret ediyordum. Bir gün boyunca müzenin arka tarafındaki bir odada depo raflarına kabaca yerleştirilmiş örnekleri incelerken, gözlerim taşların altına yayılmış eski kağtlardan birinde garip bir resme takıldı. Daha önce bahsettiğim Sydney Bulletin idi, çünkü arkadaşımın tüm yabancı bölgelerde geniş bağlantılar vardı ve resim Legrasse'nin bataklıkta bulduğuna tıpatıp benzeyen korkunç taş görüntünün yarı kesilmiş resmiydi.

Hevesli bir şekilde değerli başlığının kâğıdını temizleyerek, cismi detaylı bir şekilde inceledim ve yalnızca or-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ta uzunlukta olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Ancak gösterdiği şey, benim önemli maceram için olağanüstü önem taşıyordu ve hemen hareket etmek üzere dikkatlice onu yırttım. Aşağıda görüldüğü gibi yazıyordu:

DENİZDE BULUNAN GİZEMLİ GEMİ

Vigilant, yanında harap ve silahlı Yeni Zelanda yatıyla geldi. Bir kurtulan ve ölü adam gemide bulundu. Denizdeki umutsuz savaşın ve ölümlerin hikâyesi, kurtarılan denizci, esrarengiz deneyiminin ayrıntılarını reddediyor. Yanında garip bir şekil bulundu. İzlenecek araştırma.

Morrison şirketinin Valparaiso'dan yola çıkan şilebi Vigilant, bu sabah Darling Limanı'ndaki iskelesine, 12 Nisan'da Güney 34 21' enlemi ve Kuzey 152 17' enleminde, içinde bir ölü ve bir canlı adamla harap ve işe yaramaz ancak ağır silahlı Dunedin N. Z. buharlı yatı Alert ile birlikte yanaştı.

Vigilant, Valparaiso'dan 25 Mart'ta ayrılmıştı ve 2 Nisan'da son derece ağır fırtınalar ve canavar dalgalar yüzünden rotasından hatrı sayılır derecede güneye sürüklenmişti. 12 Nisan'da gemi göründü ve açıkça terk edilmiş görünmesine rağmen, güvertede yarı sayıklar durumda kurtulan bir adam ve bir haftadır ölü halde olan bir adamın da içinde olduğu görülmüştü. Yaşayan adam bilinmeyen bir kökenden, bir fit uzunluğunda, korkunç bir taş şekil tutuyordu ki, Sydney Üniversitesi'ndeki, Kraliyet Derneği'ndeki ve College Sokağı'ndaki müzesindeki görevlilerin tümü şaşkınlıklarını itiraf ettiler ve adam da onu yatın kabininde, sıradan bir oyma sandığın içinde bulduğunu söyledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu adam, kendine geldikten sonra, aşırı gariplikte bir korsan ve katliam hikâyesi anlattı. Gustaf Johansen adında zeki sayılabilecek bir Norveçliydi ve 20 Şubat'ta on bir kişilik mürettebatıyla Auckland'dan Callao'ya yelken açmış iki yelkenli Emma'da ikinci kaptandı. Söylediğine göre Emma, 1 Mart'taki büyük fırtına yüzünden rotasından büyük ölçüde güneye sürüklenmiş ve gecikmişti ve 22 Mart'-ta 49 51 Güney enlemi ve 128 34 Batı boylamında, Kanakalar ve melezlerin acayip ve kötü görünümlü tayfasının kullandığı Alert'e rastladılar. Kesin olarak verilen geri dönüş emrini Kaptan Collins reddetti; bunun üzerine garip mürettebat, yelkenlinin üzerine, yatın teçhizatının bir kısmını oluşturan ağır pirinç toplarını uyarı vermeden ve vahşice ateşlemeye başladı. Emma'nın adamları savaşmışlar, yelkenlinin suyun altından gelen atışlardan dolayı batmaya başlamasına rağmen düşmanlarının tarafına geçmeyi başarmışlar, yatın güvertesinde vahşi mürettebatla göğüs göğüse çarpışmışlar ve oldukça tiksindirici ve gözü kara olmalarına rağmen epey beceriksiz dövüşme tarzları yüzünden hepsini öldürmek zorunda kalmışlardı.

Emma'nın üç adamı, Kaptan Collins ve ikinci kaptan Green de dahil, öldürülmüştü ve kalan sekiz kişi, Johansen'in önderliğinde ele geçirilen yatı kontrol etmeyi başarmışlar, yatın orijinal rotasını izleyerek geri dönme emirlerinin neden verildiğini görmeye çalışmışlardı. Görünüşe göre sonraki gün, uyanmışlar ve küçük bir adaya inmişlerdi, halbuki okyanusun o kısmında bilinen hiçbir ada yoktu ve adamların altısı garip bir şekilde kıyıda ölmüşlerdi, Johansen hikayesinin bu kısmından garip bir şekilde pek bahsetmedi ve yalnızca bir kaya yarığına düş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tüklerini söyledi. Görülüyor ki daha sonra, o ve bir arkadaşı yata çıkarak idare etmeye çalışmış, fakat 2 Nisan'daki fırtına yüzünden kontrolü kaybetmişlerdi. O zamandan ayın 12'sindeki kurtarılışına kadar adam çok az şey hatırlıyordu, arkadaşı William Briden'in ne zaman öldüğünü bile hatırlamıyordu. Briden'in ölümünün açık bir sebebi yoktu ve muhtemelen aşırı heyecandan veya güneş ışığından dolayı öldüğü düşünülüyor. Dunedin'den telgrafla alınan bilgilere göre, Alert, bir ada ticaret gemisi olarak orada iyi tanınıyordu ve rıhtım boyunca kötü bir üne sahipti. Sık sık yaptıkları toplantılar ve ormana yapılan gece seyahatleri hiçbir gariplik uyandırmayan bir grup tuhaf melez tarafından satın alınmıştı ve 1 Mart'taki yer sarsıntıları ve fırtınadan hemen sonra büyük bir aceleyle yola çıkmıştı. Auckland'daki muhabirlerimiz Emma ve mürettebatının mükemmel bir üne sahip olduğunu ve Johansen'in yalnız ve değerli bir adam olarak tanımlandığını söylüyor. Denizcilik mahkemesi, tüm konu üzerinde, yarından itibaren başlayacak olan ve her çabanın Johansen'i şimdiye kadar konuştuğundan daha serbest bir şekilde konuşmasına ikna etmesi için yapılacağı bir araştırma başlatacak.

Hepsi buydu, cehennemî görüntünün fotoğrafıyla birlikte; fakat zihnimden fikirler o kadar hızlı akmaya başlamıştı ki! Karşımda Cthulhu Mezhebi ile ilgili hazine değerinde bilgiler vardı ve bu mezhebin karada olduğu kadar denizde de garip merakları olduğuna dair kanıtlar. Hangi amaç, melez mürettebatı, Emma onların korkunç putlarına doğru yelken açmışken ona geri dönme emrini vermeye yönlendirmişti? Emma'nın mürettebatından altı kişinin öldüğü, bilinmeyen ada neredeydi ve kaptan Jo-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hansen ne hakkında bu kadar ağzı sıkıydı? Denizcilik mahkemesinin araştırması neyi ortaya çıkarmıştı ve Dunedin'deki tehlikeli mezhep hakkında ne biliniyordu? Ve hepsinden daha hayret verici olan şey, amcam tarafından çok dikkatli bir şekilde kaydedilen çeşitli olaylara böylesine kötü ve reddedilemez bir önem veren tarihler arasındaki derin ve doğallığın ötesindeki o bağlantı neydi?

1 Mart -Uluslararası Gün Çizgisi'ne göre bizim 28 Şubat'ımız- depremin ve kasırganın geldiği tarihti. Alert ve onun gürültülü mürettebatı, Dunedin'den amirane bir şekilde çağrılmışçasına hevesli bir şekilde fırladı ve dünyanın öteki tarafında şairler ve sanatçılar, genç bir heykeltıraş korkunç Cthulhu'nun şeklini uykusunda biçimlendirirken, garip, rutubetli Cyclopean şehrini düşlerinde görmeye başlamışlardı. 23 Mart'ta Emma'nın mürettebatı bilinmeyen bir adaya inmiş ve altı adamları ölmüştü. O tarihte, hassas adamların rüyaları, büyük canavarın takibiyle karartılmışlardı ki, bir mimar delirmiş ve bir heykeltıraş aniden sayıklama haline düşmüştü! Ve 2 Nisan ise, rutubetli şehir hakkındaki tüm rüyaların kesildiği ve Wilcox'ın garip ateşin etkisinden zararsız bir şekilde kurtulduğu gündü. Tüm bunlar ve yaşlı Castro'nun batmış, yıldızlardan gelmiş Eskiler ve onların gelecek hükümleri hakkındaki ipuçları; onların inançlı mezhebi ve rüyalarının hakimiyeti? İnsanoğlunun gücünün dayanabileceğinin ötesindeki kozmik korkuların kıyısında sendeliyor muydum? Öyleyse, yalnızca zihnin korkuları olmalı, çünkü bir şekilde 2 Nisan'da her ne tür canavarımsı tehditin insanoğlunun ruhuna karşı olan saldırısı durmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O akşam, aceleci bir telgraflaşma ve hazırlıkla geçen günden sonra, ev sahibime hoşça kal deyip San Francisco'ya gitmek için bir trene bindim. Bir aydan daha az bir süre Dunedin'deydim; ancak orada eski denizci barlarında takılan garip mezhep üyeleri hakkında çok az şey bilindiğini gördüm. Rıhtım mahallesi özel olarak ele alınmak için fazlasıyla sıradandı; ama üstü kapalı olarak bu melezlerin iç kısımlara doğru yaptığı ve uzak tepelerde hafif tamtamların ve kırmızı alevlerin görüldüğü bir geziden bahsediliyordu. Auckland'da Johansen'in Sydney'de yapılan baştan savma ve sonuçsuz bir sorgulamadan sonra sarı saçı beyaza dönmüş bir şekilde döndüğünü ve daha sonra West Sokağı'ndaki kulübesini satarak karısıyla birlikte Oslo'daki eski evine yelken açtığını öğrendim. Kafa karıştırıcı deneyiminden, arkadaşlarına, denizci yetkililere anlattığından daha fazlasını anlatmamıştı ve tek yapabildikleri bana Oslo'daki evinin adresini vermekti.

Bundan sonra Sydney'e gittim ve faydasız bir şekilde denizcilerle ve denizci mahkemesinin üyeleriyle konuştum. Alert'i gördüm, şimdi satılmış ve Sydney Körfezi'ndeki Circular Rıhtımı'nda ticari kullanımdaydı fakat düşüncelerini açıklayamayan dev gövdesinden hiçbir şey öğrenemedim. Mürekkep balığı kafası, ejderha vücutlu, pullu kanatlı ve hiyeroglifli tabanlığa sahip çökmüş görüntü, Hyde Park'taki müzede korunuyordu; onu uzun ve dikkatli bir şekilde inceledim, uğursuzca zarif bir işçiliğe sahip olduğunu ve tamamen aynı gizem, korkunç antikalık ve Legrasse'nin daha küçük örneğinden hatırladığım gibi dünya dışı gariplikte bir materyalden yapıldığını gördüm. Müze müdürünün bana anlattığına göre, jeologlar onun canavarımsı bir bulmaca olduğunu söylüyorlardı; çünkü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dünya üzerinde onunki gibi bir taş olmadığına yemin ediyorlardı. Sonra yaşlı Castro'nun Legrasse'ye ilk Büyük Eskiler ile ilgili anlattığı şeyi ürpererek hatırladım: "Yıldızlardan gelmişlerdi ve görüntülerini Onlarla birlikte geri götürdüler."

Daha önce hiç bilmediğim böyle bir zihinsel devrimle sarılmış bir halde, artık Oslo'daki kaptan Johansen'i ziyaret etmeye karar vermiştim. Londra'ya yelken açarak, hemen Norveç başkentine doğru yola çıktım ve bir sonbahar gününde Egeberg'in gölgesindeki temiz rıhtım mahallelerine vardım. Keşfettiğime göre Johansen'in adresi, daha büyük şehrin "Christiana" adını taşıdığı yüzyıllar boyunca Oslo adını canlı tutmuş Kral Harold Haardrada'nın Eski Kasabası'nda idi. Taksi ile kısa bir gezinti yaptım ve sıvalı bir cepheye sahip olan eski ve düzenli bir binanın kapısını heyecanlı bir şekilde tıkladım. Siyahlar içinde üzgün ifadeli bir kadın çağrıma cevap verdi ve bana aksak bir İngilizce ile Gustaf Johansen'in öldüğünü anlattığında, acı bir hayal kırıklığı içimi kapladı.

Karısı döndükten sonra daha fazla dayanamadığını söylüyordu, çünkü 1925'te denizde meydana gelenler onu çok sarsmıştı. Ona, kamuya anlattığından daha fazlasını anlatmamıştı, fakat uzun bir manüskri bırakmıştı -söylediğine göre "teknik meseleler" ile ilgiliydi- karısını, rasgele okumasının tehlikesinden korumak amacıyla İngilizce yazılmıştı. Gothenburg limanının yanındaki dar sokak boyunca yaptığı bir yürüyüşte, bir tavan arasının penceresinden düşen kağıt destesi, onu yere sermişti. İki Lascar denizcisi hemen ayağa kalkması için ona yardım etmişler, fakat ambulans ulaşamadan hayatını kaybetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktorlar ölümü için uygun bir sonuç bulamamışlardı ve kalp sorununa ve zayıflamış bünyeye bağlamışlardı.

Şimdi ben de, beni "kazayla" veya başka bir şekilde öldürene kadar rahat bırakmayacak karanlık korkunun organlarımı kemirdiğini hissediyordum. Dul kadını, kocasının "teknik meseleleriyle" olan bağlantımın manüskrisini almam için yeterli olduğuna dair ikna ederek, dökümanı yanımda götürdüm ve Londra'ya giden gemide okumaya başladım. Basit, düzensizdi -saf bir denizcinin, olanları sonradan günlüğe aktarma çabalarıydı- ve o korkunç son sefere kadar her şeyi gün gün kaydetmeye çalışmıştı. Tüm anlaşılmazlığı ve fazlalığını kelimesi kelimesine aktarmayı deneyemem, fakat geminin kenarlarına çarpan dalgaların sesinin bana neden bu kadar dayanılamaz geldiğini ve kulaklarımı pamukla kapattığımı açıklayacak kadarını anlatacağım.

Tanrı'ya şükür Johansen, her ne kadar yaratığı ve şehri gördüyse de her şeyi bilmiyordu fakat zamanda ve boşlukta hayatın arkasında aralıksız bekleyen korkuları ve ne zaman başka bir deprem, canavarımsı taşlarını güneşe ve havaya fırlattığında, onları dünyaya salmak için hazır ve hevesle bekleyen bir kabus mezhebi tarafından bilinen ve tapılan, denizin altında düş kuran yaşlı yıldızlardan gelen kötü dinsizlikleri düşündüğümde asla uyuyamayacağım.

Johansen'in yolculuğu denizcilik mahkemesine anlattığı gibi başlamıştı. Yüklü olan Emma, Auckland'dan yüküyle 20 Şubat'ta ayrılmış ve insanların rüyalarını dolduran denizin dibinden fırlamış depremin yol açtığı fırtınanın tüm gücünü hissetmişti. Bir kez daha kontrol altına alınan gemi, 22 Mart'ta Alert ile karşılaşana dek düzenli

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde yol almıştı ve kaptan onun bombalanmasını ve batışını anlatırkenki pişmanlığını hissedebiliyordum. Alert'-teki esmer mezhep üyelerinden dikkate değer bir korkuyla bahsediyordu. Onlarla ilgili, yıkımlarını neredeyse bir görev haline getirecek tuhaf bir şekilde iğrenç bir nitelik vardı ve Johansen, soruşturma sırasında mürettebatına karşı acımasızlık suçlamasında bulunulmasına çok şaşırmıştı. Sonra, ele geçirdikleri yatla birlikte merak içinde Johansen'in komutası altında ilerleyerek ve 47 9 Güney enlemi, 126 43 Batı boylamında yeryüzünün en büyük korkusunun hissedilebilir gerçeğinden daha az olmayan karışmış çamur, balçık ve yosunlu Cyclopean yapılarla -tarihin çok ötesindeki ölçülemez sonsuzluklarda, karanlık yıldızlardan aşağı sarkan mide bulandırıcı şekillerde yapılmış R'lyeh'in kabus ceset şehri- dolu kıyıya denk gelmişler. Orada büyük Cthulhu ve toplulukları, yeşil çamurlu mezarlarda ve hesaplanamaz döngülerden sonra en sonunda hassas beyinlerin rüyalarına korku salan ve amirane bir şekilde inançlılara özgürlük ve yeniden doğuş için bir hac yolculuğunu emrediyorlardı. Johansen tüm bunlardan şüphelenmemişti, fakat Tanrı biliyor ki, çok geçmeden yeterince şey görmüştü!

Sanırım bir tek dağ tepesi, büyük Cthulhu'nun üstüne gömüldüğü korkunç anıtla süslü bina, gerçekten sulardan yukarıda duruyordu. Aşağıda yatan her şeyi tüm boyutlarıyla düşündüğümde, neredeyse hemencecik kendimi öldürmek istiyorum. Johansen ve adamları, yaşlı şeytanların damlayan Babil'inin kozmik heybetinden korkmuşlardı ve rehbere gerek duymadan onun bu ya da herhangi aklı başında bir gezegenden olmadığını tahmin etmiş olmalıydılar. Yeşilimsi taş blokların inanılmaz boyutları,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

büyük süslü taşın baş döndürücü yüksekliği ve devasa heykellerin ve Alert'teki sandıkta bulunan tuhaf kil kabartmanın afallatıcı kimliği, kaptanın korkutucu betimlemesinin her satırında etkili bir biçimde belirgin.

Fütürizm'in ne olduğunu bilmemesine karşın, Johansen şehirden bahsettiğinde ona çok yakın bir şeye ulaşmıştı; çünkü herhangi bir yapı veya binayı belirli bir şekilde tanımlamak yerine, yalnızca devasa açıların ve taş yüzeylerin geniş izlenimlerini aktarıyordu; bu dünyadaki bir şeye uygun olabilmek için fazlasıyla büyük yüzeyler ve korkunç görüntüler ve hiyeroglifler. Bu açılardan bahsediyorum, çünkü genç Wilcox'ın korkunç rüyalarından bana anlattığı bir şeye benzerlik gösteriyordu. Rüyasındaki yerin geometrisinin anormal, Öklidiş ve bizimkinden tamamen farklı baş döndürücü boyutlar ve alanlarla dolu olduğunu söyledi. Şimdi cahil bir denizci, korkunç bir gerçekliğe bakarken aynı şeyi hissediyordu.

Johansen ve adamları, bu canavarımsı akropolün üzerinde eğimli bir çamur yatağından kara çıkmışlar ve düşe kalka, insanlar için yapılmadığı açık olan bu devasa sızıntılı bloklardan tırmanmışlardı. Bu ıslak sapkınlık diyarından yayılan mikroplu havadan bakıldığında gökyüzündeki güneş bile çarpık görünüyor ve sapkın tehdit ve belirsizlik şeytani bir şekilde o ilk bakışın dış bükeylik göstermesinden sonra ikinci bakışın iç bükeylik gösterdiği oyuk kayanın anlaşılmayacak derecede çılgın açılarında pusuya yatmış bir halde bekliyordu.

Taş, sızıntı ve yosun daha belirgin bir şekilde görülmeden önce denizcilerin üzerine korku gibi gelen başka

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şey vardı. Her biri, diğerinin küçük görmesinden korkmasaydı kaçmış olacaktı.

Anıtın ayağına tırmanan ve ne bulduğunu bağıran kişi, Portekizli Rodriguez'di. Geri kalanlar onu izledi ve artık tanıdık gelen mürekkep balığı ve ejderhalı kil kabartma şeklinde oyulmuş büyük kapıya meraklı bir şekilde baktılar. Johansen'in dediğine göre, büyük bir ahır kapısı gibiydi ve hepsi, etrafındaki süslü eşiği, alt eşiği ve pervazı sayesinde onun bir kapı olduğunu anlamışlardı, fakat bir bir çatı kapısı gibi düz mü kapandığını yoksa dışarı açılan mahzen kapısı gibi eğimli mi olduğuna karar veremediler. Wilcox'un söylediği gibi, yerin geometrisi tamamen yanlıştı. Biri deniz ve yerin yatay olduğundan emin olamazdı, bu yüzden buna bağlı her şeyin pozisyonu hayali bir şekilde çeşitli olarak görünüyordu.

Briden taşı birçok yerden ittirmeye çalıştı, fakat bu sonuç vermedi. Sonra Donovan dikkatli bir şekilde kenarını dinledi, baktığı her noktaya ayrı şekilde bastırdı. Garip şekilli taş pervaza tırmanmaya başladı -eğer yatay değilse biri buna tırmanma diyebilirdi- ve adamlar evrendeki herhangi bir kapının nasıl bu kadar büyük olabileceğini merak ettiler. Sonra, çok yavaşça ve yumuşak bir şekilde, büyük kapak tepeden içeri doğru açılmaya başladı ve onun dengelendiğini gördüler. Donovan kaydı veya bir şekilde kendini aşağıya veya geçit boyunca itti ve arkadaşlarına katıldı ve herkes canavarımsı oyulmuş kapının tuhaf gerilemesini izledi. Bu prizmatik bozulma fantezisinde anormal bir şekilde çapraz bir yönde hareket etti, böylece tüm cisim ve perspektif kuralları çılgınca görünmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gedik, neredeyse maddeleşmiş gibi görünen bir karanlıkla simsiyahtı. O karanlık, gerçekten de olumlu bir niteliğe sahipti; çünkü daha içteki duvarların, görülmesi gereken kısımlarını kapatıyordu ve aslında sonsuz mahkûmiyetinden bir duman gibi fırlıyordu, ḍaralan ve kambur gökyüzünde zardan kanatlarıyla uçarak güneşi karartıyor gibiydi. Yeni açılan derinliklerden yayılan koku dayanılmazdı ve bir süre sonra, kulakları iyi işiten Hawkins, aşağılardan berbat bir sürünme sesi geldiğini söyledi. Herkes dinledi ve herkes hâlâ dinlerken, o, salya kaplı bir şekilde ortaya çıktı ve karanlık kapı aralığından çıktı.

Zavallı Johansen'in el yazısı bunları yazarken neredeyse okunamaz hale gelmiş. Gemiye asla ulaşamayan altı adamdan ikisinin, o lanetli anda korkudan öldüğünü düşünüyor. Yaratık tanımlanamazdı. Böyle sonsuz çığlık uçurumları ve eski delilikleri, tüm cisim, güç ve kozmik düzenin çirkin zıtlıklarını anlatabilecek bir dil yoktu. Bir dağ yürüyor ve tökezliyordu. Tanrım! Dünyanın öteki ucunda büyük bir mimarın delirmesine ve zavallı Wilcox'ın o telepatik anda ateşle haykırmasına şaşmamalı. Şekillerin ve yıldızların yeşil, yapışkan yumurtalarının yaratığı, kendi başına uyanmaya karar vermişti. Yıldızlar yine doğru yerindeydi ve eski bir mezhebin planlayarak yapamadığı bir şeyi, bir masum denizci grubu, yanlışlıkla yapmıştı. Milyonlarca yıldan sonra büyük Cthulhu yine serbestti ve zevk için avlanıyordu.

Üç adam, hiç kimse arkasını dönemeden, yumuşak pençeler tarafından kapılmıştı. Huzur içinde yatsınlar, eğer evrende huzur denen bir şey varsa. Onlar Donovan, Guerrera ve Angstrom'du. Parker, diğer üçü çıldırmış bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilde yeşil kabuklu kayaların sonsuz dehlizleri üzerinden tekneye doğru koşarken kaydı ve Johansen, orada olmaması gereken bir taş açısı tarafından yutulduğuna yemin ediyor; dar olan fakat geniş gibi görünen bir açı. Böylece Briden ve Johansen tekneye ulaştılar ve dağ gibi canavar, kaygan kayalardan inip bocalarken Alert'e doğru umutsuzca kürek çektiler.

Herkes karaya çıkmasına rağmen, buhar tamamen bitmemişti. Alert'i tekrar hareket ettirmek için dümen ve motor arasında ateşli bir şekilde birkaç dakikalık bir koşuşturma yetmişti. Tanımlanamaz görüntünün çarpık korkularının ortasında, Alert yavaşça ölümcül suları köpürtmeye başladı; bu arada mezarlık, kıyının taşlarında dünya dışı devasa yaratık Odysseus'un kaçan gemisine lanetler yağdıran Polypheme gibi salya akıtıyor ve anlaşılmaz şeyler söylüyordu. Sonra, öyküdeki Cyclops'tan daha cesur olan büyük Cthulhu, suların arasına kaydı ve kozmik gücün dalga kaldıran devasa vuruşlarıyla takip etmeye başladı. Briden, geriye baktı ve delirdi. Ölüm, o-na, bir gece Johansen onu sayıklar bir şekilde dolaşırken kamarasında bulana kadar aralıklarla gülmeye devam ettiği gibi acı bir şekilde güldü.

Fakat Johansen henüz tükenmemişti. Yaratığı buhar tamamen dolana kadar Alert'i yakalayacağını bilerek, umutsuz bir şansa tutundu ve motoru tam güce ayarlayarak, ışık hızıyla güverteye koştu ve dümeni çevirdi. Gürültülü denizde büyük bir girdap ve köpürme meydana geldi ve buhar yükseldikçe cesur Norveçli gemisini, pis köpüklerden şeytani bir kalyonun acımasızlığı gibi yükselen takipçi peltenin üstüne sürdü. Duyargaları kıvrılan korkunç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mürekkep balığı kafası, güçlü yatın neredeyse burun direğine kadar yükseldi, fakat Johansen inatla ilerlemeye devam etti. Patlayan bir idrar torbasınınki gibi bir patlama meydana geldi, yarılmış bir güneş balığının vıcık vıcık iğrençliği, açılmış bin mezarın kokusuna benzer bir koku ve Johansen'in kâğıda dökemeyeceği bir ses. Bir an için gemi, barut gibi ve kör edici yeşil bir bulutla kaplandı ve sonra geride sadece zehirli bir fokurdama kaldı, Ulu Tanrım! Alert, yükselen buharından her saniye güç kazanıp arayı açtıkça, o isimsiz gökyüzü yumurtası dağılmış şeklinin belli belirsiz bir şekilde nefret dolu orijinal haline tekrar dönüyorlardı.

Hepsi buydu. Bundan sonra Johansen kabindeki putun yanında düşlere daldı ve hem kendisini hem de yanı başında kahkahalar atan deliyi besledi. İlk cesur seyirden sonra gemiyi yönlendirmeyi denemedi, çünkü olay ruhundan bir şeyleri alıp götürmüştü. Sonra 2 Nisan'daki fırtına geldi ve bilincinde bulutlar toplandı. Sonsuzluğun sıvı boşlukları boyunca hayali girdapların, bir kuyruklu yıldızın kuyruğunda evrenler arasındaki sersemletici gezintilerin, çukurdan aya ve aydan tekrar çukura devam eden histerik kaçışların, hepsi çarpık, komik yaşlı tanrılar ve Tartarus'un yeşil, yarasa kanatlı alaycı iblislerinin kahkaha atan korosunun canlandırmasının hissi vardı.

Bu rüyadan sonra kurtuluş geldi; Vigilant, denizcilik mahkemesi, Dunedin'in sokakları ve Egeberg'teki eski eve doğru uzun bir yolculuk. Anlatamadı, onun deli olduğunu düşünebilirlerdi. Ölüm gelmeden tüm bildiklerini yazacaktı, fakat karısı tahmin etmemeliydi. Ölüm, eğer hatıraları silebilseydi bir lütuf olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Okuduğum doküman buydu ve şimdi onu Profesör Angell'in kâğıtlarının ve kil kabartmasının bulunduğu kutuya koydum. Onunla birlikte benim kaydım da bulunacak; içinde asla bir araya gelmeyeceğini umduğum parçaların bulunduğu kendi akıl sağlığımın bu sınavı. Evrenin içinde tuttuğu tüm korkuları gördüm ve artık bahar gökleri ve yaz çiçekleri bile benim için birer zehirdir. Fakat hayatımın uzun süreceğini düşünmüyorum. Amcamın, zavallı Johansen'in gittiği gibi, ben de gideceğim. Çok fazla şey biliyorum ve mezhep hâlâ yaşıyor.

Cthulhu da hâlâ yaşıyor, sanırım, güneş genç olduğundan beri onu korkutan o kaya yarığında. Lanetli şehir bir kez daha battı, çünkü Vigilant, Nisan fırtınasından sonra o noktaya yelken açtı; fakat dünyadaki temsilcileri hâlâ ıssız yerlerdeki put kapaklı anıtların etrafında böğürüyor, zıplıyor ve öldürüyorlar. Şehir batarken karanlık boşluğun içinde hapsedilmiş olmalı, yoksa dünya şimdi korku ve çılgınlıkla çığlık atıyor olurdu. Sonu kim bilebilir? Yükselen şey batabilir ve batan şey yükselebilir. İğrençlik derinde bekliyor ve rüya görüyor ve çürüme insanlığın sendeleyen şehirlerine yayılıyor. Bir zaman gelecek, fakat düşünmemeliyim ve düşünemiyorum! Eğer bu manüskriden sonra uzun yaşamazsam dua etmeliyim ki, vasilerim tedbiri cesaretin önüne koysunlar ve onu kimsenin okumamasını sağlasınlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

CELEPHAIS

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Kuranes, rüyasında, vadideki şehri, şehrin ilerisindeki deniz kıyısını, denize bakan karlı tepeyi, limandan yelken açıp da denizin gök ile buluştuğu uzak bölgelere yelken açan canlı renklerle boyalı Roma kürek gemilerini gördü. Bu rüyada Kuranes ismiyle çağrılıyordu, uyanıkken ise başka bir isimle. Belki de onun için yeni bir ismi hayal etmek doğaldı; çünkü ailesinin son üyesiydi ve Londra'daki milyonlar arasında yalnız kaldığından onunla konuşacak ve kim olduğunu hatırlatacak pek kimse yoktu. Parası ve toprakları gitmişti ve insanların ona nasıl baktığı umurunda değildi fakat onun yerine rüya görmeyi ve rüyalarını kâğıda dökmeyi tercih etmişti. Yazdıklarını insanlara gösterdiğinde, gülüyorlardı bu yüzden bir yerden sonra onları kendine sakladı ve sonunda yazmayı bıraktı. Çevresindeki dünyadan uzaklaştıkça, rüyaları daha harika hale geliyordu ve onları kâğıda dökmek oldukça anlamsız oluyordu. Kuranes, modern değildi ve diğer yazan insanlar gibi düşünmüyordu. Onlar, süslenmiş efsane örtüsünü hayattan söküp, gerçeklik denen çıplak, çirkin ve pis şeyi göstermeye çalışadursunlar, Kuranes, yalnızca güzelliği arıyordu. Gerçek ve deneyim onu ortaya çıkarmayı ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şaramadığında, onu, hayal ve illüzyonda aradı ve hemen kapısının önünde, çocukluk hikâyelerinin ve rüyalarının bulanık anılarının ortasında buldu.

Gençliklerinin görüntüleri ve hikâyelerinde, onlara ne mucizeler gösterildiğinin farkında olan çok insan yoktur; çünkü çocukken dinler ve rüya görürüz, tam oluşmamış düşüncelerle düşünürüz. Büyüdüğümüzde ise hatırlamaya çalışırız fakat hayatın zehriyle körelmiş ve bayağılaşmışızdır. Fakat bazılarımız, geceleri büyülü bahçelerin ve tepelerin tuhaf görüntüleriyle, güneşte şarkı söyleyen çeşmelerle, çağlayan denize bakan altın kayalıklarla, gümüş ve taştan yapılmış uyuyan şehirlere uzanan ovalarla ve sık ormanların kenarlarında, süslü beyaz atlar süren gölgeli kahramanlarla uyanırız. Biz, bilgili ve mutsuz olmadan önce bizim olan mucizeler dünyasına giden fildişi kapılardan geriye baktığımızı biliriz.

Kuranes, çocukluğunun eski dünyasına çok ani bir şekilde gelmişti. Rüyasında doğduğu evi görüyordu; Atalarının, on üç jenerasyonunun yaşadığı, sarmaşıklarla kaplı büyük taş evi görüyordu. Ve orada ölmek istemişti. Ay ışığı vardı ve o, şimdi güzel okulu yaz gecesine, bahçelerden geçerek, yamaçlardan aşağı inerek, parkın büyük meşe ağaçlarını geçerek ve kasabaya giden uzun, beyaz yoldan gidiyordu. Kasaba çok eski görünüyordu, kaybolmaya başlayan ay gibi kenardan aşınmıştı ve Kuranes, küçük evlerin siperli çatılarının, uykuyu mu yoksa ölümü mü sakladığını merak ediyordu. Sokaklarda, çimler mızrak gibi uzamışlardı ve iki tarafta da, pencere camları ya kırık ya da bulanık bir şekilde duruyordu. Kuranes oradan ayrılamadı, fakat bir hedefe sürükleniyormuş gibi ağır ağır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ilerledi. Tüm amaçları yok edecek olan uyanmanın korkusuna ve ilhamını gerçekleştirecek korkusuyla çağrılara uymamaya cesaret edemiyordu. Sonra, kasaba sokağından nehir yatağındaki kayalıklara doğru giden dar bir sokağa sürüklendi ve gidişatın sonuna geldi; tüm dünyanın ve kasabanın birdenbire içine düştüğü sonsuz boşluğa, önündeki gökyüzünün bile, ufalanan ay ve ışıkları sönen yıldızlar sayesinde boş ve karanlık olduğu uçurum ve boşluğa. İnanç onu tetikledi, boşluğun üzerinden girdaba, aşağı, aşağı ve aşağı düştüğü yere: Karanlık, şekilsiz, hayali bile kurulmamış rüyaların, kısmen hayal edilen rüyalar anlamına gelen, hafifçe parlayan kürelerin ve tüm dünyalardaki rüya görenlerle alay ediyormuş gibi görünen kahkaha atan kanatlı şeyleri gördü. Sonra önündeki karanlıkta bir yarık açıldığını gördü ve kıyının hemen yanındaki karlı dağı, deniz ve gökyüzünün arkasında uzakta, çok uzakta gözleri alan bir parlaklıkla parlayan vadideki şehri gördü.

Kuranes, şehri gördüğü anda uyandı, ama bir anlık bakışıyla, onun, çok önce ruhunun bir yaz günü öğleninde bir saatlik sonsuzluk boyunca hemşiresinden kaçtığında ve kasabanın yanında kayalıktan bulutları izlerken denizden gelen sıcak esintinin onu uyutmasına izin verdiğinde dolaştığı Tanarian Tepeleri'nin ötesindeki Ooth-Nargai vadisindeki Celephais'ten başkası olmadığını biliyordu. Sonra onu bulup, uyandırıp eve taşıdıklarında, onlara kızmıştı çünkü tam uyandırıldığı sırada, altın bir Roma kürek gemisiyle denizin gökyüzüyle tanıştığı o davetkâr bölgelere yelken açmıştı. Ve şimdi aynı şekilde uyandığına kızmıştı çünkü olağanüstü şehrini kırk yorucu yıldan sonra bulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fakat üç gece sonra Kuranes tekrar Celephais'e geldi. Daha önceki gibi, ilk başta uykuda veya ölü olan kasabayı ve sonra birinin sessizce aşağıya doğru inmesi gereken uçurumu hayal etti ve sonra yarık tekrar göründü ve şehrin parlayan minarelerini gördü. Mavi limanda demir atmış endamlı Roma kürek gemilerini gördü ve denizden gelen rüzgârda sallanan Aran Dağı'nın mabet ağaçlarını izledi. Fakat bu sefer uyanmadı ve kanatlı bir varlık gibi yavaşça ayağı çimenlere değene kadar çimenlerle kaplı bayıra inmeye devam etti. Gerçekten de Ooth-Nargai vadisine ve olağanüstü Celephais şehrine geri gelmişti.

Tepeden aşağı doğru kokulu çimler ve göz alıcı çiçekler arasında, uzun yıllar önce ismini yazdığı küçük tahta köprünün üstünde bulunduğu, köpüren Naraxa'nın üzerinden ve şehrin kapısının önündeki büyük taş köprünün fısıldayan bahçesinden yürüdü Kuranes. Her şey eskiydi ama ne mermer duvarların rengi silinmişti ne de üstlerindeki parlak bronz heykeller paslanmıştı. Ve Kuranes, bildiği şeylerin yok olmasından korkamaması gerektiğini gördü; çünkü surlardaki bekçiler bile aynıydı ve hâlâ onları hatırladığı kadar gençlerdi. Şehre girip bronz kapıları ve oniks kaldırımları geçtiğinde, tüccarlar ve deve sahipleri onu sanki hep oradaymış gibi karşıladı ve orkide kaplı rahiplerin ona Ooth-Nargai'de zamanın olmadığını ve yalnızca sonsuz gençliğin olduğunu söylediği turkuaz rengi Nath-Horthath'daki tapınakta da durum aynıydı. Sonra Kuranes, Sütunlar Caddesi'nden tüccarlarla denizcilerin ve denizin gökyüzüyle buluştuğu yerdeki bölgelerden gelen tuhaf adamların bulunduğu denize doğru uzanan duvara yürüdü. Orada uzun bir süre kaldı, parlak limandan bilinmeyen bir güneş altında göz kırpan dalgala-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra ve denizin üstündeki uzak noktalara yelken açmış gemileri izledi. Ve kıyıdan kral gibi yükselen Aran Dağı'na da baktı, aşağı yamaçları sallanan ağaçlarla yeşil renge bürünmüştü ve beyaz zirvesi göğe dokunuyordu.

Kuranes, her şeyden çok, hakkında birçok tuhaf hikâye duyduğu uzak yerlere gemiyle yelken açmak istiyordu ve uzun zaman önce onu taşımayı kabul eden kaptanı aradı. Adamı buldu. Adı Athib'ti. Daha önce oturduğu baharat sandığının üzerinde oturuyordu ve Athib herhangi bir şekilde zamanın geçtiğini fark etmemiş gibi görünüyordu. İkisi, limandaki bir gemiye bindiler ve kürekçilere emir vererek gökyüzüne giden dalgalı Cerenerian denizine yelken açtılar. Birkaç gün boyunca, sonunda denizin gökyüzüyle buluştuğu ufuğa gelene dek, dalgalı bir şekilde yol aldılar. Burada gemi hiç durmadı fakat gül rengine boyanmış yumuşak bulutların arasından gökyüzünün maviliğinde süzülmeye başladılar. Ve geminin altında Kuranes tuhaf toprakları, nehirleri, güzelliğin ötesindeki şehirleri görebiliyordu, asla azalmayacak ve yok olmayacak gün ışığında yavaşça yayılıyorlardı. Sonunda Athib, ona yolculuklarının sonuna geldiklerini söyledi ve çok geçmeden batı rüzgârının gökyüzüne estiği ruhani kıyıların üzerine kurulmuş bulutların pembe mermer şehri Serannian'ın limanına gireceklerini söyledi; fakat şehrin en yüksek oymalı kulelerini gördüğü anda, boşlukta bir ses duyuldu ve Kuranes, Londra'daki evinin tavan arasında uyandı.

Bundan aylar sonra, Kuranes, sonuçsuz bir çabayla, olağanüstü Celephais şehrini ve gökyüzünde gezen gemilerini aradı ve rüyaları onu birçok güzel ve duyulmamış

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerlere taşımasına rağmen, tanıştığı kimse ona Tanarian Tepeleri'nin ardındaki Ooth-Nargai'yi nasıl bulacağını söyleyemiyordu. Bir gece, uzakta belli belirsiz tenha kamp ateşlerinin ve liderlerinde tuhaf, kabarık sürülerin olduğu karanlık dağların üzerinden uçuyordu ve bu dağlık ülkenin en vahşi kısmında, o kadar uzaktı ki, birkaç adam onu görebilmişti, korkunç bir antik duvar veya vadi ve tepeler boyunca zigzag çizen taştan bir geçit bulmuştu. İnsan elinden çıkacak bir şeye göre çok büyüktü ve o kadar uzundu ki, sonu görülmüyordu. Bunun ardında gri şafakta çekici bahçelerin ve kiraz ağaçlarının olduğu bir yere geldi ve güneş yükseldiğinde kırmızı ve beyaz çiçeklerin, yeşil yaprakların ve çimenlerin, beyaz yolların, elmas derelerin, mavi gölcüklerin, oyma köprülerin ve kırmızı çatılı tapınakların görüntüsüyle karşılaştı ve bir anlığına saf bir hazla Celephais şehrini unuttu. Fakat beyaz bir yoldan kırmızı çatılı bir tapınağa yürürken onu tekrar hatırlardı ve eğer orada insan olmadığını ve yalnızca kuşlar, arılar ve kelebekler olduğunu fark etmeseydi, oranın insanlarına şehrin nerede olduğunu soracaktı. Başka bir gece, Kuranes, rutubetli taştan bitmeden dönerek ilerleyen merdivenlerden çıkıyordu ve dolunayın aydınlattığı büyük bir nehir ve araziye bakan bir kule penceresine geldi. Nehrin kenarındaki sessiz şehirde daha önce gördüğü bir düzeni veya özelliği gördüğünü düşündü. Eğer ufuğun ötesindeki uzak bir yerden korkutucu bir his gelip de şehrin harabesini ve eskiliğini ve sazlık nehrin cansızlığını ve o bölgede yatan ölümü, ki Kral Kynaratholis fetihlerinden tanrıların intikamını görmeye geldiğinden beri yatıyordu, aşağı inip Ooth-Nargai'ye giden yolu soracaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuranes, sonuçsuz bir şekilde, olağanüstü Celephais şehrini ve gökyüzündeki Serannian'a yelken açan gemileri, birçok mucize görerek ve Leng'in soğuk, çöle dönmüş yaylalarındaki tarih öncesi taş manastırda tek başına yaşayan ve yüzünün üstüne sarı ipekten maske takan büyük rahip tarafından tanınmaktan zar zor kaçarak, arıyordu. Zamanla kasvetli gün aralarından o kadar sıkıldı ki, uyuma süresini arttırmak için ilaç almaya başladı. Haşhaş çok yardımcı oluyordu ve bir keresinde, onu, biçimin var olmadığı fakat parlayan gazların varlığın gizemini çözmeye çalıştıkları bir yere yollamıştı. Ve mor renkli bir gaz, ona, boşluğun bu kısmının onun sonsuzluk olarak adlandırdığı kısım olduğunu söylemişti. Bu gaz gezegenleri ve organizmaları daha önce duymamıştı fakat Kuranes'i yalnızca madde, enerji ve yer çekiminin var olduğu sonsuzluklardan biri olarak tanımlamıştı. Kuranes, şimdi minarelerle dolu Celephais şehrine dönmek için çok istekliydi ve ilaç dozunu arttırdı; fakat sonunda daha fazla parası kalmamıştı ve ilaç alamıyordu. Sonra bir yaz günü tavan arasından dışarı çıktı ve sokaklarda amaçsızca dolaştı. Bir köprüden, evlerin gittikçe azaldığı bir yere geçti. Ve ihtiyacı olan şey oradaydı, Celephais'ten gelen ve onu sonsuza dek oraya götürecek şövalye korteji karşısındaydı.

Demir kırı güçlü atları ve altından yakılma cübbeleriyle parlayan zırhları ilginç bir şekilde süslenmiş, yakışıklı şövalyelerdi. O kadar fazlaydılar ki, Kuranes neredeyse onları bir orduyla karıştırıyordu fakat liderleri, ona, onun onuruna gönderildiklerini söyledi; çünkü rüyalarında Ooth-Nargai'yi yaratan oydu ve bu sebeple o andan itibaren ebediyen onların baş tanrısı olacaktı. Sonra

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kuranes'e bir at verdiler ve onu en öne geçirdiler. Hepsi, Surrey'den aşağı doğru görkemli bir şekilde indiler ve Kuranes'in ve atalarının doğduğu yere doğru devam ettiler. Çok tuhaftı fakat atlılar devam ettikçe zaman da dörtnala geri gidiyor gibiydi, çünkü ne zaman alacakaranlıkta bir kasabayı geçseler, sadece Chaucer ve adamlarının gördüğü gibi yalnızca evler ve kasabalar görüyorlardı ve bazen küçük uşakların eşlik ettiği at sırtında şövalyeler görüyorlardı. Karanlık bastırdığında, daha yavaş hareket etmeye başladılar, ta ki havadaymışçasına olağandışı bir biçimde hareket edene kadar. Loş bir şafakta Kuranes'in çocukluğunda canlı gördüğü ve rüyalarında ölü veya uykuda görünen kasabaya geldiler. Şimdi canlıydı ve köylüler sokaklardan geçerken saygı gösterdiler ve rüyanın uçurumuna doğru giden dar sokağı kapattılar. Kuranes, o uçuruma daha önce sadece gece girmişti ve gündüz nasıl görüneceğini merak ediyordu; bu yüzden sütun kıyısına gelene kadar heyecanla bekledi. Tam uçuruma giden yükselen yerde dörtnala giderken, altın bir parıltı doğu tarafında bir yerden ortaya çıktı ve tüm araziyi parlak örtüsüyle kapladı. Uçurum, şimdi gül rengi ve gök mavisi parlaklığının kaynayan kaosuydu ve görünmeyen sesler, şövalyeler beraberindekilerle birlikte kenara dalıp gümüşi parıltıların ve ışıltılı bulutların üzerinden uçarken görülüyordu. Atlılar sonsuz bir şekilde aşağı süzülüyordu. Atları, altın kumlar üzerinde koşarmışçasına hevesliydiler ve berrak dumanlar, daha büyük bir parlaklığa yol açmak için yayıldı, Celephais şehrinin parlaklığı ve ardındaki deniz kıyısı ve denize bakan karlı tepe ve limandan denizin gökyüzüyle buluştuğu uzak bölgelere yelken açan boyalı gemilerdi bunlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve Kuranes bundan sonra Ooth-Nargai'ye ve rüyanın diğer komşu bölgelerini tümüne hükmetti ve hükümdarlığını değişimli olarak Celephais'te ve bulutlarla bezenmiş Serannian'da tuttu. Hâlâ orada hükmetmekte ve sonsuza dek hükmedecekti. Innsmouth'daki kayalıkların altındaki kanal dalgaları, şafakta yarı terkedilmiş kasaba boyunca tökezleyen kimsesizin cesediyle alay edercesine oynadı ve onu epeyce şişman ve özellikle saldırgan bira yapımcısı nesli tükenmiş soyluluğun satın alınmış atmosferinin keyfini çıkardığı sarmaşıkla kaplı Trevor Kuleleri'nin kayalıklarına attı.

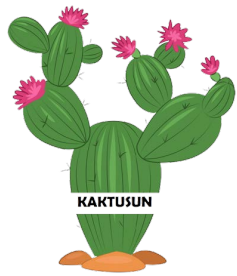
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

MERHUM ARTHUR JERMYN VE AİLESİYLE İLGİLİ GERÇEKLER

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

I.

Hayat, ürkütücü bir şeydir ve arka planında bildiğimiz şeyler, onu bin kat daha ürkütücü yapan şeytani gerçeklerin ipuçlarıdır. Hali hazırda şok edici keşifleriyle kasvetli olan bilim, muhtemelen insan türünün -eğer ayrı bir türsek- en büyük yok edicisi olacak, çünkü tahmin edilemeyen korku rezervi, dünyaya salınmış olsa, hiçbir ölümlü beyni buna dayanamayacaktır. Ne olduğumuzun farkında olsaydık, Sör Arthur Jermyn'in yaptığını yapardık. Arthur Jermyn, bir gece, üstüne benzin döküp kendini ateşe vermişti. Hiç kimse küllerini bir kutuya koymadı veya adına bir anıt dikmedi; çünkü belirli kâğıtlar ve bir kutu bulunmuştu ki, bu paketlenmiş nesnenin, insanların bu olayı unutmayı dilemelerini sebep oldu. Onu tanıyan bazıları, hiç var olmadığını bile söylerler.

Arthur Jermyn boş araziye çıkmıştı ve Afrika'dan gelen paketlenmiş nesneyi gördükten sonra kendini yakmıştı. Hayatına son vermesine sebep olan şey, tuhaf kişiliği değil, bu nesneydi. Birçok kişi, Arthur Jermyn'in tu-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

haf özelliklerine sahip olarak yaşamaktan hoşlanmazdı, fakat o bir şair ve bilgindi, bunları umursamazdı. Öğrenmek kanında vardı, çünkü büyük büyük babası, Sör Robert Jermyn Bt, saygıdeğer bir antropolojistken, büyük büyük büyük büyükbabası Sör Wade Jermyn Congo, bölgesinin en eski kaşiflerindendi ve bilgili bir şekilde kabileleri, hayvanları ve tarihi ile ilgili yazmıştı. Gerçekten de yaşlı Sör Wade'in neredeyse deliliğe varacak entellektüel bir heyecanı vardı; tarih öncesi beyaz Kongo medeniyeti hakkındaki tuhaf fikirleri, 'Afrika'nın Çeşitli Kısımlarındaki Gözlemler' adlı kitabı yayınlandığında, onunla alay edilmesine neden olmuştu. 1765 yılında bu korkusuz kaşif, Huntingdon'daki bir tımarhaneye yerleştirildi.

Delilik tüm Jermynler'de bulunuyordu ve insanlar, onlardan çok fazla olmadığına memnundu. Soyları daha fazla ilerlemedi ve Arthur sonuncuydu. Eğer sonuncu olmasaydı, kimse nesne geldiğinde ne yapmış olabileceğini bilemezdi. Jermynler hiçbir zaman normal görünmemişlerdi, onlarda ters bir şey vardı, Arthur'un en kötüsü olmasına ve Jermyn Evi'ndeki eski aile resimleri Sör Wade'den önce iyi yüzler göstermesine rağmen. Kesinlikle, delilik bir zamanlar birkaç arkadaşının korku ve zevkle dinlediği Afrika ile ilgili korkunç hikâyeleri olan Sör Wade ile başlamıştı. Normal bir insanın biriktirip saklamayacağı tür yadigârlar ve örnek koleksiyonları bunu gösteriyordu, karısını içinde tuttuğu Doğu'ya özgü tuhaf yer, bunu daha da sağlamlaştırıyordu. Karısı diye bahsettiği kişi, Afrika'da tanıştığı Portekizli bir tüccarın kızıydı ve alaturkalığı sevmezdi. Kadın, Afrika'da doğan çocuğuyla, ikinci ve en uzun geri dönüş yolculuğunda ona eşlik etmişti, üçüncü, asla geri dönemediği yolculuğa da eşlik

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

etmişti. Kimse onu yakından görmemişti, köleler bile; çünkü sert ve tuhaf bir mizacı vardı. Jermyn Evi'nde kaldığı kısa sürede, uzak bir köşede kocasının dönüşünü yalnız başına beklerdi. Sör Wade, ailesi söz konusu olduğunda gerçekten de tuhaftı; Afrika'ya geri dönerken Gineli tiksinç, zenci bir kadın dışında çocuğuna kimsenin bakmasına izin vermemişti. Geri dönüşünde, Bayan Jermyn'in ölümünden sonra, çocuğa tamamen kendisi bakmaya başladı.

Fakat arkadaşlarını, onun deli olduğuna inandıran en önemli şey, özellikle de içkiliyken, konuşmasıydı. 18. Yüzyıl gibi mantıklı bir çağda, bir adam için Kongo ayı altındaki vahşi görüntüler ve tuhaf sahneler hakkında konuşmak akıllıca değildi; unutulmuş bir şehrin devasa duvarları ve sütunları, akıl almaz mezarlara ve dipsiz hazine mezarlarının karanlığına sonu gelmez bir şekilde inen ufalanan, sarmaşıklarla kaplanmış, rutubetli, sessiz ve taş merdivenler. Özellikle böyle bir yerde yaşayan canlı varlıklardan konuşmak akıllıca değildi; bir yarısı ormandan diğer yarısı ise tuhaf bir şekilde yaşlı şehirden olan varlıklar; bir Pliny'nin bile şüphecilikle yaklaşacağı muhteşem varlıklar; büyük maymunların ölen şehri tuhaf oymalarla, mezarlarla, sütunlarla ve duvarlarla kaplamasından sonra ortaya çıkan şeyler. Fakat son kez eve geldikten sonra Sör Wade, bu konulardan ürpertici bir hazla bahsetmeye başladı, çoğunlukla Knight's Head'deki üçüncü kadehinden sonra; ormanda ne bulduğuyla ve yalnızca kendisinin bildiği korkunç harabeler arasında nasıl dolaştığıyla övünürdü. Ve sonunda yaşayan şeyler hakkında öyle bir tavırla konuştu ki, tımarhaneye atıldı. Huntingdon'daki demir parmaklıklı odaya kapatıldığında, hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pişmanlık göstermedi çünkü zihni tuhaf bir şekilde düşünüyordu. Oğlu büyümeye başladıktan beri evinden uzaklaşmaya başlamıştı, ta ki en sonunda oradan nefret edene dek. Knight's Head, onun evi olmuştu ve oraya kapatıldığında sanki korumaya alınmış gibi tuhaf bir minnettarlık gösterdi. Üç yıl sonra da öldü.

Wade Jermyn'in oğlu Philip, oldukça tuhaf bir insandı. Babasına fiziksel olarak oldukça benzemesine rağmen, görünüşü ve hareketleri birçok durumda o kadar kabaydı ki, neredeyse herkes tarafından dışlanırdı. Bazılarının korktuğu deliliği, miras almamasına rağmen, çok aptaldı ve kısa süreli kontrol edilemez şiddet belirtileri gösteriyordu. Görüntüde ufak tefekti, fakat oldukça güçlü ve inanılmaz derecede hızlıydı. Unvanına kavuştuktan 12 yıl sonra, çingene kökenli olduğu söylenen bekçisinin kızıyla evlendi fakat oğlu doğmadan donanmaya alışkanlıklarının ve evliliğinin başlattığı iğrençliği tamamlayan denizci olarak katıldı. Savaşın bitmesinden sonra, Afrika'da ticaret yapan bir denizci olarak tanındı ve güç ve tırmanma gösterilerinde ün kazandı fakat bir gece kayboldu ve gemisi Kongo sahilinde karaya vurmuş halde bulundu.

Sör Philip Jermyn'le birlikte aile tuhaflığı, ilginç ve ölümcül bir hal aldı. Uzun ve oldukça yakışıklı, Doğuya özgü bir tür tuhaf incelikle, Robert Jermyn, hayatına bir bilim adamı ve araştırmacı olarak başladı. Deli büyükbabasının Afrika'dan getirdiği geniş eser koleksiyonunu bilimsel bir şekilde ilk araştıran ve aile isminin keşif dışında etnolojide de ünlenmesini sağlayan oydu. 1815'te Sör Robert 7.ci Brightholme Vikontu'nun kızıyla evlendi ve art arda üç çocukla kutsandı, en büyüğü ve en genci vücut

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve zihindeki deformasyonlar yüzünden asla alenen görünmediler. Bu aile şanssızlığının verdiği üzüntüden dolayı, bilim adamı kendini işine verdi ve Afrika'nın içlerine doğru iki uzun gezi yaptı. 1849'da ikinci oğlu, Philip Jermyn'in öfkesini Brightholmes'un kibriyle birleştiren tuhaf bir şekilde itici Nevil amiyane bir dansçıyla kaçtı fakat bir sonraki yıl döndüğünde affedildi. Jermyn Evi'ne, bir gün Arthur Jermyn'in babası olacak olan çocuğu Alfred ile dul bir şekilde döndü.

Arkadaşları, Sör Robert Jermyn'in aklını kaçırmasına sebep olan şeyin bu art arda gelen kederler olduğunu söylüyorlardı, fakat felakete sebep olan şey, muhtemelen Afrika ile ilgili bir şeydi. Yaşlı bilim adamı büyükbabasının ve kendi keşiflerinin yakınındaki bölgede bulunan Onga kabilelerinin efsanelerini topluyor ve Sir Wade'in tuhaf melez varlıklarla dolu olan kayıp şehrinin vahşi hikâyelerini bir şekilde bir araya getirmeyi umuyordu. Atasının araştırmalarındaki kesin uyum, deli adamın hayal gücünün yerli efsanelerden etkilendiğini göstermekteydi. 19 Ekim 1852'de kaşif Samuel Seaton, Jermyn Evi'ni beyaz maymunlar tarafından yönetilen gri bir şehrin efsanelerinin, etnolojist tarafından değerli bulunacağına inanarak, Ongalar'ın arasından topladığı el yazması notlarla birlikte aradı. Konuşmasında muhtemelen birçok ek detay verdi; orası asla bilinemeyecek çünkü korkunç bir dizi trajedi aniden patlak vermişti. Sör Robert Jermyn, kütüphanesinden çıktığında, arkasında kaşifin boğulmuş bedenini bırakmıştı ve yakalanmadan önce, üç çocuğunun da yaşamına son vermişti; ikisi asla görülmeyenler, biri ise kaçandı. Nevil Jermyn iki yaşındaki çocuğunu korurken ölmüştü ki, o çocuk da görünüşe göre yaşlı ada-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mın delice cinayet planına dahildi. Sör Robert'ın kendisi, tekrar eden intihar girişimlerinden ve açık bir şey söylemeyi inatla reddettikten sonra, hapsinin ikinci yılında beyin kanamasından öldü.

Sir Alfred Jermyn, dördüncü doğum gününden önce bir baronetti, fakat zevkleri asla unvanına ulaşamadı. 20'sinde bir müzikhol grubuna katıldı ve 26'sında karısını ve çocuğunun gezgin bir Amerikan sirkiyle seyahat etmek için terk etti. Sonu çok iğrenç oldu. Birlikte seyahat ettiği gösteri hayvanları arasında normalden daha açık renkte devasa bir goril vardı; şaşırtıcı bir şekilde gösterici arasında uysallığıyla meşhurdu. Alfred Jermyn, bu gorilden tuhaf bir şekilde etkilendi ve birçok fırsatta, ikili, araya giren parmaklıklardan birbirini izledi. Sonunda Jermyn, hayvanı eğitmek için izin istedi ve aldı. Başarısıyla izleyenleri ve gösterici arkadaşlarını hayrete düşürdü. Bir sabah Şikago'da, goril ve Alfred Jermyn aşırı usta bir boks maçı provası yaparken, goril normalden daha fazla bir güçle bir yumruk attı ve amatör eğitmenin hem itibarına hem de vücuduna zarar verdi. Sör Alfred Jermyn'den, keskin ve insan dışı bir çığlık veya hantal düşmanını iki eliyle tutup kafesin zeminine atıp, kıllı boğazını zalimce ısırmasını beklemiyorlardı. Goril savunmasız yakalanmıştı, fakat bu çok uzun sürmedi ve asıl eğitici bir şey yapamadan bir zamanlar bir baronete ait olan vücut tanınamaz haldeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II.

Arthur Jermyn, Sir Alfred Jermyn'in ve kökeni bilinmeyen bir müzikhol şarkıcısının oğluydu. Koca ve baba ailesinin terk ettiğinde anne, çocuğu, varlığına karşı çıkacak kimsenin kalmadığı Jermyn Evi'ne götürdü. Bir soylunun asaletinin nasıl olması gerektiğini anlıyordu ve sınırlı parayla oğlunun alabileceği en iyi eğitimi aldığından emin olmaya çalıştı. Aile kaynakları şimdi üzücü bir şekilde azalmıştı ve Jermyn Evi acı bir şekilde harap olmuştu fakat genç Arthur, eski binayı ve içindekileri seviyordu. Daha önce yaşamış hiçbir Jermyn gibi değildi, çünkü bir şair ve hayalperestti. Sör Wade Jermyn'in görülmemiş Portekizli karısının hikâyelerini duyan bazı komşu aileler, Latin kanının kendini gösterdiğini söylüyorlardı; fakat çoğu kişi yalnızca onun güzelliğe olan hassasiyetiyle toplum tarafından tanınmayan müzikhol şarkıcısını annesinin üzerinden alay ediyorlardı. Arthur Jermyn'in şairane hassasiyeti, çirkin kişisel görünüşü yüzünden daha da fazla göze çarpıyordu. Jermynler'in çoğunluğu sinsice tuhaf ve itici ayrıntılara sahipti, fakat Arthur'unki oldukça çarpıcıydı. Neyi andırdığını söylemek çok zordu, fakat ifadesi, yüz açısı ve kollarının uzunluğu, onunla ilk kez tanışanlara itici bir his veriyordu.

Arthur Jermyn'in görünüşünü telafi eden şeyler, düşünceleri ve karakteriydi. Yetenekli ve bilgili olarak, Oxford'da en yüksek derecelere layık görüldü ve ailesinin entelektüel ününü geri kazanmasına yardımcı oldu. Bilimsel olmasından çok şairane yönüne rağmen, atalarının Afrika etnolojisi ve tarihi hakkındaki çalışmalarına Sör Wade'in tuhaf koleksiyonlarına rağmen gerçekten muh-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

teşem işler ortaya çıkardı. Hayalperest zihniyle deli kaşifin kesin olarak inandığı tarih öncesi uygarlık hakkında sık sık düşünüyordu ve Sör Wade'in daha da çılgın notları ve yazılarında belirtilen sessiz orman şehri hakkında hikaye üzerine hikaye kuruyordu. İsimsiz, var olduğu kesin olmayan orman melezleri ırkını ilgilendiren belli belirsiz söylentiler hakkında tuhaf bir ilgiyle karışık korku hissediyordu; böyle bir kuruntunun muhtemel dayanağı üzerindeki tartışmalar ve büyük büyükbabası ve Samuel Seaton'un Ongalar arasında topladığı daha güncel bilgilerin aracılığıyla kesin bir cevaba ulaşma çabası vardı.

1911'de, annesinin ölümünden sonra, Sör Arthur Jermyn, araştırmalarını azami bir çabayla sürdürmeye karar verdi. Gerekli parayı sağlamak için malının bir kısmını satarak bir gezi ayarladı ve Kongo'ya yelken açtı. Belçikalı yöneticilerle anlaşıp bir rehber grubunu yanına alarak, Onga ve Kaliri bölgelerinde bir yıl geçirdi ve burada beklentilerinin de üstünde bilgiler elde etti. Kaliris'te, Mwanu isminde, oldukça kuvvetli bir hafızaya sahip olmakla birlikte eski efsanelerle alakalı tuhaf derecede bilgi ve ilgiye sahip yaşlı bir reis vardı. Bu yaşlı adam Jermyn'in daha önce duyduğu tüm hikâyeleri doğruladı ve ona anlatıldığı gibi beyaz maymunlar ve taş şehir hakkındaki tüm bilgileri ekledi.

Mwanu'ya göre, gri şehir ve melez varlıklar uzun yıllar önce, savaşçı N'bangus tarafından yok edilmişlerdi. Bu kabile, binaların çoğunu ve yaşayan varlıkları yok ettikten sonra, arayışlarının amacı olan sarılmış tanrıçayı kaçırmışlardı; tuhaf varlıkların taptığı beyaz maymun tanrıça ve Kongo geleneğinde o varlıklara hükmeden bir prense-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sin şekli olduğuna inanılıyordu. Beyaz maymunsu yaratıklara ne olduğu konusunda Mwanu'nun hiçbir fikri yoktu fakat harap olmuş şehrin mimarları olduğunu düşünüyordu. Jermyn, herhangi bir varsayımda bulunamıyordu, fakat sıkı sorgulama, sarılmış tanrıça efsanesi hakkında oldukça açık bilgiler öğrenmesine yardımcı oldu.

Deniliyordu ki, maymun kraliçe batıdan gelen büyük beyaz bir tanrının karısı olmuştu. Uzun bir süre şehri beraber yönetmişlerdi fakat bir oğulları olduğunda üçü de uzaklara gitmişlerdi. Daha sonra tanrı ve prenses geri dönmüşler ve prensesin ölümü üzerine ilahi kocası cesedi mumyalamış ve onu büyük bir taş eve yerleştirmişti ve burada ona tapılmıştı. Sonra yalnız başına oradan ayrılmıştı. Efsane burada üç şekle bürünüyordu. Bir hikâyeye göre, sarılı tanrıçanın hangi kabile ona sahip olursa o kabile için mutlak bir hâkimiyet sembolü haline gelmesi dışında başka bir şey olmamıştı. Bu sebeple N'bangus onu kaçırmıştı. İkinci hikâye, tanrının dönüşünü ve kutsal yerde sakladığı karısının ayakucunda ölüşünü anlatıyordu. Üçüncüsü ise, oğulun büyümüş -maymunluk veya tanrılık, hangisi olmuşsa- olarak dönüşünü fakat kimliğinden habersiz olduğunu anlatıyordu. Tabi ki hayali boşluklar, abartılı efsanelerin arkasında ne olay yatıyorsa çoğunluğunu oluşturuyordu.

Yaşlı sör Wade tarafından tanımlanan orman şehrinin gerçek olan kısmı hakkında ise, Arthur Jermyn'in artık şüphesi yoktu ve 1912'nin başlarında ondan kalanlara rastladığında neredeyse hiç şaşırmamıştı. Boyutu abartılmış olmalıydı, fakat etrafta yatan taşlar yalnızca bir zenci köyü olmadığını kanıtlıyordu. Ne yazık ki, hiç oyma bulu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

namadı ve gezinin küçüklüğü Sör Wade'in belirttiği mahzen sistemine gidiyormuş gibi görünen tek geçidi temizleme çalışması yapılmasına mani olmuştu. Beyaz maymunlar ve sarılmış tanrıça bölgedeki tüm yerli kabile reisleriyle tartışıldı fakat yaşlı Mwanu tarafından verilen bilgiler üzerinden bir şeyler bulma yöntemi bir Avrupalı'ya bırakılmıştı. Kongo'daki bir ticaret merkezinde görevli Belçikalı M. Verhaeren arada sırada hakkında bir şeyler duyduğu sarılmış tanrıçanın yerini bulmakla kalmayıp, onu alabileceğine inanıyordu; çünkü bir zamanlar güçlü olan N'bangus, şimdi Kral Albert hükümetinin itaatkâr köleleriydi ve azıcık ikna çabası ile kaçırdıkları ürkütücü tanrıçadan ayrılmaya ikna edilebilirlerdi. Jermyn'in İngiltere'ye gittiğinde, büyük büyük büyük babasının hikâyelerinin en vahşi olanını doğrulayan paha biçilemez etnolojik kalıntıları birkaç ay içinde alabilmesinin sebebi büyük olasılıkla buydu ki bu duyduğu, en çılgınca şeydi. Jermyn Evi'nin yakınındaki hemşerileri, muhtemelen Knight's Head'teki masaların etrafında atalarının Sör Wade'e anlattığı daha vahşi hikâyeleri duymuşlardı.

Arthur Jermyn, M. Verhaeren'den gelecek kutuyu sabırlı bir şekilde bekledi ve bu arada deli atasından kalan el yazmalarını yüksek bir çalışkanlıkla inceliyordu. Sör Wade'e yakın hissetmeye başlamıştı ve onun Afrika serüvenleri dışında İngiltere'deki kişisel hayatının kalıntılarını da aramaya başladı. Gizemli ve gözden uzak eşi hakkında dilden dile dolaşan hikâyeler sayısızdı fakat Jermyn Evi'nde kaldığına dair elle tutulur bir kanıt yoktu. Jermyn, ne tür bir durumun böyle bir ortadan kaldırmaya izin vermiş olabileceğini veya buna sebep olabileceğini merak ediyordu ve adamın deliliğinin, en önemli sebep

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğuna karar verdi. Büyük büyük büyük büyükannesinin Afrika'daki Portekizli bir tüccarın kızı olduğunun söylendiğini hatırlıyordu. Kullanışlı mirasının ve Karanlık Kıta hakkındaki yüzeysel bilgilerin, Sir Wade'in konuşmalarıyla alay etmesine sebep olduğuna şüphe yoktu ki bu, böyle bir adamın affetmeye yanaşmayacağı bir şeydi. Afrika'da ölmüştü, muhtemelen söylediği şeyleri kanıtlamaya karar vermiş bir adam tarafından oraya götürülmüştü. Fakat Jermyn bu düşüncelerden zevk aldığından, tuhaf atalarının ölümünden yüz elli yıl sonra onların gereksizliklerine ister istemez gülüyordu.

1913 Haziran'ında, M. Verhaeren'den, sarılmış tanrıçanın bulunduğunu anlatan bir mektup geldi. Belçikalı tarafından kanıtlandığı gibi, çok sıra dışı bir nesneydi bu; o meslekten olmayan birinin sınıflandırma gücünün ötesinde bir nesneydi. İnsan mı maymun mu olduğuna sadece bir bilim adamı karar verirdi ve karar verme aşaması nesnenin kusurlu durumu sebebiyle büyük ölçüde engellenmiş olurdu. Zaman ve Kongo iklimi mumyalara iyi davranmaz; özellikle hazırlıkları bu olayda olduğu gibi amatörce olursa. Yaratığın boynunda üstünde arma şekilleri bulunan boş bir madalyon taşıyan altın bir zincir bulunmuştu; şüphesiz N'bangus tarafından alınan ve tanrıçanın boynuna nazarlık olarak takılan bahtsız bir gezginin hatırası olduğuna şüphe yoktu. Mumyanın yüzünün biçimine yapılan yorumda, M. Verhaeren tuhaf bir karşılaştırmadan bahsediyordu veya karşılaştırmadan çok, nesneyi gönderdiği kişinin ondan nasıl etkileneceği hakkında gülünç bir şaşkınlık gösteriyordu, fakat ciddiyetsizlikle çok fazla kelime harcayamayacak kadar bilimsel olarak ilgileniyordu. Sarılı tanrıça, diyordu, mektubun alınma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sından bir ay sonra uygun bir şekilde paketlenmiş olarak gelecekti.

Paketlenmiş nesne, Jermyn Evi'ne 1913 yılında 3 Ağustos'ta öğlen vakti getirildi ve hemen Sör Robert ve Arthur tarafından ayarlanmış, Afrika'dan getirilen örnek koleksiyonuna ev sahipliği yapan büyük odaya nakledildi. Sonrasında meydana gelenler, en iyi şekilde, kölelerin hikâyelerinden ve daha sonra incelenen belgeler ve eşyalardan öğrenilebilir. Çeşitli hikâyelerden aile kasabı, yaşlı Soames'in anlattığı en detaylı ve en tutarlı olanıdır. Bu güvenilir adama göre, Sör Arthur Jermyn, kutuyu açmadan önce, çekicin ve keskinin sesi işlemi geciktirmediğini göstermesine rağmen, herkesin odadan çıkmasını istemiş. Bir süre hiçbir şey duyulmamış; Soames ne kadar bir süre olduğunu tam olarak tahmin edemiyor; fakat Jer-myn'in olduğu şüphe götürmez bir şekilde belli olan o korkunç çığlık duyulduğunda, kesinlikle bir saatten fazla bir süre olduğuna emin. Hemen ardından Jermyn odadan çıkmış, korkunç bir tür düşman tarafından kovalanıyormuşçasına evin ön tarafına doğru deliye dönmüş bir şekilde koşmuş. Yüzündeki ifade, insanı donduracak kadar korkunçmuş, tanımlanamazmış. Ön kapının yanındayken bir şey düşünüyor gibi görünüyormuş ve hızlıca geriye dönüp mahzene giden merdivenlerden inerek kaybolmuş. Hizmetçiler tamamen şaşkına dönmüşler ve merdivenlerin başında durup beklemişler fakat efendileri geri dönmemiş. Aşağıdan yalnızca benzin kokusu geliyormuş. Karanlıktan gelen bir takırtı sesi mahzenden avluya çıkan kapıdan gelmiş ve bir seyis, Arthur Jermyn'i baştan aşağı benzinle parlarken ve onun kokusuyla hızlı bir şekilde kaçıp evi çevreleyen karanlık arazide kaybolduğunu görmüş.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından o korkunun heyecanıyla, herkes sonu gör-müş. Arazide bir kıvılcım belirmiş, bir alev yükselmiş ve bir sütun şeklinde bir insan yangını göğe yükselmiş. Jermyn Evi artık yok.

Arthur Jermyn'in küllerinin toplanmama ve gömülmeme nedeni sonradan ortaya çıktı, özellikle kutuda. Sarılmış tanrıça mide bulandırıcı bir görüntüydü, bozulmuş ve yenilmişti fakat açıkça bilinmeyen bir tür beyaz maymunun mumyasıydı, bilinen bir türden daha az tüylüydü ve insana daha çok benziyordu. Detaylı tasvir, oldukça nahoş olurdu fakat göze çarpan iki şeyden bahsedilmeli, çünkü onlar Sör Wade Jermyn'in Afrika gezileri ve maymun prensesin ve beyaz tanrıdan bahseden Kongo efsaneleri ile ilgili bazı notlarıyla son derece uyumlular. Bahsedilen iki şey şunlar: Yaratığın boynundaki altın madalyonun üzerindeki kollar Jermyn kollarıydı ve M. Verhaeren'in hakkında esprili bir şekilde belirli bir benzerlikten bahsettiği canlı, korkunç ve anormal korkuyla bahsettiği buruşmuş yüz, Sör Wade Jermyn'in ve bilinmeyen bir eşin büyük büyük büyük torunu hassas Arthur Jermyn'den başkasına ait değildi. Büyük Antropoloji Enstitüsü nesneyi yaktı ve madalyonu bir kuyuya attı. Bazıları, Arthur Jermyn'in asla var olmadığını bile söylerler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

EVDEKİ RESİM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Korku peşinde olan araştırmacılar tuhaf ve uzak yerleri mesken tutarlar. Onlar için Ptolemais'in mezarları veya kâbus ülkelerinin oyma mozoleleri, korkunun doğduğu yerdir. Rhine kalelerinin ay ışığının aydınlattığı kulelerine tırmanırlar ve Asya'daki unutulmuş şehirlerin dağılmış taşlarının altındaki karanlık, ağla kaplanmış merdivenlerinden aşağı inerler. Lanetli ormanlar ve ıssız dağlar, onların tapınaklarıdır ve ayak basılmamış adalardaki uğursuz anıtların etrafında dolaşırlar. Fakat varlığın kanıtı ve yeni bir ifade edilemez korkunçluk dalgasının her şeyi sonlandıracağı en büyük kötülük, Yeni İngiltere'deki eski, ıssız çiftlik evlerinin yakınındaki ormanların çoğuna hâkim durumda; çünkü orada gücün, yalnızlığın, tuhaflığın ve cahilliğin karanlık öğeleri iğrençliği tamamlamak için bir aradalar.

Manzaraların en korkuncu, seyahat edilen yollardan uzak ve genelde rutubetli, çimli bir tepede veya bir kayanın devasa çıkıntısına dayanan küçük boyasız ahşap evlerin görüntüsüdür. İki yüz yıldan fazla bir süredir, asma yaprakları yerlere sürünüp ve ağaçlar büyüyüp ormana dönerken, oradaydılar. Şimdi ormandaki ağaçlardan ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

onların koruyucu gölgeleri altında hemen hemen gizleniyorlar; fakat küçük pencereli camlara hâlâ şaşırmış bir şekilde bakıyorlar, sanki ifade edilemez şeylerin hatıralarını körelterek çılgınlığı uzaklaştırmaya çalışan ölümcül bir uyuşuklukla göz kırpıyormuş gibi.

Böyle evlerde, dünyanın daha önce benzerini hiç görmediği tuhaf insanların soyları yaşadılar. Onları kendi türlerinden uzaklaştıran kasvetli ve meraklı inançları yüzünden, ataları özgürlük için ıssız yerler aradı. Orada, galip bir ırk, türlerinin kısıtlamalarından kurtularak filizlendi fakat kendi zihinlerinin iç karartıcı fantezilerine korkunç bir şekilde köle oldular. Medeniyetin aydınlığından uzaklaştıkça, bu Püritanlar'ın güçleri tuhaf yönlere kaydı ve yalnızlıklarında, hastalıklı psikolojik sorunlarıyla ve acımasız doğada hayatlarını sürdürme çalışmalarında soğuk Kuzey kökenlerinin tarih öncesi derinliklerinden karanlık ve sinsi özellikler kazandılar. Pratik ve felsefi geçmişleri dolayısıyla, bu ırk suçlarında masum değildi. Tüm ölümlüler gibi hataya düşerek, değişmez genleri tarafından her şeyden çok gizlenmeye çalıştılar; böylece gizlendikleri şeyden gittikçe daha da nefret etmeye başladılar. Sadece ormanlardaki sessiz, uyuyan ve gözlerini etrafa diken evler, eski zamanlardan beri saklanan şeyleri anlatabilirler ve onlar, unutmalarına yardımcı olan uyuşukluğu bozmaya isteksiz olduklarından pek konuşkan değiller. Bazen biri bu evleri yıkmanın merhametli bir şey olduğunu hisseder, çünkü sık sık rüya görürler.

1986 yılının Kasım ayında, herhangi bir korunağın yağmura maruz kalmaya tercih edilebileceği soğuk ve yağmurlu bir günde buraya sürülmemin sebebi, bu tanımda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eski bir evdi. Bir süredir Miskatonic Vadisi'nin halkının arasında bazı kalıtımsal bilgi araştırması amacıyla seyahat ediyordum ve yolculuğumun uzak, dolambaçlı ve problemli doğası, mevsimin sonuna gelinmesine rağmen bir bisiklet almamın daha uygun olacağını düşündürmüştü. Şimdi kendimi, Arkham'a en kısa yol olarak seçtiğim belli ki terkedilmiş bir yolda bulmuştum; herhangi bir kasabadan uzak bir noktada fırtınaya yakalanmış ve kayalıklı bir tepenin eteklerinin yakınındaki iki yaprakları dökülmüş büyük karaağacın arasından iki donuk penceresiyle göz kırpan eski ve itici ahşap binadan başka bir sığınakla karşılaşmamıştım. Bir yolun kalıntılarından uzak olmasına rağmen, ev yine de onu uzaktan gördüğüm anda, beni hoş olmayan bir şekilde etkilemişti. Dürüst, temiz evler, gezginlere bu kadar sinsice ve rahatsız edici bir şekilde bakmazlardı ve soyağacı araştırmalarımda beni bu tür yerlere karşı önyargılı hale getiren bir yüzyıl önceki bir efsaneye rastladım. Fakat parçaların gücü şüphelerimi giderdi ve pedalıma yüklenip bir zamanlar çok davetkâr ve gizemli görünen kapıya giden otlarla kaplı bayırı tırmanmakta tereddüt etmedim.

Nedense evin terkedilmiş olduğuna emindim, fakat yaklaştıkça tereddüt etmeye başladım; çünkü merdivenler gerçekten otla kaplanmış olsalar da, tamamen terk edilip edilmediği tartışılacak kadar yapılarını muhafaza etmiş gibi görünüyorlardı. Bu yüzden kapıyı direk itmek yerine, hemen hemen hiç açıklayamayacağım bir korkuyla kapıyı çaldım. Eşik olarak görev yapan, sert, yosunlu kayanın üzerinde beklerken, bitişikteki pencerelere ve üzerimdeki aynalığın camlarına baktım ve eski, tıngırdayan ve kirden neredeyse şeffaflığını kaybetmiş oldukları ama kırılma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dıkları gözüme çarptı. O halde evde, ıssızlığına ve genel bakımsızlığına rağmen, hala birileri yaşıyor olmalıydı. Ancak, kapı çalışıma bir cevap gelmemişti, bu yüzden birkaç kez daha denedikten sonra paslanmış kapı mandalını çevirmeye çalıştım ve kapının kilitlenmediğini gördüm. İçeride sıvası dökülen duvarların olduğu bir giriş holü vardı ve antreden hafif fakat acayip iğrenç bir koku geliyordu. Bisikletimi elime alarak içeri girdim ve kapıyı kapattım. Önümde yanında muhtemelen mahzene inen küçük bir kapının bulunduğu dar bir merdiven vardı. Sağda ve solda ise zemin kattaki odalara açılan kapılar vardı.

Bisikletimi duvara dayadım ve soldaki kapıyı açıp küçük alçak tavanlı fakat iki tozlu pencerenin belli belirsiz aydınlattığı ve mümkün olan en basit ve sade şekilde döşenmiş bir odaya girdim. Bir çeşit oturma odası olmalıydı, çünkü içeride bir masa ve birkaç sandalye ve rafında hâlâ çalışan eski bir saatin bulunduğu büyük bir şömine vardı. Birkaç kitap ve kâğıt vardı ve odaya hâkim olan loş ışık nedeniyle başlıkları hemen fark edemedim. İlgimi çeken şey ise, görünen her detayda göze çarpan eskiliğin düzenli havasıydı. Bu bölgedeki çoğu ev geçmişle ilgili kalıntılar açısından zengindi fakat buradaki eskilik ilginç bir biçimde kusursuzdu; çünkü odanın hiçbir yerinde devrim sonrası tarihe dayanan tek bir yazı bulamamıştım. Mobilyalar bu kadar basit olmasaydı, bu yer, bir koleksiyoncu için cennet sayılabilirdi.

Tuhaf evi inceledikçe, ilk başta evin sevimsiz görünüşüyle ortaya çıkan hoşnutsuzluğumun arttığını hissediyordum. Tam olarak neyden korktuğumu veya huzursuz olduğumu kesinlikle tanımlayamıyordum; fakat evin tüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

havasında bir şey unutulması gereken sırları, hoş olmayan bir kabalığı, kötü bir çağı hatırlatıyordu. Oturmak istemedim ve daha önce fark ettiğim çeşitli makaleleri incelerken evin içinde dolaştım. Merakımı cezbeden ilk nesne masanın üstünde duran ve dışarıda bir müzede veya kütüphanede görmüş olsam hayranlıkla bakacağım, tufan öncesine aitmiş gibi bir görüntü sergileyen orta boyutlarda bir kitaptı. Metal çerçeveli deri ciltli bir kitaptı ve mükemmel şekilde muhafaza edilmişti; bu kadar kötü halde bir evde karşılaşılamayacak kadar sıra dışı bir tür kitaptı. İlk sayfasını açtığımda şaşkınlığım daha da arttı çünkü bu 1598'de Frankfort'ta basılmış, denizci Lopez'in Latince yazılmış notlarından Pigafetta'nın Kongo bölgesi hakkındaki nadir bulunur anlatılarından başkası değildi. Bu eseri sık sık De Bry kardeşlerin tuhaf resimlerinden biliyordum, bu yüzden bir anlığına önümdeki sayfaları çevirme konusundaki huzursuzluğumu unutuverdim. Gravürler gerçekten de ilginçti, tamamen hayal gücüyle ve umursamaz tanımlamalarla çizilmişti ve zencileri beyaz tenli ve Kafkas özellikleriyle temsil ediyordu; kitabı çok geçmeden kapatmış olsaydım, aşırı önemsiz bir durum, yorgun sinirlerimi alt üst eder ve huzursuzluk hissimi tekrar ortaya çıkarırdı. Beni rahatsız eden, kitabın yamyam Anzik kabilesindeki bir kasap ile ilgili dehşet verici detaylar veren Bölüm XII'nin ısrarcı bir şekilde kendi kendine düşüp açılmasıydı. Bu kadar hafif bir şeye karşı olan hassasiyetimden utanç duydum fakat resim yine de beni rahatsız etmişti, özellikle Anzik yemek sanatının tanımlanmasıyla bağlantılı olan bitişik paragraflardı bunlar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bitişikteki bir rafa yöneldim ve az sayıdaki edebi kitabı- bir 18.yüzyıl İncili, yine yakın zamanlardaki garip tahta baskılarla resmedilmiş ve bir yıllık yapımcısı olan Isaiah Thomas tarafından basılmış bir *Kutsal Yolculuk* adlı kitap, Cotton Mather'in *Magnalia Christi Americana* adlı çürümeye yüz tutmuş bir eseri ve yine aynı çağa ait birkaç kitap- inceliyordum ki, dikkatim, üstteki odadan duyulan belirgin ayak seslerine yöneldi. Kapıyı çalarkenki sorumsuzluğumu düşünerek ilk anda afalladım ve korktum fakat hemen ardından yürüyen kişinin derin bir uykudan yeni uyandığı sonucuna vardım; ayak seslerinin gıcırdayan merdivenlerde çıkardığı sesi şaşkınlığım geçmiş bir halde dinledim. Adımlar yavaştı fakat tuhaf bir dikkatlilik içeriyor gibi görünüyordu; adımlar yavaş olduğundan hoşuma gitmeyen bir dikkatlilikti. Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapamıştım. Şimdi, yürüyen kişinin, koridorda bisikletimi incelemiş olmasının neden olmuş olabileceği bir anlık sessizlikten sonra, kapı mandalın döndüğünü duydum ve aynalı kapının tekrar sallanarak açıldığını gördüm.

Girişte ayakta duran kişinin o kadar alışılmadık bir görüntüsü vardı ki, nezaket sahibi olmasaydım çığlık atabilirdim. Yaşlı, beyaz sakallı ve bakımsız bir görüntüye sahip ev sahibim, eşit derecede saygı ve hayranlık uyandıran bir ifade ve fiziğe sahipti. Boyu 1.80'den aşağı değildi, yaşına ve fakirliğine rağmen güçlü kuvvetli bir görüntüsü vardı. Yanaklarını kaplayan uzun sakalıyla neredeyse gizlenen yüzü, anormal derecede canlıydı ve birinin tahmin edebileceğinden daha az kırışmıştı; yüksek bir alından yılların çok az inceltebildiği bir tutam beyaz saç iniyordu. Mavi gözleri, hafifçe kızarmasına rağmen, açık-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanamayacak şekilde keskin ve parlaktı. Fakat korkunç dağınıklığı olmasa adam, etkileyici olduğu kadar mükemmel görünümlü olacaktı. Ancak bu dağınıklık, onu yüzüne ve görünüşüne rağmen itici gösteriyordu. Giysilerinin neyden yapıldığını neredeyse hiç anlayamıyordum çünkü bana bir çift ağır, yüksek botun üzerine giyilen paçavra yığınından başka bir şey gibi gelmiyordu.

Bu adamın görüntüsü ve hissettirdiği içgüdüsel korku, beni bir husumete hazırlanmak zorunda hissettirdi; bu yüzden bana sandalyeye oturmamı söyleyip saygılı ve sokulgan bir konukseverlikle dolu ince, zayıf sesiyle hitap ettiğinde anlaşılmaz bir tutarsızlık hissiyle ve şaşkınlıkla neredeyse ürperdim. Konuşması çok tuhaftı ve uzun zaman önce neslinin tükendiğini düşündüğüm Yanki lehçesinin abartı hali hâkimdi.

"Yağmura mı yakalandın?" diye sordu. "Evin yakınında olman ve direk içeri girmene sevindim. Sanırım ben uyuyordum, yoksa seni duyardım. Eskisi gibi genç değilim ve bugünlerde çok uykuya ihtiyacım oluyor. Uzaklara mı seyahat ediyorsun? Arkham'a giden yolu değiştirdiklerinden beri bu yolda kimseyi görmemiştim."

Arkham'a gittiğimi söyledim ve evine izinsiz girdiğim için ondan özür diledim, bunun üzerine konuşmasına devam etti.

"Seni gördüğüme sevindim, genç adam, burada yeni yüzler göremiyorum ve neşemi yerine getirmesi için hiçbir şey yok. Sanırım Bostonlusun değil mi? Oraya gitmiştim fakat kasabalı bir adamı gördüğümde tanırım -48'de bir okul müdürümüz vardı fakat işi bıraktı ve o zamandan beri kimse ondan haber alamadı-" Burada yaşlı adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kıkırdamaya başladı ve nedenini sorduğumda açıklama yapmadı. Oldukça neşeli görünüyordu fakat birinin görünüşünden tahmin edebileceği tuhaflıklara da sahipti. Ona Pigafetta'nın Regnum Cogno gibi oldukça nadir bir kitabına nasıl sahip olduğunu sormak aklına gelene kadar, bir süre neredeyse heyecanlı bir sempatiklik ile konuşmaya devam etti. Bu kitabın hâlâ etkisindeydim ve ondan bahsederken belirli bir tereddüt içindeydim fakat merak eve ilk bakışımdan itibaren sürekli biriken belli belirsiz korkulara hâkim gelmişti. Şansıma, yaşlı adam soruyu tuhaf karşılamadı ve rahat ve akıcı bir şekilde cevapladı.

"Ah, o Afrika kitabı mı? Kaptan Ebenezer Holt onu 68'de bana sattı, o sene savaşta öldü." Ebenezer Holt ismiyle alakalı bir şey keskin bir şekilde kafamı kaldırmam sebep oldu. Soy ağacı araştırmalarımda o isme rastlamıştım fakat hiçbiri Devrim'den sonraki kayıtlarda değildi. Bu araştırmamda ev sahibimin bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum ve ona daha sonra sormaya karar verdim. O ise devam etti.

"Ebenezer, yıllarca Salem'deki bir ticaret gemisinin kaptanlığını yaptı ve her limandan tuhaf şeyler getirirdi. Sanırım bunu Londra'dan getirmişti, mağazalardan bir şeyler almayı severdi. Bu kitabı, bir keresinde tepedeki evine gittiğimde görmüştüm. Resimler hoşuma gitmişti o da takas karşılığında onu bana verdi. Bu tuhaf bir kitap, bekle, gözlüklerimi alayım." Yaşlı adam eşyalarını karıştırdı, bir çift kirli ve küçük sekizgen camlı ve çelik eğmeçli oldukça eski bir gözlük çıkardı. Onları takarak, masadaki kitabı aldı ve sayfaları yavaş hareketlerle çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ebenezer bundan biraz okuyabiliyordu. Latince bu, fakat ben okuyamıyorum. Bana biraz okuma yazma öğreten iki üç öğretmenim vardı ve Passon Clark, onun gölde boğulduğunu söylüyor. Sen bundan bir şey çıkarabilir misin?" Ona okuyabildiğimi söyledim ve onun için başlangıçtan bir paragrafı tercüme ettim. Eğer yanılsaydım, beni düzeltebilecek kadar bilgili değildi; çünkü İngilizce tercümem onu bir çocuk gibi memnun ediyordu. Yakınlığı itici hale geliyordu fakat onu üzmeden kaçmanın bir yolunu bulamıyordum. Bu cahil yaşlı adamın okuyamadığı bir kitaptaki resimlere olan çocukça düşkünlüğü beni eğlendiriyordu ve odasını süsleyen birkaç İngilizce kitabı ne kadar iyi okuyabildiğini merak ettim. Bu saf görüntüsü, hissettiğim ama tam anlayamadığım endişenin çoğunu yok etti ve ev sahibim devam ederken gülümsedim:

"Resimlerin, birini böyle düşündürebilmesi tuhaf. Bu ön taraftaki resme bak mesela. Hiç böyle ağaçlar gördün mü, büyük yaprakları aşağı sarkan? Ve o adamlar -onlar zenci olamazlar- hepsini öldürdüler. Injunlar gibi sanırım, Afrika'da olsalar bile. Bu yaratıkların bazıları maymunlara benziyorlar veya yarı maymun yarı insan, ama buna benzer hiçbir şey duymadım daha önce." Burada sanatçının, birinin bir timsah kafasına sahip bir tür ejderha olarak tanımlayabileceği, olağanüstü bir yaratığı işaret etti.

"Ama şimdi sana en iyisini göstereceğim, burada ortadaki." Yaşlı adamın konuşması biraz kalınlaştı ve gözleri daha da parladı; fakat beceriksiz elleri, önceye göre daha beceriksiz görünmesine rağmen, görevine neredeyse tamamen odaklanmıştı. Kitap yere düştü ve neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kendi kendine ve o yerin olağan büyüsünden etkilenmişçesine, Anzik yamyamlarının arasındaki bir kasap dükkânını gösteren, itici on ikinci bölümü açıldı. Onu açıkça dışa vurmamama rağmen, huzursuzluk hissim geri dönmüştü. Özellikle tuhaf olan şey, sanatçının Afrikalıları beyaz adamlarmış gibi çizmiş olmasıydı, dükkânın duvarlarında asılı kollar ve uzuvlar korkunçtu ve kasap, baltasıyla korkunç bir şekilde acayip görünüyordu. Fakat ben ne kadar resimden hoşlanmıyorsam, ev sahibim o kadar görüntüden zevk alıyordu.

"Buna ne diyorsun? Buralarda böylesini hiç görmedin değil mi? Bunu gördüğüm zaman Eb Holt'a şöyle dedim: 'Bu seni heyecanlandıracak ve kanını donduracak bir şey!' Katletme ile ilgili yazılanları okuduğumda -onlar gibi İbraniler de katledilmişti- bazı şeyler düşündüm fakat onunla ilgili hiç resim yoktu. Her şeyi burada görebilirsin-sanırım bu günah, ama hepimiz doğup günaha girip yaşamıyor muyuz zaten?- Bu adamların doğrandığını görmek, onlara her baktığımda içimi gıdıklıyor -ona bakmaya devam etmeliyim- kasabın onun ayağını kestiği yeri görüyor musun? Bu tezgâhtaki onun kafası, yanında bir kol var ve diğer kol et yığınının yanında, yerde.

Adam şaşırtıcı şekilde kendinden geçmiş bir halde konuşmaya devam ettikçe sakallı, gözlüklü yüzündeki ifade anlatılamaz bir hal aldı fakat sesi yükselmek yerine alçalmıştı. Benim hissettiklerim ise hemen hemen hiçbir şekilde tahmin edilemezdi. Daha önce belirsiz bir şekilde hissettiğim tüm korku aktif ve canlı bir şekilde bana geri dönmüştü ve sonsuz bir gerginlikle çok yakınımda bulunan antik ve iğrenç yaratıktan nefret ettiğimi biliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Deliliği, en azından kısmi çarpıklığı, tartışmaya yer bırakmıyordu. Şimdi, bir çığlıktan çok daha korkunç bir kısık sesle neredeyse fısıldıyordu ve dinledikçe ürperiyordum.

"Dediğim gibi, resimlerin seni düşündürmesi tuhaf. Biliyor musun genç adam, tam burada oturuyordum. Kitabı, Eb'den aldıktan sonra ona çok baktım, özellikle Passon Clark'ın Pazar günleri büyük peruğunu taktığını duyduğumda. Bir keresinde komik bir şey denemiştim -işte, genç adam, korkma- yaptığım tek şey, kuzuyu öldürdükten sonra resimlere bakmaktı -kuzu öldürmek ona baktıktan sonra daha eğlenceliydi-" Yaşlı adamın ses tonu şimdi çok alçalmıştı, bazen o kadar sessizdi ki, söyledikleri zar zor duyuluyordu. Yağmuru ve bulanıklaşmış, küçük camlı pencerelerdeki tıkırtısını dinliyordum ve mevsime göre oldukça sıra dışı olan bir gök gürültüsünün yaklaşan gürültüsünü fark ettim. Bir anda korkunç bir ışık ve gök gürlemesi dayanıksız evi zeminlerine kadar sarstı fakat fısıldayan yaşlı adam bunu fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Kuzu öldürmek daha eğlenceliydi, fakat biliyor musun, yeterince tatmin edici değildi. Doymak bilmez bir iştahın, seni ele geçirmesi ne tuhaf. Tanrı'yı seviyorsan genç adam, kimseye anlatma fakat Tanrı'ya yemin ederim ki, o resim beni yetiştiremediğim veya satın alamadığım şeyler için acıktırdı. -Hey, sakin ol, ne oluyor?- Ben hiçbir şey yapmadım, yalnızca yapsam nasıl olurdu merak ettim- Etin, kan ve vücut yaptığını ve sana hayat verdiğini söylüyorlar bu yüzden sanki aynı onun gibi birini daha uzun yaşatıp yaşatmayacağını ve benzeri—" Fakat yaşlı adam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fısıldamasına asla devam etmedi. Sözünün kesilme sebebi benim korkum değildi, ya da hiddetini kararmış kalıntıların dumanlı yalnızlığına gözlerim halen açık bir şekilde bakarken hızlı bir şekilde artan fırtına değildi. Çok basit ama oldukça sıra dışı bir olay buna sebep olmuştu.

Açık kitap, iğrenç bir şekilde yukarı bakan resimle aramızda uzanıyordu. Yaşlı adam 've benzeri' kelimelerini fısıldadığında, küçük bir çarpma efekti duyuldu ve bir şey ters dönmüş kitabın sararmış yaprağında göründü. Yağmuru ve çatının su sızdırdığını düşündüm, fakat yağmurun rengi kırmızı değildi. Anzik yamyamlarının kasap dükkânının üzerinde küçük kırmızı bir sıçratma, garip bir şekilde parlıyor, gravürün korkunçluğuna canlılık katıyordu. Yaşlı adam bunu gördü ve korku ifadem bunu gerekli kılmadan önce fısıldamayı bıraktı; onu gördü ve hemen bir saat önce ayrıldığı odanın zeminine hızlıca baktı. Onun bakışını izledim ve antik tavanın dökülmüş sıvasında, ben onu izlediğim sırada bile genişlemeye devam eden ıslak, kızıl bir geniş ve düzensiz nokta gördüm. Çığlık atmadım veya hareket etmedim, yalnızca gözlerimi kapattım. Bir saniye sonra yıldırımların muazzam yıldırımı geldi ve tarifsiz sırların lanetli evini havaya uçurdu ve tek başına aklımı kurtaran unutuşu getirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

DAGON

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bu yazıyı kayda değer bir zihinsel zorluk altında yazıyorum, çünkü bu geceden sonra artık var olmayacağım. Meteliksizim ve yaşamımı katlanabilir yapan tek şey olan ilaç stokumun sonuna gelmiş bir haldeyim ve eziyete artık daha fazla katlanamıyorum. Kendimi, bu tavan arasının penceresinden aşağıdaki pis sokağa atacağım. Morfine köle olduğum için iradesiz ve yozlaşmış biri olduğumu düşünmeyin. Aceleyle karalanmış bu sayfaları gördüğünüzde, asla tamamen farkına varamayacak olsanız da, unutmanın veya ölümün benim için tek kurtuluş yolu olduğunu tahmin edebilirsiniz.

Alman deniz yağmacılarına esir bir yük memuru olarak düştüğüm yer, büyük Pasifik'in en açık ve en az uğrak yerlerinden biriydi. Savaş henüz başlamıştı ve Alman deniz kuvvetlerinin daha sonra meydana gelecek çöküşleri henüz başlamamıştı; bu yüzden gemimize kayda değer bir ödül koyulmuştu ve biz, mürettebatı olarak, denizci esirleri olduğumuz için adaletle ve saygıyla muamele görüyorduk. Bizi esir alanlar, gerçekten de çok özgürlükçüydü. Esir alındıktan beş gün sonra, küçük bir teknede uzun süre yetecek su ve yiyecekle kaçmayı başardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda akıntıya kapılmış ve özgür olduğumu fark ettiğimde, nerede olduğum konusunda neredeyse hiçbir fikrim yoktu. Asla yetenekli bir denizci olmamıştım, bu yüzden de belli belirsiz bir şekilde güneş ve yıldızlara bakarak bir şekilde ekvatorun güneyinde olduğumu düşündüm. Boylamın ne olduğunu bilmiyordum ve görünürde ne ada ne de sahil şeridi vardı. Hava iyiydi ve günleri bilmeden, yakıcı güneşin altında amaçsızca sürüklendim. Yakınımdan geçecek olan bir gemiyi veya yaşanabilir bir adanın kıyısına sürüklenmeyi bekliyordum, fakat ne gemi ne de ada görebildim ve uçsuz bucaksız maviliğin dalgalı enginliğindeki yalnızlığımda umudumu kaybetmeye başladım.

Her şey ben uyurken meydana geldi. Detaylarını asla bilemeyeceğim, çünkü rahatsız ve rüyalarla dolu olan uykum kesintisizdi. En sonunda uyandığımda, kendimi, etrafımda tekdüze dalgalarla görebildiğim kadar uzanan ve teknemin biraz uzakta karaya oturduğu korkunç siyahlıkta bir bataklığın çamurlu açıklığına çekilmiş halde buldum.

Biri, etrafımdaki görüntünün bu kadar büyük ve beklenmedik değişimi karşısında hissettiğim ilk şeyin şaşkınlık olacağını düşünebilir ama şaşkınlıktan çok, korku hissettim çünkü havada ve çürüyen toprakta, beni damarlarıma kadar titreten uğursuz bir şey vardı. Bölge, çürüyen balıkların leşleri ve sonu gelmeyen açıklığın iğrenç çamurluğundan çıktığını gördüğüm tanımlanamaz şeylerin kokusuyla doluydu. Tam bir sessizlik ve kurak genişlikte dolaşan ifade edilemez korkunçluğu yalnızca kelimelerle anlatabileceğimi düşünmemeliyim. İşitme alanı içinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hiçbir şey duyulmuyor ve görünürde siyah balçığın uzandığı genişlik dışında hiçbir şey görünmüyordu; fakat sessizliğin bütünlüğü ve arazinin homojenliği, mide bulandırıcı bir korkuyla beni bunaltıyordu. Güneş, bulutsuz zulmüyle neredeyse karanlık görünen gökyüzünde parlıyordu; sanki ayağımın altındaki zifiri bataklığı yansıtıyormuşçasına. Karaya oturmuş tekneye doğru yavaşça ilerlediğimde, yalnızca bir teorinin, içinde bulunduğum durumu açıklayabileceğini fark ettim. Benzeri görülmemiş bir volkanik patlama nedeniyle, okyanus zemininin parçası yüzeye çıkmış ve milyonlarca yıl boyunca dipsiz derinliklerin altında saklanan bölgeleri ortaya çıkarmıştı. Altımda yükselen yeni kara parçası o kadar büyüktü ki, kulaklarımı ne kadar kıssam da dalgalı okyanusun en zayıf sesini bile duyamıyordum. Ölü balıklarla beslenen bir tane deniz kuşu bile yoktu.

Birkaç saat boyunca kıyıda uzanan ve güneş gökyüzünde hareket ettikçe hafif bir gölge sağlayan teknenin içinde düşündüm. Gün ilerledikçe, yer yapışkanlığını biraz olsun kaybetti ve üstünde gezinmek için yeterince kuru bir hale geldi. O gece çok az uyudum, kaybolan deniz ve muhtemel kurtuluşu aramak amacıyla sonraki gün yapacağım yolculuk için hazırlık olarak kendime su ve yiyecek içeren bir paket hazırladım.

Üçüncü sabah, toprağın, üzerinde kolaylıkla yürüyecek kadar kuru olduğunu fark ettim. Balıkların kokusu insanı delirtecek gibiydi, fakat ben bu kadar kötü bir görüntüye aldırmayacak kadar derin düşüncelere dalmıştım ve bilinmeyen bir amaç için cesur bir şekilde yola çıkmıştım. Tüm gün, dalgalı çöldeki diğer tüm yükseltilerden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha yüksek olan uzaktaki tepe tarafından yönlendirilerek, batıya doğru durmadan yürüdüm. O gece kamp kurdum ve sonraki gün tepeye doğru yürümeye devam ettim, ancak ilk gördüğümdeki uzaklığından neredeyse hiçbir şekilde daha yakın görünmüyordu. Dördüncü akşam, belirli bir mesafeden göründüğünden çok daha yüksek olan tepenin altına ulaştım. Aradan geçen bir vadi, onu genel yüzeyden daha yüksek gösteriyordu. Tırmanmak için çok yorgun olduğumdan, tepenin gölgesinde uyumaya karar verdim.

O gece rüyalarımın neden bu kadar acayip olduğunu bilmiyorum; fakat küçülen ve fevkalade dışbükey olan ay, doğu tarafındaki düzlükten yükselmeye başlamadan önce soğuk terlerle uyandım ve daha fazla uyumamaya karar verdim. Rüyalarımda gördüğüm görüntüler, bir kez daha dayanmam için çok fazlaydı. Ve ayın parıltısında gündüz seyahat etmenin ne kadar akılsızca olduğunun farkına vardım. Yolculuğum, yakıcı güneşin ışığı olmadan bana daha az enerji harcatırdı; şimdi gerçekten de gün batımında beni engelleyen tırmanışı gerçekleştirecek kadar güçlü hissediyordum. Çantamı alarak, tepenin zirvesine tırmanmaya başladım.

Dalgalı açıklığın aralıksız tekdüzeliğinin, benim için belli belirsiz bir korku kaynağı olduğunu daha önce söylemiştim; fakat tepenin zirvesine çıkıp da diğer tarafta ayın henüz aydınlatmak için yeterince yükseğe çıkmamış olması nedeniyle karanlığın hakîm olduğu, derinliği ölçülemez çukur veya vadiye doğru baktığımda korkum daha da arttı. Kendimi dünyanın eşiğinde hissediyordum; tepeden sonsuz gecenin dipsiz karmaşasına bakıyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Korkum, *Kayıp Cennet**'teki tuhaf anımsamaları ve şeytanın karanlığın eski diyarlarından korkunç tırmanışını aklıma getirdi.

Ay gökyüzünden yükseldikçe, vadinin eğiminin hayal ettiğim kadar dik olmadığını görmeye başladım.

*John Milton, Paradise Lost

Çıkıntılar ve kayaların uzantıları, iniş için ayak koyulacak yerleri oldukça kolay bir şekilde mümkün kılıyordu, fakat hemen hemen yüz metre sonra, eğim oldukça artıyordu. Açıkça inceleyemediğim bir dürtüyle hareket edip, kayalardan aşağı zorlukla indim ve aşağıdaki daha yumuşak bir yamaçta durdum. Herhangi bir ışığın henüz ulaşamadığı kasvetli derinliklere baktım.

Aniden tüm dikkatim, karşı yamaçta neredeyse yüz metre kadar önümde dik bir şekilde duran, yükselen ayın yeni yeni parlayan ışınlarının üstünde beyaza çalan bir renkte parladığı, büyük ve tuhaf nesne üzerinde toplandı. Yalnızca devasa bir taş parçası olduğuna, çok geçmeden kendimi inandırdım; fakat dış hatları ve durduğu yerin büsbütün doğanın işi olmadığı konusundaki belirgin izlenimimin bilincindeydim. Yakından baktığımda açıklayamadığım hislere boğuldum; çünkü muazzam boyutuna ve dünyanın yeni var olduğu zamanlardan beri denizin dibinde yatan boşluktaki yerine rağmen, şüphesiz tuhaf nesnenin büyük gövdesinin, işçiliğe ve muhtemelen yaşayan ve düşünen varlıkların tapınmasına şahitlik etmiş biçimli bir tek parça anıt olduğunu fark etmiştim.

Sersemlemiş ve korkmuş, fakat bir bilim adamının veya arkeologun hazzının belirli bir heyecanına ayrıca sahip bir halde, etrafımı daha yakından incelemeye başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ay, şimdi zirveye ulaşmıştı ve tuhaf ve canlı bir şekilde çatlaktaki kıvrılan ve yükselen uçurumun üzerinde parlıyor ve aşağıda yayılmış şekilde akan suyun var olduğu gerçeğini ortaya çıkarıyordu, iki tarafa doğru görüşten kayboluyordu ve yamaçta dururken neredeyse ayağıma sıçrıyordu. Çatlağın karşısında, dalgalar, devasa anıtın alt kısmına çarpıyorlardı; şimdi yüzeyinde hem yazılar hem de basit oymalar görebiliyordum. Yazılar bilmediğim bir hiyeroglif sisteminde yazılmıştı ve kitaplarda gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu; çoğunlukla balıklar, yılan balıkları, ahtapotlar, kabuklu deniz hayvanları, yumuşakçalar, balinalar ve benzerleri gibi geleneksel denizle alakalı simgeler vardı. Birkaç karakter, günümüz dünyasına yabancı olan deniz varlıklarını temsil ediyordu, okyanustan yükselen kara parçasında gözlemlediğim çürüyen şekillere sahip varlıklardı bunlar.

Ama beni en çok büyüleyen şey, resimsel oymaydı. Araya giren suya rağmen devasa boyutundan dolayı açıkça görünen şeyler, konuları bir Dore'u heyecanlandıracak bir yarı kabartmanın sergisiydi. Bence bu şeyler, insanı betimliyor olmalıydı; varlıklar bir tür deniz mağarasında yüzen balıklar gibi veya kendisi de dalgaların altındaymış gibi görünen bir tür monolitik tapınakta dua ediyormuş gibi görünmelerine rağmen. Yüzleri ve şekillerinden detaylı bahsetmeye cüret edemem; çünkü yalnızca hatırlamak bile, bayılacak hale gelmeme sebep oluyor. Poe'nin veya Bulwer'in hayal gücünün ötesinde bir tuhaflığa sahiplerdi ve perdeli el ve ayaklara rağmen genel olarak lanetli bir görüntüye sahip insanlar gibi çizilmişlerdi. Şaşırtıcı şekilde geniş ve gevşek dudakları, donuk ve şişkin gözleri ve hatırlaması hiç hoş olmayan diğer özellikleri var-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı. Yeterince tuhaf bir şekilde, doğal geçmişleriyle orantısız şekillendirilmişlerdi; çünkü varlıklardan biri, kendinden birazcık büyük bir balinayı öldürürken gösterilmişti. Söylediğim gibi, tuhaf boyutlarını ve acayipliklerini belirttim; fakat bir anlığına bir tür ilkel balıkçı ve denizci kabilesinin hayali tanrıları olduklarını düşündüm; son üyesinin Neanderthal ve Piltdown adamının ilk ataları doğmadan devirler önce yok olduğu bir kabile olabilirdi. En cesur antropolojistin bile algısının ötesindeki bir geçmişe uzanan beklenmedik bir anlık bakış karşısında dehşete düşmüş bir halde, ay önümdeki sessiz geçidin üstünde tuhaf yansımalar oluştururken, öylece ayakta durup derin düşüncelere dalmıştım.

Sonra aniden onu gördüm. Yüzeye yükselişini belirtmek için yalnızca hafif bir çalkantıyla birlikte, o şey, karanlık suların üstünde kayarak görünüyordu. Büyük, kocaman ve tiksindiriciydi. Devasa pullu kollarını sardığı anıta, kâbusların dehşet verici canavarı gibi fırladı, aynı anda korkunç kafasını eğdi ve bazı dayanılmaz sesler çıkardı. Sanırım o anda delirdim.

Tepeden ve uçurumdan çılgınca tırmanışımın ve karaya oturmuş tekneye çılgına dönmüş bir şekilde koşuşumun çok azını hatırlıyorum. Çok fazla şey söylediğime, söyleyemediğimde de tuhaf bir şekilde güldüğüme inanıyorum. Tekneye ulaştıktan bir süre sonraki büyük bir fırtına hakkında belli belirsiz anılarım var; her halükarda, göğün gürlemesini ve doğanın yalnızca en vahşi halinde çıkardığı diğer sesleri duyduğumu hatırlıyorum.

Kendime geldiğimde San Francisco'daki bir hastanedeydim; okyanusun ortasında teknemi bulmuş bir Ame-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rikan gemisinin kaptanı tarafından oraya getirilmiştim. Sayıklamalarımda çok fazla şey söylemişim fakat sözlerimin hiç dikkat çekmediğini öğrendim. Pasifik'te herhangi bir kara parçasının yükselmesi hakkında kurtarıcılarım hiçbir şey bilmiyorlardı; ben de inanmayacaklarını bildiğim bir şey hakkında ısrar etmenin gereksiz olacağını düşündüm. Bir keresinde ünlü bir etnologla görüştüğümde, onu, eski Filistin'in balık tanrısı Dagon'la ilgili tuhaf sorularımla eğlendirmiştim; fakat çok geçmeden onun umutsuz bir şekilde gelenekselci olduğunu fark ettim ve üstüne gitmemeye karar verdim.

Geceleri, özellikle ayın ışığı azaldığında ve kaybolmaya başladığında, o şeyi görüyorum. Morfini denedim fakat ilaç, yalnızca geçici olarak kesiyordu ve beni umutsuz bir köle olarak pençelerine alıyordu. Bu yüzden şimdi, insanların küçümseyici eğlenceleri veya bilgi için, her şeyi tam olarak anlatan bu yazıyı yazıp her şeyi bitireceğim. Alman askerlerden kaçışımdan sonra teknede güneşe maruz kalmamın ve saçmalayışlarımın tuhaf hikâyeleri olabilir mi diye, her şeyin tamamen hayal olup olmadığını sık sık kendime soruyorum. Bunu kendime soruyorum fakat cevap olarak yalnızca korkunç derecede canlı bir görüntü görüyorum karşımda. Derin denizleri her düşündüğümde, şu anda çamurlu yatağında sürünen, bocalayan ve antik taş putlarına tapan, kendi iğrenç benzerliklerine denizin yıkadığı granit taştan denizaltı obelisklerine kazıyan isimsiz şeyler yüzünden kendimi ürpermekten alamıyorum. Dalgaların üstüne çıkıp da güçsüz ve savaş yorgunu insanlığın kalıntılarını kokuşmuş pençeleriyle aşağılara çekecekleri bir günü hayal ediyorum; karaların bat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tığı ve karanlık okyanus zemininin şeytanların toplanma yerinin ortasında yükseldiği bir gün.

Sonum yakın. Kapıda bir ses duyuyorum, sanki büyük kaygan bir gövde ona yaslanıyor. Beni bulamayacak. Tanrım, *o el*! Pencerede! Pencerede!

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

FESTİVAL

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Evden uzaktaydım ve doğu denizinin büyüsü üzerimdeydi. Alacakaranlıkta denizin kayaları dövüşünü duyuyordum ve onun, eğri büğrü söğüt ağaçlarının açık gökyüzüne ve akşamın ilk yıldızlarına karşı kıvrıldığı tepenin üzerinden uzandığını biliyordum. Ve atalarım beni ötedeki eski kasabaya çağırdığından, yol kenarında Aldebaran yıldızının ağaçların arasından göz kırptığı yere doğru gittikçe artan sığ ve yeni düşmüş karın üstünden devam ettim; hiç görmediğim fakat sık sık rüyamda gördüğüm çok eski kasabaya doğru.

Noel zamanıydı ve insanlar, kafalarında onun Bethlehem ve Babylon'dan ve hatta Memphis ve insanlıktan daha eski olduğunu bilmelerine rağmen ona noel diyorlardı. Noel zamanıydı ve ben, halkımın yaşadığı ve festivalin yasak olduğu eski zamanlarda festival gerçekleştirmeye devam ettiği ayrıca çocuklarına festivali her yüzyılda bir devam ettirmelerini ve ana sırların hatıralarının unutulmaması gerektiğini hatırlattığı eski deniz kasabasına en sonunda varmıştım. Halkım yaşlıydı, bu kara parçasına üç yüz yıl önce yerleştiklerinde de yaşlıydılar. Gariplerdi, çünkü güneyin afyonlu orkide bahçelerinden, karanlık ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüpheli bir halk olarak gelmişlerdi ve mavi gözlü balıkçıların dillerini öğrenmeden önce başka bir dil konuşuyorlardı. Şimdi dağılmışlardı ve yaşayan kimsenin anlayamadığı gizemli ritüelleri paylaşıyorlardı. O gece, eski balıkçı kasabasına efsanenin ifade ettiği şekilde gelen tek kişi bendim, çünkü yalnızca fakirler ve yalnızlar hatırlardı efsaneyi.

Tepenin, zirvesinin ötesinde, Kingsport'un akşam karanlığında soğuk bir şekilde yayıldığını gördüm. Eski yel değirmenleri, kuleleri, çatıları ve baca petekleriyle, makaraları ve küçük köprüleriyle, söğüt ağaçları ve mezarlıklarıyla karlı Kingsport. Sonsuz dik lâbirentleriyle, dar ve çarpık sokaklarıyla ve kimsenin gitmeye cesaret edemediği korkutucu kilisenin hakîm olduğu merkezi tepe; her tarafta ve seviyede bir çocuğun düzensiz blokları gibi bir araya toplanmış ve dağılmış evlerin aralıksız lâbirenti; karın beyazlattığı duvarların ve flemenk çatıların üzerinden sarkan gri kanatların üzerinde süzülen eskilik; kapı üstü pencereleri ve küçük camlı pencereler Orion'a ve tarih öncesi yıldızlara katılmak için soğuk akşam karanlığında birer birer parlıyorlardı. Ve çürüyen makaraları denizi dövüyordu; insanların eski zamanlarda içinden geldiği gizemli, çok eski deniz.

Yolun kenarında, zirvede daha yüksek bir dağ yükseliyordu. Rüzgârlıydı ve oranın, siyah mezar taşlarının devasa bir cesedin çürüyen tırnakları gibi kara saplandığı bir mezarlık olduğunu gördüm. Bakımsız yol çok ıssızdı ve bazen, rüzgârda sallanan bir darağacının uzaklardan duyulan korkunç gıcırtısını duyduğumu düşünüyordum. 1692'de, cadılık suçlamasıyla dört akrabamı asmışlardı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fakat tam olarak neresi olduğunu bilmiyordum. Yol, denize doğru giden bayırdan aşağı devam ederken, akşamları bir köyün neşeli seslerini dinlemeye çalıştım, fakat hiçbir şey duyamadım. Sonra mevsimi düşündüm ve bu eski Püritan halkının bana tuhaf gelen noel adetleri olduğunu hissettim, sessiz dualarla doluydu. Bu yüzden eğlenceyi dinlemeyi veya yolcuları aramayı bıraktım ve sessiz, ışıklı çiftlik evleri ve eski dükkânları, denizci hanlarını gösteren, rüzgârda gıcırdayan işaretlerin üstünde bulunduğu gölgeli taş duvarları ve küçük, perdeli pencerelerin ışığındaki terkedilmiş, asfaltsız yollar boyunca ışıldayan sütunlu girişlerin tuhaf kapı tokmaklarının yanından geçerek yürümeye devam ettim.

Kasabanın haritalarını görmüştüm ve halkımın evlerini nerede bulacağımı biliyordum. Tanınacağım ve iyi karşılanacağım söyleniyordu, çünkü kasaba efsanesi uzun yaşar; bu yüzden Circle Court'a giden Back Street'e aceleyle girdim ve kasabanın yassı taş kaldırımında yeni yağmış karın karşısında Green Lane'den devam edip Market House'un arkasına gittim. Eski harita hâlâ işe yarıyordu ve hiç zorlanmadım; ancak Arkham'da arabaların bu yere gidip geldiğini söylediklerinde yalan söylemişlerdi, çünkü yukarıda hiç tel görmemiştim. Kar, rayları her koşulda saklamış olmalıydı. Yürümeyi seçtiğime memnundum çünkü beyaza bürünmüş kasaba tepeden çok güzel görünüyordu ve şimdi halkımın kapısını çalmaya hevesliydim, Green Lane'de soldan yedinci evdi, eski çatılı bir evdi ve hikâyenin anlattığı kadarıyla tamamen 1650 yılından önce yapılmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eve doğru ilerlerken içeride ışık yanıyordu ve baklava şekilli pencere camlarından göründüğü kadarıyla, eski haline çok yakın olmalıydı. Üst kısım dar, çim kaplı sokaktan aşağı sarkıyordu ve neredeyse evin diğer taraftaki sarkık kısmıyla buluşacaktı. Bu yüzden kardan temiz, taş bir düşük kapı basamağıyla bir tüneldeydim. Kaldırım yoktu fakat birçok evin, demir parmaklıklara sahip çift basamaklarla ulaşılan yüksek kapıları vardı. Tuhaf bir görüntüydü ve Yeni İngiltere'ye yabancı olduğumdan, daha önce nasıl olduğunu hiç bilmiyordum. Beni memnun etmesine rağmen, karda bir ayak izi, sokaklarda insanlar ve perdeleri çekilmemiş olan birkaç pencere olmuş olsa daha iyi hissedecektim.

Eski demir kapı tokmağını çaldığımda, yarı korkuyordum. Bir tür korku içimde toplanıyordu, muhtemelen kökenimin tuhaflığı, akşamın sevimsizliği ve tuhaf geleneklere sahip bu yaşlı kasabanın sessizliğinin acayipliği yüzündendi. Ve kapı çalışıma cevap geldiğinde, tamamen korku içindeydim çünkü kapı gıcırtıyla açılmadan önce hiç ayak sesi duymamıştım. Fakat korkum uzun sürmedi, çünkü girişteki gecelikli, terlikli yaşlı adamın beni rahatlatan uysal bir ifadesi vardı ve dilsiz olduğunu belirten işaretler yapmasına rağmen, taşıdığı balmumu tablet ve taş kalemiyle eski ve ilginç bir karşılama yaptı.

On yedinci yüzyıldan kalma seyrek, sert, siyah, kiriş ve aşırı derecede korunmasız mobilyalarla döşenmiş alçak, mumla aydınlatılan bir odaya gitmemi işaret etti. Geçmiş burada canlanmıştı, çünkü tek bir detay bile eksik değildi. Kocaman bir şömine ve yaşlı kambur bir kadının sırtı bana dönük oturup eğlence mevsimine rağmen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sessizce, gevşek bir şal ve derin başlık ördüğü bir dokuma tezgâhı vardı. Belirsiz bir rutubet, odaya hakîm görünüyordu ve bir ateşin yanmıyor olmasına şaşırdım. Yüksek arkalıklı tahta kanepe, soldaki bir dizi perdeli pencereye dönüktü ve emin olmamama rağmen dolu görünüyordu. Gördüğüm her şeyden hoşlanmamıştım ve daha önce hissettiğim korku tekrar geri döndü. Bu korku, daha önce onu azaltan şey yüzünden artmıştı çünkü yaşlı adamın uysal yüzüne baktıkça, o uysallık, beni dehşete düşürmeye başladı. Gözleri asla hareket etmiyordu ve derisi ise daha çok balmumuna benziyordu. Sonunda, onun tamamen bir yüz olmadığından, aksine şeytanca yapılan bir maske olduğundan emindim. Eldiven takılan gevşek eller, cana yakın bir şekilde, tablete, festivalin olduğu yere götürülene kadar biraz beklememi yazdı.

Bir masa, sandalye ve yığılı kitaplara işaret ederek, yaşlı adam odadan ayrılmıştı ve okumak için oturduğumda, kitapların eski ve küflü olduğunu ve yaşlı Morryster'in çılgın *Bilimin Mucizeleri*'ni, Joseph Glanvill'in 1681'de basılan korkunç *Cadıları ve Görünümlerini İlgilendiren Tam ve Açık Kanıtlar'ı,* 1595'te Lyons'ta basılan Remi-gius'un *Demonolatri*'si ve hepsinin en kötüsü, deli Arap Abdül Alhazret'in Olaus Wormius'un yasak Latince çevirisi *Necronomicon*'du. Bu kitabı daha önce hiç görmemiştim, fakat canavarımsı şeyler fısıldadığını duymuştum. Kimse benimle konuşmamıştı fakat dışarıdaki rüzgârda işaretlerin gıcırtısını ve başlıklı yaşlı kadın sessiz döndürüşüne devam ederken tekerleğin sesini duyabiliyordum. Odanın, kitapların ve insanların çok korkunç ve rahatsız edici olduğunu düşünüyordum fakat atalarımın eski bir geleneği, beni tuhaf eğlencelere götürdüğü için tuhaf şeyleri görmeyi zaten

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bekliyordum. Bu yüzden okumaya çalıştım ve çok geçmeden, lanetli Necronomicon'da bulduğum bir şey tarafından titreyerek içine çekiliyormuş gibi hissettim; bilinç ve akıl için çok fazla korkunç bir efsane veya düşünceydi bu. Fakat kanepenin dönük olduğu pencerelerden birinin kapandığını duyduğumda rahatsız oldum, sessizce açılmış gibiydi çünkü. Yaşlı kadının dokuma tezgâhından gelmeyen bir sesi takip ediyor gibiydi. Bu yaşlı kadının çeviremeyeceği kadar hızlı değildi ve eski saat, saat başını vurmuştu. O andan sonra kanepede birilerinin olduğu hissini kaybettim, dikkatle ve titreyerek okuyordum ki, yaşlı adam çizmeli, eski bir kıyafet giymiş halde geldi ve o kanepeye oturdu, bu yüzden onu göremiyordum. Kesinlikle endişe verici bir bekleyişti ve elimdeki tuhaf kitapların da buna sebep olduğu kesindi. Ancak saat on biri vurduğunda, yaşlı adam ayağa kalktı ve köşedeki büyük, oyulmuş sandığa gitti, iki tane kukuletalı pelerin çıkardı; birini giydi ve diğerini, tekdüze çevirmesini kesmiş olan yaşlı kadına verdi. Sonra ikisi de dış kapıya doğru hareketlendi; kadın zayıf bir şekilde sürünüyordu ve yaşlı adam, okuduğum kitabı aldıktan sonra, kukuletasını hareket etmeyen yüzünün veya maskesinin üzerine çekerken gelmemi işaret etti.

İnanılmaz derecede eski kasabanın aysız ve karışık sokaklarına çıktık. Köpek Yıldızı, sokakta korkunç geçit törenleri oluşturan ve her girişten sessizce dökülen kukuletalı, pelerinli figür kalabalığına; gıcırdayan işaretler, çok eski duvarlara, sazdan çatılara ve baklava şekilli pencere camlara sinsice bakıyor; çürüyen evlerin çakıştığı ve birlikte ufalandığı, kırpışan görüntülerin ışıklarının, büyülü

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takım yıldızlarını oluşturdukları açık meydanlar ve mezarlıkları geçerek oluşturduğu dik yollara ışıldıyordu.

Bu sessiz kalabalığın ortasında, dilsiz rehberlerimi, dirseklerle itilip kakılarak ve anormal şekilde yumuşak görünen göğüs ve mideler tarafından bastırılarak; fakat asla bir yüz görmeden veya bir kelime duymadan ilerleyerek takip ettim. Tüyler ürpertici sütunlar yukarıya doğru yürüyorlardı. Tüm yolcuların, büyük bir beyaz kilisenin üstünde bulunduğu kasabanın merkezindeki yüksek bir tepenin üstündeki bir tür çılgın vadilerin yakınına akmaya başladıklarında, birbirlerine yaklaştıklarını gördüm. Alacakaranlıkta yolun kenarından Kingsport'a baktığımda onu görmüştüm ve ürpermiştim çünkü Aldebaran yıldızı, kendini bir anlığına manevi bir kuleyle dengeliyor gibi görünmüştü.

Kilisenin etrafında açık bir alan vardı. Kısmen, hayali çizgilerle bir mezarlıktı ve kısmen, yarı kaldırımlı bir meydan rüzgârla karın neredeyse tamamını süpürmüş ve zayıf çatılı, sarkan duvarlara sahip tuhaf, eski evler yan yana sıralanmıştı. Ölüm ateşleri, mezarların üzerinde dans ediyor ve dehşet verici görüntüler ortaya çıkarıyor fakat tuhaf bir şekilde gölge oluşturmuyorlardı. Kiliseyi geçince başka hiç ev yoktu. Tepenin zirvesini görebiliyor ve limandaki yıldızların parıltısını izleyebiliyordum, fakat kasaba karanlıkta görünmez haldeydi. Yalnızca arada bir kıvrımlı vadiler boyunca korkunç bir şekilde yanıp sönen bir ışık, şimdi sessizce kiliseye doluşan kalabalığı geçiyordu. Kalabalık, karanlık girişten içeri dolana kadar ve geride kalanlar, onları takip edene kadar bekledim. Yaşlı adam kolumdan çekiştiriyordu, fakat sonuncu kişi olarak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girmeye kararlıydım. Sonra, uğursuz adam ve yaşlı kadın önümdeyken içeri girdim. Eşiği geçtikten sonra, kilise mezarlığının ışığı, tepedeki kaldırımların üzerinde hastalıklı bir şekilde parlarken geri dönüp dış dünyaya baktım. Ve o anda ürperdim. Çünkü rüzgâr pek fazla kar bırakmamış olsa da, kapının yanında birkaç öbek kalmıştı ve geriye döndüğüm kısa zaman içinde, rahatsız gözlerime kar üzerinde hiçbir ayak izi olmadığı çarptı, benimkiler bile yoktu.

Kilise, içeri giren tüm fenerlerle bile neredeyse hiç aydınlanmamıştı, çünkü kalabalığın çoğu şimdiden kaybolmuştu. Yüksek kilise sıralarından, kürsüden hemen önce iğrenç bir şekilde esneyerek açılan ve şimdi sesizce içeri kıvranan mahzenlerin kapak şeklinde kapılarının arasındaki koridordan akıyorlardı. Sessiz bir şekilde adımları rutubetli ve bunaltıcı mahzene doğru takip ettim. Gece yürüyüşçülerinin dolambaçlı sırasının kuyruğu çok korkunç görünüyordu ve daha korkunç görünen çok eski bir mezara girdiklerini gördüm. Sonra mezarın zemininin, kalabalığın içine doğru süzüldüğü aşağı inen bir aralığı olduğunu farkettim ve bir anda hepimiz kaba yontulmuş, uğursuz bir merdivenden aşağı doğru iniyorduk; rutubetli ve tuhaf kokan dar, sarmal bir merdivendi ve ufalanan kireçlerin ve damlayan taş blokların tekdüze duvarlarını geçiyor, tepenin iç kısımlarına doğru sonu gelmez bir şekilde iniyordu. Sessiz, şaşırtıcı bir inişti ve korkunç bi aradan sonra gözlemledim ki, duvarlar ve adımlar doğal bir şekilde değişiyordu, sanki sert kayadan yontuluyor gibiydi. Beni asıl rahatsız eden şey ise, sayısız adımlar hiç ses yapmıyor ve yankılanmıyordu. Uzun sürelik bir inişten sonra karanlığın bilinmeyen boşluklarından gelip, bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karanlık gizemin kuyusuna giden yan koridorlar ve tüneller gördüm. Çok geçmeden çok fazla sayıya ulaştılar, isimsiz bir korkunun korkunç yer altı mezarlıkları gibiydiler ve keskin çürüme kokuları dayanılmaz bir hal almıştı. Dağın ve Kingsport'un altından geçtiğimizin farkındaydım ve bir kasabanın bu kadar eski ve gizli kötülüklerle dolu olduğunu düşününce ürperdim.

Sonra solgun ışığın donuk parlaklığını ve güneş görmeyen suların hastalıklı akışını gördüm. Tekrar ürperdim, çünkü gecenin getirdiği şeylerden hoşlanmamıştım ve acı bir şekilde, hiçbir atamın benden bu ilkel törene gitmemi istememiş olmasını diledim. Adımlar ve koridor genişledikçe, başka bir ses duydum, zayıf bir flütün ince, ağlamaya benzeyen iniltisi. ve aniden önümde iç dünyanın uçsuz bucaksız dehlizleri açıldı. Hastalıklı yeşil bir ateşin püskürttüğü bir sütunla aydınlatılan büyük, küflü bir kumsal ve çok eski okyanusun en karanlık boşluklarına katılmak için şüphesiz ve korku dolu derinliklerinden akan geniş, yağlı bir nehirle yıkanmıştı.

Baygın ve zar zor nefes alır bir halde, dev ve zehirli mantarların kötü Erebus'una, cüzzamlı ateşine ve çamurlu sularına baktım ve pelerinli kalabalığın, yanan sütunun etrafında yarı daire oluşturduklarını gördüm. Noel ritüeliydi, insanlıktan eskiydi ve onu geçmek kaderinde vardı; gündönümünün ve ilkbaharın sözünün ilkel ritüeli karların ötesindeydi; ateşin ve yeşilin, ışığın ve müziğin ritüeliydi. Ve karanlık mağarada, onları ritüeli gerçekleştirirken, hastalıklı sütuna taparken ve suya, klorun içinde yeşil olarak parlayan yapışkan sebzelerden avuçla atarken gördüm. Işıktan biçimsiz bir şekilde uzaklaşan ve gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rültülü bir şekilde flüte üfleyen bir şey gördüm ve o şey üfledikçe, göremediğim kötü kokulu karanlıkta çırpınan, fena, örtülü şeyler gördüm. Fakat beni en çok korkutan, o yanan sütundu. Üstündeki azotlu taşı, iğrenç ve zehirli bir pasla kaplayan, sağlıklı bir ateşin yaptığının aksine gölge oluşturmayan, anlaşılamaz ve büyük derinliklerden volkan gibi alevler püskürtüyordu. Bu kaynayan alevlerden hiçbir sıcaklık gelmiyordu, sadece ölümün ve yozlaşmanın ıslaklığı vardı.

Beni oraya getiren adam, şimdi korkunç ateşin hemen yanındaki bir noktaya gitmiş ve yüzünün dönük olduğu yarı daireye doğru sert ayin hareketleri yapıyordu. Ritüelin belirli bölümlerinde adi bir hürmet gösterdiler, özellikle kafasının üstünde o yanında götürdüğü iğrenç Necronomicon'u tutarken. Ve atalarımın yazıları yüzünden bu eğlenceye çağırıldığımdan dolayı bu hürmeti ben de paylaşmak zorundaydım. Sonra yaşlı adam, yarı görülen flüt çalana karanlıkta işaret yaptı ve çalan kişi bunun üzerine zayıf tonunu neredeyse hiç yükseltmediği başka bir notadaki bir tonla değiştirdi; tetiklediği şey düşünülemez ve beklenmeyen bir korkuydu. Bu korkuyla neredeyse yosunlu toprağa çöküyordum, bu veya herhangi bir dünyaya ait olmayan ve yalnızca yıldızlar arasındaki çılgın uzay boşluklarına ait olabilecek bir korkuyla donakaldım.

Hayal edilemez karanlığın içinden, soğuk alevin kangrenli bakışının ötesinde, o yağlı nehrin acayip, duyulmamış ve umulmadık şekilde aktığı tartarik mesafelerden, ritmik şekilde hiçbir gözün tamamen göremediği veya hiçbir beynin tamamen hatırlayamadığı uysal, eğitimli, me-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lez kanatlı varlıklar sürüsü düşüvermişti. Hep birlikte karga, köstebek, şahin, karınca, vampir yarasa veya çürümüş insan değillerdi; fakat hatırlayamadığım ve hatırlamamam gereken şeylerdi. Gevşekçe düştüler, yarı perdeli ayakları ve yarı zarlı kanatlarıyla birlikte. Topluluğun liderlerine yaklaştıklarında, kukuletalı figürler onları tuttular ve üzerlerine bindiler ve teker teker o ışıksız nehirden, zehrin korkutucu ve keşfedilmemiş çağlayanlardan yayıldığı korku geçitlerine doğru uçtular.

Yaşlı kadın grupla birlikte gitti, yalnızca yaşlı adam kalmıştı. Bir hayvanı tutup, ona diğerleri gibi binmemi işaret ettiğinde reddetmiştim. Şekilsiz flüt çalıcısı göründüğünde sendeledim, fakat yaratıklardan ikisi sabırlı bir şekilde bekliyordu. Duraksadığımda, yaşlı adam taş kalemini ve tabletini alıp, benim bu eski yerde Yule ibadetini kuran atalarımın gerçek vekili olduğumu ve en gizli gizemlerin yerine getirilmesi gerektiğini söyledi. Bunu oldukça eski bir yazıyla yazmıştı. Tereddüt ettiğimde, gevşek örtüsünden mühürlü, ikisinin de üstünde ailemin arması olan yüzük ve saat çıkardı. Söylediği kişi olduğunu kanıtlamak istiyordu. Fakat bu korkunç bir kanıttı çünkü eski belgelerden o saatin büyük büyük büyük büyük babamla birlikte 1698'de gömüldüğünü biliyordum.

O sırada yaşlı adam kukuletasını çıkardı ve yüzündeki aile benzerliğine işaret etti ama ben sadece ürperdim, çünkü yüzün, şeytani şekilde yapılan bir maske olduğuna emindim. Çırpınan hayvanlar şimdi sabırsızca yosunları kemiriyorlardı ve yaşlı adamın kendisinin de sabırsız olduğunu gördüm. Yaratıklardan biri yürüyüp uzaklaşmaya başladığında, onu durdurmak için hızlıca döndü. Hareke-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tinin aniliği, balmumundan maskeyi, kafasının olması gereken yerden çıkardı. Ve sonra, bu kabus gibi görüntünün etkisi geldiğimiz taş merdivenlerden aşağı gitmemi engellediğinden, denizin mağaralarında bir yere gittiğini düşündüğüm yağlı yer altı nehrine kendimi attım; bu bela çukurlarının gizleyebileceği tüm mezarlık bölgelerini üstüme getirecek çığlıklarımın deliliğinden önce, dünyanın iç korkularının bozuk salgılarına kendimi atmıştım.

Hastanede, alacakaranlıkta Kingsport Limanı'nda yarı donmuş halde bulunduğu söylediler. Kazara beni kurtarmak için yollanan ağaç dalına tutunur haldeymişim. Bir gece önce tepe yolunda yanlış yerden girdiğimi ve Orange Point'teki tepelerden düştüğümü söylediler; karda bulunan ayak izleri böyle düşünmelerine sebep olmuştu. Söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü herşey yanlıştı. Her şey yanlıştı, sadece beş tanede birinin eski olduğu bir deniz dolusu çatıyı gösteren geniş pencerelerle aşağıdaki sokaklardan gelen motor ve tramvay sesleri de yanlıştı. Oranın Kingsport olduğu konusunda ısrar ettiler ve inkar edemedim. Hastanenin Central Hill'deki eski kilise mezarlığının yanında olduğunu duyduktan sonra çılgına dönüşümden sonra beni Arkham'daki St. Mary hastanesine yolladılar, burada daha iyi bakılacağımı düşünmüşlerdi. Orayı sevdim, çünkü doktorlar açık fikirliydi ve bana Miskatonic Üniversitesi'nin kütüphanesinden AlHazret'in sakıncalı Necronomicon'unun dikkatli bir şekilde korunmuş bir kopyasını getirecek kadar ilgiliydiler. "Psikoz" ile alakalı bir şey ve aklımdan her türlü can sıkıcı saplantıyı çıkarmam gerektiğini söylediler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

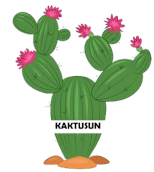
O korkunç bölümü tekrar okudum ve iki kat fazla ürperdim, çünkü gerçekten de bana yeni gelmiyorlardı. Daha önce görmüştüm, ayak izlerinin anlatabildiklerini anlatmasına izin vermeliydim ve onu gördüğüm yeri unutmam en iyisiydi. Bana onu hatırlatacak kimse -uyanık olduğum saatlerde- yoktu; fakat rüyalarım alıntı yapmaya cesaret edemediğim ifadeler yüzünden korkuyla doluydu. Yalnızca bir paragraftan alıntı yapmaya cesaret edebiliyorum, azıcık temel Latince'mle İngilizce'ye çevirebildiğim kadarıyla.

"En dipteki mağaralar." diye yazmıştı deli Arap, "Onları kavramaya dayanamayacak gözler için değildir; çünkü mucizeleri tuhaf ve korkutucudur. Ölü düşüncelerin yaşadığı yerler lanetlidir, yeni ve tuhaftır ve başın olmadığı zihinle var olan düşünce kötüdür. Ibn Schacabao zekice şöyle der, büyücünün yatmadığı mezar mutlu bir yerdir ve geceleri büyücülerin kül olduğu kasaba mutlu kasabadır. Eski bir söylenti der ki, şeytanın satın aldığı ruhlar mezarlık toprağından değil yağlardan çıkar ve çiğneyen solucanlarla konuşur; ta ki bozulmadan korkunç yaşam ortaya çıkana kadar ve dünyanın donuk leş yiyenleri balmumunu hünerli bir şekilde kullanır ve canavarları onu bulaştırmak için kullanır. Büyük çukurlar dünyanın tünellerinin yeterli olduğu yerde gizlice kazılır ve sürünmesi gereken şeyler yürümeyi öğrenir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

KARANLIKTAN GELEN MİSAFİR

BELONGS TO KAKTUS TEAM

(Robert Bloch'a adanmıştır.)

Karanlık evrenin genişlediğini gördüm
Karanlık gezegenlerin AMAÇSIZCA dolaştığını,
Korkularıyla gizlice dolaştıkları yeri gördüm
Bilgisiz, ışıksız ve isimsiz hallerini.
Nemesis.

Tedbirli araştırmacılar, Robert Blake'in yıldırım düşmesi sonucunda veya bir elektrik akımıyla meydana gelen büyük bir şok tarafından öldürüldüğüyle alakalı yaygın inanışa karşı çıkmak konusunda tereddüt edeceklerdir. Dışarıya baktığı pencerenin kırık olduğu doğruydu fakat doğa, birçok acayip numara gerçekleştirme konusunda yetenekli olduğunu göstermişti. Günlüğünde yazdıkları, açıkça ortaya çıkaramadığı belirli eski konular ve yerel batıl inançlar tarafından desteklenen fantastik hayallerin bir sonucu olmasına rağmen, yüzündeki ifade gördüğü hiçbir şey ile bağlantılı olmayan anlaşılmaz bir kas hareketiyle alakalı olabilirdi. Federal Hill'deki terkedilmiş kilisenin anormal durumuna gelince, zeki bir araştırmacı

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bunu bir şarlatanlığa, bilinçli veya bilinçsiz, en azından Blake'in gizli bir şekilde bağlantılı olduğu en az bir tanesine dayandırabilirdi.

Çünkü her şey bir yana, kurban, batıl inanç, korku, rüya ve efsane alanına kendini tamamen adamış bir ressam ve yazardı ve tuhaf, hayali türden etki ve manzaralarla ilgili arayışlarında hevesliydi. Şehre önceki gelişi - gizli ve yasak bilgilere en az onun kadar kendini adamış yaşlı tuhaf bir adamı ziyaret için- ölüm ve alevlerin ortasında son bulmuştu, onu Milwaukee'deki evinden geri getiren hastalıklı bir içgüdü olmalıydı. Günlüğünde aksini iddia eden ifadelerine rağmen eski hikayeleri biliyor olmalıydı ve ölümü, edebi bir düşünceyle müjdelenmiş dehşet verici bir hileyi başlamadan durdurmuş olmalıydı.

Ancak bunların arasında tüm kanıtları inceleyen ve birbiriyle ilişkilendiren ve daha mantıksız ve yaygın teorilere tutunan birkaç araştırmacı hâlâ var. Onlar, Blake'in günlüğünün görünen yüzünü kabul etmeye eğimliler ve eski kilise kaydının şüphe edilmez gerçekliği, 1877'den önce pek sevilmeyen ve alışılmışın dışında olan Starry Wisdom tarikatı, 1893'te Edwin M. Lillibridge adlı araştırmacı muhabirin kaydedilmiş kayboluşu ve hepsinden önemlisi, öldüğünde genç yazarın yüzündeki korkunç, başkalaşmış korku gibi kesin gerçeklere önemli ölçüde işaret ediyorlar. Aşırı uç bir noktaya gelip, körfeze, tuhaf açılı bir taş ve eski kilisenin kulesinde - Blake'in günlüğünün o şeylerin gerçekten olduğunu söylediği kule değil, karanlık, penceresiz kule- bulunan, tuhaf şekilde süslenmiş metal kutusunu atan kişi bu inanlardan biriydi. Hem resmi hem gayriresmi olarak geniş bir şekilde sansürle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nen bu adam -tuhaf bilimlere ilgisi olan ünlü bir fizikçi- dünyayı dayanması çok tehlikeli olan bir şeyden kurtardığını kanıtladığını söylüyordu.

Bu iki ayrı fikir arasından hangisine inandığına okuyucu kendi karar vermeli. Kayıtlar şüpheci bir açıdan somut detaylar veriyor. Diğerlerine, Robert Blake'in gördüğü veya gördüğünü düşündüğü veya görmüş gibi yaptığı resmi kendileri çizme zorunluluğu bırakıyor. Şimdi günlüğü dikkatlice, hararetle ve yavaş yavaş inceleyerek, karanlık olaylar zincirini baş aktörün bakış açısından açıklandığı gibi özetleyelim.

Genç Blake, 1934 yılının kışında Providence'a dönmüş ve College Sokağı'nın çimlerle kaplı bir avlusunda bulunan eski bir evin üst katında John Hay Kütüphanesi'nin arkasında ve Brown Üniversitesi'nin yanındaki büyük, doğuya dönük tepenin sırtında- kalmaya başlamıştı. Samimi ve etkileyici bir yerdi, büyük, dost canlısı kedilerin kendilerini uygun bir barakanın üstüne yerleştirdikleri köy benzeri eski bir vaha gibi küçük bir bahçedeydi. Kare, Georgian dönemine ait evin fenerli bir çatısı, yelpaze şeklinde oymaları bulunan klasik bir girişi, küçük camlı pencereleri ve 19. yy'ın başlarının işçiliğinin diğer tüm örneklerine sahip bir görüntüsü vardı. İçeride altı panelli kapılar, geniş döşeme tahtalar, kıvrımlı kolonyal merdivenler, beyaz Adam* dönemi kapı mandalları ve zemin katın üç adım altında bir dizi odalar vardı. Blake'in çalışma odası, geniş ve doğuya bakan bir odaydı. Bir tarafı ön bahçeyi görürken batı pencereleri ise -bir tanesinin önünde masası vardı- tepenin yamacıyla yüz yüzeydi ve kasabanın aşağısında yayılmış çatılar ve onların arkasın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki mistik gün batımı ışıklarıyla olağanüstü bir görüntüye sahipti. Uzak ufukta, kırsal bölgenin mor yamaçları görünüyordu. Onların karşısında, 3 km

*18. yy'da Adams kardeşlerce yaratılmış bir mimari ve dekorasyon tarzı kadar uzakta, uzak hatları gizemli bir şekilde dalgalanan kıvrık kuleler ve çatılarıyla Federal Hill'in hayali tümseği yükseliyordu ve şehrin dumanı onları sarıp sarmaladıkça, fantastik şekiller alıyorlardı. Blake'in araştırmaya ve şahsen girmeye çalışmayı denese yok olup olmayacağını bilemediği, bilinmeyen, ruhani bir dünyaya baktığını hissettiren tuhaf bir hissi vardı.

Kitaplarının çoğunu eve getirttiğinden, Blake, evine uygun olacak birkaç eski mobilya aldı ve yazmaya, çizmeye başladı. Yalnız yaşıyor ve basit ev işlerini kendi yapıyordu. Atölyesi, fenerli çatının camlarının hayran olunası bir ışık sağladığı kuzey tarafındaki bir tavan arası odasındaydı. İlk kış boyunca en iyi bilinen beş kısa öyküsünü yazdı -"Çukur Kazan",

"Mezardaki Yıldızlar", "Shaggai", "Yeraltı Dünyasında", "Yıldızlardan Gelen Ziyafet"- ve yedi boyanmış tuval; isimsiz, insandışı canavarlar ve genellikle yabancı, dünyaya ait olmayan manzara çalışmaları.

Gün batımında sık sık masasında oturur ve yayılmış batı tarafına hayallere dalarak bakardı. Tam aşağıda Memorial Hall'ın karanlık kuleleri, Georgian dönemi evin çan kulesi, şehir merkezinin azametli tepeleri ve bilinmeyen sokaklarının ve dolambaçlı duvarlarının yoğun bir şekilde aklını dürttüğü uzakta görülen parlak, sivrilen tepeler vardı o tarafta. Birkaç yerel tanıdığından, o uzaktaki bölgenin, evlerin çoğu eski Yanki ve İrlanda zamanın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dan kalma olsa da, geniş bir İtalyan bölgesi olduğunu öğrendi. Bazen dürbününü, kıvrılan dumanların ötesindeki o hayali, ulaşılmaz dünyaya doğru tutardı; belirli çatıları, bacaları ve yokuşları seçer ve onların ev sahipliği yapıyor olabileceği tuhaf ve acayip sırlar hakkında tahminler yürütürdü. Görsel yardımla bile Federal Hill, bir şekilde yabancı, yarı masalsı ve Blake'in kendi hikayeleri ve resimlerinin gerçekdışı, soyut mucizelerine bağlantılı gibi görünüyordu. Tepe, mor ve yıldızların aydınlattığı alacakaranlığın içinde kaybolunca ve mahkeme binasının ışıkları ve kırmızı Endüstriyel Güven işaretleri, geceyi tuhaf bir görüntüye kavuşturuyordu.

Federal Hill'deki tüm uzak nesnelerden en çok, büyük ve karanlık bir kilise Blake'i etkiliyordu. Günün belli saatlerinde özel bir farklılıkla ayakta duruyor ve gün batımında büyük kule ve sivrilen kule, kırmızı gökyüzünün altında karanlık bir görüntü çiziyordu. Özellikle yüksek kesimde duruyor gibiydi; çünkü pis cephesi, büyük keskin hatlı pencerelerin tepeleri ve eğimli çatısıyla yandan görülebilen kuzey tarafı, onları çevreleyen mahya kirişi ve baca peteğiyle karışıklığın içinden cesurca yükseliyordu. Alışılmışın dışında pis ve yalın bir halde, taştan yapılmış gibi görünüyordu, yüzyılların fırtına ve dumanlarıyla lekelenmiş ve zarar görmüştü. Dürbünden görülebildiği kadarıyla, tarzı, azametli Upjohn döneminden önce gelen ve Georgian döneminin hatlarının ve orantılarının birazını içinde barındıran Gotik tarzının canlanışının en erken deneysel biçimiydi. Muhtemelen 1810 ve 1815 tarihleri arasında inşa edilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aylar geçtikçe, Blake, uzaktaki korkutucu yapıyı tuhaf bir şekilde artan bir ilgiyle izledi. Büyük pencereler asla aydınlanmadığından, boş olduğunu anlamıştı. Kiliseyi izledikçe, hayal gücü daha fazla çalışmaya başladı ve en sonunda, tuhaf şeyler hayal etmeye başladı. Belirsiz, tuhaf bir ıssızlık havasının kilisenin üzerinde dolaştığına, bu yüzden güvercin ve kırlangıçların bile dumanlı saçaklarına yaklaşmaktan çekindiklerine inanıyordu. Diğer kulelerin ve çan kulelerinin etrafında büyük kuş sürüleri görebiliyordu, fakat burada asla durmuyorlardı. En azından düşündüğü ve günlüğüne yazdığı şey buydu. Birkaç arkadaşına o yeri gösterdi fakat hiçbiri daha önce Federal Hill'de bulunmamıştı veya kilisenin ne olduğu veya geçmişte ne olduğu hakkında en ufak bir fikirleri yoktu.

İlkbaharda derin bir rahatsızlık hissi Blake'i sıkıştırmaya başladı. Uzun zamandır planladığı romanına başlamıştı -Maine'deki bir cadı tarikatının sözüm ona hayatta kalışı üzerine kurulmuştu- fakat tuhaf bir şekilde ilerleyemiyordu. Batıya bakan penceresinde oturup, uzaktaki tepelere ve kuşların uzak durduğu karanlık, huzursuz kuleye gittikçe daha fazla bakmaya başladı. Narin yapraklar bahçedeki dallarda filizlenmeye başladığında, dünya yeni bir güzellikle dolmuştu fakat Blake'in huzursuzluğu yalnızca artmaya devam etti. İşte o zaman, ilk kez, şehri geçip o masalsı tepedeki dumanlarla kaplı hayal dünyasına tırmanmayı düşündü.

Nisan sonlarında, dumanlarla kaplanmış 30 Nisan gecesinden hemen önce, Blake bilinmeyene ilk yolculuğunu yaptı. Şehir merkezindeki sokaklardan ve ötedeki kasvetli, çürümüş meydanlardan yavaş yavaş ilerleyerek so-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nunda yüzyılların eskittiği basamaklara, sarkık Dor düzenindeki girişlere ve sislerin ötesindeki eski, ulaşılamaz dünyaya gittiğine inandığı donuk camlı kümbetlerin yukarıya devam eden yoluna ulaştı. Ona hiçbir şey ifade etmeyen mavi ve beyaz renkli, pis cadde işaretleri vardı ve şimdi yılların eskittiği, kahverengi binalardaki tuhaf mağazaların yabancı tabelalarını ve kayan kalabalıkların tuhaf, karanlık yüzlerini farketmişti. Hiçbir yerde uzaklardan gördüğü nesnelerin birini bile bulamıyordu; bu yüzden bir kez daha uzaktan görülen Federal Hill'in yaşayan insan ayağıyla asla basılmayacak bir hayal dünyası olduğunu, yarı hayal yarı gerçek bir şekilde düşündü.

Bazen zarar görmüş bir kilise duvarı veya ufalanan bir kule görünüyordu, fakat aradığı kararmış yığını asla göremedi. Bir mağaza sahibine büyük taş bir kiliseyi sorduğunda, adam güldü ve kafasını salladı, İngilizceyi açıkça konuşmasına rağmen. Blake daha yükseğe tırmandıkça, bölge sonsuz bir şekilde güneye uzanan tuhaf, kahverengi vadilerin şaşırtıcı labirentleriyle daha da tuhaf hale gelmeye başladı. İki veya üç geniş caddelerden geçti ve bir ara benzer bir kuleyi gördüğünü düşündü. Bir tüccara büyük taş bir kiliseyi sordu tekrar ve bu kez cahillik mazeretiyle kandırıldığına yemin edebilirdi. Zenci adamın yüzünde saklamaya çalıştığı bir korku ifadesi oluşmuştu ve Blake, onun sağ eliyle tuhaf bir işaret yaptığını görmüştü.

Sonra aniden siyah bir kule sol tarafında, güneydeki karmaşık vadilerin yanındaki sıra sıra kahverengi çatıların üstünde, bulutlu gökyüzünde yükseldi. Blake onun ne olduğunu hemen anladı ve ona doğru caddeden tırmanan

BELONGS TO KAKTUS TEAM

kirli, asfaltsız yollardan koşmaya başladı. İki kez yolunu kaybetti fakat nedense kapı önlerinde oturan yaşlılara veya ev kadınlarına veya gölgeli yollardaki çamurlarda oynayan ve bağrışan çocuklardan herhangi birine sormaya cesaret edemedi.

En sonunda güneybatı tarafında kuleyi tekrar gördü ve dev bir taş kütlesi, bir vadinin sonunda karanlık bir şekilde yükseldi. Şimdi, uzak köşesinde yüksek bir sıra duvar bulunan, tuhaf kaldırımlı, rüzgarlı bir meydanda ayakta duruyordu. Bu arayışının sonuydu; çünkü duvarın desteklediği geniş, demir raylı, yabani otların büyüdüğü platoda -etraftaki sokakların iki metre kadar üstünde tamamen yükselen ayrı, daha önemsiz bir dünya- kimliği, Blake'in yeni bakış açısına rağmen tartışmanın ötesinde olan korkunç, dev bir kütle duruyordu.

Boş kiliseye büyük bir köhnelik hali hakimdi. Yüksek taş desteklerin bir kısmı düşmüştü ve birkaç zarif çatı süsü, kahverengi bakımsız otlar ve çimler arasında yarı kaybolmuş haldeydi. Kara Gotik tarzı pencereler büyük ölçüde kırıktı, çoğu taş kapı ayracı kayıp olmasına rağmen. Blake, anlaşılmaz bir şekilde boyanmış camların, dünya genelinde küçük çocukların bilinen alışkanlıklarını düşünerek, bu kadar süre nasıl dayandığını merak etti. Büyük kapılar dokunulmamış ve sıkıca kapatılmıştı. Sıra duvarların tepesinin etrafında temelleri tamamen çevreleyen ve kapısı, görünür bir şekilde asma kilitle kilitlenmiş paslı, demir bir çit vardı. Kapıdan binaya giden yol tamamen otlarla kaplanmıştı. Issızlık ve çürüyüş, bu yeri bir örtü gibi kaplamıştı ve kuşların gelmediği saçakların ve karanlık, sarmaşıklı duvarların içinde, Blake, tanımlama gücü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nün ötesinde belirsiz bir uğursuzluğun dokunuşunu hissetti.

Meydanda çok az insan vardı, fakat Blake kuzey tarafında bir polis memuru gördü ve ona kilise hakkında sorular sormak için yanına gitti. İri yarı, sağlıklı bir İrlandalı idi ve istavroz çıkarmak ve insanların o bina hakkında asla konuşmadıklarını mırıldanmaktan başka bir şey yapmaması tuhaf görünüyordu. Blake ona baskı yaptığında aceleyle İtalyan rahiplerinin herkesi uyardığını ve bir zamanlar canavarımsı bir kötülüğün oralarda dolaştığını ve işaretini oraya bıraktığına yemin ettiklerini söyledi. Kendisi, çocukluğundan hatırladığı belli sesler ve söylentiler hatırlayan babasından onunla ilgili karanlık fısıldamalar duymuştu.

Eski günlerde orada var olan kötü bir topluluk vardı, gecenin bilinmeyen bir boşluğundan korkunç şeyler çağıran kaçak bir grup. Gelen şeyi kovmak, yalnızca ışığın bunu yapabildiğini söyleyenler olmasına rağmen iyi bir rahibin hayatına mal olmuştu. Eğer Papaz O'Malley hayatta olsaydı anlatacağı birçok şey olurdu. Fakat şimdi onu yalnız bırakmaktan başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Şimdi kimseyi incitmiyordu ve sahipleri ya ölmüş ya da uzaktalardı. 77'de, insanlar onların mahallede arada bir kaybolmalarını fark etmelerinin sonucundaki tehditkâr konuşmadan sonra fareler gibi kaçmışlardı. Bir gün, şehir bir adım atıp, yokluklarından dolayı mülke el koyacaktı fakat ona herhangi birinin dokunmasının kimseye yararı olmazdı. Yılların onu yok etmesi için yalnız bırakmak, en iyisiydi. Yoksa sonsuza dek karanlık uçurumlarında yalnız bırakılması gereken şeyler harekete geçebilirlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Polis memuru gittikten sonra Blake, kasvetli kule yığınına bakakaldı. Yapının, ona göründüğü kadar diğerlerine de uğursuz görünmesi, onu heyecanlandırmıştı ve polisin tekrar ettiği eski hikâyelerin arkasında ne tür bir gerçek yattığını merak etti. Muhtemelen, yalnızca bu yerin kötü görünüşünden ortaya çıkmış efsanelerdi, fakat öyleyse bile, birinin kendi hikâyelerinin tuhaf hayata gelişlerinden biri gibiydiler.

Öğle güneşi, dağılan bulutların arkasından yükseldi fakat tepedeki düzlüğünde yükselen eski tapınağın lekeli, isli duvarlarını aydınlatamıyor gibi görünüyordu. İlkbaharın yeşilinin demir çitli, yüksek avludaki kahverengi, bozulmuş otlarına dokunmaması garipti. Blake, kendini, yükselmiş bölgenin kenarında mümkün bir giriş ararken, paslı çitleri ve sıralı duvarları incelerken buldu. Kararmış kilisenin, karşı konması imkânsız olan bir çekiciliği vardı. Çitlerin merdiven tarafında bir açıklığı yoktu fakat kuzey tarafında birkaç tane eksik parmaklık vardı. Basamaklardan yukarı çıkıp çitin dışındaki dar duvar tepeliğinde boşluğa gelene kadar yürüyebilirdi. Eğer insanlar bu yerden çılgınca bir korku duysalardı, bir müdahaleyle karşılaşmazlardı.

Toprak dolgunun üstündeydi ve neredeyse kimse onu fark etmeden çitlerden içeri girecekti. Sonra, aşağıya baktığında, meydandaki birkaç insanın yavaş yavaş uzaklaştığını ve sağ elleriyle caddedeki mağaza sahibinin yaptığı işaretlerin aynısını yaptıklarını gördü. Birkaç pencere hızlı bir şekilde kapatılmıştı ve şişman bir kadın sokağa fırlamış ve birkaç küçük çocuğu köhne ve boyanmamış bir eve sokmuştu. Çitteki boşluktan geçmek çok kolay olmuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tu ve Blake, kendini, terkedilmiş avlunun çürüyen, karışık otları arasında çamur içinde yürüyormuş bir halde buldu. Etrafta tek tük görülen parçalanmış eski mezar taşları, bir zamanlar orada ölülerin gömüldüğünü gösteriyordu; fakat bu, gördüğü kadarıyla çok uzun zaman önce olmalıydı. Kilise, şimdi daha yakın olduğundan bunaltıcı görünüyordu fakat kendini toparladı ve binanın cephesindeki üç büyük kapıya ulaşmaya çalıştı. Hepsi güvenli bir şekilde kilitlenmişti, bu yüzden küçük veya daha girilebilir bir açıklık arayışında, dev binayı dolaşmaya başladı. O anda bile o terk ediş ve gölgelerin yatağına girmeyi isteyip istemediğinden emin değildi, fakat tuhaflığının çekiciliği, onu kendiliğinden içeri çekti.

Arka taraftaki geniş ve korunmasız mahzen penceresi, gerekli açıklığı sağlıyordu. İçeri baktığında, Blake, batı güneşinin süzülen ışıklarıyla hafifçe aydınlatılan toz ve örümcek ağlarının yer altı boşluğunu gördü. Enkaz, eski fıçılar, harap olmuş kutular ve her çeşitten mobilya türü gözüne çarptı. Her şeyin üzerine, keskin hatlarını yumuşatan bir toz örtüsü örtülmüştü. Bir sıcak hava ocağının tozlu kalıntıları gösteriyordu ki, bina Victoria döneminin ortalarına kadar kullanılmış ve bakımı yapılmıştı.

Bilinçsiz bir girişimle hareket ederek, Blake, camdan içeri süründü ve kendini dökülen ve toz kaplı beton zemine bıraktı. Kemerli mahzen bölmesiz ve oldukça büyüktü ve sağ uçtaki köşede, yoğun gölgelerin ortasında, açıkça üst kata gittiği belli olan karanlık bir kemerli geçit gördü. Büyük, hayali binanın gerçekten içinde olması nedeniyle tuhaf bir bunalma hissine kapıldı fakat dikkatlice etrafta gezinirken -tozların ortasında hâlâ zarar görme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

miş bir fıçı bulup, onu çıkışını garantiye almak için açık pencere doğru yuvarladı- onu kontrol altında tuttu. Sonra, kendini toplayarak, kemere doğru giden geniş ve örümcek ağlarıyla kaplanmış boşluğa doğru ilerledi. Her yere yayılmış olan toz yüzünden yarı tıkanmış ve etrafta yer etmiş örümcek ağlarıyla kaplanmış bir halde kemere ulaştı ve karanlığa yükselen eskimiş taş basamakları tırmanmaya başladı. Işığı yoktu, fakat elleriyle dikkatlice yoklayarak devam etti. Keskin bir dönüşten sonra elleriyle önünde bir kapı olduğunu hissetti ve elini kapı üzerinde biraz gezdirdikten sonra eski kapı mandalını buldu. İçeri doğru açıldı ve önünde, kurtlar tarafından kemirilmiş tahta kaplamaların bulunduğu belirsiz biçimde aydınlanmış bir koridor bulunduğunu gördü.

Zemin kata çıktığında, Blake, hızlı bir biçimde etrafı keşfetmeye başladı. İç kısımdaki hiçbir kapı kilitli değildi bu yüzden odadan odaya rahatça geçiyordu. Devasa nef, neredeyse, küme halindeki Gotik sütunlarını saran ve geçidin sivri kemerleri boyunca uzanan büyük örümcek ağı dizilerinin, ses tahtasının, kum saati kürsüsünün, mihrabın ve kilise sıralarının üstündeki toz dağları ve yığınlarıyla büyülü bir yer gibiydi. Tüm bu dingin ıssızlığın üstünde, azalan öğle güneşi ışığı, büyük yuvarlak pencerelerin tuhaf, yarı kararmış camlarından girerken korkutucu ve kasvetli bir ışık geziniyordu.

O pencerelerdeki resimler isten o kadar belirsizleşmişlerdi ki, Blake neyi temsil ettiklerini zar zor çözebilmişti, fakat anladığı kadarıyla onlardan hoşlanmamıştı. Desenler büyük ölçüde gelenekseldi ve belirsiz simgeler konusundaki bilgisi, ona eski yapıları ilgilendiren bir şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le alakalı olduğu konusunda bilgi veriyordu. Birkaç aziz açıkça eleştiriye açık olan ifadeler takınmışlarken, pencerelerden biri, yalnızca etrafında dağılmış tuhaf parlak sarmalların içinde bulunduğu karanlık bir boşluk gösteriyordu. Öbür tarafa baktığında, Blake, mihrabın üstündeki ağla kaplanmış haçın sıradan bir haç olmadığını fark etti. Gölgeli Mısır'ın ilkel çarmıhını anımsatıyordu.

Arka taraftaki kutsal eşyaların tutulduğu odada, Blake, çürüyen bir masa ve dağılmış, küflenmiş kitapların bulunduğu, tavana dek yükselen raflar gördü. Burada ilk kez tarafsız korkunun olumlu bir şaşkınlığını yaşadı, çünkü o kitapların başlıkları ona çok şey anlatıyordu. Kitaplar, çoğu akıllı insanın asla duymadığı veya yalnızca sinsi, ürkek fısıltılarda duyduğu kasvetli, gizli kitaplardı; insanlar var olmadan önceki masalsı, belirsiz günlerin, insanların var olduğu günlerden beri zaman akışını devam ettirmiş belirsiz sırların ve kadim deyimlerin yasaklanmış ve korkunç kaynaklarıydı. Kendisi çoğunu okumuştu -korkutucu *Necronomicon*'un bir Latin versiyonunu, uğursuz Liber Ivonis'i, kötü bir şöhrete sahip *Cultes des Goules of Comte d'Erlette*, von Junzt'un *Unaussprechlichen Kulten*'i ve yaşlı Ludvig Prinn'in cehennemi *De Vermis Mysteriis*'i. Fakat sadece ününü duyduğu ve hiç bilmediği diğerleri de vardı.- Pnakotic El Yazmaları, Dzyan'ın Kitabı ve tamamen tanımlanamaz karakterlerle fakat belirli simgelerle ve gizli büyülerle uğraşanlara ürpertici şekilde tanınır görünecek ufalanan bir cilt kitap da vardı. Etrafta dolaşan yerel söylentiler yalan değildi. Bu yer, bir zamanlar, insanoğlundan daha eski ve bilinen evrenden daha geniş bir kötülüğün merkezi olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Viran haldeki masada tuhaf şifreli bir dille yazılmış girdilerle dolu küçük, deri ciltli bir kayıt defteri vardı. El yazması, bugün astronomi ve eskiden simya, astroloji ve diğer belirsiz bilimlerde -güneşin, ayın, gezegenlerin, boyutların ve zodyakla ilgili işaretlerin- kullanılan, yaygın ve geleneksel semboller içeriyordu ve burada her simgenin bir alfabe harfine karşılık geldiği bölümler ve paragraflarla kâğıda aktarılmıştı.

Şifreli dili sonradan çözme umuduyla, Blake, defteri paltosunun cebine koydu. Raflardaki büyük kitapların birçoğu onu ifade edilemez bir şekilde etkilemişti ve onları başka bir zaman ödünç almaya karar verdi. Bu kadar uzun süre nasıl karıştırılmamış olduklarını merak etti. Neredeyse altmış yıl boyunca, bu terkedilmiş yeri ziyaretçilerden koruyan kavrayıcı, her yere yayılmış korkuyu yenen ilk kişi o muydu?

Şimdi zemin katı tamamen keşfettiğinden, Blake tekrar ön girişe ulaşmak için, bir kapı ve tahminen kararmış kale ve kuleye -ona uzaktan çok tanıdık görünen nesnelerdi- giden bir merdiven gördüğü, tozlanmış hayali nef boyunca ilerledi. Tırmanış nefes tıkayan bir deneyimdi çünkü toz çok yoğundu ve örümcekler en yoğun ağlarını bu dar yerde yapmışlardı. Merdiven, yüksek ve dar ahşap tabanlarıyla sarmal şekildeydi ve arada sırada Blake, şehrin üzerinden sersemlemiş bir şekilde dışarıya bakan bulutlu bir pencerenin yanından geçiyordu. Aşağıda hiç ip görmemesine rağmen, dürbünüyle sık sık incelediği dar, panjur tahtalı pencereli kulede bir çan veya bir çan takımı bulmayı bekliyordu. Bu konuda hayal kırıklığına uğradı çünkü merdivenlerin üstüne ulaştığında, kulenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

odasında çan olmadığını ve çoğunluğunun farklı amaçlara adandığını gördü.

1.5 metre uzunluğundaki oda, çürümüş panjur tahtalarının görüntülemelerinde onlara eşlik ettiği dört sivri kemerli pencere tarafından hafifçe aydınlatılmaktaydı. Bunlar sıkı, opak perdelerle donatılmıştı fakat diğerlerinin büyük bir kısmı çürümüştü. Tozla dolu odanın ortasında bir buçuk metre yüksekliğinde ve yarım metre genişliğinde ortalama bir çapta, iki tarafta da tuhaf, kabaca oyulmuş ve hiçbir şekilde tanımlanamayan hiyeroglifler bulunan, tuhaf açılı bir taş sütun vardı. Bu sütun üzerinde alışılmışın dışında asimetrik şekilli metal bir kutu duruyordu; açılır kapanır kapağı açıktı ve içinde yıllardır birikmiş tozun altında görülebildiği kadarıyla yumurta şeklinde veya yarım metre uzunluğunda düzensiz küre biçiminde bir nesne vardı. Sütunun etrafındaki pürüzlü bir çemberde, yedi Gotik tarzı sandalye hâlâ kullanılır bir şekilde duruyorken, onların arkasında, siyah aynalı duvarlar boyunca gizemli Easter Adası'nın şifreli oyulmuş anıt taşları her şeyden çok anımsatan ufalanan, siyaha boyanmış sıvadan dev resimler vardı. Ağlarla kaplanmış odanın bir köşesinde, yukarıdaki penceresiz kuleye giden kapalı çatı kapısı duvarda yapılmış bir merdiven vardı.

Blake, zayıf ışığa alıştığında, sarımsı metalden yapılmış tuhaf açık kutudaki tuhaf yarım kabartmaları fark etti. Yaklaşarak, elleriyle ve mendiliyle tozu temizlemeye çalıştı ve şekillerin canavarımsı ve tamamen yabancı bir türden olduğunu gördü; görünürde canlı olmalarına rağmen bu gezegende asla evrimleşmemiş bilinmeyen bir yaşam formuna benzerlik gösteren varlıkları tanımlıyordu. Yarım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metrelik bir küreye benzer nesnenin birçok düzensiz düz yüzeye sahip, neredeyse siyah, kırmızı çizgili bir çokyüzlü şekil olduğu ortaya çıktı; ya oldukça dikkat çekici bir tür kristal ya da yüksek derecede parlatılmış mineral bir cisimden oyulmuş yapay bir nesneydi. Kutunun alt tarafına değmiyor fakat yedi tuhaf şekilde tasarlanmış, kutunun üst tarafa yakın iç kısmının köşelerine yatay bir şekilde uzanan destekleriyle kutunun merkezinin etrafındaki bir metal şerit yardımıyla tutuluyordu. Taşı ilk gördüğünde Blake, neredeyse ürkütücü derecede bir büyülenme hissetti. Gözlerini ondan zar zor ayırabiliyordu ve parlayan yüzeylerine baktıkça neredeyse içinde mucizelerle dolu yarı oluşmuş dünyalarla birlikte şeffaf olduğunu hayal etti. Zihnine büyük taş kulelerle yabancı gök cisimleri ve hayat işareti olmayan ve büyük dağların olduğu başka gök cisimleri ve belli belirsiz karanlıklardaki küçük bir hareketliliğin bilinç ve iradenin varlığını açığa vurduğu daha uzak yerlerin resimleri aktı.

Bakışlarını taştan ayırmasının sebebi, uzak köşedeki kuleye çıkan merdivenin yanındaki tuhaf toz yığınını fark etmesiydi. Neden dikkatini çektiğini anlamamıştı fakat çizgilerindeki bir şey, bilinçaltına bir mesaj yolluyordu. Ona doğru ilerledi ve ilerlerken sarkmış örümcek ağlarını kenarlara atarak ondaki kötü şeyi anlamaya çalıştı. Eli ve mendili, çok geçmeden gerçeği ortaya çıkarmıştı ve Blake, duyguların kafa karıştırıcı etkisiyle yutkundu. Bu bir insan iskeletiydi ve orada çok uzun zamandır bulunuyor olmalıydı. Giysileri parçalanmıştı fakat bazı düğmeler ve bez parçaları, adamın gri takım elbise giydiğini gösteriyordu. Başka kanıt parçaları da vardı -ayakkabılar, metal tokalar, yuvarlak kol ağzı için büyük düğmeler, eski moda

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir rozet, üzerinde eski Providence Telgraf ismi yazan bir muhabir kimlik kartı ve ufalanan deri bir cep defteri.- Blake, defteri dikkatlice inceledi, içinde eski tarihlerden birçok doküman vardı, 1893 yılı için selüloit reklamı takvimi ve "Edwin M. Lillibridge" ismiyle yazılmış bazı kartlar ve kalemle işaretlenmiş bir notla kaplanmış bir kâğıt.

Bu kâğıdın kafa karıştırıcı bir yapısı vardı ve Blake, onu, batıya bakan pencereden giren loş ışıkta dikkatlice okudu. Kopuk şekilde ilerleyen metin aşağıdakine benzer ifadeler içeriyordu:

"Profesör Enoch Bowen 1844 Mayıs'ında evinden dönüyor -Temmuz ayında eski Free-Will Kilisesi'ni satın alıyor- gizli bilgiler alanındaki arkeolojik araştırmaları ve incelemeleri iyi biliniyor."

"Dördüncü Vaftizci Doktor Drowne, 29 Aralık 1844'teki vaazında insanları, Starry Wisdom topluluğuna karşı uyarıyor."

"1845'in sonunda topluluğun sayısı 97 kişiye ulaşıyor."
"1846'da 3 kişi kayboluyor -Parlayan Trapezohedron'dan ilk bahsediş."

"1848'de 7 kişi kayboluyor- Kurban edilme hikâyeleri duyulmaya başlandı."

"1853'teki araştırma sonuçsuz çıkıyor- seslerin hikâyeleri."

"Papaz O'Malley, büyük Mısır harabelerinde bulunan kutuyla birlikte şeytana nasıl tapınıldığını anlatıyor, ışıkta var olamayan bir şeyi çağırdıklarını söylüyor. Küçük bir ışıktan kaçan ve güçlü ışıkla uzaklaştırılan bir şey. Ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sonra tekrar çağırılmalı. Muhtemelen bunu, Starry Wisdom'a 1849'da katılan Francis X. Feeney'in ölüm döşeğindeki itirafından almış. Bu insanlar, Parlayan Trapezohedron'un onlara cenneti ve diğer dünyaları gösterdiğini ve Karanlıktan Gelen Misafir'in onlara bir şekilde sırları anlattığını inanıyorlar."

"Orrin B. Eddy'nin Hikâyesi, 1857. Onu kristale bakarak ve kendilerinin bildiği gizli bir dille çağırıyorlar." "1863'te 200 kişi oluyorlar, liderlik edenler açıkça ortada dolaşıyorlar."

"İrlandalı gençler, 1869'da Patrick Regan'ın kaybolu-şundan sonra kiliseye saldırıyorlar."

"14 Mart 1872'deki üstü kapalı makale, fakat insanlar onun hakkında konuşmuyor."

"1876'da 6 kişi kayboluyor -gizli komite Başkan Doyle'u çağırıyor."

"Çete -Federal Hill Oğlanları- Mayıs ayında Doktor'u ve kilise üyelerini tehdit ediyorlar."

"1877'nin sonuna gelmeden 181 kişi şehirden ayrılıyor -hiçbirinin ismi belirtilmemiş."

"Hayalet hikâyeleri 1880'lerde başlıyor. 1877'den beri kiliseye hiç kimsenin girmemesi gerçeğini açığa çıkarmayı deneyeceğim."

"Kilisenin 1851'de çekilmiş fotoğrafını Lanigan'a sorun."

Kâğıdı cep defterine geri koyarak ve defteri paltosuna yerleştirerek, Blake, toz içindeki iskelete bakmak için döndü. Notların ima ettikleri açıktı ve bu adamın kırk iki yıl önce kimsenin deneyecek kadar cesur olmadığı, bir gaze-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

te sansasyonunu araştırmak için bu terkedilmiş binaya geldiğine şüphe yoktu. Muhtemelen kimsenin planından haberi yoktu, kim bilebilirdi? Fakat gazetesine bir daha asla dönememişti. Cesurca bastırılmış bir korku, onu mağlup etmiş ve ona ani bir başarısızlık hissi mi vermişti? Blake, parlayan kemiklere doğru eğildi ve tuhaf durumlarını fark etti. Bazıları kötü bir şekilde dağılmıştı ve birkaçı tuhaf bir şekilde uçlarından çözünmüştü. Ötekiler belli belirsiz kömürleşme belirtileriyle acayip bir şekilde sarı renge bürünmüştü. Bu kömürleşme, elbiselerin bazı parçalarına kadar uzanıyordu. Kafatası oldukça olağandışı bir durumdaydı, güçlü bir asit, sert kemiği eritmişçesine üstte kömürleşmiş bir delik vardı ve lekeli bir sarılığa bürünmüştü. Buradaki kırk yıllık sessiz mezarında iskeletin başına gelenleri Blake hayal bile edemiyordu.

Sonra tekrar taşa baktığını fark etti ve tuhaf etkisinin zihninde belli belirsiz bir gösteri oluşturmasına izin veriyordu. Hatlarından insan olmadıkları anlaşılan, cüppeli, kukuletalı figürleri bir arada görüyor ve oyulmuş, göğe uzanan anıt taşlarla dolu, sonsuz büyüklükte bir çöle bakıyordu. Denizin altındaki karanlık derinliklerde duvarlar ve kuleler görüyor ve soğuk, mor sisin ince parlaklığının önünde kara dumanların belirsizliğinin içinde dolaştığı uzay girdaplarını görüyordu. Ve hepsinin ötesinde katı ve yarı katı formların yalnızca rüzgârlı kıpırtılarıyla bilindiği ve gücün bulutlu yapılarının karışıklığı birleştirdiği ve bildiğimiz dünyaların tüm paradokslarına ve sırlarına ışık tuttuğu sonsuz bir karanlık uçurum gördü.

Sonra aniden, büyü, kemiren, belirsiz bir korkunun araya girişiyle bozuldu. Blake'in nefesi kesildi ve bir tür

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şekilsiz uzaylı varlığının, ona yakın olduğu ve onu korkunç dikkatlilikle izlediği bilincine kapılıp, taştan başka tarafa baktı. Bir şeye dolanmış gibi hissediyordu -taşta olmayan fakat ona doğru bakan bir şey, onu fiziksel görüntü olarak kavranamayarak, arkası kesilmez bir şekilde izleyecek olan bir şey.- Açıkça, bu yer sinirlerine dokunmaya başlamıştı, bulduğu dehşet verici şey de olabilirdi bu. Işık da sönmeye başlamıştı ve yanında ışık veren bir şey olmadığından, çok geçmeden oradan ayrılacağını biliyordu.

İşte o zaman, ortaya çıkan alacakaranlıkta, delice açılı taşta hafif bir parıltı işareti gördüğünü düşündü. Ondan uzağa bakmaya çalıştı fakat bir tür belirsiz dürtü gözlerini ona döndürüyordu. Bu şeyde bir tür kolay göze çarpmayan fosforlu radyo aktivite özelliği mi vardı? Ölü adamın Parlayan Trapezohedron'la ilgili söylediği şey neydi? Burada ne yapılmıştı ve kuşların yaklaşmadığı gölgelerde hâlâ dolaşan şey ne olabilirdi? Şimdi kötü kokunun anlaşılması zor bir dokunuşu, yakınlarda bir yerlerde, kaynağı bilinmemesine rağmen, yükselmişti. Blake, uzun ve açık kutunun kapağını tuttu ve kapattı. Tuhaf menteşelerin üzerinde kolayca hareket etti ve şüphe götürmez bir şekilde parlayan taşın üzerine tamamen kapandı.

Bu kapanışın üzerine çıkan sert sesin üstüne, yukarıda çatı kapısının ötesindeki kulenin sonsuz karanlığından yumuşak bir tıkırtı sesi gelmiş gibiydi. Muhakkak ki, farelerdi, binaya girdiğinden beri bu lanetli yığında varlıklarını gösteren, yaşayan tek canlılardı. Fakat yine de bu kuledeki bu tıkırtı onu aşırı derecede korkutmuştu, bu yüzden neredeyse çılgın bir şekilde sarmal merdivenler-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den aşağı, korkunç nefi boydan boya geçip kemerli mahzene ve oradan terkedilmiş meydanın toz yığının ortasına ve Federal Hill'in boş, korkunun hakim olduğu vadi ve caddelerinden, üniversite bölgesinin rahat kaldırımlarına ve sakin merkez sokaklarına indi.

Takip eden günlerde, Blake, gezisinden kimseye bahsetmedi. Onun yerine, belirli kitapları okudu, şehir merkezindeki gazetelerin geçmiş sayılarını inceledi ve kutsal eşyaların saklandığı ağlarla kaplı odadan aldığı deri ciltli kitaptaki şifreli yazıyı hararetli bir şekilde çözmeye çalıştı. Çok geçmeden gördü ki, şifre basit değildi; uzun bir çaba sonucunda dilinin İngilizce, Latince, Yunanca, Fransızca, İspanyolca veya Almanca olmadığına emin oldu. Açıkça, tuhaf bilgilerin en derin kuyularına inmek zorunda idi.

Her sabah batıya bakmasına sebep olan eski dürtü geri dönmüştü ve kara kuleyi uzak ve yarı masalsı bir dünyanın dikilmiş çatıları arasında eski bir yapı olarak gördü. Fakat şimdi onun için yeni bir korku ifade ediyordu. Maskelediği kötü bilgi mirasını biliyordu ve bilgiyle öngörüleri yeni ve tuhaf yollarla isyan ediyordu. Baharın kuşları geri dönüyordu ve güneş batımında uçuşlarını izledikçe kasvetli ve ıssız çan kulesinden daha önce hiç olmadığı kadar uzak durduklarını düşündü. Bir sürü ona yaklaştığında, diye düşündü, paniğe kapılmış şekilde geri dönüyorlar ve dağılıyorlardı. Araya giren uzaklık sebebiyle ona ulaşmayı başaramayan çılgın kanat çırpma seslerinin ona ulaşamadığını tahmin ediyordu.

Blake'in, günlüğünün şifreli yazıyı çözdüğünü söylediği zaman Haziran ayıydı. Metnin karanlık Aklo dilinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yazıldığını ve bu dilin, ona önceki araştırmacılardan tereddütlü bir şekilde tanıdık gelen, eski çağlardaki belirli kötü tarikatlar tarafından kullanılan bir dil olduğunu öğrendi. Günlük Blake'in deşifre ettiği şey hakkında tuhaf bir şekilde detaya girmiyordu fakat sonuçları konusunda açıkça korkunç ve telaşlıydı. Parlayan Trapezohedron'a bakarak uyanan Karanlıktan Gelen bir Misafir'e dair imalar ve çağırıldığı karanlık karmaşa uçurumlarıyla alakalı çılgınca varsayımlar vardı. Varlık, tüm bilgiyi elinde tutan ve canavarımsı kurbanlar isteyen bir şey olarak tanımlanıyordu. Blake'in girdilerinin bazıları, varlığın çağırıldığını düşünüyormuşçasına, onun dışarı çıkacağından korktuğunu anlatıyordu; sokak lambalarının geçilemeyen bir duvar oluşturduklarını da eklemesine rağmen.

Parlayan Trapezohedron'dan sık sık bahsediyor ve onu, zaman ve uzayda bir pencere olarak isimlendiriyordu, tarihini karanlık Yuggoth'da şekillendirildiği günlerden, Büyük Eskiler onu dünyaya getirmeden bile daha önceydi. Valusia'daki yılan adamlar tarafından kalıntılarından kurtarılmış ve Lemuria'da ilk insanlar tarafından dikkatle incelenmiş Antarktika'nın tuhaf deniz canlıları tarafından tuhaf kutusunda saklanmış ve korunmuştu. Tuhaf karaları ve onlardan daha tuhaf denizleri geçmiş ve Minoslu bir balıkçı onu ağında yakalamadan ve karanlık Khem'den gelen siyahi tüccarlara satmadan önce Atlantis'le birlikte batmıştı. Firavun Nephren-Ka, etrafında penceresiz yeraltı türbeli bir tapınak yapmış ve bu sebeple isminin tüm anıtlardan ve kayıtlardan silinmesine sebep olmuştu. Sonra yeni Firavun'un ve rahiplerin yok ettiği uğursuz tapınağın kalıntılarında uyudu, ta ki bir araş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırmacının küreği onu bir kez daha insanoğlunu lanetlemesi için ortaya çıkartana kadar.

Temmuz başlarında, gazeteler, tuhaf bir şekilde Blake'in girdilerine, katkılarına yalnızca günlüğün genel anlamda dikkat çektiği oldukça kısa ve gelişigüzel bir şekilde de olsa eklemeler yaptılar. Görünüşe göre, bir yabancı korkunç kiliseye girdiğinden beri, Federal Hill'de büyüyen yeni bir korku ortaya çıkmıştı. İtalyanlar karanlık, penceresiz kuleden gelen alışılmadık kazıma, darbe ve tıkırdama seslerinin duyulduğundan ve rüyalarına musallat olan bir varlığı kovmak için rahiplerini çağırdıklarından bahsediyorlardı. Söylediklerine göre, bir şey sürekli içeri girebilmek için içerisinin yeterince karanlık olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Basın uzun süredir var olan yerel batıl inançları belirtmişti fakat korkulan şeyin geçmişiyle alakalı pek fazla şeyi aydınlatamamıştı. Bugünün genç gazetecilerinin, eski şeylere meraklarının olmadığı açıktı. Günlüğüne bunları yazarak, Blake, tuhaf bir vicdan azabı gösteriyor ve Parlayan Trapezohedron'u gömme ve korkunç çan kulesinin içine gün ışığının girmesine izin vererek harekete geçirdiği şeyi kovma görevinden bahsediyordu. Ancak aynı zamanda büyülenmesinin tehlikeli boyutunu gösteriyor ve lanetli kuleye gitmek ve parlayan taşın kozmik sırlarına tekrar bakması için onu zorlayan hastalıklı, güçlü bir isteği -bu istek rüyalarını bile yayılmıştı- itiraf ediyordu.

Sonra 17 Temmuz sabahında Providence Telgrafı'ndaki bir şey, Blake'i telaşa sürükledi. Federal Hill'deki huzursuzlukla alakalı diğer yarı mizahi haberlerin bir çeşidiydi, fakat Blake için nedense oldukça korkunçtu. Gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gök gürültülü bir fırtına, şehrin ışıklandırma sistemini tam bir saat süreyle devre dışı bıraktı ve şehrin bu geçici karanlığında İtalyanlar korkudan neredeyse delireceklerdi. Korkunç kilisenin yakınında yaşayanlar, kuledeki şeyin sokak lambalarının yokluğunu fırsat bulup, kilisenin ortasına kadar inip, yapışkan, tamamen korkunç bir şekilde etrafa çarpıyor ve çırpınıyordu. Sonlara doğru, cam kırılma seslerinin duyulduğu bir kuleye zıplamıştı. Karanlığın ulaştığı her yere gidebiliyordu fakat ışık her zaman onu uzaklaştırıyordu.

Elektrik tekrar geri geldiğinde, kulede şaşırtıcı bir karmaşa meydana gelmişti çünkü kasvetli bir şekilde kararmış, panjur tahtalı camlardan giren cılız ışık bile, o şey için fazlaydı. Karanlık kulesine tam zamanında girmişti, çünkü yüksek miktarda bir ışık, onu, çılgın yabancının onu çağırdığı derinliklere geri yollayabilirdi. O karanlık bir saat boyunca, kilisenin etrafında, yağmur altında ellerinde bir şekilde katlanmış kâğıtlar ve şemsiyelerle korunan mumlar ve lambalarla dua eden kalabalıklar toplanmıştı, karanlıkta gezinen kâbustan şehri kurtarmak için bir ışık kalkanıydı. Kilisenin yakınında bulunanların söylediklerine göre, dış kapı korkunç bir şekilde takırdamıştı.

Fakat bu bile en kötüsü değildi. O akşam, akşam haberlerinde Blake muhabirlerin bulduğu şeyi okudu. Sonunda korkutucu değeri olan tuhaf haberlerle ayaklanmışlar ve ikisi İtalyanların çılgın kalabalığına meydan okumuş ve umutsuzca kapıları denedikten sonra mahzen penceresinden kiliseye girmişlerdi. Girişteki ve hayali nefin tozunun tuhaf bir şekilde, etrafa garip biçimde dağıl-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış saten kilise duvarlarının ve çürümüş perdelerin oyuklarıyla dağıldığını görmüşlerdi. Her yerde kötü bir koku ve tek tük kömürleşmeye benzeyen sarı leke ve benek parçaları varmış. Kuleye giden kapıyı açıp ve yukarıdan gelen kazıma sesinin şüphesiyle bir an durduklarında, dar sarmal merdivenlerin kabaca temizlendiğini gördüler.

Kulenin kendisinde, benzer şekilde yarı silinmiş bir durum hâkimdi. Yedi kenarlı taş sütun, ters çevrilmiş Gotik tarzı sandalyeler ve tuhaf alçıdan resimlerden bahsediyorlardı; buna rağmen tuhaf bir şekilde metal kutudan ve eski bozulmuş iskeletten bahsedilmiyordu. Blake'i en çok rahatsız eden -kötü kokular, kömürleşme ve leke izleri dışında- kırılan camı açıklayan son detaydı. Kulenin her bir sivri kemerli penceresi kırılmıştı ve ikisi, eğik dış panjur tahtaları arasındaki boşluklara doldurulan saten kilise astarı ve at kılı yastıklarla aceleci ve kabataslak bir şekilde karartılmıştı. Yeni silinmiş zeminde başka saten parçalar ve kümeler halinde at kılı dağınık bir şekilde, sanki biri kuleyi sıkıca perdelenmiş mutlak karanlığın hâkim olduğu günlerine geri döndürmeye çalışırken yarıda kesilmişti.

Sarımtırak lekeler ve kömürleşmiş parçalar, penceresiz çan kulesine giden merdivende bulundu fakat bir muhabir yukarı tırmanıp yatay sürgülü çatı kapısını açıp karanlık ve tuhaf kokan yere cılız bir el feneri ışığı tuttuğunda, karanlıktan ve aralığın yanındaki şekilsiz parçaların dağınıklığından başka bir şey görmemişti. İddia tabi ki yalandı. Biri batıl inançlı tepe sakinlerine bir şaka yapmıştı veya başka bir yobaz kendi sözüm ona iyilikleri için korkularını kullanmaya çalışmıştı. Ya da muhteme-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

len daha genç ve daha tecrübeli tepe sakinleri dış dünyaya özenle hazırlanmış bir oyun oynamışlardı. Polis raporları doğrulamak için bir memurunu yolladığında, gülünç bir sonuç ortaya çıkmıştı. Art arda üç adam görevden kaçmış ve dördüncü, oldukça gönülsüz bir şekilde gidip muhabirler tarafından anlatılanlara bir şey eklemeyip çok geçmeden geri dönmüştü.

Bu noktadan sonra Blake'in günlüğü, yükselen sinsi bir korku ve gergin düşüncelerden bahsediyordu. Bir şey yapmadığı için kendini suçluyor ve başka bir elektrik arızasının sonuçları konusunda çılgınca tahminlerde bulunuyordu. Üç sefer -gök gürültülü fırtınalar boyunca- elektrik şirketini çılgınca bir endişeyle arayıp, bir güç kesilmesine karşı ciddi önlemlerin alınmasını istediği onaylanmıştı. Arada bir girdileri, muhabirlerin gölgeli kule odasını keşfettiklerinde tuhaf bir şekilde bozulmuş eski iskelet, metal kutu ve taşı bulamamalarıyla alakalı endişelerini gösteriyordu. O şeylerin kaldırıldığını düşünüyordu; nereye, kim ya da ne tarafından, onu yalnızca tahmin edebilirdi. Fakat en kötü korkuları kendiyle ve uzaktaki kulede dolaşan korkuyla zihni arasında var olduğunu hissettiği, kötü türde bir bağlantıyla alakalıydı. İradesiyle sürekli mücadele ettiğini hissediyor gibiydi ve o dönemi hatırlayanlar masasında nasıl dalgın bir şekilde oturup batı tarafındaki pencereden o uzaktaki, şehrin kıvrılan dumanlarının ötesindeki kulenin üzerinde durduğu tepeye baktığını hatırlarlar. Girdileri belli korkunç rüyalar üzerinde ve uykusundaki kötü bağlantının güçlenmesi üzerinde tekdüze bir biçimde duruyor. Kendini uyandığında tamamen giyinmiş, dışarıya çıkmış ve kendiliğinden batıya doğru College Hill'den aşağı inerken bul-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

duğu bir geceden bahsediyor. Tekrar tekrar kuledeki şeyin onu nerede bulacağını bildiği gerçeği üzerinde duruyor.

30 Temmuz'u izleyen hafta, Blake'in kısmen çöktüğü tarih olarak hatırlanır. Giyinmedi ve tüm yemeklerini telefonla sipariş verdi. Ziyaretçiler yatağının kenarında tuttuğu iplerden ve uyurgezerliğinin onu her gece muhtemelen tutacağı veya onları açmaya çalışırken uyandıracağı iplerle, dizlerini bağlamaya zorladığını söylediğini belirtiyorlardı.

Günlüğünde, çöküşünü getiren korkunç deneyimden bahsediyordu. 30 Temmuz gecesi yatağına çekildiğinde, aniden kendini neredeyse karanlık bir boşlukta elleriyle etrafı yokluyormuş halde bulmuştu. Tüm görebildiği mavimsi ışığın kısa, soluk, yatay şeritleriydi fakat kuvvetli, kötü bir kokuyu hissediyor ve başının üstünde yumuşak, sinsi seslerin tuhaf karışıklığını duyuyordu. Ne zaman hareket etse bir şeye takılıyordu ve her çıkan sese yukarıdan bir tür cevap geliyordu, tahtanın tahta üzerinde dikkatli bir şekilde sürtünüşüyle karışmış belli belirsiz bir tıkırtıydı.

Yoklayan elleri, üstü açık bir taş sütuna denk geldiğinde, sonradan kendini duvarın içine yapılmış bir merdivenin basamaklarına tutunmuş halde bulduğunda, sıcak, yakıcı bir rüzgârın yüzüne vurduğu daha yoğun kokan bir tür bölgeye doğru belirsiz bir yoldan beceriksizce ilerliyordu. Gözlerinin önünde hayali görüntülerin sürekli değişen sıraları oynadı, tamamı zaman zaman çok büyük karanlıklarda dönen güneş ve dünyaların içinde bulunduğu geniş, derinliği belli olmayan gece boşluğunun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görüntülerine karışıyordu. Merkezinde kör, salak tanrı tüm varlıkların tanrısı Azathoth'un biçimsiz ve zihinsiz dansçılarının çırpınan topluluğu tarafından sarılmış ve isimsiz pençelerde tutulan şeytani flütün ince, tekdüze kulak tırmalayıcı sesiyle uyuştuğu Nihai Kaos'un antik efsanelerini düşündü.

Sonra dış dünyadan ani bir haber, uyuşuk halini bozdu ve içinde bulunduğu durumun ifade edilemez korkusundan uyandırdı. Ne olduğunu asla bilemediği, muhtemelen her yaz Federal Hill sakinlerinin çeşitli başrahipleri veya İtalya'daki yerli köylerinin rahiplerini karşıladığı havai fişeklerden gelen gecikmiş gürültüydü. Her olayda çığlık atıyor, merdivenden çılgınca düşünüyor ve onu kuşatan neredeyse ışıksız odanın engelli zemininde kör bir halde tökezliyordu.

Nerede olduğunu hemen anladı ve dar sarmal merdivenlerden aşağı, dikkatsizce, her dönüşte sendeleyerek ve kendini yaralayarak inmeye başladı. Hayali kemerleri kötü niyetli gölgelerin diyarlarına ulaşan büyük, ağlarla kaplı bir nef boyunca, çok pis bir bodrum katın kör mücadelesi boyunca, dışarıdaki açık havaya ve sokak lambalarına bir tırmanış ve konuşan duvarların hayali tepesinden aşağı, uzun siyah kulelerin bulunduğu kasvetli, sessiz şehre ve eski kapısının dik, doğu uçurumu boyunca kâbus gibi bir kaçış yaşamıştı.

Sabah kendine geldiğinde, kendini çalışma odasının zemininde giyinik halde buldu. Kir ve örümcek ağları üzerini kaplamıştı ve vücudunun her yeri yara bereyle doluydu. Aynaya baktığında, saçının kötü bir şekilde yandığını görmekle birlikte tuhaf, kötü bir koku izinin giysisi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nin üst kısmına sinmiş olduğunu fark etti. O anda sinirleri boşaldı. Ondan sonra, sabahlığıyla yorgun bir şekilde yatağına uzandı ve batı penceresinden dışarıyı izleyerek, gök gürültüsü tehlikesiyle ürperdi ve günlüğüne çılgın girdiler ekledi.

Büyük fırtına 8 Ağustos'ta gece yarısından hemen önce başladı. Yıldırım, şehrin tüm kısımlarına tekrar tekrar düşüyordu ve kayda değer ateş toplarının görüldüğü bildirildi. Sürekli tekrarlayan gök gürültüsü binlerce kişiye uykusuzluk getirirken yağmur şiddetlenmişti. Blake ışıklandırma sisteminin kesileceği korkusuyla tamamen delirmiş haldeydi ve gece saat bir civarında, o saatte hizmetin güvenlik sebebiyle geçici olarak kesilmesine rağmen, şirkete telefon etmeye çalıştı. Her şeyi günlüğüne kaydetmişti; geniş, gergin ve sık sık çözülemeyen hiyerogliflerin ve karanlıkta kör bir şekilde karalanmış girdilerin büyüyen çılgınlık ve umutsuzluklarını anlatan kendi öyküleri.

Pencereden dışarısını görmek için evi karanlıkta tutmak zorundaydı ve zamanının çoğunu masasında, Federal Hill'i işaretleyen uzak ışık kümelerinin parlattığı şehir merkezindeki çatıların karşısındaki yağmura endişeyle bakarak geçiriyordu. Arada sırada günlüğüne beceriksizce bir şeyler yazıyordu, bu yüzden "Işıklar gitmemeli", "Nerede olduğumu biliyor", "Onu yok etmeliyim" ve "Beni çağırıyor, fakat muhtemelen bu sefer zarar vermek istemiyor" gibi ayrık ifadeler, iki sayfa üzerinde dağınık şekilde bulunmuştu.

Sonra ışıklar tüm şehirde kesildi. Elektrik santralinin kayıtlarına göre, saat gece 2.12'de meydana geldi, fakat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Blake'in günlüğü zamanı belirtmiyordu. Girdi yalnızca "Işıklar kesildi. Tanrım, bana yardım et." cümlesinden ibaretti. Federal Hill'de onun kadar endişeli olan bekçiler vardı ve yağmurdan sırılsıklam olmuş adamlar, kötü kilisenin etrafındaki caddeleri ve meydanı, şemsiyelerin koruduğu mumlar, elektrikli el fenerleri, gaz lambaları, haçlar ve güney İtalya'da yaygın olan birçok türden tuhaf muskalarla koruyorlardı. Her ışık parıltısını kutsuyorlar ve fırtınanın ani bir dönüşü ışıklar azaldığında ve sonunda hepsi söndüğünde sağ elleriyle korktuklarını belirten şifreli işaretler yapıyorlardı. Yükselen bir rüzgâr, mumların çoğunu söndürdü, bu yüzden manzara tehditkâr bir şekilde karardı. Biri, Spirito Santo Kilisesi'nin Papazı Merluzzo'yu uyandırdı ve o da elinden geldiğince yardımı olacak her türlü şeyi söylemek için aceleyle meydana geldi. Kararmış kuleden duyulan tuhaf ve rahatsız edici seslerden yana hiçbir şüphe yoktu.

Saat 2.35'te olanlar hakkında ise, elimizde, genç, zeki ve iyi eğitimli bir rahibin, kalabalığı denetlemek için devriyesinin o kısmında durmuş yüksek bir güvenilirliğe sahip Merkez Karakol'dan gelen polis memuru William J. Monathan'ın ve kilisenin yüksek duvarı önünde toplanmış yetmiş sekiz kişinin -özellikle binanın doğuya bakan cephesinin göründüğü meydandakilerin- çoğunluğunun şahitliği var. Tabi ki doğa kanunlarının dışında kanıtlanabilecek hiçbir şey yoktu. Böyle bir olayın muhtemel sebepleri çok fazla. Kimse büyük, eski, kötü havalandırılmış ve uzun süredir terkedilmiş halde bulunan ve farklı içeriklerden oluşan bir binada yükselen belirsiz kimyasal işlemlerle alakalı kesin bir şekilde konuşamaz. Pis kokulu buharlar -kendiliğinden oluşan yanmalar, uzun süreli çü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rümeden doğan gazların basıncı- sayısız doğal olaydan herhangi biri sorumlu olabilir. Ve tabi ki, bilinçli sahtekârlık gerçeği hiçbir şekilde göz ardı edilemez. O şey gerçekten kendi içinde oldukça basitti ve gerçek zamanda üç dakikadan daha az sürmemişti. Her zaman dakik bir adam olan Papaz Merluzzo, saatine tekrar tekrar bakmıştı.

Her şey karanlık kulenin içerisinden gelen mat, tuhaf seslerin belirgin bir şekilde yükselmesiyle başlamıştı. Kiliseden bir süredir tuhaf, kötü kokular belli belirsiz bir şekilde çıkıyordu ve bu, şimdi etkili ve rahatsız edici hale gelmişti. Sonra en sonunda parçalanan bir tahta sesi duyuldu ve geniş, ağır bir nesne, binanın doğu cephesinin altındaki avluya düştü. Mumlar yanmadığından kule o anda görünmüyordu fakat nesne yere yaklaştıkça, insanlar onun kulenin doğu penceresinin dumandan is yapmış panjur tahtası olduğunu anlamıştı.

Hemen ardından tamamen dayanılmaz kötü bir koku, görülmeyen yükseklerden, titreyen bekçileri boğarak ve tiksindirerek ve meydandakileri neredeyse bayıltarak dışarı fırladı. Aynı anda hava, çarpılan kanatlarınki gibi bir titreşimle sarsıldı ve önceki rüzgârlardan çok daha şiddetli, doğudan esen ani bir rüzgâr, kalabalığın şapkalarını ve sırılsıklam olmuş şemsiyelerini uçurdu. Yukarı bakan bazı izleyenler zifiri gökyüzünde daha yoğun bir karanlığın yayılan büyük bulanıklığını -bir gök taşı hızında doğuya doğru ilerleyen şekilsiz bir duman bulutu- bir anlığına gördüklerini düşünseler de, mumsuz gecede belirgin hiçbir şey görülmüyordu.

Hepsi buydu. Bekçiler korku, dehşet ve huzursuzlukla yarı baygın haldelerdi ve ne yapacaklarını veya bir şey ya-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

pıp yapmayacaklarını bilemiyorlardı. Ne olduğunu bilmediklerinden, nöbetlerini aksatamıyorlardı ve bir saniye sonra, kulakları tırmalayan bir sesin takip ettiği dualarını yolladıkları gecikmiş yıldırımın keskin ışığı taşmış gökyüzünü yardı. Yarım saat sonra yağmur durdu ve on beş dakika içinde sokak lambaları tekrar yandı ve yorgun, üstleri başları kirlenmiş bekçileri rahatlamış bir şekilde evlerine geri gönderdi.

Ertesi günün gazeteleri, bu olayları genel fırtına haberleriyle bağlantılı bir şekilde, önemsiz bir şekilde bahsederek yayınladı. Görünüşe göre Federal Hill olayını takip eden şimşek çakması ve sağır edici patlama, tuhaf bir kötü koku patlamasının aynı şekilde fark edildiği uzak, doğu tarafında daha bile heybetli olmuştu. Olay, en çok, gürültünün uyuyan halkın tamamını uyandırdığı ve bir dizi şaşırtıcı tahmine sebep olan College Hill'de dikkat çekmişti. Hali hazırda uyanık olanların yalnızca birkaçı tepenin başındaki anormal, parlak ışığı görmüş veya bahçelerdeki bitkileri tahrip eden ve neredeyse yaprakları ağaçlardan söken ve yukarı doğru yükselen açıklanamaz hava akımını fark etmişti. Yalnız, ani yıldırımın, sonradan düşüşüne dair hiçbir iz bulunamamasına rağmen, o civarda bir yere düştüğü konusunda hemfikir olundu. Tau Omega, birlik evindeki bir genç, ilk parlama ortaya çıktığında havada garip ve korkunç bir duman kütlesi gördüğünü sandı fakat gözlemi onaylanmadı. Ancak tüm gözlemcilerden birkaçı batıdan gelen şiddetli rüzgâr ve geç kalmış yıldırımın düşüşünden önce gelen sel ve dayanılmaz koku konusunda hem fikirler; ayrıca yıldırım düşmesinden sonraki, anlık yanık kokusunu ilgilendiren kanıtlar aynı derecede genel.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu noktalar, Robert Blake'in ölümüyle olan muhtemel bağlantıları yüzünden çok dikkatlice tartışıldılar. Üst arka pencereleri Blake'in çalışma odasına bakan Psi Delta evindeki öğrenciler, 9 Temmuz sabahında batıya bakan penceredeki bulanık beyaz yüzü fark ettiler ve yüzdeki ifadede neyin yanlış olduğunu merak ettiler. O akşam aynı yüzü aynı durumda gördüklerinde, endişelendiler ve dairesindeki ışıkların gelmesini beklediler. Daha sonra karanlık dairenin kapısını çaldılar ve sonunda kapıyı açması için bir polis memuru çağırdılar.

Sabit vücut, pencerenin yanındaki masada dimdik oturuyordu ve misafirler donuk, şişkin gözleri ve eğri büğrü hatlardaki sert ve sarsıcı korkunun izlerini gördüklerinde, dehşetle kafalarını çevirdiler. Kısa bir süre sonra, görevli doktor bir inceleme yaptı ve kırılmamış cama rağmen elektrik şoku veya elektrik boşalmasının tetiklediği sinirlerin zarar görmesi, ölüm sebebi olarak gösterildi. Tamamen görmezden geldiği korkunç yüz ifadesi dengesiz duygular ve anormal hayal gücü gibi bir insan tarafından yaşanan büyük bir şokun olmayan bir sonucu olduğunu düşündürüyordu. Bu diğer sebepleri dairede bulunan kitaplar, resimler ve el yazmaları ve masada bulunan günlükteki kör bir şekilde karalanmış girdilerden çıkarmıştı. Blake, çılgın notlarını son ana kadar uzatmış ve ucu kırılmış kalem, kapattığı şekilde kasılmış sağ eliyle kavranmış bir şekilde bulunmuştu.

Işıkların kesilmesinden sonraki girdiler oldukça dağınıktı ve yalnızca parça parça okunabilirdi. Onlardan belli araştırmacılar büyük ölçüde materyalistik, resmi fikirlerden ayrılan sonuçlar çıkarmışlardı fakat bu çıkarımların,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

muhafazakârların onlara inanması için çok az şansı vardı. Bu hayalperest kuramcıların durumu, tuhaf kutuyu ve açılı taşı -bulunduğu karanlık, penceresiz kulede görüldüğü gibi kesinlikle kendiliğinden ışık yayan-Narragansett Körfezi'nin en derin kanalına fırlatan batıl inançlı Dr. Dexter'ın hareketleriyle çözülemedi. Blake'in kısmındaki aşırı hayal gücü ve nevrotik dengesizlik, korkutucu izlerini ortaya çıkardığı kötü, eski mezhebin bilgisiyle daha da kötüye gitmiş ve o son çılgın notların baskın yorumlamalarını oluşturuyor. Girdiler, bunlar veya onlardan çıkartılabilecekler.

"Işıklar hâlâ kesik, şimdi beş dakika olmuş olmalı. Her şey ışığa bağlı. Yaddith* devam etmesini sağlayacak! Bir etki onu ezip geçiyor gibi görünüyor. Yağmur, şimşek ve rüzgar sağır edici. O şey zihnimi ele geçiriyor..."

"Hafızamı toparlayamıyorum. Daha önce asla görmediğim şeyler görüyorum. Başka dünyalar ve galaksiler... Karanlık... Işık karanlık görünüyor ve karanlık ışık gibi görünüyor."

"Zifiri karanlıkta gördüğüm şey, gerçek tepe ve kilise olamaz. Parlamalar tarafından bırakılan retinal etkiler olmalı. Eğer yıldırım durursa, Tanrı İtalyanların mumlarıyla birlikte dışarıda olmalarını sağlasın!"

"Neyden korkuyorum ben? Antik ve gölgeli Khem'de insan şeklini bile alabilen Nyarlathotep'in bir görüntüsü değil mi o? Yuggoth'u ve daha uzaktaki Shaggai'yi ve karanlık gezegenlerin sonsuz boşluğunu hatırlıyorum."

*Lovecraft tarafından kurgulanan bir gezegen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boşluk boyunca uzun, kanatlı bir uçuş... Işığın evrenini geçemiyorum. Parlayan Trapezohedron'da yakalanan düşüncelerle tekrar yaratılmıştı. Onu, parlaklığın korkunç boşluklarına yollayacağım."

"İsmim Blake-Wisconsin, Milwaukee. 520 Doğu Knapp Sokağı, Robert Harrison Blake. Bu gezegendeyim..."

"Azathoth, merhamet et! Şimşek artık çakmıyor, korkunç. Her şeyi, görüş olmayan canavarımsı bir hisle görüyorum. Aydınlık karanlık ve karanlık aydınlık. Tepedeki o insanlar... Bekçiler... Mumlar ve muskalar... Rahipler...

"Uzaklık algısı artık yok, uzak yakın ve yakın uzak. Işık yok, cam yok. O çan kulesine bak, şu kule, cam, duyabiliyorum, Roderick Usher, delirdim veya delireceğim. O şey kulede hareket ediyor ve tıkırdıyor, ben oyum ve o benim. Çıkmak istiyorum. Çıkmalıyım ve güçleri bir araya getirmeliyim. Nerede olduğumu biliyor..."

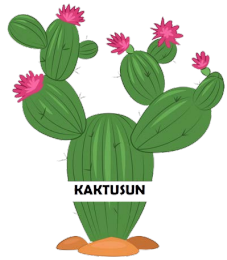
"Ben Robert Blake, fakat şimdi karanlıkta kuleyi görüyorum. Korkunç bir koku var. Duyular başkalaştılar. O kuleye çıkıyorum, pencere kırılıyor ve düşüyorum. Ia... ngai...ygg..."

"Onu görüyorum. Buraya geliyor. Cehennem, rüzgâr, devasa bulanıklık, siyah kanatlar... Kurtar beni YogSothoth, üç loblu yanan göz..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"0"

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Onu ilk kez, ruhumu ve görüşümü kurtarmak için umutsuzca yürüdüğüm uykusuz bir gecede görmüştüm. New York'a gelişim bir hataydı: çünkü unutulmuş sokaklardan, meydanlardan ve rıhtımlardan aynı derecede unutulmuş sokak, meydan ve rıhtımlara sonu olmayan bir şekilde kıvrılan eski sokakların insanlarla dolu labirentlerinde ve kaybolmaya başlayan ayın altında karanlıkla yükselen büyük modern kuleler ve tepelerde şiddetli bir mucize ve ilham arıyorken, bulduğum tek şey, bana hükmetmek, beni uyuşturmak ve yok etmek isteyen bir korku ve baskı hissi buldum.

Hayal kırıklığı adım adım oluşmuştu. Kasabaya ilk gelişimde onu, bir köprüden denizin üzerindeki görkemli duruşuyla ve akşamın ilk yıldızları ve yanan altın bulutlarla oynamak için şiddetli sis arasından çiçek gibi hassas bir şekilde yükselen inanılmaz piramitler ve tepeleriyle birlikte, gün batımında görmüştüm. Sonra fenerlerin titreşip parladığı ve derin kornaların tuhaf sesler çıkardığı titrek ışık dalgalarının altında pencereler, birer birer aydınlandı ve şehir düşlerden çıkmış gibi ışıl ışıl, perilerin müziğini hatırlatan ve Carcassone, Semerkant ve El Do-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rado ve diğer tüm görkemli ve yarı efsanevi şehirlerin mucizelerine benzer bir görüntü kazandı. Kısa bir süre sonra çok sevdiğim o eski yollardan gidiyordum, parlak arabalara ve kapaklı vagonlara bakan sütunlu girişlerin üstünde, sıra sıra kırmızı Georgia tuğlaların küçük camlı pencerelere göz kırptığı dar, kıvrılan yollar ve koridorlar. Bu uzun süredir istediğim şeylerin farkına varmamın ilk coşkusuyla, beni zaman içerisinde bir şair yapabilecek hazinelere gerçekten ulaştığımı düşündüm.

Fakat başarı ve mutluluk diye bir şey olmayacaktı. Parlak günışığı yalnızca iğrençliği, yabancılaşmayı ve ayın güzellik ve eski büyüleri ima ettiği artan, yayılan taşın zehirli hastalığını gösteriyordu; kanala benzer sokakları dolduran insan kalabalığı, kalbinde güzel yeşil yolların ve beyaz Yeni İngiltere köylerinin kulelerinin sevgisini kalbinde taşıyan eski halktan mavi gözlü bir adama hiçbir şekilde benzemeyen sertleşmiş yüzleri ve dar gözlü tıknaz, esmer ve etraflarındaki manzaralara bir benzerliği olmayan ve bir hayali olmayan kurnaz yabancılardı.

Bu yüzden umduğum şiirler yerine, yalnızca ürpertici bir boşluk ve ifade edilemez bir yalnızlık bulmuştum ve en sonunda, kimsenin görmeye, fısıldamaya bile cüret edemeyeceği o korkutucu gerçeği gördüm, taş ve gıcırtıdan oluşan bu şehrin artık eski Paris'in artık Paris olmadığı ve eski Londra'nın artık Londra olmadığı gibi eski New York'un içinde ruh barındıran bir devamı olmadığı gerçeğini gördüm. Fakat aslında öldüğünü ve büyüyen cesedinin kusurlu bir şekilde mumyalandığını ve yaşarken onunla hiç alakası olmayan tuhaf hareketli şeylerle dolu olduğunu gördüm. Bunu fark etmemden sonra rahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir şekilde uyumayı bıraktım; ancak yavaş yavaş gündüzleri sokaklardan uzak durup yalnızca geceleri, karanlık etrafta hayalet gibi dolaşan geçmişin izlerinden birazını ortaya çıkardığında ve beyaz girişler bir zamanlar onlardan geçen güçlü şekilleri hatırlattığında dışarı çıkma alışkanlığını edindikçe, beni terk etmiş bir huzur tekrar geri gelmeye başladı. Bu rahatlama yöntemini kullanarak birkaç şiir bile yazmıştım ve yenilgiyle rezil bir şekilde geriye dönmekten korkarak hâlâ evime, aileme dönemiyordum.

Sonra, uykusuz bir gece yürüyüşünde, o adamla tanıştım. Greecnwich bölümündeki tuhaf, gizlenmiş bir avluda karşılaşmıştık çünkü cahilliğim oradaydı, şairlerin ve sanatçıların doğal evi olduğunu duymuştum. Çok eski yollar, evler ve beklenmedik sokak ve meydanları gerçekten de beni mutlu ediyordu ve şair ve sanatçıların tuhaflıklarının süslü ve hayatlarının saf güzellik olan sanat ve şiiri inkâr eden yüksek sesli oyuncular olduğunu öğrendiğimde, o kıymetli şeylere olan sevgim yüzünden orada durmaya devam ettim. Greenwich'in kasaba tarafından henüz yutulmamış kendi halinde bir yer olduğu ilk zamanları hayal ettim ve şafak sökmeden önceki saatlerde, tüm eğlence düşkünleri sinsice süründüğünde, gizli döner merdivenlerinde tek başıma dolaşır ve nesillerin yaşamış olduğunu düşündüğüm tuhaf sırlar üzerine düşünürdüm. Bu, ruhumu canlı tutar ve bana içimdeki şairin dört gözle beklediği o rüyalardan ve görüntülerden birkaçını gösterirdi.

Adamla, bulutlu bir Ağustos sabahında saat bir veya iki sularında, ben birkaç ayrı avluyu gezerken karşılaştık;

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

artık bitişik binaların karanlık koridorlarından geçerek gidebilmek mümkündü fakat bir zamanlar resmedilmeye değer vadilerin kesintisiz ağını oluşturan parçalardı. Onları belli belirsiz söylentiler sayesinde duymuştum ve bugünün hiçbir haritasında var olmadıklarını fark etmiştim; fakat unutuldukları gerçeği, onları bana daha da çok sevdiriyordu, bu yüzden normalde sahip olduğum hevesin iki katıyla onları aramıştım. Şimdi artık onları bulduğumdan, hevesim tekrar tekrar arttı; çünkü dizilişlerindeki bir şey, onların günün ışığını veya aleniliğini işlemeyen sinsi ve konuşkan olmayan sanatçılar tarafından korunan veya başka bir dil konuşan topluluklar tarafından ihanet edilmemiş veya kemerlerinin arkasında karanlıkta dolaşan, arkadaki terkedilmiş yerler ve anlaşılamaz bir şekilde yüksek boş duvarların arasında sıkışıp kalmış birçok karanlık, sessiz emsalden birkaç tanesi olabileceklerini belli belirsiz ima ediyordu.

Benimle, davet beklemeden, desenli kirişlerin soluk parlaklığı hafifçe yüzümü aydınlatırken, demir raylı basamakların üstündeki belirli bozuk girişleri incelerken, bakışlarımı ve ruh halimi inceleyerek konuştu. Kendi yüzü gölgede kalıyordu ve bir şekilde, giydiği tarihi geçmiş pelerinle mükemmel bir şekilde uyumlu görünen geniş kenarlı bir şapka giyiyordu; fakat bana hitap etmeden önce bile tuhaf bir şekilde tedirgin olmuştum. Yapısı çok zayıftı, bir deri bir kemik gibiydi ve sesi özellikle derin olmamasına karşın şaşırtıcı derecede yumuşak ve toktu. Söylediğine göre, beni gezinmelerimde birçok kez fark etmişti. Geçmiş yılların eserlerine olan sevgimle ona benzediğimi ima etti. Bu keşiflerle uzun süre uğraşmış ve ciddi şekilde herkesten çok yerel bilgilere sahip birinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rehberliğini, açıkça bu işe yeni başlamış biri olarak istemez miydim?

Konuştukça, ücra bir tavan arası penceresinin yeşil ışığında, yüzünün bir anlık görüntüsünü yakaladım. Soylu, hatta yakışıklı ve yaşlı bir ifadesi vardı; yer ve zaman için olağan olmayan incelik ve soy işaretleri taşıyordu. Fakat ondaki bir şey, beni memnun ettiği kadar rahatsız ediyordu, muhtemelen fazla beyazdı veya fazla ifadesizdi ya da beni rahatsız veya huzursuz hissettirmek için yerel halkla fazla iletişim içerisindeydi. Yine de onu takip ettim; çünkü o korkutucu günlerde eski güzellik ve gizem için yaptığım arayış, ruhumu canlı tutmak için tek yoldu ve soy arayışları benden çok daha ileriye ulaşmış biriyle karşılaşmanın kaderin bana yaptığı nadir bir iyilik olduğunu düşünüyordum.

Gecedeki bir şey, pelerinli adamı sessiz kalmaya zorluyordu ve uzun bir saat boyunca konuşmadan devam etti; yalnızca eski isimleri, tarihleri ve değişiklikleri ilgilendiren en kısa yorumları yaparak ve devasa uzunluklarının ve eziyet verici kıvrımlarının en sonunda korumayı başardığım coğrafi bölgenin tüm ipuçlarını yok ettiği alçak, kemerli taş geçitlerden ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürünerek ve tuğla duvarlardan tırmanarak, koridorlardan parmak uçlarımızda geçerek, aralardan sıkışarak geçtiğimiz süre boyunca çoğunlukla el hareketleriyle ilerleyişimizi yönlendirdi. Gördüğümüz şeyler çok eski ve harikaydı veya en azından onları gördüğüm birkaç dağınık ışık huzmesinin altında öyle görünüyorlardı ve sarsak iyon sütunlarını, oluklu duvar ayaklarını, vazo başlı demir çit direklerini, parlak eşik pencerelerini ve bu bilin-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

meyen eskiliğin bitmek tükenmez labirentinin daha derinlerine daldıkça, daha tuhaf ve daha garip bir şekilde parlıyormuş gibi görünen dekoratif yelpaze pencereleri asla unutmayacağım.

Hiçbir insan görmedik ve zaman geçtikçe, parlak pencereler de gittikçe azalmaya başladı. İlk gördüğümüz sokak lambaları, gaz lambası ve eski baklava şekilli desenlere sahipti. Sonra, mumlu olanlarını fark ettim ve en sonunda yüksek bir duvardaki dar ahşap kapıya giden korkunç karanlık meydandan rehberim zifiri karanlığı eldivenli eliyle yararak geçerken, yalnızca her yedi evin önünde birer tane yanan fenerlerle aydınlatılan bir geçidin başına geldik -kenarlarında açılmış delikler ve koni biçimde üstleriyle inanılmaz derecede sömürgecilikle bağdaştırılabilecek teneke fenerler.- Bu geçit dik bir şekilde yukarı çıkıyordu ve üst kısmın sonu, ötesinde soluk bir kümbet ve ağaç tepelerinin gökyüzündeki belli belirsiz bir canlılığın karşısında sallandığını gördüğüm, özel bir arazinin sarmaşıklarla kaplanmış duvarıyla doğrudan kapatılmıştı. Bu duvarda, insanın ağır bir anahtarla açmaya çalıştığı çiziyle tutturulmuş siyah meşe ağacından yapılmış küçük, alçak kemerli bir kapı vardı. Beni içeri yönlendirerek, çakıllı bir yol gibi görünen bir yolda zifiri karanlıkta bir yöne ilerleyip, sonunda kilidini açıp beni içeri davet ettiği bir evin kapısının taş basamaklarına geldi.

İçeri girdik ve bizi karşılamak için bir yerden fışkıran ve yüzyılların çürümüş bir meyvesinden kaynaklanması muhtemel olan sonsuz bir küf kokusuyla neredeyse bayılıyordum. Ev sahibim bunu fark etmemiş görünüyordu ve nezaketen, beni holün karşısındaki dolambaçlı bir merdi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vene ve kapısını arkamızdan kilitlediğini duyduğum bir odaya yönlendirirken bir şey söylemedim. Sonra zar zor gökyüzünü gösteren üç küçük camlı pencerenin perdelerini çektiğini gördüm; ondan sonra şömine rafına doğru gitti, çakmaktaşını aldı, on iki şamdanlı büyük kollu bir şamdanın iki mumunu yaktı ve alçak sesle konuşulması gerektiğini anlatan bir el işareti yaptı.

Bu cılız ışıkta, on sekizinci yüzyılın ilk çeyreğine uzanan, görkemli giriş alınlığıyla ve enfes Dor düzeninde pervazlarıyla, üstünde bir vazo motiflerinin bulunduğu ihtişamlı bir şekilde oyulmuş şömine rafı geniş, iyi döşenmiş ve tablalı bir kütüphanede olduğumuzu fark ettim. Dolu kitap raflarının üstünde, ara ara asılmış güzel işlenmiş aile portreleri vardı; hepsi gizemli bir belirsizlikle lekelenmiş ve şimdi zarif Chippendale tarzı masanın yanındaki bir sandalyeye oturmamı işaret eden adama aşikâr bir benzerlik taşıyordu. Masanın karşı ucuna oturmadan önce, ev sahibim utanmışçasına bir an duraksadı; sonra, eldivenlerini, geniş kenarlı şapkasını ve pelerinini yavaşça çıkararak on sekizinci yüzyıl İngiltere'sine ait giysisi ve boynundan dizliklerine kadar uzanan dalgalı, kuyruk yaptığı saçı, ipek çorapları ve daha önce fark etmediğim tokalı ayakkabılarıyla bir oyuncu edasıyla dikildi. Şimdi yavaşça sandalyeye çökerken, dikkatle beni izlemeye başladı.

Şapkasını çıkardıktan sonra, daha önce hemen hemen hiçbir şekilde belli olmayan aşırı yaşlı bir adam görüntüsüne bürünmüştü ve bu tuhaf yaşam süresinin idrak edilemeyen işaretlerinin, benim asıl tedirginliğimin kaynaklarından biri olup olmadığını merak ettim. Nihayet ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuştuğunda yumuşak, tok ve dikkatlice bastırılmış sesi seyrek olarak titriyordu ve her saniye büyüyen yarı inkâr endişesiyle ve hayranlığın getirdiği heyecanla dinlerken arada bir onu takip etmekte büyük zorluk çekiyordum.

"Bakın beyefendi" diye başladı ev sahibim, "Giysisi yüzünden, sizin zekânız ve beğenilerinize sahip birine özür dilemesi gerekmeyen, alışılagelmişin dışında zevkleri olan bir adamım. Daha iyi zamanları düşünürsek, onların yöntemlerini, giyim ve davranışlarını öğrenmek konusunda tereddüt etmedim; gösterişle uygulanmadığı sürece kimseye zarar vermeyen bir zevktir. Atalarımın kırsal bölgesini elimde tutmam, ilk olarak 1800'lerde kurulan Greenwich ve ardından 1830'da ona katılan New-York adlı iki kasaba tarafından yutulmasına rağmen, benim için iyi bir şanstı. Ailemin bu yeri gizli tutmak için çok fazla nedeni vardı ve ben bu yükümlülükleri yerine getirmekte ihmalkâr olmadım. 1768'de bu bölgenin başına gelen toprak ağası, tamamı bu topraklarda ikamet edenleri ilgilendiren belirli konular üzerinde yoğunlaşmış ve sonunda en güçlü korunma yolunu bulmuştu. Bu merakının ve keşiflerinin tuhaf etkilerini, kesin bir gizlilik altında size göstermeyi planlıyorum; inanıyorum ki, insanlar hakkında vardığım yargılar, ilginize ve sadakatinize karşı bir güvensizlik oluşmaması için yeterlidir.

Burada duraksadı, fakat başımla onaylayabildim. Endişelendim fakat bana göre New York'un materyal günışığından daha ölümcül hiçbir şey yoktu ve bu adam zararsız, tuhaf bir tip veya tehlikeli kurnazlıklar planlayan bir adam olsa bile onu takip etmek ve bana ne önerirse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

önersin merak hissimi gidermekten başka şansım yoktu. Bu yüzden dinlemeye karar verdim.

"Atalarıma göre" diye alçak bir tonla devam etti, "İnsanoğlunun iradesinde, bazı dikkate değer özellikler bulunuyordu; yalnızca kendisinin veya diğerlerinin üzerinde değil, doğadaki birçok gücün ve maddenin ve doğadan daha büyük kabul edilen boyutlar ve birçok elementin üstünde çok az şüphe duyulan bir üstünlüğe sahip olan özellikler. Uzay veya zaman kadar harika şeylerin kutsallığını küçük gördüğünü ve daha önce bu tepede yaşamış melez kızıl Hintlilerin törenlerini tuhaf şekilde yorumladığını söyleyebilir miyim? Bu Hintliler, bu yerin inşa edilmesini öfkeyle karşıladılar ve dolunayda burayı ziyaret etmek konusunda aşırı derecede inatçıydılar. Yıllarca duvarlardan gizlice girip, sessizce tuhaf törenlerini gerçekleştirdiler. Sonra, 68'de, yeni bir köy ağası onları törenlerini gerçekleştirirken yakaladı ve gördükleri karşısında donup kaldı. Sonradan onlarla pazarlık yaptı ve yaptıklarını tekrarlamaları karşılığında onlara giriş izni verdi; büyükbabalarının geleneklerinin bir kısmını kızıl atalarından ve bir kısmını ise Hollanda Parlamentosu'nun New York'u yönettiği dönemde yaşlı bir Hollandalıdan aldığını öğrenmişti. Ve frengiye yakalanmıştı, korkarım ki, köy ağası onlara korkunç derecede kötü bir rom servis etmişti -bilerek veya bilmeden- çünkü bir hafta sonra o sırrı bilen ve yaşayan tek insan olduğunu öğrenmişti. Siz, bayım, böyle bir sırrın varlığının anlatıldığı ilk yabancısınız ve geçmiş şeylerden sonra, bu sizi endişelendirmeye başlarsa beni durdurun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Günlük konuşma diline ve geçmiş bir tarihin diline benzer konuşmasına geçince ürperdim. Devam etti.

"Fakat bilmelisiniz bayım, köy ağasının o melez kazazedelerden öğrendiği şeyler, daha sonra öğreneceklerinin küçük bir parçasıydı. Oxford'da boşu boşuna okumamış veya Paris'teki bir astrolog ve eski bir kimyager ile boş yere konuşmamıştı. Kısacası dünyanın zihnimizi kaplayan bir dumandan başka bir şey olmadığı düşüncesini makul göstermeyi başarmıştı; zavallıların düşünceleriyle değil de, ilk Virginia tütününün dumanıyla çizilmiş ve üflenmiş bir şey gibi bakıyordu dünyaya. İstediğimizi bizim yapabiliriz ve istemediğimizi uzaklaştırabiliriz. Bunun tamamen doğru olduğunu söylemeyeceğim fakat bazen oldukça iyi bir görüntü sağlamak için yeterli olacak kadar doğru. Görüyorum ki siz, zihninizin size sağladığından daha iyi bir görüntüden zevk alırdınız; öyleyse göstermek istediğim şeyle alakalı olarak tüm korkularınızı unutun ve rahatlayın. Pencereye gelin ve sessiz olun.

Ev sahibim şimdi kolumdan tutup beni kötü kokulu odanın geniş tarafındaki iki pencereden birine doğru götürdü ve eldivensiz parmaklarının ilk dokunuşunda üşüdüm. Teni kuru ve sert olmasına rağmen buz gibiydi ve beni çekerken neredeyse ondan uzak durmaya çalışacaktım. Fakat tekrar gerçeğin boşluğunu ve korkusunu düşündüm ve cesur bir şekilde neye yönlendirildiğimi umursamadan onu takip etmeye hazırlandım. Pencerenin önüne geldiğimizde, adam sarı ipek perdeleri ayırdı ve bakışlarımı dışarıdaki karanlığa yönlendirdi. Bir an, çok uzaklardan sayısız ince, hareketli ışıklardan başka hiçbir şey görmedim. Sonra, ev sahibimin elinin sinsi el hareketine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karşılık verircesine bir şimşek parıltısı manzarada belirdi ve süslü bir yaprak denizine bakıyor olduğumu fark ettim -kirlenmemiş yapraklar ve normal bir zihin tarafından beklenmeyecek bir sürü çatı.- Sağımda, Hudson günahkârca parlıyordu ve uzakta ürkek ateşböcekleriyle süslenmiş büyük, tuz bataklığının sağlıksız parıltısını gördüm. Parıltı azaldı ve kötü bir gülümseme, yaşlı büyücünün balmumu gibi yüzünü aydınlattı.

"Bu benim zamanımdan önceydi, yeni köy ağasının zamanından önce. Lütfen tekrar deneyelim."

Baygın gibiydim, o lanetli şehrin iğrenç modernliğinin beni getirdiği halden daha baygın.

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadım, "Bunu istediğin zaman yapabiliyor musun?" Başıyla onayladı, bir zamanlar sarı pençeler olan siyah kalıntıları tutarken düşmemek için perdelere tutundum. Fakat beni o korkunç, buz gibi pençeyle sakinleştirdi ve bir kez daha sinsi bir el hareketi yaptı.

Tekrar şimşek çaktı fakat bu sefer tamamen tuhaf olmayan bir manzaraydı. Burası Greenwich'ti, bir zamanlar var olan Greenwich, şimdi gördüğümüz kadarıyla birkaç çatı ve bir arada birkaç ev vardı fakat sevimli yeşil yolları, tarlaları ve çimleriyle güzel bir yerdi. Bataklık hâlâ uzaklardan parlıyordu, daha uzak bir yerde bir zamanlar New York'un tamamının bulunduğu kuleleri gördüm; Trinity ve St. Paul ve Brick Kilisesi kız kardeşlerine hükmediyor ve hafif bir duman hepsinin üstünü kaplıyordu. Görüntüden çok hayal gücümün korkutucu bir şekilde ürettiği ihtimallerden dolayı derin bir nefes aldım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha ileri gitmeye cesaret edebilir misin?" diye dehşete düşmüş bir şekilde sordum ve sanırım bir saniyeliğine bana katıldı, fakat kötü gülümsemesi geri döndü.

"İleri?" Gördüğüm şey, sizi çılgın bir taşa çevirebilirdi! Geri, geri-ileri, ileri bak, seni beyinsiz!"

Ve fadeyi alçak bir sesle hırıldayarak söylerken yeniden bir el hareketi yaptı; gökyüzünü daha önce meydana gelenlerden çok daha parlak bir şimşek aydınlattı. Tam üç saniye boyunca bu şeytani görüntüye bakabildim ve o saniyelerde, sonradan beni rüyalarımda lanetleyecek bir manzara gördüm. Gökyüzünün uçan tuhaf şeylerle dolu olduğunu ve altlarında sayısız pencereden yanan şeytani ışıklar ve aya doğru vahşice sallanan korkunç piramitlerle dev taş teraslarıyla cehennem gibi karanlık bir şehir gördüm. Korkunç bir şekilde hayali manzaralarda dolaşırken, o şehrin sarı renkli ve kısık gözlü insanlarını kırmızı ve turuncu renkli giyinmiş ve hararetli bir şekilde vurulan davulların sesleriyle deli gibi dans ettiklerini gördüm. Çıngıraklı yılanların tiksindirici seslerini ve karanlık, uğursuz bir okyanusun dalgaları gibi yükselip alçalan arkası kesilmeyen ağıtları seslendiren boruların çılgınca inlemelerini duydum.

Bu manzarayı gördüğümü ve ona eşlik eden ahenksizliğin korkunç sihrini zihnimde duydum. O ceset şehrin ruhuma işlenmesine sebep olan tüm korkunun çığlık atan tamamlanışı ve her şeyi sessizliğe gömüp etrafımdaki duvarlar titredikçe ve sinirlerimin bana izin verdiği kadarıyla çığlık attım.

Sonra, parıltı sönerken, ev sahibimin de titrediğini gördüm; şaşırtıcı bir korkunun görüntüsü, çığlıklarımın

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yükselttiği öfke patlaması yüzünden okunuyordu. Sendeledi, daha önce yaptığım gibi perdelere tutundu ve kafasını avlanmış bir hayvan gibi sert bir şekilde salladı. Sebebini yalnızca Tanrı bilebilir, çünkü çığlımın yankısı, karşısında beni yalnızca uyuşmuş duyguların mantıklı ve bilinçli tutabildiği cehennemi bir ses yüzünden duyulmaz hale gelmişti. Kilitli kapının arkasındaki sağlam, sessizce gıcırdayan pencerelerden geliyordu ses, deri ayakkabılı veya yalın ayaklı bir kalabalığın inişinden dolayı çıkıyor gibiydi ve en son hafif mum ışığında parlayan metal kapı mandalının dikkatli, kasıtlı tıkırtısı. Yaşlı adam küflü havanın içinden elini uzattı ve vurdu. Tuttuğu sarı perdeyle sallanırken boğazından çıkan tuhaf seslerle bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Dolunay, lanet olsun sana, lanet! Seni pis köpek! Onları sen çağırdın ve beni bulmaya geldiler! Kızılderili ayağı, ölü adamlar, Tanrı sizi kahretsin, kızıl şeytanlar, ama senin içkine zehir koymadım. Çürümüş frengi sihrini güvenli bir şekilde tutmadım mı? Siz kendinizi hasta ettiniz, lanet olsun size, suçlamanız gereken köy ağasıdır. Bırak beni! O kapı mandalından uzak dur. Sizin için buradayım."

Tam o anda üç yavaş ve kasti vuruş kapının tahtalarını salladı ve çıldırmış büyücünün ağzından beyaz köpükler çıkmaya başladı. Umutsuzluğa dönüşen korkusu, odadan bana olan öfkesinden dolayı yeniden canlanmak için ayrılmıştı ve kenarında kendine gelmeye çalıştığım masaya doğru bir adım sendeledi. Sol eliyle bana vurmaya çalışırken hâlâ sağ elinde tuttuğu perdeler gerildi ve sonunda takılı olduğu yerden kopup yere düşmüşlerdi; oda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya o dolunayın ışığı vururken gökyüzünün aydınlanmaya başladığı görülüyordu. O yeşilimsi ışınların altında mumlar sönükleşti ve yeni bir çürüme yırtık örtülü, eski mobilyalı, kırık dökük şömineli, gıcırdayan zemini ve kurtlanmış tahtalı küf kokulu odanın tamamına yayıldı. Yaşlı adamın üzerine de yayıldı, aynı kaynaktan mı yoksa korku ve hararetliliğinden mi bilinmez, yırtıcı pençesiyle beni parçalamak için sendelerken karardığını ve buruştuğunu gördüm. Yalnızca gözleri bir bütün halinde kaldı ve etraflarındaki yüz yanarken ve çürürken itici ve açık bir parlaklıkla bakıyorlardı.

Vuruşlar şimdi daha büyük bir ısrarla tekrarlanıyordu ve bu sefer bir parça metal sesi de duyuluyordu. Yüzüme bakan siyah şey, yalnızca üstünde göz olan bir kafa haline gelmiş ve benim tarafımdaki çöken zemini etkisiz bir şekilde kımıldatmaya ve ara sıra ölümsüz uğursuzluğun küçük tükürüklerini ortaya çıkarıyordu. Şimdi hızlı ve güçlü darbeler zayıf tahtalara hücum ediyordu ve kapıda bir delik açan bir baltanın parıltısını görüyordum. Hareket etmedim çünkü edecek halde değildim ve kapının parçalara ayrılıp kötü, parlak gözlerle parlayan kapkara bir maddenin büyük, şekilsiz girişini sersemlemiş bir şekilde izledim. Yoğun bir şekilde, çürümüş bir duvarı patlatan bir yağ seli gibi içeri döküldü, yayıldıkça bir sandalyeyi devirdi ve en sonunda masanın altından akıp gözleri hâlâ bana bakan kararmış kafanın bulunduğu yere, odanın karşısına doğru gitti. Kafanın etrafını sardı, onu tamamen yuttu ve bir saniye sonrasında geri çekiliyordu; görünmez yükünü bana dokunmadan götürüyor ve karanlık girişten ve daha önce olduğu gibi gıcırdayarak, ters yönde olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sına rağmen, görünmeyen merdivenlerden aşağı iniyordu.

Zemin sonunda dayanamadı ve nefes nefese kalmış bir şekilde aşağıdaki karanlık odaya düştüm ve örümcek ağları yüzünden boğularak ve korkudan yarı baygın haldeydim. Kırık camlardan parlayan yeşil ay, bana koridorun kapısının yarı açık olduğunu gösterdi ve alçı kaplı zemin ve sarsılmış kendimi sarkmış tavandan kurtardığımda, içinde şeytani gözlerin parladığı korkunç bir karanlığın yanımdan geçtiğini gördüm. Mahzene giden kapıyı arıyordu ve bulduğunda içeriye girdi ve kayboldu. Şimdi bu alttaki odanın da üsttekinin kaderini paylaşacağını hissettim ve yukarıdan gelen bir kırılma sesini takip eden ve batı tarafındaki pencereden düşen şey kümbet olmalıydı. Şimdi bir anlığına enkazdan serbest kaldığımda, koridordan ön kapıya doğru koştum ve kapıyı açamayınca, bir sandalye alıp camı kırıp dolunayın çimlerin ve otların üzerinde dans ettiği bakımsız patikaya delirmiş bir halde tırmandım. Duvar yüksekti ve tüm kapılar kilitliydi fakat köşedeki bir kutu yığınını hareket ettirip yukarı çıkmayı ve orada bulunan büyük taş kapağa tutunmayı başardım.

Yorgunluğumda, etrafımda yalnızca tuhaf duvarlar, pencereler ve tuhaf flemenk çatıları görebiliyordum. Geldiğim dik sokak, şimdi hiçbir yerde görünmüyordu ve parlak dolunaya rağmen nehirden hızlıca gelen bir sis yüzünden çok az şey görebiliyordum. Aniden tutunduğum kapak titremeye başladı, sanki ölümcül sersemliğimi paylaşıyor gibiydi ve bir anda vücudum ne olduğunu bilemediğim şekilde aşağı çekilmeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beni bulan adam, kırık kemiklerime rağmen uzun bir yolu sürünerek geldiğimi söyledi çünkü geldiğim yoldan uzağa baktığında yolda kan izleri gördüğünü söyledi. Başlayan yağmur çok geçmeden yaşadığım korkunç şeylerin manzarasıyla olan bağlantıyı sildi ve raporlar bilinmeyen bir yerde, Perry sokağındaki küçük karanlık bir girişte bulunduğumdan fazlasını söyleyemiyordu.

O karanlık labirentlere dönmeyi ya da akıllı herhangi bir adamı oraya yönlendirmeyi asla düşünmedim. O eski varlığın ne ya da kim olduğu konusunda hiçbir fikrim yok fakat şehrin ölü ve umulmadık korkularla dolu olduğunu tekrar söylüyorum; fakat şimdi güzel kokulu deniz rüzgârlarının her akşam hissedildiği saf Yeni İngiltere yollarına, eve geri döndüm.

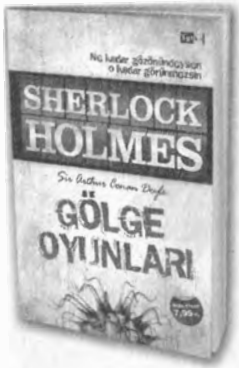

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

www.tutkuyayinevi.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

www.tutkuyayinevi.com

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM